CĂRȚI ROMANTICE

Complicațiile dragostei

MADELINE HUNTER

SERIA „CVARTETUL FAIRBOURNE"

Refugiată în Anglia din cauza războiului din Franța, frumoasa Marielle Lyon pretinde că este nepoata unui aristocrat executat în timpul revoluției, dar preferă să nu se amestece prea mult cu înalta societate londoneză. În plus, nu face nimic ca să contrazică bârfele că ar fi spioană, căci cu cât sunt mai mulți ochi ațintiți asupra ei, cu atât mai protejată va fi – și cu atât cresc șansele de a-și îndeplini planul pus la punct de multă vreme.
Fost ofițer și rămas un adevărat războinic în adâncul sufletului, Gavin Norwood, vicontele Kendale, nu este deloc interesat de frivolitățile societății în care titlul îl obligă să se învârtă. După tot ce a văzut în timpul războiului, Kendale nu are încredere în francezi, așa că, deși retras din armată, a creat o rețea de supraveghere a coastei engleze pentru a demasca agenții sub acoperire. Și este convins că a găsit unul în delicata Marielle.
Dornic să nu își scape din ochi tentanta pradă, Kendale este pregătit să o confrunte pe Marielle cu dovezile pe care le-a acumulat și să afle numele contactelor ei. Însă misterioasa franțuzoaică se dovedește mai fermecătoare și mai vicleană decât a anticipat, așa că, pentru a afla adevărul, Kendale este pregătit chiar și să joace jocul seducției...

Madeline Hunter a debutat în anul 2000 și de atunci a publicat 24 de romane, tipărite în peste 6 milioane de exemplare și traduse în 12 limbi. Aflată pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*, ea a câștigat de două ori prestigiosul premiu RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2396-6
9 786063 323966
Lira®

The Counterfeit Mistress
Madeline Hunter
Copyright © 2013 Madeline Hunter
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă
Ediție publicată prin înțelegere cu
The Berkley Publishing Group, o filială a Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Complicațiile dragostei
Madeline Hunter

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUNTER, MADELINE
Complicațiile dragostei / Madeline Hunter;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2396-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MADELINE HUNTER

Complicațiile dragostei

Traducere din limba engleză
Cătălina Stanciu/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

Chipeşul Nătâng o urmărea din nou. Marielle îl remarcase la intersecţia de lângă casa ei. Strânse mai tare la piept sulurile de hârtie pe care le avea în braţe şi grăbi pasul, făcându-şi loc printre oamenii care se îngrămădeau pe trotuar.

Nu-l mai văzuse de câteva luni. Credea că renunţase primăvara trecută după ce îi spusese că ştia că o urmăreşte.

Fusese ca un joc pentru ea. Se distrase în timp ce-l ducea prin Londra, arătându-i cele mai mundane aspecte ale vieţii ei. Atunci când era preocupată de activităţi mai importante, reuşea întotdeauna să scape de el.

Privi scurt înapoi pentru a vedea dacă încă o urmărea şi zâmbi cu gândul la absurditatea faptului că el credea că nu este observat. Un bărbat ca el era întotdeauna observat.

Un agent care urmărea spioni avea nevoie de o înfăţişare banală, nu de o prezenţă care atrăgea atenţia. Activităţile subtile necesitau un aspect obişnuit, nu unul care le făcea pe femei să ofteze. Cu trăsături ascuţite, de o frumuseţe masculină, chipul lui atrăgea privirile în ciuda aerului sever – şi poate chiar din pricina lui. Lipsa lui de înţelegere a propriei nepotriviri cu o astfel de sarcină şi felul evident în care o executa o făcuseră să-l numească Chipeşul Nătâng.

Cât de deranjant era că el alesese tocmai acea zi să se ocupe din nou de ea. Era cert că oamenii pe care trebuia să-i întâlnească ea nu ar fi încântaţi de prezenţa lui. Trebuia să scape de urmărirea lui înainte de a ajunge la destinaţie.

Schimbând direcţia, o luă pe următoarea stradă, apoi făcu la dreapta. Îşi potrivi pasul cu o căruţă trasă greoi

de un cal pentru a putea fi şi mai puţin vizibilă în mulţime. Văzând prăvălia unei modiste la câteva uşi distanţă, intră înăuntru în momentul în care căruţa se apropie de el. Aşezându-se lângă vitrină, privi strada pe care tocmai o părăsise.

În cele din urmă, apăru Chipeşul Nătâng, încetinindu-şi calul, şi se opri la intersecţie. Aruncând o privire pe lângă o bonetă expusă în vitrină, Marielle se uită la bărbatul de pe cal.

Privea încruntat strada. Uimit, îşi trecu degetele prin părul negru şi se întoarse să se uite înapoi. Privirea de smarald scrută la dreapta şi la stânga, înainte şi înapoi. Se uită chiar şi către vitrina unde se afla ea, dar boneta şi sticla uşor ondulată nu îi permiseră să vadă bine. În cele din urmă, îşi întoarse calul şi, călărind ca un mareşal, făcu cale întoarsă.

Ea încercă să nu râdă. Ce Nătâng!

Aşteptă să dispară calul din peisaj, apoi începu să numere secundele înainte de momentul în care trebuia să plece.

Un aer cald deasupra umărului ei o făcu să tresară. Proprietara magazinului se apropie de ea, la fel de încruntată precum Chipeşul Nătâng.

– Doriţi să probaţi acea bonetă? O admiraţi de *ceva* vreme, spuse ea.

Nişte ochi de un albastru-deschis priveau suspicios către şalul lung care acoperise uneori mai mult decât o bonetă.

Privind în jos, Marielle observă că partea de sus a sulurilor de hârtie pe care le ţinea la piept se zărea acum de sub mătasea cu model a şalului, arătând mai mult ca un obiect ascuns sau furat.

Pipăi panglica bonetei în spatele căreia se ascunsese. Un astfel de lux nu era pentru ea, chiar dacă avea suficienţi bani puşi deoparte. Economisise pentru ceva mult mai important decât pentru bonete.

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să o cumpăr, dar nu-mi plac unele detalii, acum că o văd îndeaproape.

Când îi auzi vocea, pleoapele femeii coborâră ușor.

– Ah, sunteți franțuzoaică. Una dintre *oaspeții* noștri. Asta explică... ei bine...

Privirea îi coborî de-a lungul hainelor lui Marielle, oprindu-se asupra dantelei tocite de la decolteul rochiei, apoi asupra șalului venețian, cu model, decolorat, și asupra fustei voluminoase care demonstra cât de demodată era. Privirea îi rămase în cele din urmă asupra petelor de vopsea de pe mâinile goale ale lui Marielle.

Marielle o privi țintă pe proprietara magazinului.

– *Oui*, una dintre oaspeții țării dumneavoastră. Hainele îmi pot fi vechi, madame, dar așa îmi este și sângele, iar asta este ceea ce contează, nu? Se întâmplă ca acum să-mi caut o nouă garderobă cu banii aduși recent din țara mea. Mi s-a părut că prăvălia dumneavoastră este cea recomandată de către prietena mea, vicontesa Ambury, dar se pare că m-am înșelat. Mă tem că articolele dumneavoastră nu au calitatea necesară pentru a-i justifica susținerea.

Părăsi magazinul cu o postură rigidă și se întoarse către intersecție. Acolo, se uită după colț să vadă dacă plecase Chipeșul Nătâng.

Nu se zărea nicăieri. Marielle se grăbi în cealaltă direcție, pe strada cu magazine și către strada anterioară. Pe o rută indirectă, se îndreptă către locul de întâlnire.

În timp ce ieșea grăbită spre o stradă aglomerată, zări o birjă care tocmai lăsa un client la destinație. Știa întotdeauna exact câte monede avea în săculeț, iar astăzi îi vor fi de ajuns. Blestemând timpul și banii pierduți pentru a scăpa de Chipeșul Nătâng, se urcă în birjă.

„Unde naiba a plecat franțuzoaica aia afurisită?"

Gavin Norwood, vicontele Kendale, scruta capetele îngrămădite de-a lungul străzii, căutând unul cu bucle lungi și castanii-aurii care curgeau pe umerii zvelți ai unei femei. O putea zări pe Marielle Lyon fără nici o problemă, de la o distanță de câteva clădiri. Nu statura ei grațioasă era ceea ce o făcea vizibilă, nici măcar părul

acela. Hainele ei erau demodate, iar ea se înfășura de obicei cu un șal lung, dar chiar și știindu-i garderoba în detaliu, nu era acesta modul în care o zărea în mulțime. Mai curând, mersul ei era cel care o făcea să fie vizibilă. Îi făcea trupul să pară într-un anume fel. Îl făcea să se legene ușor și dădea impresia că îndrăznea să facă doar pași mici. Eleganța mișcării contrasta cu pașii mari și hotărâți ai celorlalți oameni de pe străzile pline de muncitori și negustori. Ea mergea ca o regină, ceea ce anula toată strădania ei de a arăta sărăcăcios.

Când o urmărise în mod regulat, primăvara trecută, ea crezuse deseori că fusese mai deșteaptă și că scăpase de el. El o lăsase să creadă asta, dar nu o pierdea niciodată din vedere. Totuși, poate că astăzi o făcuse. Oaza de eleganță dispăruse. Dacă era așa, atunci urmărirea de astăzi trebuia să se încheie. Ideea nu îl încânta. Avea o lună să se ocupe de această afacere exasperantă înainte de a-și începe următoarea misiune.

Își conduse ușor calul, măsurând distanța până la următoarea intersecție. Va mai verifica aleile dintre clădirile din dreapta înainte de a renunța. Atunci când fugea, Marielle Lyon o lua întotdeauna către dreapta.

În timp ce căuta cu privirea, ceva îi atrase atenția. Vizitiul unei trăsuri se întoarse și i se adresă clientului. Un braț subțire se întinse pe geam în timp ce brațul vizitiului se întinse înapoi. O monedă se strecură de la unul la celălalt. Apoi vizitiul dădu bice calului.

Se pare că Marielle se grăbea. Nu mai luase niciodată o trăsură. Nu se îndoia că acela fusese brațul ei. Pata de vopsea albastră de pe pielea ei albă și degetele lungi și subțiri îi spuneau că fusese ea.

O luă pe urmele trăsurii de la distanță. Avantajul de a fi călare pe cal era că putea privi întreaga stradă de la înălțime. Urmărise oameni pe jos prin mulțimi și mai aglomerate decât aceasta, de la o distanță de patru sute de metri.

Trăsura schimbă direcția de mai multe ori, dar el o găsi de fiecare dată. După ultima cotitură, o găsi foarte

ușor. Oprise la treizeci de metri în josul străzii. Vizitiul își puse biciul la loc, scoase un măr din haină și mușcă din el.

Kendale merse paralel cu trăsura pentru a putea vedea înăuntru. Era goală. Se ridică din șa și privi de-a lungul străzii.

– Femeia pe care ai adus-o aici – unde s-a dus? îl întrebă pe vizitiu.

Bărbatul se uită cu atenție la el și la calul lui. Mestecând, cu gura plină, arătă cu degetul către o alee îngustă de dincolo de stradă, între o papetărie și o băcănie.

Kendale coborî de pe cal și îl legă de un stâlp, apoi se duse către băcănie, de unde putea să spioneze pe alee.

Trei siluete se mișcau în umbre, la mijlocul distanței către următoarea stradă. Doi bărbați erau cu fața înspre el, deși umbrele erau prea întunecate pentru a-i vedea bine. Marielle Lyon mergea către ei, cu trupul său subțire legănându-se sub coconul creat de șalul lung.

Vicontele aștepta. Știa că nu era prima dată când ea se întâlnise cu anumiți bărbați pe alei. Se gândea cum să întrerupă întâlnirea. Marielle avea un sul de documente cu ea. Îl văzuse sub șal atunci când se grăbea să iasă din casă. Nu o putea lăsa să-l dea așa cum plănuise.

Lumina se vedea la capătul aleii asemenea ieșirii dintr-un tunel. Se îndoia că i-ar putea opri pe bărbați, dar s-ar mira dacă ea ar putea-o face. Înainte să treacă o oră, dacă lucrurile mergeau bine, s-ar putea încheia misterul lui Marielle Lyon.

Marielle privi cu atenție către umbre. La început, aleea părea goală, ceea ce nu-i plăcea. Ar fi fost neplăcut dacă ar fi plătit trăsura aceea doar să constate că Luc și Éduard să soseau târziu sau chiar deloc.

Ar fi trebuit să-i înlocuiască acum câteva luni. Nu era înțelept să folosească aceiași oameni pentru prea mult timp. Obiceiurile începeau să fie remarcate. Întrebări să fie puse. Mai rău, cu timpul, intervenea și o stare de confort și de neglijență.

Nu-şi putea permite asta din partea nimănui. Luc şi Éduard nu aveau nimic de riscat. Nu era decât o sarcină pentru ei, pentru care erau plătiţi. Ea putea da seama pentru o afacere care presupunea mai mult decât bani. Dacă englezul decidea că ea era spion, soarta ei ar fi fost neplăcută. Dacă duşmanii ei ar face legătura dintre numele ei şi aceste documente, ar putea sfârşi murind.

O mişcare pe alee făcu umbrele să se mişte. Un bărbat ridică mâna şi făcu semn. Uşurată, se îndreptă către el.

– De ce te ascunzi? întrebă ea în timp ce se apropia. Aţi fost urmăriţi?

Nu avea încredere că Luc sau Éduard ştiau cum să se descurce cu asta. Ei erau doar mesageri.

El nu răspunse. Se purta ciudat. Rapid, Marielle observă şi alte ciudăţenii. Bărbatul purta un tricorn. Luc şi Éduard le considerau demodate. Imediat ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul, silueta bărbatului deveni mai mare. Era prea masiv. Prea scund. Îl însoţea un alt bărbat, şi un semnal de alarmă îi puse un nod în gât. Nici el nu arăta cum trebuie.

Era cu totul alarmată şi se opri brusc. Probabil ei îi simţiră teama, fiindcă se apropiară.

– *Attendez-vous*, se auzi şoapta aspră a bărbatului masiv.

Ea se întoarse şi începu să alerge către strada de unde venise.

Cizme se auzeau tropăind în spatele ei. Era paralizată de frică. Îşi aruncă pantofii pentru a putea alerga mai bine, dar era deja prea târziu. O mână o prinse de umăr. Se zbătu până ce fu izbită cu spatele de zidul clădirii de pe alee. Durerea îi tăie respiraţia şi îi întunecă vederea.

Disperată, încercă să-şi apuce săculeţul în timp ce îşi recăpăta echilibrul. Scrâşni din dinţi împotrivindu-se impulsului de a se prăbuşi, predându-se. Atacatorii o încolţiră atât de aproape încât putea să simtă mirosul berii de care bărbatul masiv se bucurase la ultima masă.

– Poftim. Asta e tot ce am, zise ea aruncând săculeţul pe jos.

Bărbatul masiv privi săculeţul, apoi pe ea.

– Nu suntem aici pentru asta, rosti el în franceză.

Franceză nativă. Asta o făcu să se teamă şi mai mult. Nu erau nişte simpli hoţi.

Dacă nu căutau bani, erau aici pentru ea. Adevărul îi dădea fiori pe şira spinării. Avea să moară aici, pe această alee, astăzi.

Cei doi bărbaţi o priveau în timp ce emanau o tensiune îngrozitoare. Lui Marielle i se făcu rău de la stomac. Ştia de ce se opriseră. Nu era uşor să ucidă. Chiar şi un bărbat dur avea nevoie să se pregătească înainte de a face asta.

Simţi cum se acumula determinarea în ei. I se întâmplă mai întâi celuilalt, nu bărbatului masiv. O sclipire animalică i se aprinse în ochi.

De îndată ce se mişcă, se mişcă şi ea. Se repezi la el, împingându-l cu toată puterea şi ignorând durerea spatelui rănit. Se întoarse şi se răsuci pentru a crea confuzie şi pentru a evita să o prindă din nou. Dacă ar putea trece de ei, poate că ar putea fugi şi...

Braţul lui se avântă înainte, şi o lumină slabă sclipi pe metal. Ea se întoarse din nou, iar şalul ei prinse lama. Mătasea nu oferea, totuşi, vreo protecţie. Materialul făcu să alunece lovitura cuţitului, dar fu totuşi străpuns. O durere ascuţită îi străfulgeră şoldul.

Nu îndrăzni să lase asta să o oprească. Zbătându-se, răsucindu-se, refuzând să-şi accepte soarta, scăpă hârtiile şi se repezi cu unghiile la faţa lui. O lovitură o izbi în cap drept pedeapsă. Apoi o alta, în umăr.

Mai multe umbre acum, pe unele văzându-le, pe altele imaginându-şi-le. Apropiindu-se, întunecate. Abia simţi următoarea lovitură care o izbi din nou de perete.

Agonizând acum, neputând riposta, se clătină pe picioare în timp ce haosul o înconjura. Apoi nu mai văzu şi nu mai auzi nimic în timp ce plutea spre întuneric.

Acceptă inevitabilul. Totul luase sfârşit. Se terminase. Pierduse. Poate că fusese nebună să creadă altfel. „*Je suis désolée.* Regret că te-am dezamăgit."

Kendale îşi folosea pumnii şi încerca să evite loviturile de pumnal ce veneau în direcţia lui. Trebuia să-şi fi adus pistolul când se dăduse jos de pe cal.

Se părea că cei doi bărbaţi se gândiseră că vor câştiga această luptă. Când lama cuţitului îi sfâşie haina şi îi atinse pielea, se întrebă dacă nu aveau dreptate.

Rana trezi luptătorul din el, bărbatul care cândva obişnuia să se lupte, cu o singură mână, cu cinci soldaţi pregătiţi. Instinctele primare deveniră alerte într-un fel în care nici măcar acţiunea acestei bătăi nu le scosese la suprafaţă.

Aşteptă ca lama cuţitului să-l atace din nou, iar de data asta îi prinse braţul bărbatului. Ţinându-l cu putere, îl împinse înapoi până când îl putu prinde din alt unghi. După care îl răsuci până ce auzi osul trosnind.

Victima ţipă şi deveni moale. Kendale îl aruncă spre celălalt bărbat, cel masiv, care începuse în sfârşit să-şi caute cuţitul în teacă, dar sunetul acelui strigăt îl opri în mijlocul acţiunii.

Kendale îl privi.

– Nu-ţi pierde cumpătul acum. Sau te sperie confruntarea directă cu un bărbat? Numai un laş ar ataca o femeie şi ar avea nevoie de un complice pentru a face asta.

Sângele i se urcase în cap şi abia aştepta ca nesăbuitul acela să încerce numai să-şi folosească cuţitul.

Bărbatul masiv făcu un pas înapoi, protejându-se cu cuţitul. Complicele lui îl urmă poticnindu-se. Aproape de felinarul stradal, bărbatul masiv se întoarse şi o luă la fugă.

Trăgându-şi sufletul, Kendale se îndreptă către zid şi privi în jos. Marielle Lyon zăcea în locul unde căzuse sub loviturile lor. Picioarele goale îi ieşeau de sub fusta mototolită. Avea capul căzut în piept.

Spusese ceva în timp ce se prăbușea, și Kendale se întrebă dacă auzise corect.

Acum nu scotea nici un sunet. Nici nu se mișca. Putea fi moartă.

Aplecându-se, îi ridică șalul și își puse mâna pe pieptul ei, sub sânul stâng. Simți mișcarea respirației și bătăile inimii, dar și ceva umed. Sânge. Era în viață acum, dar dacă rana era gravă, ar putea curând să nu mai fie.

Îl ardea acum și propria rană. Entuziasmul luptei dispăruse, lăsându-l îndurerat și obosit. Îi zări pantofii și îi luă, apoi se aplecă spre ea. Bucuros că ea nu va simți durerea, o ridică în picioare și o sprijini de perete. Simți ceva alunecându-i pe cizme și privi în jos. Documentele.

Sprijinind-o cu un braț, se aplecă și le ridică. Apoi o puse pe umăr și o purtă pe alee, către trăsura care o adusese acolo.

Vizitiul se întoarse uimit când Kendale deschise portiera.

– Sper că nu îi e rău. Nu vreau să-mi murdărească trăsura de vomă.

– Vei merge unde-ți spun eu și nu te vei opune ordinelor mele.

– Ordine! Să fiu al naibii dacă... Ia uite, sângerezi! Ai sânge pe toată haina. La naiba, și ea la fel! Nu vă iau...

– Sunt vicontele Kendale. Dacă blestemata asta de trăsură se murdărește de sânge, eu îți voi cumpăra una nouă.

Deschise portiera și o așeză pe Marielle pe banchetă, după care aruncă documentele și pantofii înăuntru. Își dezlegă calul și îl legă la spatele trăsurii.

– Acum fă tot posibilul să ne duci pe Hertford Street cât de repede poți, zise el în timp ce se urca în trăsură. Merită să mă servești azi, fiindcă o să te ia naiba dacă nu o faci.

capitolul 2

– Arăți ca naiba, spuse Anderson în timp ce intra în biblioteca din casa lui Kendale. Înțeleg că te-ai bătut, dar pare că tu ai ieșit cel mai șifonat.

– I-am rupt brațul. Deși, de vreme ce am fost înjunghiat, în cel mai bun caz, se poate spune că am fost chit.

– Înjunghiat! Dă-ți cămașa aia jos și vom vedea ce e sub acel sânge. E o minune că încă mai ești în picioare.

– Nu tot sângele e al meu. O mare parte e al ei.

Kendale își dădu cămașa jos de parcă nu l-ar fi durut să se miște, dar răsucirea și întinderea trunchiului îl făcură să simtă un disconfort. Știa deja cât era de rău – suficient de rău încât să doară al naibii de tare, dar nu atât de tare încât să doboare un om. Nu era ușor să ucizi cu un cuțit. Chiar și cu o baionetă sau o sabie se întâmpla rareori asta dintr-o singură mișcare.

Anderson, un chirurg de regiment, care lăsase armata și se stabilise la Londra, examină rana în lumina după-amiezii venite de la fereastră.

Instruit la Edinburgh, își știa meseria așa cum puțini chirurgi o făceau. Scoțienii erau cei mai buni la asta, deoarece, explicase Anderson, studiau medicina la universitate, și nu făceau distincția dintre chirurgi și medici așa cum o făceau englezii. Chirurgii scoțieni nu erau doar niște bărbieri dichisiți. Armata fusese foarte norocoasă să-l aibă.

– Adâncă, și e o înțepătură, nu o tăietură, spuse Anderson atingând-o și privind-o atent. Cel mai bine ar fi să stai întins pe canapea în timp ce o curăț. E și omul tău aici? Ar trebui să punem pe cineva să aducă niște prosoape.

– Nu l-am luat cu mine din provincie de data asta. Sunt prosoape pe undeva prin cameră. Se așează pe canapea, ceea ce îl făcu să se simtă ca și cum cuțitul i-ar fi încă înăuntru. La naiba!

– Înjuri la sugestia mea de a te întinde pe canapea sau la cea de a-ți curăța rana? întrebă Anderson din

garderobă. Dacă este ultima variantă, ce înseamnă puțină durere după toate astea? Nu este ceva normal pentru corpul uman să fie perforat în felul acesta. Ce urmează nu e mare lucru.

– Înjur din cauză că neghiobul ăla a reușit să mă înjunghie.

– Vrei să spui neghiobii ăia, nu? Ai spus că erau mai mulți. Nu ești Hercule, prietene. Anderson se întoarse cu un cearșaf mare, împăturit, și cu două prosoape. Așează cearșaful pe canapea și un prosop pe deasupra. Întinde-te acum pe partea sănătoasă, și termin imediat cu tine.

Kendale se supuse. Strânse din dinți în timp ce Anderson se aplecă asupra lui cu sticluța cu poțiune. Orice ar fi conținut, durea ca naiba în timp ce îi picura pe rană. Kendale îndură cu stoicism arsura adâncă.

– E bine că nu a trebuit să-i faci și ei asta.

Ar fi auzit-o pe Marielle țipând dacă Anderson ar fi folosit loțiunea asta de foc și pe ea.

– Oh, i-am făcut și ei asta, deși rana ei nu este ca a ta. Mai degrabă o zgârietură urâtă. Lama a lovit-o oblic și a tăiat-o pe lung, la suprafață, deasupra șoldului. A curs mult sânge, dar nu a fost nevoie să fie cusută.

Anderson lăsă sticluța deoparte și împături celălalt prosop ca să bandajeze.

– A fost bine că era încă leșinată atunci când ai avut grijă de ea.

– Nu era leșinată. Era conștientă de tot. Cred că ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem acum.

Deci fusese și ea supusă acestui proces de curățare a rănii și nu țipase. Bravo ei. Desigur că era de așteptat ca un spion să fie curajos. Nu ar fi de mare folos dacă nu ar fi curajoasă.

– Ridică-te în picioare acum, îi ordonă Anderson. După ce Kendale se ridică, chirurgul îi înfășură o fâșie lungă de pânză în jurul taliei pentru a ține bandajul fix. Voi lăsa puțin dezinfectant. O sticluță pentru tine

şi una pentru ea. Trebuie folosit zilnic timp de trei zile. Dacă simţi ceva în neregulă, să mă chemi.

– Îi dau eu sticluţa şi instrucţiunile.

– Nu va sta aici?

– Dacă nu era atacul, nu ar fi fost aici de la bun început.

– Ah. Deci atunci ea nu este... începu Anderson ridicându-şi sprâncenele.

Kendale se uită urât la el.

– Păcat, murmură Anderson în timp ce aşeza cele două sticluţe pe masă. E cu adevărat frumuşică.

– Prea frumoasă şi prea franţuzoaică pentru a fi de încredere.

– Te-ai deranjat să-i salvezi viaţa. Te vei debarasa acum de ea imediat ce ies pe uşă? Nu ar trebui să iasă din casă timp de cel puţin o săptămână, şi ar trebui să rămână la pat câteva zile până ce e clar că bătaia pe care a suferit-o n-a creat mai mult rău decât se vede acum. Şi tu la fel. Adică trebuie să rămâi la pat. Paturi separate, dacă aşa stă situaţia.

Anderson îl ajută pe Kendale să-şi vâre braţele în halatul lung, apoi îşi îmbrăcă haina.

– Nu prea mă mai ocup de răni provocate de cuţit. După-amiaza asta m-a făcut să mă simt nostalgic. Fă bine şi cheamă-mă dacă se mai întâmplă să fii tăiat sau înţepat din nou. Au fost două ore interesante.

După plecarea lui Anderson, Kendale încercă să asculte sunetele din cealaltă cameră. Nu era decât tăcere. Marielle probabil că adormise după tot ce i se întâmplase.

Hotărât să o lase să se odihnească puţin, luă hârtiile de pe scaun, acolo unde le lăsase. Aşeză sulul gros pe masa din bibliotecă, desfăcu cordeaua care îl ţinea legat şi întinse documentele.

Vocile se opriră. Marielle aşteptă. Cu siguranţă că acum va veni cineva să îi spună să plece. Oamenii

care locuiau în astfel de case puteau face un gest caritabil, dar nu l-ar prelungi pentru prea mult timp.

Privi din nou camera. Un bărbat dormea de obicei în patul acesta. Cuvertura și draperiile baldachinului spuneau că avea bani, dar nu și stil. Culorile și decorațiile acestea fuseseră la modă în Franța în urmă cu douăzeci de ani și nu mai erau moderne nici în Anglia. Prea mult sclipici. Prea aristocratic și pal. Ceva clasic ar fi mai potrivit, în special pentru un bărbat. Cu tot accentul general pe *égalité*, ar fi poate și mai sigur.

Simțea cearșaful rece pe piele. Doctorul o dezbrăcase ca să-i vadă toate rănile. Nu fusese nimic indecent în comportamentul lui, chiar dacă bărbatul nu era foarte în vârstă. Poate că vânătăile ei îl intimidaseră. Felul lui indiferent i se păruse reconfortant. În timp ce o consulta, ea se gândea cum va arăta el atunci când părul lui blond va cădea de tot. Fusese un specimen pentru el și nimic mai mult, deși încercase să nu o rănească și mai mult. Asta nu fusese posibil, mai ales când turnase acea poțiune peste rana lăsată de cuțit.

Așa se trezise, din cauza acelei arsuri. Nu-i plăcuse niciodată durerea, dar astăzi i se păruse bine-venită. Chiar și înainte de a-și deschide ochii, știa că durerea însemna că nu era moartă. Ce ușurare să-l vadă pe doctor și să descopere că durerea nu era tortură, ci o încercare de a o ajuta.

Și mai multă durere acum. La umăr, la spate și la față. Obrazul drept îi zvâcnea. Îl putea vedea cu coada ochiului. Ei bine, indiferent de cât de tare durea și de cât de ciudat arăta, în ciuda faptului că i se părea confortabil patul și că-și dorea să doarmă vreme de o săptămână, trebuia să le mulțumească binefăcătorilor ei și să plece. Avea multe de făcut, decizii de luat. Ziua de astăzi schimbase multe lucruri.

Știind că va fi neplăcut, se forță să se ridice în șezut.

Spatele ei se răzvrăti suficient de violent încât să-i taie respirația. Mișcându-se ușor, își mută corpul și se așeză

pe marginea patului. Cămăşuţa şi rochia ei, pătate cu sânge, erau pe un scaun lângă uşă.

Ridicându-se în picioare, păşi cu grijă către scaun. Îşi apropie urechea de uşă. O înjurătură păru să se strecoare prin lemnul uşii.

Deschise uşa încet şi fără zgomot şi privi în afară.

Nu îl văzu pe doctor, dar văzu un bărbat în cameră. Părea să fie o bibliotecă. El era cu spatele la ea, aplecat deasupra unei mese pline cu cărţi. Purta un halat scump, din cele care imită o haină, dar făcut dintr-o ţesătură de mătase verde, nu din lână.

Se îndreptă, iar ea îl recunoscu. Chipeşul Nătâng.

Închise uşa cu grijă şi se sprijini cu umărul sănătos de ea în timp ce-i veneau în minte o mulţime de idei.

Înţelesese ea greşit astăzi? Era posibil ca acei bărbaţi să fie trimişi de acesta, să o atace şi să o aducă aici? Cu ce scop? Privi în jos către goliciunea trupului ei, apoi îşi imagină haina lui. Lady Cassandra îi spusese că era un lord şi că numele lui adevărat era vicontele Kendale. Existau bărbaţi care credeau că puteau avea tot ceea ce-şi doreau, chiar şi femei. Mai ales femei.

Era el unul dintre aceştia? Dacă era aşa, atunci ea se jucase cu focul.

Îşi atinse rochia distrusă şi încercă să-şi calmeze panica. Dacă îi trimisese pe acei bărbaţi să o răpească, cu siguranţă că nu se aşteptase să-i aducă o femeie bătută şi nici măcar conştientă. Nu, gândurile ei iniţiale erau cele corecte. El intervenise şi o salvase. Oricare i-ar fi fost intenţia, ea era în siguranţă acum. Doar dacă nu era el un monstru. Prietenia lui cu soţul Emmei şi al Cassandrei îi spunea că nu era, dar nu putea fi sigură.

Îşi duse rochia şi cămăşuţa la lavoar. Mai era ceva apă în vas. O turnă în lighean, înmuie şi frecă sângele cât de bine reuşi. Apoi aşeză rochia pe un scaun ca să se usuce.

Se întoarse în pat şi trase pătura moale şi albastră. O va înveli mai bine decât hainele ei rupte, dar îi va şi reaminti lui că fusese rănită grav. Vulnerabilitatea

ei va atrage, dar va și descuraja. Asta îi va da un avantaj atunci când vor fi față în față. Asta și faptul că Chipeșul Nătâng o dorea.

Oh, da, o dorea. Știa asta de luni de zile.

După o singură privire către hârtii, triumful lui Kendale se transformă în confuzie, apoi în enervare. Acestea nu erau documente sau scrisori, așa cum își imaginase. Le răsfoi. Nici una dintre ele nu conținea secretele unui spion. În schimb, fiecare foaie avea același desen.

Era o imagine satirică, precum cele din ferestrele librăriilor sau ale tipografiilor. Într-un desen plin cu fețe și atitudini exagerate, cu dialoguri scrise în bule ce ieșeau din gura personajelor, se desfășura o secvență dintr-o farsă.

Cuvintele erau în franceză, totuși. Se aplecă și studie caricaturile. Întotdeauna le recunoștea pe cele care reprezentau figuri politice din Anglia sau reprezentanți ai nobilimii. Dar nu-l putea identifica pe nici unul dintre aceștia.

Nu părea să fie o imagine care ridiculiza politica britanică în scopuri propagandistice. Mai degrabă, arăta un oficial francez satirizat. Franceza lui nu era cea mai bună, dar desenul îl acuza pe acest oficial de furtul de fonduri de la guvern. Stătea pe un tron alcătuit din fermieri și muncitori în timp ce împărțea o parte din taxele pe care i le plătiseră.

De ce s-ar întâlni Marielle Lyon cu niște bărbați pe o alee pentru a le înmâna aceste desene? Poate că descoperise cine le făcuse și le obținuse drept dovadă pentru a fi trimise în Franța ca mărturie. Dacă era așa, artistul ar putea fi în pericol dacă numele i-ar deveni cunoscut francezilor.

– Ah, *dumneavoastră* erați. Mă așteptam să mulțumesc sufletului generos care m-a găsit, dar dacă asta e casa dumneavoastră, atunci poate că e mult mai complicat decât bănuiam.

Vocea melodioasă îl surprinse. Rezistă tentației de a se întoarce către ea. În schimb, mută câteva cărți mai mari pentru a acoperi hârtiile întinse pe masă. Aceste desene erau cele mai inofensive. Ar fi fost fatal să aducă un spion francez în aceste camere și să lase la vedere hărțile coastei franceze.

Apoi se întoarse. Marielle Lyon stătea la ușa dormitorului. Părul castaniu-auriu îi cădea ciufulit pe umeri. Picioarele murdare și goale erau lăsate la vedere. Era învelită cu o pătură aproape ca atunci când purta șalul.

Părea goală sub bucata aceea de lână moale. O strânse deasupra sânilor, dar o porțiune bună de piele i se vedea oricum în zona gâtului și a pieptului. O vânătaie păta unul dintre umerii albi ca zăpada, iar o alta îi pângărea o parte din fața care era, în mod normal, perfectă. Probabil că suferea din cauza loviturilor primite și a rănii de la cuțit. Totuși, nu arăta asta.

Privirea ei detașată îi străpungea trupul, reamintindu-i că nici el nu era mai bine îmbrăcat ca ea. Rezistă impulsului de a-și încheia halatul pentru a nu-și lăsa pieptul gol să se vadă. Marielle Lyon ar fi greu de stăpânit dacă s-ar crede mai curajoasă și mai directă decât el.

– Nu este mai complicat, spuse el. Este foarte simplu. I-am gonit și v-am adus aici ca să puteți fi îngrijită.

– Nu m-ați găsit din întâmplare.

– Indiferent cum s-a întâmplat, sunteți în viață. Aliații dumneavoastră păreau că vor să vă ucidă. Încă îmi puteți mulțumi.

– Nu sunt aliații mei. Sunt niște hoți ordinari care au atacat o femeie.

– Hoții iau gențile și pantofii, și chiar și hainele și pleacă. Nu stau să se bată și să înjunghie.

Ea ridică dintr-un umăr, gest care spunea totul despre indiferența ei. „Dacă vrei să crezi asta, mie mi-e totuna."

Bănuia că mai însemna și că nu-i va mulțumi. Afurisită nerecunoscătoare!

Atenția ei se îndreptă către bibliotecă, spre rafturile cu cărți și draperiile de la ferestre. Își opri privirea

asupra șemineului, apoi a muschetei și a sabiei ce erau prinse de perete cu ajutorul unor brațe din fier. Făcu vreo câțiva pași și atinse curioasă lemnul unui scaun.

– Sunteți bogat, spuse ea. Am auzit că sunteți viconte, dar vicontii nu sunt întotdeauna bogați.

– Cei de dinaintea mea s-au ocupat bine de domeniu.

– Cât de modest. Sau, și mai posibil, o afirmație că vă interesează de fapt altceva.

Privirile li se întâlniră. Se apropie foarte mult de el. În privire i se citeau umorul și provocarea.

– V-ați dezbrăcat. Chiar dacă vă așteptați la plăcere datorită recunoștinței mele, asta este foarte îndrăzneț.

Plăcerea fusese ultimul lucru la care se gândise. Până acum. Atitudinea și cuvintele ei provocatoare îi încălzirăă trupul, făcându-l să se încordeze. Ea observă asta. Zâmbind dulce, triumfător, se apropie și mai mult. Ochii ei străluceau cu umor și încântare.

Îl mai privise în felul acesta cândva, de departe. Se apropiase de ea pe neașteptate, când stătea într-o grădină cu Emma Fairbourne și cu Lady Cassandra. Văzându-și spionul vorbind cu acele doamne, fusese luat prin surprindere. În timp ce se hotăra ce să facă, ea îl observase și îl privise cu îndrăzneală și satisfacție.

Apoi zâmbise. Ca acum. Se transformase într-o fată. O fată inocentă. Era ca și când s-ar fi întors timpul înapoi, iar el o vedea pe Marielle Lyon cu mulți ani înainte de a veni la Londra.

Simțea atât dorință, cât și confuzie. Chiar acum. Îl zăpăcea. Chiar dacă știa prea bine că franțuzoaicele erau experte în a-și etala farmecul seducător, asta tot nu-l ajuta. Nici faptul că știa că era rănită mai mult decât putea vedea. Începu să reflecteze la o modalitate de seducție, dar asta luă sfârșit imediat.

Ea își strecură mâna prin locul unde i se desfăcea halatul, apoi o lăsă să se adâncească sub mătase. Căldura îi penetră pielea și pieptul. Dorința se dezlănțui periculos. La naiba cu partea de seducție. Era tot ce putea face

pentru a nu apuca acea pătură ca s-o smulgă de pe ea. Se stăpâni cu efort.

O mângâiere, ca o atingere de catifea se strecură ușor. Probabil că reacționă mai mult decât crezuse fiindcă ea zâmbi din nou. Apoi degetele ei atinseră bandajul. Atingerea evalua mărimea și textura materialului. Fără a mai fi provocatoare, mâna ei îl făcea încă să strângă din dinți.

– Și dumneavoastră ați simțit cuțitul, spuse ea. Nu i-ați gonit. V-ați luptat cu ei.

– Nu e prea grav. Nu e mai serioasă decât a dumneavoastră.

Se îndepărtă de el.

– Face ziua de astăzi să fie și mai complicată.

– Dacă prin asta vreți să spuneți că nici unul nu e în stare la acest joc pe care l-ați început, atunci mă subestimați.

Privirea ei arăta că recunoaște jocul și că nu calculase corect.

– Am crezut că poate dumneavoastră i-ați trimis pe acei bărbați după mine. Însă dacă sunteți rănit...

– De ce i-aș trimite?

– Poate ca să mă răpească.

– Nu trebuie să vă răpesc pentru a vă investiga activitățile. De fapt, era mai bine să vă las să continuați. Și dacă ar fi să trimit vreodată bărbați să prindă o femeie, nu o vor bate mai întâi.

Marielle își dădu capul pe spate în timp ce observa cărțile de pe un raft mai înalt.

– Nu mă urmăriți doar pentru a investiga bârfele despre mine.

Pătura îi alunecă un pic de pe umăr, dezvăluind mai multă piele și făcând-o să pară la fel de goală pe cât era pe dedesubt. Era slabă. Prea slabă, dar suficient de catifelată. Corpul i se potrivea chipului și mersului – grațios și delicat. Probabil că își folosea feminitatea în același fel în care își folosea și mintea, cu o istețime periculoasă și directă.

Și totuși greșea. Nu o urmărea pentru plăcere și seducție. Chiar dacă era cine spunea că era, și nu escroaca pe care o bănuia, nu ar urmări niciodată o franțuzoaică pentru favorurile ei. Nici chiar cele mai bune dintre ele nu puteau fi de încredere.

Privirea ei scruta camera.

– Aveam niște hârtii cu mine. Le-ați găsit?

– Nu. Erau importante?

– Nu prea, răspunse ea ridicându-și pătura pentru a-și acoperi umărul din nou. Trebuie să merg acasă.

Nu încă.

– Voi trimite pe cineva să vă aducă niște haine mai întâi. Nu puteți merge așa.

– Voi purta ce am. Nu pot aștepta.

– Rochia vă e plină de sânge.

– Am spălat-o destul de bine. Șalul va ascunde restul.

Se îndreptă către dormitor.

– Șalul vă este rupt în bucăți.

– Atunci voi arăta cât sunt de săracă. Nu-i va păsa nimănui.

Îl durea să se miște prea mult, dar o prinse din urmă înainte ca ea să deschidă ușa. Puse mâna pe ușă și se sprijini greoi în ea, nelăsând-o să plece.

– Nu vă pot lăsa să plecați până când nu vom discuta despre motivul pentru care vă căutam astăzi.

Ea se întoarse și se sprijini de ușă.

– Ce avem să ne spunem?

– Știu de ce erați pe aleea aceea. Știu despre hârtiile care sunt trimise către coastă.

– Nu știți nimic. Cei mai buni din guvernul vostru au discutat deja cu mine și au recunoscut că nici ei nu știu nimic.

Nu era sigur, dar părea că era suspicioasă. Pe guvern și chiar pe emigranții francezi. Trebuia să știe asta. Masca ei de indiferență și de nerăbdare era un artificiu.

– Știu deoarece hârtiile au fost deja urmărite de două ori din momentul în care le-ați luat de acasă până

în momentul în care au fost date contrabandiștilor de pe coastă.

– Minți-ți. Aș fi știut dacă m-ați fi urmărit în ultimele luni.

– Nu dacă nu aș fi vrut să n-o faceți.

Marielle se întinse astfel încât fața i se apropie mai mult de a lui, într-un mod agresiv.

– Fluturarea unui steag ar fi mai subtilă decât dumneavoastră. Știu întotdeauna când sunteți acolo. Vă las să mă urmăriți cât timp mă amuză și mă opresc când devine plictisitor.

– Ca astăzi?

– Da.

– Și totuși, ați fost surprinsă să aflați că am fost eu cel care a intervenit pe alee. Dacă știți mereu când vă urmăresc, ar fi trebuit să vă așteptați cel puțin să fiu martorul atacului.

Îi evaluă logica. Apoi se uită în jos la sine.

– Aș putea să mă îmbrac înainte de a avea conversația asta? Sau preferați să rămân goală pentru a fi mai vulnerabilă?

– V-aș prefera mai curând goală și vulnerabilă. Totuși...

Își lău mâna de pe ușă. Ea o deschise și intră în dormitor.

– Voi fi rapidă pentru a-mi putea spune ce e nevoie. Trebuie să merg acasă curând, așa că sper că nu vă va lua mult timp.

Va fi suficient de rapid. Apoi ea se va putea întoarce acasă. Curând totuși, această franțuzoaică frumoasă și isteață va ajunge în temniță, iar acesta era cel mai bun rezultat pe care ea îl putea aștepta.

capitolul 3

Se îmbrăcă repede, ignorând felul în care simțea cum apăsau hainele umede zonele în care fusese lovită. Șalul avea două tăieturi, dar altfel arăta destul de bine.

Cel puțin nu era acoperit de sânge. După ce se înfășură cu el, își dădu seama că nu multă lume ar observa că era rupt, datorită modului în care cădea mătasea.

Totuși, vicontele va vedea tot. Sângele și lacrimile. Va ști că sunt acolo. Poate că îi va fi milă de ea. Asta va fi de ajutor.

Întorcându-se la bibliotecă, se așeză pe canapea lângă un prosop umed care mirosea a acea poțiune usturătoare. El îl luă fără să spună nimic. Marielle bănuia că fusese înjunghiat mai mult decât ea, ținând cont de mărimea bandajului.

El nu se așeză. Poate că rana făcea acest lucru inconfortabil. Halatul de mătase îi atârna pe umeri de parcă nu ar fi îndrăznit să se șifoneze sau să stea ridicat. Chiar și dezbrăcat și îndurerat, rămânea drept ca un fier, de parcă era pe cal, la paradă. Nimeni nu-l putea atinge pe acest bărbat când era hotărât să facă ceva.

Urma să o interogheze acum. Ea trebuia să-l convingă că, deși suspecta multe lucruri, nu știa nimic sigur. O îndoială, una singură, ar face-o să câștige timp. Avea nevoie de timp. Suspiciunile lui deveniseră niște griji foarte mici comparativ cu cele mai mari care ieșeau acum la suprafață.

Stătea pe lângă ea, ceea ce o făcea să se simtă mică și neajutorată. Și goală. Oh, da, văzuse asta în el, conștientizarea faptului că, deși se îmbrăcase, hainele abia o acopereau acum. Cuțitul îi distrusese rochia, doctorul continuase, iar dacă nu ar fi avut șalul cel lung, o mare parte din corp ar rămâne expusă privirilor. Asta îl interesa pe el. Era interesat de *ea*. O femeie știe astfel de lucruri.

Aflase asta cu siguranță primăvara trecută, în ziua în care îi dăduse de înțeles că știe de urmărirea lui. Se sfârșise atunci atât urmărirea, cât și interesul. Sau așa crezuse. Acum voia să îi spună că își continuase supravegherea, dar atât de abil încât ea nu-și dăduse seama. Asta nu era o veste bună. Nu avea nevoie de probleme din două direcții diferite.

– Ce este în hârtiile pe care le dați mesagerilor? întrebă el.

– Scrisori. Unele pentru un avocat al familiei mele, care încearcă să obțină bani de la proprietăți pentru mine. Altele sunt încercări de a contacta membri ai familiei care ar putea fi în viață. Le tot trimit și aștept și sper.

– Vă expuneți unui mare pericol pentru a trimite scrisori în afara țării.

– Familia merită asta, nu credeți?

Pesemne că nu. Nici măcar nu încuviință din cap.

– Nu ați trimis doar scrisori. Câteodată ați trimis și hârtii nesigilate. Documente. Teancuri rulate ca acelea pe care îl aveați astăzi.

– Astăzi aveam ceva doar pentru afacerea mea, de dus color la tipografie. Cu asta ne ocupăm acasă. Colorăm imagini. Întrebați-o pe Lady Cassandra sau pe Emma. Întrebați-l pe celălalt viconte cu care s-a căsătorit Cassandra. Toți au fost acolo și le-au văzut pe femei colorând.

Spera să-i poată distrage atenția în cazul în care văzuse totuși sulul cu desene astăzi.

Ochii lui sclipiră, iar fața îi adoptă cea mai severă expresie.

– Asta ar merge și mai rapid, dacă nu m-ați lua de prost. V-am spus că acei bărbați pe care îi întâlniți au fost urmăriți tot drumul înspre coastă. Sulurile au fost văzute părăsind Anglia pe bărcile unor contrabandiști. Mă îndoiesc că tipografiile care vă angajează să le coloraţi sunt în Franța.

Din păcate, Chipeșul Nătâng nu era suficient de nătâng pentru a fi păcălit. Totuși, ea încercă:

– Ați văzut dumneavoastră asta?

– Cei în care am încredere au văzut.

Deci așa o urmărise fără ca ea să știe. Avea și pe alții care făceau asta. Cât de nedrept!

– S-au înșelat. Sau oamenii pe care cei de la tipografie i-au trimis să se întâlnească cu mine mi-au furat și mi-au

vândut munca acelor contrabandiști. Sau oamenii în care aveți dumneavoastră încredere nu au părăsit deloc Londra, ci v-au risipit banii pe bere, spunându-vă ceea ce voiați să auziți. Nu știți nimic și nu puteți demonstra nimic.

El își încrucișă brațele și o privi furios de sus. Gestul îi fu acompaniat de o ușoară grimasă. Poziția făcu halatul să i se desfacă suficient încât să-i descopere pieptul, dar el nu păru că își dă seama. Avea un piept frumos. Neted și puternic, ce spunea multe despre viața activă pe care o ducea. Un bărbat cu o viață în domeniul militar, bănuia ea. Totul sugera asta despre el. Totuși, nu un agent. Un viconte nu ar fi un simplu agent.

– Engleza dumneavoastră este foarte bună, spuse el.

Încercă să pară flatată de compliment, dar se simți alarmată.

– Am avut multe ocazii să exersez de când am venit aici. Nu-mi petrec zilele doar cu oameni de aceeași naționalitate.

– Ați învățat engleza în Franța?

– Am învățat cât am putut. M-a amuzat să fac asta.

Se uitară unul la celălalt.

– Chiar și accentul dumneavoastră ...

– Îi imit pe cei pe care îi aud, de rang mai înalt.

El se arăta pur și simplu curios, dar ei nu-i plăcu felul în care insista pe acest subiect. Începu să o doară capul.

– Cei care vorbesc o limbă străină cu accent puternic sunt leneși. Trebuie doar să imiți ce auzi, cu puțin efort.

El se plimba înainte și înapoi gândindu-se, privind-o.

– Gândiți în engleză? Ați învățat limba atât de bine?

Simțit cum un fior îi traversează șira spinării.

– Rareori, răspunse ea, ridicându-și o mână către cap. *Pardon*, domnule, dar...

Își închise ochii, încercând să se împotrivească panicii care o copleșea.

– Vă simțiți rău?

Vocea lui o făcu să tresară. Părea cu adevărat îngrijorat. Deschise ochii şi îl găsi chiar în faţa ei, sprijinit într-un genunchi şi privindu-i cu atenţie chipul.

– Mă simt doar un pic slăbită. Va trece.

– Aţi pierdut sânge astăzi. Bănuiesc că a fost suficient încât să vă facă să vă simţiţi slăbită. Plus acele lovituri.

Degetele lui se mişcară uşor pe deasupra vânătăii de pe faţa ei în timp ce o privea atent.

– Voi fi mai bine de îndată ce mă întorc acasă şi mă odihnesc.

– Nici nu se pune problema.

Marielle simţi că i se strânge inima.

– Fiindcă nu vă place această parte a conversaţiei?

– Fiindcă sunteţi prea slăbită, zise el, ridicând-o în picioare. A fost urât din partea mea să vă forţez să vorbim despre asta acum. Mergeţi să vă odihniţi. Vom găsi alt moment.

O conduse către uşa dormitorului.

– Ar fi mult mai bine în patul meu. Aş aprecia dacă mi-aţi putea chema o trăsură. Voi plăti când ajung acasă.

– Nici nu vreau să aud. Doctorul a spus că nu trebuie să vă mişcaţi de aici timp de câteva zile. Ar fi trebuit să insist să vă întoarceţi în pat imediat ce v-am văzut, fără a vă bombarda cu întrebări.

Nu avea de gând să renunţe. Ce enervant putea fi! Va trebui să se strecoare afară mai târziu.

– Servitorii nu vor...?

– Sunt singur aici. Nu va şti nimeni. Voi trimite după mâncare în câteva ore. Vă voi anunţa când soseşte şi puteţi mânca apoi ceva.

Atunci înseamnă că era un apartament mic, fără alte dormitoare. Dacă el rămânea în bibliotecă, dormitorul va deveni ca o închisoare pentru ea.

Nu se mai dezbrăcă, ci se aşeză aşa pe pat. Era atât de confortabil. Chiar era cam slăbită, aşa că odihna i-ar putea fi de mare ajutor. Se va odihni până va veni

mâncarea. Apoi va pleca înainte ca el să-și reînceapă interogatoriul.

Kendale începu să se ocupe de pregătirea mesei pentru invitatul său invalid. Se aplecă pe fereastră și strigă la un băiat de pe stradă. Tânărul Harry era mereu prin preajmă, așteptând să i se dea ceva de lucru și niște bani ca răsplată.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, milord? întrebă el auzindu-se strigat. Aveți iar nevoie de doctor?

– Du-te la White Knight și spune-i bătrânului Percy să-mi trimită orice a gătit astăzi. Suficient pentru două persoane.

– Două, da? Și-a revenit atunci, nu? Părea moartă când ați adus-o înăuntru.

Kendale îi aruncă o monedă, care zbură și ateriză pe pavaj cu un zgomot sonor.

– Asta e ca să uiți că m-ai văzut aducând pe cineva înăuntru, puștiule. Și asta este ca să-mi duci mesajul la tavernă, zise el aruncându-i o monedă de trei penny.

Harry le adună.

– Vreți și bere la mâncare?

– Vin.

Își spuse că nu alesese vin fiindcă o franțuzoaică flirtase cu el, ci mai curând fiindcă se simțea prost că o deranjase cu întrebările când ea era rănită și îi era rău. Se gândise doar să compenseze.

Deschise dulapurile să vadă unde ținea servitorul lui vasele de porțelan și de cristal. Trebuia să-l fi adus pe domnul Pottsward cu el în oraș, dar nu făcea asta aproape niciodată în timpul vizitelor scurte. Ziua în care nu se va putea spăla, îmbrăca și avea grijă de el singur timp de o săptămână va fi ziua în care va ști că a pierdut bătălia de a rămâne bărbatul care era, și nu bărbatul care acest titlu stupid îi cerea să fie.

Găsi farfuriile, paharele, o față de masă și tacâmuri. Bine că Pottsward le ținea pe toate la un loc. Altfel ar fi uitat de fața de masă. Nu era chiar sigur că făcea ceea

ce trebuia, şi încercând să-şi amintească unde stăteau furculiţele în toţi aceşti ani când lua cina, pregăti masa în bibliotecă. Pentru asta trebui să îndepărteze cărţile masive, desenele şi hărţile de sub ele. Rulându-le şi legându-le din nou, le ascunse cu grijă pe unul dintre rafturile de sus ale bibliotecii.

Apoi o aşteptă pe Marielle Lyon să se trezească, gândindu-se din nou la acele desene, la bărbaţii care o atacaseră şi la cât de aproape fusese de moarte din cauza lor. Ea susţinea că era în drum spre a le înmâna unui tipograf care le angajase pe femeile ei să le coloreze. Numai că acestea nu erau colorate.

Spunea că atacul fusese o încercare obişnuită de furt. Nu i se părea prea posibil, dar nu putea să renunţe cu totul la gând având în vedere conţinutul dezamăgitor al acelui sul de hârtie.

Îşi aminti ultimele cuvinte pe care le spusese în timp ce se prăbuşise la pământ pe alee. *„Je suis désolée.* Regret că te-am dezamăgit."

O spusese în franceză, apoi în engleză. Într-o engleză bună. Prea bună, acum că şi vorbise cu ea. Fusese pregătită bine pentru acest rol pe care îl juca. Nu era de mirare că înţelegea engleza şi mai bine.

Nu pregătise niciodată spioni, dar dacă ar face-o vreodată, acesta ar fi lucrul pe care l-ar cere – ca ei să vorbească limba bine şi să o înţeleagă şi mai bine. Nu avea rost să aibă urechi şi ochi printre inamici decât dacă acele urechi ar înţelege tot ceea ce auzeau, indiferent dacă erau vorbite de un om educat sau de cineva care foloseşte cel mai groaznic argou.

Ea avea răspuns la orice şi nu fusese deloc intimidată de întrebările şi de acuzaţiile lui. Chiar şi atunci când auzise că documentele ei fuseseră urmărite până la coastă şi până în mâinile contrabandiştilor cunoscuţi că făceau drumul peste Canal, nici măcar nu clipise. Ce spusese ea? Ah, da. Că mai fusese interogată şi că nici ei nu ştiau acum nimic.

Se foi inconfortabil pe canapea. Îl durea mai mult decât atunci când Anderson fusese acolo. Mai fusese rănit și știa că era normală durerea. Dar a doua zi avea să fie și mai rău. Apoi, treptat, zi după zi, va trece până va sosi și dimineața în care va uita că a fost rănit. Privea canapeaua pe care va dormi la noapte.

Se auzi ceva la ușă. Se ridică în picioare și îl lăsă înăuntru pe servitorul de la tavernă. Bărbatul avea o tavă cu farfurii acoperite cu niște castroane răsturnate din cositor. Două sticle de vin apărură din sacul pe care servitorul îl avea atârnat de umăr.

– Poftim. Păstrează restul.

Îi dădu niște monede, mai mult decât suficient pentru a acoperi masa. Servitorul le băgase deja în buzunar înainte de a părăsi apartamentul.

Cum era în picioare, se îndreptă către ușa dormitorului. Se auzeau zgomote de partea cealaltă a ușii.

– Veniți să mâncați ceva.

Vorbi suficient de încet încât, dacă se înșela și ea încă dormea, nu îl putea auzi.

Ușa se deschise și apăru Marielle, purtându-și șalul. Fără el, i s-ar fi văzut rochia distrusă. Părea că folosise apa de spălat dimineața pentru a îndepărta cea mai mare parte a sângelui. O parte a rochiei îi atârna lipită de corp din cauza umezelii. Rochia era una demodată, cu talie joasă și șireturi în partea din față. Bănuia că atunci când fusese nouă era frumoasă, dar acum culoarea ei spălăcită o transformase în ceva asemănător cu nuanța prafului de pe un drum de țară, iar dantela ei albă care o împodobea căpătase o nuanță gri.

– Nu am timp să mănânc.

Cu toate astea, se apropie, luă castroanele din cositor și mirosi.

– Insist. Sunteți slăbită. Dacă mâncați cum trebuie, vă veți vindeca mai repede.

– Nu este bine să mă transformați în prizoniera dumneavoastră.

– Nu prizonieră. Oaspete. Am fost înjunghiat în timp ce vă salvam viaţa şi nu vreau să risc să pierd totul fiindcă nu veţi fi rezonabilă şi nu vă veţi odihni o zi, două.

– Nu vreţi decât să-mi puneţi mai multe întrebări enervante.

– Gentlemenii nu le forţează pe doamnele în convalescenţă cu întrebări. Ar trebui să vă ţin aici o săptămână pentru a vă întrema suficient înainte de a continua să vă interoghez. Nu mă gândesc la asta pentru a vă ţine prizonieră, dar dacă insistaţi...

– O săptămână ar fi nepotrivit. Imposibil. Nu aş putea accepta.

– Ideea de a fi prizonieră este că nu aveţi de ales. Totuşi, după cum am spus, veţi rămâne aici şi vă veţi odihni atât cât a cerut medicul. După aceea, veţi fi liberă să plecaţi.

Ea zâmbi ca pentru sine, ca şi când ar fi simţit adevărul din spatele unei minciuni sfruntate. Apoi ridică din umeri în felul ei.

– Aşezaţi-vă. Vă voi servi eu, de vreme ce nu este nimeni aici.

El se aşeză şi începu să desfacă vinul. Marielle rămase în picioare şi puse în farfurii tocană de pui şi cartofii, apoi luă pâinea, o rupse uşor şi lăsat o parte din ea lângă farfuria lui.

Se aşeză şi ea, la capătul mesei. Cum el era aşezat în lateral, era suficient de aproape încât să-l atingă. Probabil că el ar fi trebuit să aşeze locurile faţă în faţă. Nu se gândise la asta. Ei nu părea să-i pese sau să observe cât de aproape stăteau unul de celălalt.

– Vă rog să vă prefaceţi că nu păstrez încă mirosul acelei alei şi a sângelui, iar părul meu nu arată ca un cuib de şobolani. Mă intimidează să arăt în felul acesta în timp ce iau cina cu un gentleman.

– Nici unul dintre noi nu este în formă astăzi. Totuşi, părul dumneavoastră arată ca după somn, nu ca un cuib de şoareci, iar tot ceea ce miros este această tocană.

Gustă din ea pentru a-i reda încrederea.

– Cât de amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta. Cred că prietena mea Lady Cassandra se înșală în privința dumneavoastră.

– Cum așa?

– Spune că nu sunteți genul care face complimente nici măcar atunci când ar fi înțelept să o faceți. Că nu sunteți... își căută cuvintele potrivite... empatic cu înalta societate.

Mai curând părea să spună că nu era *potrivit* cu înalta societate.

– A remarcat că nu pot accepta toată vorbăria despre lucruri neînsemnate. Scandalurile. Moda. Mă depășește motivul pentru care se preocupă toată lumea de ele. Așa a fost mereu.

Se întrebă dacă Lady Cassandra, acum Lady Ambury, oferise informația despre lipsa lui de abilități sociale în cadrul unei discuții neimportante. Poate că Marielle încercase ea însăși să afle informații despre el. Ultima variantă îl încânta. Asta îl făcu să înjure în sinea lui. La naiba, putea fi un nemernic câteodată.

Ea mâncă puțin înainte de a fi din nou atentă la el. Vânătaia de pe fața ei devenea urâtă, dar nu distrăgea atenția prea mult de la înfățișarea ei delicată, așa cum ar trebui. Ochii îi păreau mai limpezi decât în prima parte a zilei.

– Sunteți soldat, nu? Ofițer.

– Tot Cassandra v-a spus asta?

– Nu. Se vede, oricum. Felul în care stați, felul în care călăriți. Vi se vede pe față și în ochi. Am văzut mulți soldați în viața mea.

– Dacă vă referiți la drojdia societății care e acum în armata franceză, o să vă rog să nu mă insultați.

– Nu toți ofițerii sunt așa. Dar mă refer la trecut, de pe vremea când eram copil.

Dacă părăsise Franța când era copil, cum de știa cine era drojdia societății din armată acum sau atunci?

– Am fost ofițer. Când am primit titlul, mi-am vândut postul. Câțiva dintre pairi sunt ofițeri de armată, dar foarte puțini.

– Este la fel peste tot. Îndatoririle nu permit o altfel de viață, cred.

– Nu.

Își înclină capul și îl privi pătrunzător.

– Vă lipsește.

Așa să fie? Îi lipsea scopul măreț, asta era sigur. Lupta pentru protejarea națiunii avea o claritate pe care cercetarea registrelor de contabilitate nu ar putea-o avea vreodată. Sau pe care ar putea s-o aibă prezența la discuțiile interminabile din parlament, în timp ce oamenii cu minți mărunte fac jonglerii pentru a-și proteja propriile interese.

Îi lipseau și alte lucruri. Camaraderia firească în armată cu alți bărbați. Simplitatea vieții de pe teren. Părțile bune și rele ale onoarei și dezonoarei. Îi lipsea latura pur fizică a vieții și trezirea în zori.

Și mai mult îi lipsea siguranța de a ști că face lucrul pentru care fusese născut.

– Îmi lipsesc unele lucruri. Nu și altele.

Nu moartea sau trădările.

Ar fi înțelept dacă și-ar aminti-o pe ultima acum, mai ales cea mai groaznică trădare și lecția învățată din ea. Pe primul loc fusese să nu aibă încredere în franțuzoaice frumoase care îi pot prosti pe bărbați doar cu un zâmbet.

Se concentră să mănânce, încercând să o ignore pe franțuzoaica încântătoare care stătea atât de aproape de el încât îi putea simți mirosul. Nu păstra doar mirosul acelei alei și al sângelui. Distingea miros clar de mosc și de flori. Purta haine demodate, de acum zeci de ani, dar era dată cu parfum. Probabil franțuzesc. Probabil de contrabandă. Posibil o parte din plata dată de la cei care îi dădeau sarcini de îndeplinit și cărora ea le trimitea suluri de documente.

Nu trebuia să-și ridice privirea din farfurie pentru a o putea vedea, atât de aproape stăteau. Așa că observă când își lăsă jos furculița. Mâna ei albă și mică se odihnea pe masă, lângă farfurie. O mână catifelată, așa cum simțise din atingerea de mai devreme. Probabil că le dădea cu creme seara. Creme franțuzești.

Mintea lui începu să treacă în revistă lucruri legate de ea, observând atent fiecare detaliu. Nu îi întărea hotărârea pe care o avea în ceea ce o privea pe cât de mult și-ar fi imaginat. Rănile, vânătăile ei și rolul pe care îl jucase el astăzi încurajau tendințele de a se simți protector și empatic. Ochii ei strălucitori, zâmbetele provocatoare și parfumul acela îl tentau să simtă alte lucruri.

În sfârșit, masa se termină. El bău niște vin și o așteptă să se scuze și să se retragă în cealaltă cameră. În schimb, Marielle se așeză confortabil și începu să bea vin privindu-l peste marginea paharului în timp ce își plimba buzele pe ea.

– Așadar, *m'sieur le vicomte,* sunt hrănită. Vine seara, iar eu sunt tot aici, așa cum ați cerut. Pot să vă întreb acum – ce intenții aveți?

Câteva intenții necuviincioase îi treceau prin minte.

– V-am spus. Intenționez să văd că urmați recomandările doctorului și vă odihniți câteva zile. E posibil să mai fie și alte răni de la lovituri. Unele interne.

– Asta e tot ce vreți?

Îi oferi unul dintre zâmbetele ei provocatoare, care demolă zidul dintre ei într-o secundă. „La naiba, nu. Și eu vreau să te am pe masa asta, pe podea, sprijiniți de perete, pe canapea și oriunde altundeva îmi trece prin cap."

– Sunteți prea inteligentă pentru mine. Adevărul, atunci. Intenționez să văd că urmați aceste recomandări și, după ce e clar că nu aveți și alte răni ascunse, vreau să-mi continui interogatoriul.

– Intenționați să mă torturați în timpul interogatoriului?

– Sigur că nu.

Ce fel de femeie pune o astfel de întrebare sau se gândește că tortura ar fi o posibilitate? Nu una normală, doar un spion învățat că așa ceva s-ar putea întâmpla.

– Vă simțiți insultat. Îmi pare rău. Nu este ceva nemaiauzit, zise ea.

– Știți asta, nu-i așa? Este și asta tot o amintire din trecut, de când erați copil, sau una mai recentă, din legătura dumneavoastră cu drojdia societății?

Expresia de pe față îi îngheță. Ochii strălucitori se prefăcură în gheață.

– N-am o asemenea legătură.

El își bău restul de vin. „Pe naiba că nu ai."

Era timpul să părăsească locul acesta.

Oh, nu o va tortura. Cel puțin nu așa cum se face de obicei. Dar ar fi invaziv și neobosit și s-ar lega de tot ceea ce spune. Ea va trebui să aibă permanentă grijă la fiecare cuvânt și la fiecare nuanță.

Mai rău, ar împiedica-o să înțeleagă ce se întâmplase mai devreme și ce presupunea asta pentru viața și siguranța ei. Ar amâna acțiunea atunci când timpul ar deveni crucial. În momentul acela, erau alte lucruri care trebuiau să o preocupe, cum ar fi să decidă dacă trebuia să fugă din Londra, iar dacă alegea să o facă, să înțeleagă cât de puțin vizibilă ar trebui să devină.

Întrebările lui vor trebui să aștepte. Cu puțin noroc, poate că nu va trebui să le răspundă niciodată.

Nici să stea aici nu ar fi confortabil. Să rămână aici, chiar dacă s-ar încuia în dormitorul acela, ar însemna să trebuiască să-și facă griji din cauza lui. Lipsa servitorilor făcea ca totul să fie mai intim. Prea domestic. Chiar și această masă simplă începuse să-i facă să se simtă prea familiari.

Se îndoia că îi va permite să iasă pe ușă. O ținea prizonieră, indiferent de cum alegea el să prezinte situația. Se gândi cum să scape. În ciuda hotărârii ei, patul cu puf o atrăgea. O durea capul, și spatele îi era țeapăn, iar patul o ispitea. Bănuia că a doua zi îi va fi totuși greu

să se miște, iar apoi, pentru o vreme, îi va fi imposibil să fugă. Trebuia să plece acum.

– Mă întorc în dormitor și ne vedem mâine-dimineață, spuse ea. Mai am apă curată rămasă de dimineață. Neavând nici un servitor, cine vă va ajuta?

– Sunt băieți pe stradă care îmi vor aduce orice îmi doresc în schimbul unei monede.

Făcu semn către tavă și farfurii.

– Altfel, cine vă ajută atunci când nu aveți servitori?

– Mă descurc singur, așa cum o fac majoritatea bărbaților.

Își înclină capul și îl examină dintr-o parte, din cap până-n picioare.

– Astăzi aveți o rană urâtă. Nu cred că vă va plăcea să vă dați singur jos cizmele acelea lungi. Este posibil în starea dumneavoastră?

Kendale se gândi la asta, apoi ridică din umeri.

– Se pare că voi dormi încălțat.

– Ar fi trebuit să-l rugați pe acel doctor să vă ajute când era aici. Așa cum a făcut cu haina și cămașa dumneavoastră, spuse ea ridicându-se. Voi face eu asta. Este un fel de răsplată că mi-ați salvat viața. Așezați-vă aici pe canapea și vi le trag eu.

Începu să obiecteze, dar ea se îndepărtă înainte ca el să o facă.

– Nu mă contraziceți, *m'sieur*. Am mai făcut asta înainte, pentru tatăl meu. Nu e mare lucru.

Îl auzi ridicându-se, apoi oprindu-se. Bănuia că durerea i se agravase odată cu trecerea timpului. Orice mișcare a torsului îi forța rana. Rămase cu spatele la el ca să îi permită să-și poată ascundă durerea fără ca ea să-l vadă.

El se îndreptă către canapea și se așeză încet, îndepărtându-i șalul. Cu o expresie stoică și încordată, se sprijini de perna canapelei.

– M-aș fi gândit că tatăl dumneavoastră avea un valet care să-i dea cizmele jos, spuse el. Era fratele unui conte, nu-i așa?

Marielle reuşi să-şi păstreze faţa impasibilă, dar înjură în sinea ei.

– Iar dumneavoastră sunteţi viconte, şi acum nu aveţi nici un valet. Astfel de inconveniente i s-au întâmplat şi lui câteodată.

Privind-o cumva amuzat, îşi ridică piciorul stâng. Ea se aplecă, prinse călcâiul cizmei şi vârful şi o scoase.

Impresionat, începu să ridice şi celălalt picior. Nu dură mult până când se încordă şi îl coborî la loc. Închise ochii pentru o clipă şi rămase nemişcat. Când îi deschise din nou, durerea dispăruse.

– Se pare că voi dormi încălţat cu o cizmă până la urmă.

– Nu se poate, zise ea îngenunchind în faţa lui. O voi scoate.

Conştientizarea apropierii ei şi efectul poziţiei ei sugestive i se puteau citi în priviri. Totuşi, în afară de încordarea maxilarului, nu avu nici o altă reacţie.

Ea evaluă strânsoarea cizmei cu mâinile, atingând pielea. El o privea şi nu observă când prinse şalul cu un deget. Mătasea cu model alunecă pe podea lângă piciorul lui.

Nu era uşor să scoţi acea cizmă când el nu făcea decât să-şi ţină piciorul drept. Apucă cizma de jos şi în cele din urmă îi simţit piciorul cum se mişcă. Apoi trase cizma şi o ridică triumfătoare. El i-o luă din mână şi o aşeză pe podea.

Marielle făcu un pas înapoi şi îl admiră acum dezbrăcat. El reuşise să-şi încheie majoritatea nasturilor de la halat, dar fără o cămaşă pe dedesubt, o mare parte din gât şi din piept era descoperită.

– Aş putea face şi asta.

Începu să-şi treacă mâinile în sus pe picior pentru a-i scoate ciorapii.

El nu o opri. Nu obiectă deloc. Doar privea.

Aerul dintre ei se umplu cu acordurile tăcute care cântau atunci când un bărbat dorea o femeie. Asta putea fi periculos dacă n-ar fi fost rana lui. Chiar şi mai

devreme în cursul zilei, înainte ca trupul lui să se revolte împotriva rănii, ea ar fi putut fi în pericol în prezența lui.

Stătea îmbrăcat sumar acum, cu picioarele goale de la genunchi în jos. Avea picioare frumoase, conchise ea. Modelate de mișcare și de exerciții fizice, așa cum îi era și restul trupului. Având încredere că nu judecase greșit interesul lui, îl atinse din nou, de data asta pe piele. O încordare subtilă îl cuprinse. Când Marielle se uită din nou la fața lui, ochii îi erau ca doi tăciuni aprinși într-o pădure întunecată.

– Ar trebui să vă opriți, spuse el.

Ea continuă să-i mângâie pielea picioarelor, urcând înspre genunchi.

– Vânătăile mă fac urâtă și vă fac să nu mă mai doriți? Sau poate că am înțeles eu greșit.

– Nu ați înțeles greșit și nu puteți fi niciodată urâtă. Știți asta, așa cum o știu toate femeile frumoase.

– Atunci de ce să mă opresc? Nu este ceva ce mi-ați impus.

Începu să urce mai mult, peste genunchi și peste materialul pantalonilor. Neluându-și privirea de la el, îi desfăcu nasturii.

Vicontele își închise ochii pentru o clipă. Marielle putea să vadă cum încerca să-și păstreze controlul în timp ce clipi prelung.

– Nu va face nici o diferență, zise el. Nu veți câștiga nimic cu asta.

Îngenunche și se sprijini de picioarele lui astfel încât corpul să-i preseze picioarele, iar sânii să i se odihnească pe genunchii lui.

– Plăcerea e de câștigat. Nu aștept nimic altceva.

Jos, între picioarele lui și corpul ei, își ridică șalul. Cu mâna dreaptă îi mângâie partea de sus a pulpei în timp ce cu stângă întindea mătasea șalului peste pielea picioarelor lui.

El părea gata să o apuce, atât de aprigă îi devenise privirea.

– Aţi uitat că suntem amândoi răniţi şi într-o stare nefavorabilă pentru a simţi plăcere acum.

– Sunteţi fermecător. Şi foarte englez.

Îl mângâie şi mai sus, pe interiorul pulpelor. Dovada erecţiei lui se vedea sub halat. Nu credea că o putea opri acum. Nu credea că ar putea chiar dacă voia.

– Eu, pe de altă parte, sunt franţuzoaică. Vă amintiţi? Noi ştim modalităţi de a oferi plăcere care nu ne vor agrava rănile.

El înţelese. Simpla sugestie îi făcu buzele să se întredeschidă şi dinţii să se încleştеze. O privi, iar ea bănuia că el îi simţea doar mâna dreaptă pe picior, nu şi pe cealaltă în care avea şalul.

– Închideţi ochii, rosti ea încet. Mă simt încă timidă.

El nu îi închise chiar imediat. Nu până când mâna ei se apropie de nasturii de la pantaloni. Apoi îi închise, iar maxilarul i se încleştă atât de tare încât ar fi putut fărâmiţa piatră.

Marielle îi descheie nasturii, încercând să ignore felul în care degetele îi atingeau erecţia. Se forţă să-şi reprime senzaţia pe care acest joc îl stârnise şi în ea. Nu i-ar displăcea să simtă plăcere cu acest bărbat, chiar dacă asta ar fi tot ceea ce putea fi vreodată. Ar putea amândoi să închidă ochii şi să-şi imagineze pentru o vreme orice ar vrea.

Acum, că el avea pantalonii desfăcuţi, trebuia să se mişte rapid. Îşi permise să-l mângâie o dată pe pieptul gol, doar ca să vadă dacă era aşa cum îşi imagina, puternic, cald şi atât de masculin. Apoi privi în jos către picioarele lui şi către şal. Satisfăcută, se ridică şi se îndepărtă rapid, refuzând să permită încordării din spatele şi din membrele ei sau durerii de cap să o întârzie.

– Ce naiba...

Făcu zece paşi, nu mai mult, înainte să-i audă vocea furioasă. Privi peste umăr şi începu să alerge.

– La naiba! Târfă!

Vicontele o privi furios, aplecându-se, strâmbându-se şi încercând să-şi desfacă şalul şi să-şi elibereze picioarele

din lanțul de mătase pe care ea îl făcuse. Expresia lui furioasă îi făcu pielea de găină.

Marielle descuie ușa, o deschise larg și fugi. Înjurăturile lui Kendale o urmăriră până jos în stradă.

capitolul 4

– E o minune că ești în viață, zise Dominique în timp ce înmuia o cârpă și storcea apoi apă caldă pe umerii lui Marielle.

Scotea tot felul de sunete nemulțumite în timp ce îi observa vânătăile, vizibile în culoarea lor întunecată în timp ce Marielle făcea baie în bucătăria casei.

Marielle și Dominique erau împreună de când părăsiseră Franța, în urmă cu șase ani. Nimeni, nici măcar celelalte femei care se refugiau câteodată în casa lor, nu știa cât erau de apropiate și cât de mult se baza ea pe Dominique pentru sfaturi și câteodată pentru compătimire.

– Te va căuta acum lordul acesta de care ai fugit după ce te-a salvat? Ai spus că era furios că ai plecat. Fără îndoială că se aștepta să-ți arăți recunoștința mai întâi.

Nu îi explicase *totul* lui Dominique. Nu și faptul că el așteptase doar ceea ce părea că oferea ea. În ce privește furia lui, un bărbat frustrat atât în așteptările lui privind plăcerea, cât și păcălit de un adversar nu putea fi fericit, nu-i așa?

– Sper că o va lăsa baltă. Noi va trebui să uităm de asta și să ne gândim la restul. La felul în care acei doi bărbați i-au înlocuit pe Luc și pe Éduard astăzi și la faptul că știau de mine.

Dominique îi turnă apă în păr, apoi luă un săpun moale și începu să o spele.

– Bănuiesc că Luc și Éduard au luat banii altcuiva la fel de repede cum i-au luat și pe ai tăi și te-au vândut.

– Dar cum de a știut cineva să le ofere bani?

– Se pare că s-a luat urma desenelor. Știai că era un pericol – că Lamberte va căuta persoana care a făcut acele desene și și-ar putea da seama că vin din Anglia.

Știuse asta. Sperase că dacă Antoine Lamberte bănuia acest lucru, ar presupune că se află guvernul Angliei în spatele lui, încercând să-l saboteze. Lamberte era suficient de arogant încât să se creadă demn de o astfel de atenție.

Cât de bine o văzuseră bărbații aceia pe aleea întunecată? Se întâmplase totul foarte repede și, după ce Kendale terminase cu ei, poate că nu-și mai aminteau mare lucru.

– Nu cred că știu cu cine s-au întâlnit. Éduard și Luc nu știau cine eram eu, în afară de o femeie care le înmâna ceva pe care să-l ducă pe coastă.

– Îi poți fi descrisă lui Lamberte de acești oameni, dacă el este cel care i-a trimis.

– Nu mai arăt deloc așa cum mă știa el. Nu mai sunt o fetiță. O descriere nu-i va spune nimic.

– Nu este niciodată înțelept să te bazezi pe faptul că inamicul tău este naiv sau mai puțin viclean decât vrei să-ți imaginezi tu că este.

Era o lecție pe care credea că o învățase astăzi și pe care nu o va uita vreodată. Se îndoia că s-ar putea gândi din nou la Kendale ca la Chipeșul Nătâng.

– Lamberte a supraviețuit acolo unde mulți alții ar fi renunțat. Este mai curajos decât alții și mai inteligent, așa că se va gândi în cele din urmă dacă nu cumva este vreo legătură. Trebuie să ai grijă acum. Mai mult decât înainte, o mustră Dominique.

Marielle nu o contrazise. Femeia mai în vârstă avea un fel de înțelepciune care vine doar atunci când vezi lumea cu tot ce are ea mai bun și mai rău, și de la conștientizarea faptului că există doar un fir subțire care le separă. Născută într-o familie de aristocrați, Dominique scăpase de ghilotină folosindu-și trupul pentru a se tocmi cu unii bărbați interesați de a face asemenea lucruri. Fusese marele noroc al lui Marielle să meargă cu aceeași

ambarcațiune cu Dominique și să beneficieze de atunci de afecțiunea ei maternă și de ajutorul ei.

O privea cu respect pe Dominique, a cărei față rotundă nu avea deloc machiaj și părea ușor ridată sub marginea bonetei albe. Se îmbrăca și arăta mereu ca o servitoare acum. Majoritatea oamenilor credeau că era servitoare după felul în care răspundea la ușă de fiecare dată când venea cineva în vizită. Acei musafiri nu știau că această femeie matură nu se simțea deloc în siguranță și că purta un cuțit într-un buzunar special cusut în faldurile adânci ale fustei. Răspundea la ușă ca să știe cine urma să intre și ca să fie gata să ucidă persoana nepotrivită dacă și-ar face apariția.

- Mă întreb dacă ar trebui să mă mut în alt oraș. Unul nu foarte departe. Doar să nu stau în Londra.

- Aș dormi mai bine dacă ai face asta.

- Și cum rămâne cu celelalte femei? Ele depind de munca de aici, și majoritatea mașinilor de tipărit sunt aici.

- Vom găsi o modalitate de a lua lucrul de la tipografii. Cât despre femeile de aici, Madame LaTour poate continua cu grupul acesta. Face asta deja de trei ani și se descurcă bine.

Marielle se gândea la toate acestea în timp ce apa curgea peste ea, spălându-i săpunul din păr. Atacul din timpul zilei îi zdruncinase încrederea și sentimentul de siguranță. Acesta din urmă fusese probabil tot timpul o iluzie. Acum se îndoia că ar părăsi vreodată această casă fără să privească în ochii tuturor celor pe lângă care trecea, căutându-i pe cei care erau prea interesați de ea.

Dacă ar părăsi Londra, ar trebui să aleagă un loc nu foarte îndepărtat de coastă. Trebuia să rămână printre emigranți ca să poată afla ce vești aduc din Franța și să audă dacă Antoine Lamberte o duce încă bine și ce execuții aveau loc, dacă aveau loc, în regiunea lui. Aceste lucruri îi limitaseră întotdeauna alegerile și deciziile. Acum indicau singura variantă bună.

- Brighton, zise ea. Mă voi muta la Brighton.

*

A spune că Marielle Lyon îi stricase dispoziția lui Kendale era prea blând. Pentru un bărbat care avusese de-a face puțin cu femeile din punct de vedere social, nu era obișnuit să fie adus într-o asemenea situație fără a avea nici o satisfacție la final. Nu se întâmplase niciodată la bordelurile pe care le vizitase.

Petrecu următoarele două zile făcând haz de necaz, gândindu-se că ar trebui să meargă într-un astfel de loc și să plătească pentru ceea ce promisese domnișoara Lyon. Numai că nu-și dorea o simplă prostituată fără nume. O dorea pe Marielle. În genunchi, pe spate, nu conta cum. Numai asta i-ar putea face să fie chit.

Doar atunci ar putea să înceteze să-și mai imagineze mâinile ei pe el, mângâindu-i picioarele și corpul și privindu-l cu lumina pasiunii în ochi. Își aminti că nu se înșelase atunci. Dorința nu-i compromisese simțurile complet.

Două seri mai târziu se îmbrăcă să meargă la cină la prietenul lui, vicontele Ambury. Nu se pregăti singur deoarece îl chemase pe valetul lui, domnul Pottsward, să vină în oraș. Rana pe care o avea îi spunea că va sta la Londra mai mult decât se așteptase, iar prezența bătrânului servitor era necesară. Trebuia să stea aici și pentru că o femeie care locuia la Londra nu prea putea fi chemată la ordine în timp ce el s-ar izola la Buckinghamshire.

Încerca mereu să se poarte cât mai frumos atunci când lua masa cu Ambury. Nu pentru că o cerea Ambury. Ci mai degrabă pentru că Ambury se căsătorise cu Lady Cassandra Vernham, iar noua Lady Ambury nu-l prea plăcea pe prietenul soțului ei, vicontele Kendale. Nici el nu o plăcea prea mult, deși fericirea aparentă a lui Ambury îi îmbunătățise mult punctul de vedere. Nedorind să cauzeze probleme unui prieten, el se străduia întotdeauna să evite să facă lucrurile care ar determina-o pe Lady Ambury să se plângă soțului ei după încheierea petrecerii.

Vestea bună din seara aceea era că Southwaite și soția lui, Emma, aveau să fie și ei acolo. Și în ce-l privea pe cel de-al șaselea membru la ceea ce urma să fie o cină intimă, Kendale spera că doamnele nu găsiseră vreo verișoară care avea nevoie de un soț și care l-ar accepta dacă asta însemna să devină vicontesă. Asta ar transforma ceea ce ar putea însemna câteva ore plăcute în compania prietenilor într-o noapte de coșmar.

Respiră ușurat când sosi și văzu că cea de-a treia femeie care stătea în salonul de oaspeți era mătușa Cassandrei, bătrâna Sophie. Colorată, spirituală și un pic ciudată, Lady Sophie Vernham, la cei peste șaizeci de ani ai săi, probabil că, își zise el, nu-și căuta soț. Mai mult, nu erau mari șanse să fie criticat pentru comportamentul lui de vreme ce Lady Sophie avea reputația că îl întrece.

Imediat ce se salutară, Ambury și Southwaite îl conduseră către capătul celălalt al salonului de oaspeți. Ambury zâmbi în felul în care obișnuia atunci când urma să facă ceva neașteptat, ceea ce se întâmpla des. Southwaite, pe de altă parte, părea puțin jenat, dar hotărât.

– Trebuie să te avertizăm legat de ceva, zise Southwaite, pe tonul unui bărbat care se aștepta la complicații pentru ceea ce făcuse.

– Nu să te *avertizăm*. Ce dramatic sună asta! Să te *informăm*, interveni Ambury.

Kendale aștepta, privindu-l pe Southwaite, care probabil că ghicise reacția corectă la acest ceva.

– Vom mai avea un membru la petrecerea noastră din seara aceasta, spuse Ambury. Invitația a fost dată târziu, după ce ai acceptat tu. Nu mi s-a părut important să-ți menționez asta.

– Cine e?

– Cea care ni se va alătura pentru a echilibra lista invitaților la cină este Lydia, sora lui Southwaite. Prezența ei a fost necesară fiindcă am discutat ieri la club cu Penthurst și am decis să-l rog să vină în seara aceasta.

– *Penthurst?*

– Ei bine, Kendale ...

– Nu mi-ai pomenit de asta fiindcă știai că nu aș veni. Nu-mi vine să cred că ai plănuit să mă așezi la aceeași masă cu el. Nu-mi vine să cred nici că-i vei oferi ospitalitatea casei tale.

Ambury își dădu ochii peste cap, ceea ce îl făcu pe Kendale să vrea să-l pocnească. Southwaite zise încet și cu înțelegere:

– Ar fi trebuit să menționeze asta. I-am spus s-o facă, nu-i așa, Ambury? Totuși, în starea lui senină de când s-a căsătorit, nu mai vede nici un nor pe cer, nici chiar înaintea ploii. Și să fim sinceri, ruptura dintre noi și Penthurst... dovada demonstrează că n-a fost așa cum credeam noi. Eu și Ambury am spus ceea ce credeam despre asta. Tu, însă...

„Tu însă nu asculți de rațiune. Ești singurul împotrivă, iar noi ne-am decis să ne împăcăm indiferent dacă ești de acord sau nu. Tu ai fost rigid, așa că am ales să te facem mai flexibil."

Ar fi vrut să rezolve situația confruntându-i pe loc, dar nu putea s-o facă. Chiar și el știa că nu era bine să creeze o astfel de scenă într-un salon cu oaspeți unde se aflau trei femei. Și era recunoscut, în timp ce încă îl considera pe ducele Penthurst vinovat de moartea unuia dintre prietenii lor într-un duel, știa că nu fusese așa cum crezuseră – cel puțin nu motivul –, nu că noua ambiguitate l-ar absolvi de vină.

Nu își pierdu cumpătul și nici nu plecă, în principal fiindcă ideea de a vorbi cu Penthurst în acea seară părea cumva interesantă. Cu relațiile lui apropiate cu miniștrii din guvern, existau întrebări la care Penthurst ar putea să răspundă așa cum nu o puteau face nici Ambury, nici Southwaite. Întrebări despre Marielle Lyon, de exemplu. Kendale nu l-ar fi căutat niciodată pentru a-i pune astfel de întrebări, dar dacă prezența ducelui i se impune în felul acesta...

– Bine.

Southwaite clipi, uimit. Îl privi cu grijă pe Ambury al cărui zâmbet nu dispăru, dar ai cărui ochi deveniră curioși.

– Bine? Nu te deranjează?

– Sunt casa și mâncarea ta. Bănuiesc că nu mă consideri atât de grosolan încât să obiectez față de lista ta de invitați sau să-i blestem pentru păcatele lor în timp ce iau masa alături de ei.

– Nu. Sigur că nu. Este de la sine înțeles, mormăi Southwaite. Te asigur că nimeni nu și-a imaginat că tu...

– I-am spus lui Southwaite că nu trebuie să fii *avertizat*.

Ambury se uită înspre salon și prinse privirea soției lui. Ceva se transmise între cei doi, ceea ce o făcu pe Lady Ambury să răsufle vizibil ușurată.

Kendale observă cu satisfacție către sfârșitul cinei că Lady Ambury se îngrijorase în legătură cu musafirul nepotrivit. Petrecu atât de mult timp având grijă ca membrii familiei să nu o facă să se simtă jenată încât abia dacă își dădu seama că el se afla acolo.

Lady Sophie înțelesese repede că Lydia fusese invitată la petrecere pentru eligibilul viconte, ceea ce însemna că ea, Sophie, era așteptată să fie partenera eligibilului Penthurst. Își apropia părul cărunt, aranjat în bucle tinerești, de Penthurst în timp ce îl servea cu vin și insinuări.

De vreme ce nu erau așezați departe, Kendale auzi o mare parte din conversația lor. Nu era o exagerare să se spună că Lady Sophie flirta cu un duce care, la cei treizeci și doi de ani ai săi, avea jumătate din vârsta ei. Penthurst îi acceptă flirtul, iar după cel de-al treilea pahar cu vin chiar o și flată.

– N-am nici cea mai mică idee pentru ce sunt aici și nu cunosc nici motivul pentru care am fost anunțată atât de târziu. Dar tu? îl întrebă Lady Lydia încet.

Stătea lângă el, în partea stângă, palidă, distantă și sensibilă, ca de obicei. Părul și ochii negri atrăgeau atenția asupra feței sale, dar expresia mereu rece descuraja orice apropiere. Într-adevăr, în ultimii ani, conversația cu Lady Lydia fusese o adevărată corvoadă, aproape ca trasul unei căruțe pe un deal plin de noroi.

Așadar, o neglijase, deoarece conversația de la masă i se păruse foarte antrenantă. Îi acordă atenție acum, măcar să nu-i dea ocazia să confirme zvonurile că era lipsit de maniere.

– Ești aici pentru a echilibra lista de invitați. Această cină nu este despre tine, nici despre mine, ci despre el, spuse făcând semn către Penthurst.

– Ce ușurare! Am crezut că poate fratele meu a convins-o pe Cassandra să se apuce de pețit.

– Dacă este așa, mie nu mi s-a spus nimic. Mă îndoiesc că ar încerca vreodată să ne combine. Te știu de când erai copil și nu te-aș putea percepe în felul acela.

– Nu să mă combine cu *tine*, Kendale. Ce idee! Ar fi o nenorocire.

Într-adevăr ar fi, dar chiar și lui i se păru nepoliticos din partea ei să o spună direct. Când era la școală, Lydia era un copil neastâmpărat, cu păr negru și cu ochi inteligenți și plini de viață. Acum, la cei peste douăzeci de ani ai săi, se retrăsese în sine cu maturitate, într-un fel straniu. Ca un sfinx, observa lumea, și avea un zâmbet de statuie, dacă era să reacționeze în vreun fel.

Îl îngrijora de moarte pe Southwaite cu acest comportament, deși Kendale se întreba câteodată dacă nu era o prefăcătorie. Existaseră griji legate de ea în ultimul an, care aveau de-a face cu jocurile de noroc și alte preocupări, care indicau că Lady Lydia era încă o neastâmpărată. Kendale avea motive să știe că, atunci când Lydia avea un complice care scotea ce era mai rău la iveală – precum Cassandra, noua Lady Ambury –, Lydia se lăsa pradă tentației de a fi foarte neastâmpărată.

– Te referi la Penthurst, atunci, zise el. M-ar mira ca fratele tău să aibă astfel de idei. Poate că sunt din nou prieteni, dar încă au ceva probleme.

Cel puțin, așa ar trebui.

– Sper că suficient de mari ca să-l țină pe fratele meu departe de astfel de idei. Nu-mi place Penthurst. Nu-mi place nici un duce, acum că mă gândesc mai bine, și am motive să cred că acesta, cu toată grația și condescendența lui, este foarte crud. Cel puțin, apreciez că și-a tuns, în sfârșit, părul. Probabil că este ultimul bărbat mai tânăr de patruzeci de ani care să facă asta. Se pare că și-a comandat și haine la modă. Era și timpul. Este prea tânăr ca să arate ca o antichitate.

– A așteptat să adopte noul stil în mod voit și nu din cauza unor lipsuri ale unui simț pentru modă sau pentru că nu-i pasă de schimbări.

Era clar că lui Penthurst i se potrivea noul stil, și viceversa, iar părul lui negru, cu a cărui tunsoare Kendale se bucura să vadă că nu exagerase, îl avantaja.

– Vrei să spui o aroganță perversă, zise Lydia. Un fel de a spune că este superior și că nu are nevoie de acceptul nimănui.

Brusc, Lady Sophie își aminti ce vârstă avea.

– Am cunoscut-o pe mama ta, îi spuse ea ducelui pe un ton amplificat de efectul vinului. Avea niște bijuterii minunate, îmi amintesc.

– Tatălui meu îi plăcea să-i ofere cadouri.

– Îmi amintesc o broșă, în mod special. O purta deseori pe o pelerină stacojie. Avea perle; unele mici în jurul uneia foarte mari – ei bine, n-am mai văzut vreuna asemănătoare. Bănuiesc că încă o ai.

– Cu siguranță, deși nu m-am mai uitat peste bijuteriile familiei de câțiva ani.

– Era superbă. Unică. Prefera orașul, din câte îmi amintesc. Presupun că este încă în cutia de bijuterii pe care o folosea înainte să moară.

– Probabil.

– Mai purta şi un smarald, montat pe un inel din aur şi înconjurat de diamante mici. Splendid.

– Mărturisesc că aveţi o memorie mult mai bună decât mine în ce priveşte bijuteriile mamei.

– Fac un studiu legat de bijuterii. Mi se par fascinante. Întotdeauna mi s-au părut aşa. E păcat că ale ei stau acolo în cutie, fără să vadă vreodată lumina zilei sau a nopţii, zise ea privind către masă. Cassandra, trebuie să-l vizităm pe duce data viitoare când ieşim.

Penthurst încuviinţă amabil din cap. Ochii albaştri ai Cassandrei o priviră pe mătuşa ei curioşi şi cu o precauţie inexplicabilă.

– Cu siguranţă, dacă doreşte.

– Mi-ar face plăcere, răspunse el amabil.

– Când vă vizităm, îmi poţi arăta bijuteriile, Excelenţă.

Cassandra se înroşi.

– Bijuteriile?

– Ale mamei lui, preciză Sophie. Zac nevăzute şi neadmirate. Cred că sunt minunate.

– Nu cred că Excelenţa Sa vrea ca noi să cotrobăim prin cutia cu bijuterii a mamei sale.

– Lady Sophie, sunteţi bine-venită să vedeţi bijuteriile oricând veţi dori. Îi voi spune majordomului să vi le aducă, dacă nu sunt acasă când veniţi, zise Penthurst.

Lady Ambury îl privi pe soţul ei şi, din nou, îşi transmiseră ceva din priviri. Ea se ridică brusc, semnalându-le doamnelor că era timpul să-i părăsească pe domni.

Trabucurile erau pe jumătate fumate înainte ca Kendale să rămână singur de vorbă cu Penthurst. Southwaite şi Ambury aranjaseră asta. Se îndepărtară după cinci minute după ce îl atrăseseră într-o discuţie despre război. El îşi dădu seama că singura combinaţie aranjată pentru acea seară era între ei doi, care acum se prefăceau că acea conversaţie socială era normală pentru ei.

Dacă nu menţionau că motivul nu era adevărat, următoarele zece minute ar putea decurge bine. Dacă

Penthurst avea inspirația de a nu insinua nimic, ca să nu mai vorbim de a spune ceva concret, nu ar fi nici o problemă.

– Viziunile tale despre război sunt profunde, afirmă Penthurst. Nu e de mirare că timpul petrecut în uniformă îți dă o perspectivă specială.

– Ministerul de Război are bărbați în uniformă, sau care obișnuiau să aibă uniformă. Generali. Mă îndoiesc că perspectiva mea este mai bună decât a lor.

– A lor este influențată de ambiție. Care întotdeauna schimbă valoarea unor astfel de lucruri. Poate încețoșa perspectiva foarte tare.

Trebuia să fie flatat. Era, deși reacția avea o doză mare de resentiment din pricină că mândria lui îl putea trăda atât de ușor.

– Și desigur că tu ai și văzut ceva acțiune în acest război, în timp ce mulți din armată nu au făcut-o, adăugă Penthurst. Nici unul dintre acei generali n-a participat la război, cu siguranță, cel puțin nu pe teritoriu francez.

Penthurst nu insinuă nimic din ce putea crea o problemă, dar se apropie de un subiect pe care Kendale nu-l discutase cu nimeni.

– Asta a fost o greșeală. Un accident cu multe repercusiuni.

Penthurst încuviință din cap.

– Astfel de experiențe pot fi traumatizante.

– Nu și pentru mine.

Cu toate acestea, mintea lui era deja plină cu imagini ale acelei zile oribile, imagini vii care pot fi amintite de lucruri mai puțin directe decât acesta. Încrederea camarazilor în misiune – șocul de a afla că amanta lui Feversham îl trădase – masacrul ce urmase și disperarea de a lupta pentru propriile vieți – apoi sânge peste tot, și durere, și prietenul ținut în brațe care murmura cu ultima suflare: „Răzbună-mă. Promite-mi".

Promisese. Bărbatul murea. Nu îl contrazisese spunând că răzbunarea ar fi imposibilă. Vampa care îl sedusese pe Feversham nu va mai fi în curând nici măcar pe acelaşi continent.

În felul lui, îşi ţinea promisiunea. Poate că nu va putea niciodată să-i ucidă pe toţi cei care îi trădaseră, dar se asigura că vor fi mai puţine trădări în viitor. Poate că îşi vânduse postul din armată, dar fiecare cetăţean trebuia să fie soldat în vremuri ca acestea.

– Ei ştiu că tu ai încă uniformă, într-un fel, spuse Penthurst, de parcă îi citise gândurile.

Ducele nu era prost, desigur, şi aşa cum o dovedea acum, rămăsese foarte bine informat. Era singura lui valoare în momentul de faţă, în opinia lui Kendale.

– Ei ştiu că încă ai misiuni şi că nu te-ai retras cu totul de pe teren.

– Cine sunt *ei*?

– Acei generali. Miniştrii. Îi îngrijorează câteodată. Supravegherea de pe coastă, pe care tu, Southwaite şi Ambury aţi aranjat-o, a fost mai puţin îngrijorătoare. Totuşi, autonumirea ta ca agent nu este văzută prea bine.

– Al naibii de păcat.

Abia se abţinea să nu întrebe cum de ştiau şi cât de mult ştiau, dar nu voia să-i dea lui Penthurst această satisfacţie. Şi nici nu conta ce voiau sau ce gândeau miniştrii şi generalii.

Penthurst chicoti.

– Asta este exact ceea ce i-am spus unuia dintre ei că ai spune atunci când mi-a cerut să vorbesc cu tine şi să te îndemn să fii stăpânit.

– Aş fi crezut că i-ar bucura să fie cineva cu ochii în patru.

– Nu şi dacă acel cineva nu este un om pe care ei să-l controleze. Nu şi dacă acel cineva are o mică armată de servitori care îl ajută şi pe care, de asemenea, ei nu o pot controla. Nu şi dacă acel cineva îşi îndreaptă atenţia în mod ocazional către cetăţenii britanici.

Părea că acei generali știau destul de multe. Poate că așa cum el îi urmărea pe alții, și alții îl urmăreau pe el.

– Miroase a aplicarea legii de către civili, cred, continuă Penthurst. Le-am explicat că tu nu ai lua niciodată asupra ta calitatea de judecător sau de jurat, ca să nu mai spunem pe cea de călău, în cazul în care ai descoperi o intrigă. Îl privi aproape zâmbind. Am avut dreptate, nu-i așa?

– Bine că vorbești în numele meu. Nu ar avea mai mult sens ca ei să-și exprime grijile legate de mine direct mie? I-aș putea liniști. Poate că m-ar putea convinge să mă opresc.

– Și eu m-am întrebat același lucru. Am ajuns la concluzia că nu vor să te oprești, chiar dacă îi faci să se îngrijoreze.

– Le poți spune că nu mă interesează nici un cetățean britanic în momentul de față.

– Cel puțin Pitt va fi bucuros să afle asta. În ceea ce-i privește pe ceilalți, bănuiesc că vor fi curioși cine te interesează acum.

Deci asta era. Introducerea de care avea nevoie, oferită atât de simplu. Tolerase această conversație pentru a pune întrebări. Părea că și Penthurst făcuse același lucru.

– Intenționez să o deconspir pe Marielle Lyon. Ai auzit de ea?

Avea de gând să facă mult mai multe și era bucuros că o avea pe domnișoară Lyon pentru a crea confuzie.

– Da. Am auzit că este foarte frumoasă. Este adevărat?

Kendale nu onoră o asemenea întrebare cu un răspuns.

– Ai auzit zvonurile despre ea?

– Majoritatea le-au auzit. Știu câțiva membri ai Ministerului de Interne cărora li s-ar părea interesantă curiozitatea ta în ceea ce o privește. După doi ani au renunțat la încercarea de a o demasca, dar nu au fost bucuroși s-o facă. Ai avut tu mai mult noroc?

„Am dovada că transmite documente unor bărbați pe alei noaptea, care apoi le transportă pe coastă, unde le duc pe bărci care părăsesc Anglia." Ar putea să fie arestată dacă ar spune-o. Alți bărbați care, plătiți pentru asta, ar avea grijă de restul.

– Nu suficient încât să o predai. Au încercat vreodată să demonstreze că nu este nepoata contelui de Vence, așa cum susține?

– Unii dintre oamenii ei au încercat să facă asta. Aceia care știau că acest conte și familia lui ar interoga-o pentru a demonstra că este o escroacă. Situația a continuat timp de câțiva ani după ce a sosit aici. Nimeni n-a fost în stare să o prindă. Povestește în detaliu despre amintirile ei din copilăria petrecută în Provența și despre vizitele la casa contelui. Mulți au încercat să o intimideze, dar i-a convins că nu mințea.

Sigur că știa de conte. Nu ar susține că este nepoata lui fără să fie învățată cum să le răspundă.

– Se pare că știi multe despre asta.

– Ei bine, după cum am spus, este considerată foarte frumoasă. Aceia care cred asta au tendința să vorbească despre ea mai mult decât despre un spion urât.

Nu era de mirare că ea locuise la Londra chiar sub nasul tuturor, simțindu-se în siguranță. Acei agenți ai Ministerului de Interne erau prea captivați de chipul ei pentru a putea gândi limpede. Era clar că nu își făcuseră treaba bine. Era un lucru foarte bun că preluase el cazul.

– Ai auzit vreodată de cineva pe nume Lamberte? E în guvernul de acolo, cred.

Penthurst a dat din cap.

– Dacă este, atunci nu e suficient de important să se discute despre el.

– Vrei să spui, cel puțin nu de miniștri sau de generali. Poate că ar trebui să-i întreb pe aceia care au conversații mai puțin elevate.

– Este la Paris?

– Nu știu. În momentul de față, nu este decât un nume pentru mine.

Penthurst se gândi.

– Ar fi cel mai bine să-i întrebi pe oaspeții noștri francezi. Există un scriitor care a venit anul trecut, când a fost denunțat din cauza pamfletelor lui. Îi știe pe majoritatea politicienilor care au supraviețuit. O să văd dacă vrea să te întâlnească.

– Asta ar fi de folos.

Nu îi mulțumi. Penthurst făcea asta pentru Anglia, nu pentru el.

Ambury și Southwaite se apropiară, zâmbind ca niște părinți indulgenți bucuroși să-și vadă cei doi băieți certăreți cum se joacă frumos împreună. Se îndreptară toți către salon, unde se aflau doamnele.

– Deci, n-a fost prea neplăcut, nu? întrebă Ambury de lângă el. Părea că v-ați bucurat de o conversație prietenească, civilizată.

– Amândoi voiam câte ceva. Nu te aștepta să ne vizităm.

– În ziua în care te vei vizita cu *cineva*, Kendale, s-ar putea să am nevoie de săruri să-mi revin din leșin.

capitolul 5

În dimineața următoare, Kendale se trezi cu senzația de mâncărime care îi indica faptul că rana începea să i se vindece. Valetul îl ajută să se schimbe și să-i pună poțiunea usturătoare, dar simțea că rana începuse să se închidă.

După ce domnul Pottsward îl ajută să se îmbrace, luă și cealaltă sticluță cu poțiune. În graba de a pleca, domnișoară Lyon nu o luase, desigur. Își lăsase și șalul lung de mătase. El îl ridică, lăsând la vedere cele două tăieturi. Poate că nu-l va mai putea folosi în starea aceea, dar i-l va da înapoi oricum.

Îi displăceau trăsurile, dar o chemă pe a lui, pentru ca Anderson să nu-l certe fiindcă ar călări prea curând. Având un obiect de-al lui Marielle Lyon, urma să se deplaseze ca un gentleman cu trăsura lui până la casa în care locuia ea, lângă o zonă din nordul oraşului.

Uşa albastră rămase închisă, în ciuda bătăilor lui. Îi atrase atenţia o mişcare la una dintre ferestre. O bonetă albă se mişcă în spatele geamului. Se aşeză în aşa fel ca să vadă în interior şi ridică şalul. Oricine o ştia pe domnişoară Lyon l-ar recunoaşte.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi îl întâmpină o femeie impunătoare, cu o atitudine regească. Purta o rochie somptuoasă de modă veche, care văzuse şi zile mai bune. Mai purta şi o perucă demodată cu nişte bucle într-o parte a feţei. Apariţia ei anunţa că era o lady. Una care păstra standardele cu care fusese obişnuită.

El îi întinse cartea lui de vizită.

– Aş dori să o văd pe domnişoara Lyon.

Femeia ridică un monoclu prins cu un şnur din mătase şi privi cartea de vizită. Ridică privirea uluită, apoi se uită către trăsura lui.

– *Un vicomte? Mon dieu!* exclamă ea, dându-se la o parte spre a-i face loc. *Bienvenue*, adăugă, făcând o reverenţă. Observă şalul din mătase din mâna lui şi ridică dintr-o sprânceană. *Venez avec moi, s'il vous plaît*[1].

Îl conduse printr-un hol către o cameră mare. Semăna cu un salon de servit masa, dacă ar mai fi locuit şi altcineva aici. În casa lui Marielle Lyon, aceasta funcţiona însă ca o cameră de lucru. Era plină de şiruri de mese, unde femeile se ocupau de hârtii.

Când Marielle spusese că femeile din casa ei colorau picturi pentru tipografie, aceasta nu minţise.

– Germaine! Antoinette! *Ici, ici!* Le făcu semn femeilor, apoi se întoarse către el. Situaţia nu ne permite

[1] Urmaţi-mă, vă rog. (n.tr.)

toate formalitățile, *m'sieur le vicomte*. Trebuie să mă prezint singură, și îmi cer iertare. Eu sunt Jeanne LaTour, fostă Rouen, înainte ca dizgrația să se abată asupra țării mele. Îmi pare foarte rău că Marielle nu ne-a anunțat că ne veți vizita, ca să ne putem pregăti și îmbrăca așa cum se cuvine.

Făcu un gest de scuză către hainele ei, cu o expresie de resemnare pe față.

– N-am scris ca să-mi anunț vizita, explică el. Aș vrea foarte mult să pot vorbi cu domnișoara Lyon, dacă dorește să mă primească.

– *Certainement*,[1] șopti ea, atingându-și buzele cu degetele.

Se apropiară și celelalte două femei. Madame LaTour li se alătură și le vorbi încet. Nu voiau ca el să audă, așa că el înțelese doar un pic din conversația lor rapidă în limba franceză. Auzi numele lui Marielle menționat de câteva ori de Madame LaTour, și nu părea foarte bucuroasă. Se părea că aceste femei încercau să se decidă ce să facă cu el.

În cele din urmă, Madame LaTour își întoarse din nou atenția spre el.

– Regret să vă spun că domnișoara Lyon nu este acasă. Sunt sigură că va fi foarte dezamăgită că nu a fost aici în timpul vizitei dumneavoastră.

Putea să mintă. Nu avea de unde să știe, de vreme ce nu mai pusese casa sub supraveghere din ziua anterioară celei în care o urmărise pe Marielle pe alee.

– Există vreo șansă să se întoarcă curând? Dacă da, atunci mă voi întoarce după-amiază.

– Din păcate, sunt foarte sigură că nu se va întoarce după-amiaza asta. Știu că a plecat din oraș pentru câteva zile.

Madame ridică din mâini într-un gest de regret.

La naiba! Rănită sau nu, bătută sau nu, Marielle Lyon fugise. Ar fi trebuit să vină aici imediat, sau ziua

[1] Desigur (n.tr.)

următoare, pentru a se asigura că-și poate încheia socotelile cu ea. Toate.

Unde plecase? Către coastă? Înapoi în Franța? Se blestemă că-i căzuse în plasă în apartamentul lui și că se pierduse în fața ei.

– Ah, nu sunteți mulțumit. Madame LaTour plescăi. Nu ați știut. Nu v-a spus. Vă asigur că decizia a fost luată în ultima clipă, domnule Kendale. Cu toate acestea, dacă ar fi putut anticipa vizita dumneavoastră, v-ar fi scris. Marielle are un suflet mare și intenții bune, și este foarte generoasă, dar câteodată acțiunile ei nu sunt tocmai normale. Experiențele ei *amoureuses* cu domnii nu sunt... Se opri căutând cuvântul potrivit, dar renunțând și continuând în franceză: *Amples*.

Una dintre femei atinse brațul lui Madame LaTour. Madame își aplecă buclele pentru a asculta ce i se șoptea. Când se îndreptă din nou, părea mai puțin agitată.

– Madame spune că le-a auzit vorbind și că știe unde au plecat.

– Au plecat?

– A plecat împreună cu Dominique – Madame Bertrand. Ea este servitoarea lui Marielle. În mod normal ea deschide ușa, nu eu, desigur.

– Desigur. Ați fost foarte amabilă să-mi permiteți să intru.

– Mi-a luat ceva timp să-mi depășesc surpriza datorată vizitei neașteptate. Nu mă așteptam să ne viziteze cineva ca dumneavoastră. Cartea dumneavoastră de vizită nu a făcut decât să confirme faptul că ghicisem deja. Recunosc imediat o persoană din înalta societate, milord.

– Și eu la fel, Madame LaTour, răspunse el făcând o plecăciune ușoară pentru a-și confirma spusele. De vreme ce avem acest lucru în comun, ați fi de acord să aveți încredere în mine spunându-mi ce a auzit din întâmplare această femeie? Eu și domnișoara Lyon avem prieteni în comun. Poate că s-a dus să-i viziteze.

*

Brighton putea fi încântător vara, când înalta societate se bucura de soarele lui și de zona de coastă și când adierile de vânt mângâiau ferestrele. Marielle se bucura întotdeauna de vizitele ei la oraș în iulie și august.

Luna martie îi arăta un peisaj cu totul diferit. Vântul dinspre mare aducea o răceală de gheață. Nori cenușii atârnau jos. Marea avea culoarea oțelului. Ploua.

Mergea pe strada mărginită de case, dorindu-și să-și fi adus un șal de lână și nu pe cel de mătase neagră pe care îl ținea acum strâns pe lângă corp. Privea clădirile recent construite. Se uită pe lista pe care o avea, citi cea de-a treia adresă și continuă să meargă rapid. Observă semnul care anunța „De închiriat" de la fereastra joasă a unei case din apropierea următoarei intersecții.

Bătu la ușă. Domnul Tilbury, agentul imobiliar, îi deschise și îi zâmbi radios. Ochelarii lui groși îi făceau ochii să pară două puncte mici și negre pe fața foarte palidă. Părul blond era atât de deschis la culoare încât putea fi confundat cu un păr albit de bătrânețe.

– Ați întârziat un pic, domnișoară Lyon.

– Am avut și alte case de văzut.

– Ah, și sunteți și singură. Să înțeleg că vărul dumneavoastră nu a putut veni.

Vărul la care se referea fusese o invenție pentru ca domnul Tilbury să o primească. Agenții imobiliari nu vedeau cu ochi buni femeile singure, cu atât mai puțin franțuzoaicele cu o avere incertă.

– Probabil că întârzie. L-aș aștepta, dar oricum bărbații nu știu prea multe despre închirierea unei case.

– Sunt sigur că va fi aici să semneze documentele, zise el cu o tonalitate interogativă.

– Desigur.

Dacă era nevoie de un bărbat care să semneze actele, atunci va găsi un bărbat să facă asta.

Domnul Tilbury o conduse în sufragerie. În timp ce lăuda încăperea și decorațiunile, ea evalua câte mese puteau încăpea. Păși prin încăpere pentru a o măsura estimativ. Verifică ferestrele pentru a se asigura

că nu va fi umbră din cauza copacilor. Studie grădina de afară pentru a-şi da seama dacă vegetaţia i-ar oferi suficientă intimitate, dar fără a ascunde cu uşurinţă un intrus.

Domnul Tilbury deveni agitat după un sfert de oră şi îşi privit ceasul.

– Domnişoară Lyon, am putea vedea restul casei mai repede? Am o altă întâlnire la câteva străzi distanţă şi trebuie să plec curând. Intendentul unui domn ilustru doreşte să-i arăt câteva case pentru stăpânul său.

– Şi vărul meu trebuie să fi devenit nerăbdător până acum. Foarte bine că a întârziat şi el. În ceea ce priveşte întâlnirea dumneavoastră, mergeţi, domnule. Eficienţa dumneavoastră indică faptul că veţi termina cu celelalte două case înainte ca eu să termin cu asta.

Cele două puncte ale ochilor lui deveniră şi mai mici în timp ce se gândea la ce spunea ea.

– *M'sieur*, nu e ca şi cum aş putea fura ceva. Casa este goală. Nu există nici măcar o pernă de luat.

– Nu mă gândeam la asta – ce voiam să spun este că sunt responsabil pentru... Se înroşi. Bineînţeles că aveţi dreptate şi că în ritmul acesta mă voi întoarce înainte să terminaţi. Sunteţi sigură că vă veţi simţi confortabil fiind singură aici?

– Mă îndoiesc, de vreme ce nu există nici măcar un scaun pe care să stau. Totuşi, voi fi în siguranţă. Toţi hoţii ştiu deja că nu este nimic în casa asta.

El mai zăbovi puţin, agitat şi privindu-şi ceasul. Nu mai putea aştepta.

– Mă voi întoarce curând. Dacă terminaţi şi vreţi să plecaţi, scrieţi-mi şi spuneţi-mi ce aţi decis.

Îl conduse uşurată. Nu era nimic mai rău decât un bărbat care zăbovea în preajmă, cu ceasul în mână, atunci când ea voia să-şi ia suficient timp pentru a face ceva bine şi corect. Această casă avea posibilităţi, dar nu ştia dacă era potrivită decât dacă o inspecta din pod şi până în pivniţă. Trebuia să şi-o imagineze folosită de ea, de Dominique şi de celelalte femei care ar veni

aici ca să câștige câțiva bani într-un mod discret pentru a se putea întreține.

Pivnița se dovedi a nu fi adâncă, poate din cauza apropierii de mare. Așa că bucătăria nu era dedesubt, ci într-o anexă mică de lângă intrarea în grădină. Inconvenienta aranjamentului nu o descurajă. Își închipuia că o putea închiria cu mai puțini bani de vreme ce membrii din înalta societate nu și-ar dori o bucătărie chiar lângă verandă, unde ar putea sta invitații.

Se simți înviorată de acest gând. Dacă închiria o casă aici, ar fi încă responsabilă pentru cea din Londra. Dacă ceva nu ar merge bine și afacerea ei nu reușea să le acopere pe amândouă, economiile ei ar fi epuizate rapid. Nu-și putea permite asta. Economisise banii cu un scop. Plănuia asta de câțiva ani și nu voia să renunțe la scopul ei măreț.

Urcă în pod, unde se aflau camerele servitorilor și cele de depozitare. Va trece mult timp până când va putea avea mulți servitori din nou, dar era bine de știut că are suficient loc, dacă va veni vreodată și ziua aceea. Coborând la următorul etaj, deschise ușile pentru a vedea și dormitoarele.

Era o casă bună, decise ea, și mult mai frumoasă decât cea din Londra. O luase pe aceea înainte de a avea vreun venit, iar zona în care era amplasată necesita precauție. Când ajunsese să câștige îndeajuns încât să se poată gândi să plece și să găsească o casă mai potrivită pentru o nepoată de conte, acea casă devenise deja acasă.

Acasă. Emoțiile care înconjurau acest cuvânt, siguranța și confortul, dispăruseră complet acum. Îi displăcea cât se simțea de vulnerabilă în propria casă acum. Îi displăcea că trecutul ar putea s-o ajungă din urmă, după ce plănuise ani de zile să scape de el.

Simți un fior pe șira spinării gândindu-se la felul în care atacul îi schimbase lumea. Înțepătura din ceafă era similară cu cea simțită pe alee când realizase că cei doi bărbați care așteptau nu erau Luc și Eduard. Știa

în sinea ei că nu mai putea conta pe faptul că avea mai mult timp să se pregătească pentru misiunea ei.

Cât timp mai era până ce alți bărbați vor veni să o caute? Cât timp mai era până ce nu o vor mai aștepta pe o alee, ci îi vor afla numele și vor veni direct la ușa ei? Dacă aveau desenele, nu mai era mult timp. Chiar dacă nu avea nimic, poate că nu le va lua mult timp până să-și dea seama de identitatea ei.

Poate că nu se va întâmpla așa. Poate că nu vor veni aici, ci o vor atrage înapoi în Franța. Aveau cea mai bună momeală din lume, până la urmă.

Studie dormitorul în care se afla acum cu alți ochi, asemenea unui cavaler care evaluează niște fortificații. Dacă trebuia să se refugieze aici, se va putea încuia bine această ușă? Dacă trebuia să ...

Încă un fior. Se simțea amenințată. Nici nu se clinti în timp ce asculta.

Se auziseră pași dedesubt, era sigură de asta. Nu, nu sigură, dar... poate că teama o făcea să audă ceva ce nu exista de fapt. Poate...

Din nou. Mai clar de data asta. Se întorsese domnul Tilbury atât de devreme? Se auzea de parcă era cineva încălțat cu cizme, iar domnul Tilbury nu avea cizme. Și nici nu pășea cu atâta siguranță.

Se uită în jur cu disperare, dar într-adevăr nu era nimic de furat din casă sau de folosit drept armă.

Era o fricoasă. Nimeni nu o urmărise aici pentru a-i face rău. Inima începu să-i bată și mai tare în timp ce acele cizme începură să urce treptele. Se strecură lângă peretele din spatele ușii deschise și se lipi de el. Cu puțin noroc, cel a cărui curiozitate îl adusese aici va arunca o privire înăuntru și va pleca.

Pașii se opriră chiar la intrare. Logica îi spunea că nu ar conta dacă intra sau nu, dar inima îi bătea tare, iar ea se ruga să nu intre. Trecuseră mulți ani de când simțise atâta teroare irațională și ura asta chiar și acum când, deși matură și curajoasă, nu o putea controla.

Un pas. Apoi un altul. Ajunse, în cele din urmă, înăuntru. Ea cercetă spatele cu umeri zvelți și lați ai unui bărbat care purta o haină bleumarin, pantaloni cafenii și cizme înalte. Fu uimită, apoi enervată. Ce căuta *el* aici?

Nu se mișcă. Poate că se va întoarce și va pleca așa cum venise. Poate că nu o va vedea. Exista șansa să evite chiar și să-l salute pe acest bărbat.

Spre groaza ei, nu doar că nu plecă, dar înaintă în cameră. Apoi se întoarse și o privi drept în ochi.

– Vă ascundeți, domnișoară Lyon? Nu de mine, sper.

– Nu de dumneavoastră. De un intrus care nu ar trebui să fie aici.

Se desprinse de perete și se deplasă cu o indiferență studiată în timp ce lăsa suficient spațiu între ei. Simulând plictiseala, îl privi cu coada ochilor, căutând semne de furie sau chiar de posibilă violență. Nu credea că o iertase pentru ceea ce îi făcuse ultima dată când se întâlniseră.

Stătea acolo, înalt, arătos și formidabil, privind-o de parcă se întreba ce să facă cu ea. Un fior diferit îi străbătu trupul împreună cu un fel ciudat de provocator de teamă. Încerca să se gândească la el ca la Chipeșul Nătâng, dar acel truc nu mai reușea să-i blocheze farmecul periculos. Îl știa prea bine pentru a pretinde acum că era nătâng.

– De unde știați că sunt aici? îl întrebă.

– V-am urmat parfumul. Scoase din haină un pătrat împăturit din mătase cu model. Cu o mișcare din încheietură, îl desfăcu. Duse șalul aproape de nas. Lavandă. L-am mirosit pe trepte.

Ea apucă șalul și îl trecu pe sub nas.

– Nu miroase doar a lavandă.

Simți și alte mirosuri în afara celui floral. Transpirație și teamă, chiar și note ale excitației din acea zi pătrunseseră mătasea.

– Adevărat. Nu doar lavandă.

Începu să împăturească șalul din nou.

– Nu mă referem la cum aţi venit în camera asta. Mă întreb cum m-aţi găsit în acest oraş şi în casa asta.

– Doamnele de la dumneavoastră de acasă mi-au spus oraşul. Madame Betrand mi-a spus agentul imobiliar. Funcţionarul agentului imobiliar mi-a spus casa. Aşa că iată-mă aici.

Madame Betrand? Dominique o trădase? Va avea câteva cuvinte neplăcute de spus prietenei ei vechi odată ce se întoarce la han.

– Toată lumea vă spune întotdeauna ceea ce vă doriţi?

– Nu. Dumneavoastră nu-mi spuneţi.

Ea nu răspunse. Era mai bine să păstreze acea uşă închisă acum.

Kendale păşi de-a lungul camerei ca şi cum o măsura.

– Câteodată nu ştiu că mi-au spus ceea ce-mi doresc. Funcţionarul agentului imobiliar, de exemplu. A presupus – nu am nici o idee de ce – că sunt vărul dumneavoastră de îndată ce am întrebat dacă folosiţi serviciile acelei firme. Nu ştiam că aveţi un văr în Anglia.

– Nu ştiu de ce m-aţi urmărit şi de ce v-aţi dat atâta osteneală. Cu siguranţă că un viconte are modalităţi mai bune de a-şi petrece timpul.

El se opri.

– Ştiţi de ce. Există o afacere neterminată între noi.

Marielle spera că se referea la acele întrebări pe care voia să i le pună. Numai că restul se afla în privirea lui – furia faţă de felul în care îl slăbise cu promisiunea plăcerii, după care fugise. Probabil credea că îi era datoare cu mai mult decât cuvinte acum.

– De ce închiriaţi o casă aici în Brighton? Aveţi de gând să locuiţi aici?

– M-am gândit că aş putea. Îmi place foarte mult aerul de mare.

– Va trebui să amânaţi o astfel de schimbare. Mai târziu, poate. Dar acum – nu pot permite asta.

Avea un talent să o șocheze. Dacă el credea că era impresionată sau speriată de statura sau de originile lui, asemenea lui Dominique sau a funcționarului, atunci nu știa cu cine are de-a face.

– Poate că ați uitat că nu sunteți tocmai vărul meu, chiar dacă ați fost luat drept el astăzi. Și nu sunteți nici un angajat al guvernului.

– Sunt pair. Nu este nimic mai oficial decât asta.

– Nu-mi puteți spune unde să locuiesc.

– Tocmai am făcut-o. Veți rămâne la Londra pentru moment. Brighton este prea incomod pentru mine.

– Vreți să spuneți incomod pentru această afacere neterminată pe care susțineți că o avem.

– Am trăsura aici. Veniți, vă conduc la han. Dimineața vă duc împreună cu servitoarea dumneavoastră înapoi în oraș.

Păși către ușă și îi făcu semn să coboare înainte.

– Vă mulțumesc, dar prefer să mă întorc singură la han și la Londra.

– Nu aveți de ce să vă temeți. Nu vă voi forța.

Ce lucru ciudat să spună asta! Ea nu sugerase că s-ar teme că el o va forța cumva. Era adevărat, instinctul îi spunea că nu ar fi înțelept să-i permită acestui bărbat să se apropie prea mult, cu atât mai puțin într-un loc atât de izolat. Și, trebuia să recunoască, o speria un pic, mai ales din cauza faptului că prezența lui umplea camera, în parte din cauza disputei pe care el putea crede că o aveau de rezolvat și în parte din cauză că prezența lui părea să umple camera fără măcar ca el să pară că încearcă să-și folosească forța. Putea fi înțeleasă dacă era afectată și de masculinitatea lui. Împărtășiseră un fel de intimitate în ziua în care ea fusese atacată. Era o femeie normală, iar el un bărbat în ale cărui adâncuri clocoteau multe.

– Nu mă tem de dumneavoastră, minți ea. Refuz doar să mă conduceți. Sunt obișnuită să mă descurc singură. Mai mult, nu am terminat ceea ce aveam de făcut în acest oraș și am de gând să-mi continui treaba.

El se apropie de ea. Neamenințător. Nici măcar neprietenos. Dar ea făcu oricum un pas înapoi. Să-l aibă lângă ea se dovedea a fi un pic intimidant.

– Poate că nu ați înțeles, zise el făcând ultimul pas care îl aduse prea aproape. Ați terminat deja. Agentul imobiliar nu vă va mai arăta și alte case. Nici ceilalți din Brighton. Nimeni nu vă va închiria aici, chiar dacă oferiți să le plătiți dublu în avans.

Privi siguranța ce i se reflecta în ochi. Desigur că știa că astfel de bărbați îi puteau face pe ceilalți să se conformeze dorințelor lor doar prin a le spune numele lor de aristocrați. Văzuse asta de prea multe ori în viață. Asta era de ajuns să te facă să empatizezi cu revoluționarii din Franța care crezuseră în mai multă egalitate.

Cu toate astea... văzându-l, simțind ordinul pe care trupul și mintea lui îl împrăștiau în aer, se îndoia că era doar titlul lui ceea ce-l făcea sigur că dorința îi va fi ascultată. Era genul de bărbat pe care păreai înclinat să-l asculți chiar fără să-i știi numele. Asta era de folos în război sau în orice bătălie. Armata pierduse un conducător atunci când o părăsise.

Ar trebui să se îndepărteze din nou, ca aura lui să nu o înconjoare cu totul. Ar trebui să privească pe fereastră, la șal, oriunde altundeva decât în ochii lui. Sau măcar trebuia să răspundă anunțului său autoritar legat de felul în care nu-i mai lăsase posibilitatea de a-și controla propriile decizii. Nu trebuia să permită ca presupunerile lui să se afirme necontrolate.

În schimb, rămase pe loc, simțindu-se mică, fragilă și neașteptat de în siguranță. Putea exista și confort în puterea lui, simți ea cu tot sufletul. O salvase o dată și ar putea să o salveze din nou. Trebuia doar să ceară protecție sau să-l invite să o ofere.

Fu nevoie de efort pentru a vedea din nou adevărul. Lordul Kendale nu voia să o protejeze, ci să o demaște.

Trebuia să-i descurajeze suspiciunile sau să-l determine să-i fie prieten. Se îndoia că putea face asta fără să-i

povestească în detaliu viața ei de pe vremea când era copil. În ceea ce privește o alianță...

O vibrație tăcută exista între ei, plină de posibilități. La fel de bine el putea fi în acel halat din nou, iar ea în nimic altceva decât în acea pătură, atât de puternică era conștientizarea lor reciprocă. Încăperea răsuna de respirațiile lor. Un fior visceral pulsa în reacțiile ei feminine de teamă, de dorință și de anticipare dureroasă. Își permise să simtă cum o afecta pentru a avea curajul de a îndrăzni din nou.

- Nu trebuie să interveniți în planurile mele, spuse ea zâmbindu-i. Mă voi întoarce la Londra des după ce mă voi muta aici. Va trebui să aduc lucruri la casa de licitații a Emmei. Sunt intermediar pentru emigranții recenți din țara mea. Dacă o întrebați, Emma vă va spune că este adevărat. Se întinse pentru a-i atinge fața. Degetele aproape că-l atingeau, tremurând. Vor fi suficiente oportunități pentru a termina afacerea despre care vorbiți.

Nu trebuia să se forțeze să-i mângâie maxilarul. Voia să-l simtă din nou și să reducă mica distanță rămasă între ei.

O mișcare neașteptată îi tăie respirația. Dintr-odată spatele ei era lipit de perete. Simți o forță de intensitate masculină aproape de ea, ținută cu greu în frâu.

El îi cuprinse cu fermitate bărbia în mână.

- Nu vă voi forța, dar nu mă veți mai putea păcăli, rosti el printre dinții încleștați.

- Un prieten, nu cineva care să fie păcălit, începu ea să spună.

O sărută cu putere, nelăsând-o să termine ce avea de spus.

Se zbătu ea vreun pic, chiar și instinctiv? Se îndoia de asta. Se lăsă în voia puterii acelui sărut. Spera că nu dezlănțuie o forță mai mare decât se gândise.

El o sărută și mai puternic, dacă așa ceva era posibil, de parcă ar fi pedepsit-o pentru flirt și pentru provocare. O sărută posesiv. Ea încercă să-și recapete răsuflarea și un val de senzații se revărsă asupra ei.

În cele din urmă, el se opri. Încă ţinându-i faţa în mâini, o privi cu ochi doritori. Văzu multe în el, toate la un loc. Cu siguranţă, era dorinţă. Curiozitate şi furie. Şi, doar pentru o clipă, nesiguranţă.

– La naiba, şopti el.

O îmbrăţişă şi o sărută din nou.

Nu era un amant nici delicat, nici priceput. Spre surprinderea ei, felul strâns în care o ţinea şi modalitatea în care o controla îi făceau excitaţia să sporească. Când îşi mută gura către gâtul şi pieptul ei, îl prinse cu degetele de păr şi îl ţinu cu putere, fără să se preocupe că nu era delicată.

Braţul lui aproape că o ridică atunci când săruturile şi muşcăturile lui coborâră către sâni. Braţul stâng o ţinea în timp ce o mângâia ferm, presându-i trupul prin haine şi strecurându-şi în final mâna spre sân.

Lipită din nou de perete. Genunchiul lui presa între coapsele ei, sus şi cu putere acolo unde pulsa. Asta o făcu să se ridice pe vârfuri, aşa că se apăsă în jos, savurând senzaţia delicioasă. Era aproape prea plăcut, uşurând şi sporind totodată nevoia furioasă care o copleşea. În mod deliberat, aproape crud, el îşi folosea mâinile pe sânii ei, nu pentru a-i admira, ci pentru a stârni excitaţie.

Începu să se piardă. Înnebunită, neajutorată în faţa plăcerii, spera că o va dezbrăca. Abia putea să mai respire, darămite să mai vorbească, dar îl implora scandalos în sinea ei să termine ce avea de făcut. Nu-i păsa ca va fi pe podeaua goală.

El se apropia. Simţi asta în el. O văzu în privirea care se strecura printre pleoapele lui plecate. Se aştepta să o întoarcă şi să-i ridice fusta. În schimb, o ridică într-o nouă îmbrăţişare. O ţinea strâns, astfel încât gura să-i poată atinge sânii. Ea îi apăsă capul mai aproape şi se pierdu în plăcerea deosebită a sărutărilor şi muşcăturilor lui.

Apoi, brusc, simţi din nou podeaua sub picioare şi lâna hainei lui pe obraz. Îmbrăţişarea lui îi cuprindea

acum umerii. Nu o mai săruta. Nu se mai auzea nimic. O ținea în timp ce corpul ei tremura pedepsind-o că permisese ca o astfel de pasiune incompletă să aibă loc.

Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Aruncă o privire către fața lui, întrebându-se ce va vedea. Satisfacția încrezută de a fi făcut ceea ce făcuse ea cu el? Dezgust pentru faptul că ea permisese cu atâta ușurință un astfel de comportament? Calcule în vreme ce plănuia cum să continue asta într-un loc mai favorabil intențiilor sale.

El părea serios. Gânditor. Și încruntat, dar asta nu era ceva nou pentru ea.

Fără să scoată un cuvânt, o luă de braț și o conduse la ușă. Coborâră treptele. O luă din nou de braț și nu îi dădu drumul până ce nu o conduse la trăsura lui de afară.

Închise portiera și o privi pe geam.

– Vizitiul vă va conduce la han. Mâine-dimineață vă veți întoarce la Londra cu mine. Și nu vă veți muta aici la Brighton.

Și plecă în direcția opusă față de trăsură.

capitolul 6

Două zile mai târziu, Kendale încă nu se putea decide dacă de fapt câștigase sau pierduse lupta cu Marielle, care avusese loc în casa goală din Brighton. Ea se întorsese la Londra, asta era adevărat. Fusese o călătorie lungă, tăcută și stânjenitoare. Dacă nu ar fi avut rana care încă se vindeca, ar fi mers călare, dar nu era atât de idiot încât să petreacă ore întregi în șa până când vindecarea nu era completă.

În ceea ce privește restul – să fie al naibii dacă știa dacă fusese din nou fraierit de ea sau nu. Poate că reacționase exact așa cum voise ea. Lipsa ei de rezistență sugera acest lucru. Știa că franțuzoaicele erau foarte abile în ceea ce privește felul în care se purtau cu bărbații. Un bărbat inteligent nu ar avea nimic de-a face cu ele.

Orice şansă de a alege acea cale devenise acum complicată.

O dorea. La naiba, dar ea ştia asta, nu-i aşa? Era probabil inamicul şi probabil că va folosi asta împotriva lui din nou şi iar din nou, aşa cum o făcuse deja. Ca să se oprească în acea cameră îi trebuise mai multă voinţă decât folosea de obicei. Nu avea niciodată nevoie de ea cu femeile, asta era clar. Târfele promiteau o simplitate practică. Sau cel puţin el nu se întreba zile întregi despre motivaţii şi compromisuri, aşa cum o făcea acum.

Se tot gândea la situaţia asta în timp ce plecă de acasă şi călări până la Brooks. Rezistă tentaţiei de a călări până la uşa albastră de lângă oraşul vechi. Imaginaţia îl purtase până acolo de multe ori de când trăsura lui le dusese pe Marielle şi pe Dominique. Avea un om care să supravegheze zona din nou, astfel încât să nu se folosească de nevoia de a-i cunoaşte mişcările ca scuză să se ţină după ea asemenea unui flăcăiandru excitat.

Southwaite şi Ambury stăteau acolo unde se aştepta el. Southwaite citea o scrisoare. Când îl observă pe Kendale apropiindu-se, flutură hârtia spre el.

– Veşti de pe coastă.

Kendale trase un scaun şi se aşeză.

– Nu merg de data asta.

– Cât eşti de suspicios.

– Este o suspiciune bine fondată. Mi-ai trimis un mesaj să ne întâlnim aici, iar acum aflu că ai primit o scrisoare de la prietenii noştri de pe coastă. De fiecare dată când s-a întâmplat asta din momentul în care te-ai însurat, a trebuit să călăresc vreme de câteva zile. Ei bine, tu sau Ambury puteţi merge de data asta.

Ambury îndrăzni să pară rănit.

– Am crezut că-ţi place puţină acţiune şi să ieşi din oraş. Regret că îţi imaginezi că profităm de tine.

– Ştiţi foarte bine că aţi profitat de mine. Şi scutiţi-mă de explicaţia cum că mă descurc mai bine cu santinelele noastre decât voi şi et cetera, et cetera. Nu merg.

Ambury îi aruncă o privire lui Southwaite, care se uita pe deasupra scrisorii.

– Poate că merită de data asta. Doi bărbați au fost găsiți morți în Dover. Francezi. Au fost înjunghiați.

Kendale se lupta cu sentimentul de curiozitate provocat de acea informație.

– Magistratul local se poate ocupa de asta.

– Dar sigur ai vrea să...

– Adevărul este că nu pot merge decât dacă vreau să-mi petrec zilele într-o trăsură. Am o rană care nu s-a vindecat încă și nu ar trebui să călăresc atât de departe.

Făcu semn unuia dintre servitorii clubului să le aducă niște bere. Își îndreptă din nou atenția către masă și îi văzu pe cei doi prieteni încruntându-se la el.

– O rană? Unde? Cum? Când? ceru Ambury să știe.

– Acum câteva zile. Cu două zile înainte de petrecerea lui Southwaite.

– Nu părea să fii rănit la petrecere, afirmă Southwaite.

– Ar fi fost nepoliticos să-mi arăt disconfortul. Nu eram decât înjunghiat într-o parte. Nu mă afectează la mers sau la statul jos, dacă încerc să par că nu am nimic. Totuși, asta înseamnă că nu pot fi lacheul vostru și nu pot face toată treaba pe coastă acum.

– Are o postură neobișnuit de rigidă acum, îi spuse Ambury lui Southwaite. Și chiar părea să se miște cu grijă la petrecere, acum că mă gândesc mai bine.

– O rană înjunghiată nu poate face pe cineva să se poarte de parcă nu ar avea nimic în câteva zile, zise Southwaite.

– Dacă ar putea cineva să facă asta, atunci el ar fi acela.

– Poate că a fost o rană foarte mică.

– Aș aprecia dacă nu ați mai vorbi despre mine de parcă nu aș fi aici. A fost o rană adâncă, să știți. În ce privește ce poate face un bărbat după, cum puteți voi să știți asta? N-ați fost înjunghiați niciodată.

Southwaite încuviință dând din cap furios.

– Cum s-a întâmplat? Mă simt prost că nu mi-ai spus imediat.

Kendale sorbi niște bere.

– A fost o mică altercație cu niște hoți pe o alee. Unul dintre ei avea un cuțit.

– Bănuiesc că ai anunțat această întâmplare.

– Nu cunosc hoții și nici nu știu încotro au plecat. Și nici nu obișnuiesc să anunț atunci când sunt rănit.

– Sunt șocat să aud că hoții înjunghie lorzii pe aleile din Londra, zise Ambury. În primul rând, ce făceai tu acolo?

De asta nu le spusese înainte despre ceea ce i se întâmplase.

– Ajutam o femeie care era atacată.

Ei deveniră și mai atenți. Amândoi păreau acum cu adevărat impresionați și șocați.

– Dumnezeule, omule! Cât de tipic pentru tine să intervii în astfel de situații și cât de nedrept este să fii înjunghiat pentru actul tău de curaj. Bănuiesc că această femeie a reclamat ceea ce s-a întâmplat, chiar dacă tu nu ai făcut-o. Acești delincvenți trebuie găsiți și opriți, afirmă Southwaite.

– Nu știu dacă a făcut-o. Poate că da.

„Nu prea cred."

– Sigur că nu poți călări până la coastă. Din fericire, nu e nevoie ca vreunul dintre noi s-o facă. Vom avea pe cineva care îl va urmări pe magistrat, ca să vedem dacă se descoperă ceva ce trebuie să știm.

Southwaite puse scrisoarea deoparte cu un gest ferm.

Kendale privit prin încăpere ca să vadă dacă se mai refugiase cineva la club. Îl zări pe Penthurst lângă un perete, citind. De obicei, când Penthurst venea aici, el se bucura de compania miniștrilor. În felul acesta știa atât de multe. Astăzi nu erau atât de multe persoane celebre la Brooks.

Îndreptă un deget către Penthurst.

– I-ați spus că vin, ca să nu vină cu voi?

Southwaite se înroși.

– Nu tocmai. Adică...

– Nimeni nu vrea să grăbească lucrurile, rosti Ambury, liniștitor.

Când venea vorba de Penthurst, aceștia doi începuseră să-l trateze ca pe o femeie. Nu-i plăcea asta.

– Nu-i refuzați prezența din cauza mea. Dacă nu-i doresc compania, noi ne vom întâlni altă dată.

Ei murmurară ceva, dădură din cap și se uitară în stânga și în dreapta, dar nu la el. Parcă era o fetiță cu care trebuiau să se poarte cu delicatețe.

Hotărî să schimbe subiectul cu unul mult mai folositor înainte de a-și dori să-i dea cap în cap.

– Știe vreunul dintre voi vreun refugiat francez la Londra?

Lui Southwaite i se păru ciudată întrebarea. Lui Ambury i se păru o diversiune bine-venită de la o situație stânjenitoare pe care păreau că o simțeau cu toții.

– Le știu pe câteva dintre doamne.

– Sigur că le știi, mormăi Southwaite.

– N-am mai vorbit cu nici una dintre ele în ultima vreme, sublinie Ambury.

– Așa sper, altfel proaspăta ta soție îți va tăia capul, dacă nu altceva, răspunse Southwaite, la fel de ferm.

– M-ar primi dacă aș avea o scrisoare de prezentare din partea ta? întrebă Kendale.

– Vrei să vizitezi niște franțuzoaice, când nu te-ai deranjat niciodată să le vizitezi pe englezoaice? întrebă Ambury.

– Am o curiozitate, iar ele mă pot lumina.

Din nou, cei doi prieteni ai săi se priviră cu subînțeles. Făceau asta deseori. Credeau că el nu-și dădea seama?

– Cine te interesează? întrebă Southwaite. Nu nega că te interesează cineva. Te știm prea bine.

– Prefer să nu spun acum. Dacă mă înșel, suspiciunile ar fi defăimătoare.

Southwaite se încruntă și expresia îi deveni serioasă.

– Nu o englezoaică, bănuiesc. Nu am uitat cum ai luat-o în vizor pe Emma. Nu voi uita asta, Kendale.

Mă voi duce eu însumi la Pitt ca să te opresc dacă vreodată mai supraveghezi pe cineva de-ai noştri.

Poate că Southwaite nu va uita niciodată de Emma, dar se pare că uitase deja că suspiciunile legate de ea se demonstraseră a fi mai mult decât întemeiate. Nu era ceva de amintit unui prieten, cel puţin dacă voia să evite un duel.

– Nu e englezoaică, îi asigură el.

Ambury ceru nişte hârtie, un toc şi cerneală.

– Îţi voi da numele lor, atunci. Şi un mesaj de la mine care te prezintă şi-ţi explică scopul.

– La naiba, nu-mi explica scopul. Când îţi începi investigaţiile, începi conversaţia prin a spune „Eu sunt Ambury şi, în ciuda titlului meu, mă pasionează să-mi bag nasul în treburile altora şi vreau să te fac să spui ceva compromiţător despre victima mea."

– Nu te pot trimite acolo fără nişte explicaţii. Ele pot presupune că tu – adică, cel puţin una se poate gândi că te-am trimis pentru alte scopuri decât intenţionezi tu. Se opri din scris şi ridică privirea. Doar dacă nu vrei să permiţi presupunerea că...?

– Nu.

Un alt schimb de priviri. Şi de data asta şi zâmbiră uşor.

– Iartă-mă, spuse Ambury. Speranţa moare ultima. Ştii că sunt de părere că ai nevoie de o femeie.

– Am femei oricând îmi doresc.

– Ştii că mă refer la mai mult de zece minute la două săptămâni.

– Zece minute? Doar atâta ar trebui să dureze? Dacă da, nu e de mirare că prostituatele strigă „Mai mult, mai mult, milord", în loc de „Ţi-a expirat timpul, brută". Îşi înclină capul, gândindu-se la ce tocmai spusese. Sau poate că nu te ţine pe *tine* mai mult. Îţi zic de ani de zile că trebuie să exersezi mai mult, Ambury.

Southwaite scoate un hohot de râs. Ambury îl privi ţintă.

– Tocmai ai făcut o glumă, Kendale? Te simți rău? Ești beat? Aș putea să jur că tocmai a dat dovadă de ceva simț al umorului, Southwaite. Nu-mi vine să cred.

Southwaite își trase răsuflarea.

– A fost o glumă? Am crezut că era serios. Ei bine, Kendale, legat de tipologia franceză, Emma e încă prietenă cu acea femeie care se ocupă de materialele tipărite, Marielle Lyon. Sunt sigur că va aranja o întâlnire astfel încât să o poți întreba ce vrei.

– Și Cassandra ar putea face asta. Nu știu de ce nu m-am gândit la ea. Ne-a făcut niște favoruri cu puțin timp în urmă, deci cred că poți avea încredere în ce spune.

– Serios? Ce convenabil! M-aș bucura ca oricare dintre soțiile voastre să aranjeze ca eu și domnișoara Lyon să ne întâlnim.

Conversația se îndreptă către un subiect plictisitor despre o lege propusă în parlament. Kendale asculta pe jumătate. Felurile în care Marielle intervenise în viețile celor două soții căsătorite cu pairi constituiau unele dintre motivele pentru care trebuia să fie oprită.

Curând își luă rămas-bun pentru ca mintea să nu i se transforme în terci sub asaltul bârfelor politice și al speculațiilor. În timp ce ieșea, o voce îl strigă. Se întoarse și îl zări pe Penthurst făcându-i semn.

Înstrăinarea lor era suficient de cunoscută pentru a face capetele să se întoarcă. Deranjat de această etalare publică a unei toane ducale, se apropie.

Penthurst abia își ridică privirea din carte. Scoase o hârtie împăturită din buzunar și i-o întinse.

– Bărbatul de care-ți spuneam. Aici ai numele lui. E plecat din oraș pentru încă o săptămână, dar te va primi după ce se întoarce.

Kendale luă hârtia. Existau bărbați care nu i-ar fi dat asta până ce nu ar fi implorat sau nu și-ar fi cerut iertare, și la naiba cu Anglia dacă mândria lor stătea în calea prinderii unui spion. Trebuia să-i acorde lui Penthurst

meritul de a pune țara pe primul loc, deși nu ar fi vrut să aibă o părere bună despre el.

Băgă hârtia în haină și plecă.

Dominique își aranja boneta, înfoindu-i dantela în timp ce-și privea fața rotundă în oglindă.

– Nu înțeleg de ce trebuie să vin.

– Nu trebuie să merg singură. Madame LaTour a spus asta foarte clar. Vor fi de modă veche. Se vor aștepta să fiu însoțită de o femeie, dacă nu chiar de o rudă, răspunse Marielle.

Căuta prin garderoba ei modestă. În mod normal, nu-i păsa că purta acele haine vechi. Voia să-și cheltuiască banii pe ceva mai important decât pe o modă trecătoare. Unele dintre hainele ei actuale erau rochiile mai vechi ale lui Dominique de acum mulți ani sau altele pe care le cumpărase folosite deja de aristocrații nou-veniți. Totuși, astfel de femei nu-și vindeau niciodată hainele mai noi. Puteau renunța la rochiile cu talie înaltă vechi, dar niciodată la ceva ce era la modă.

Se îndoia totuși că mai era cineva la fel de prost îmbrăcat ca Madame LaTour. Înainte de a părăsi Franța, femeile obișnuiau să-și comande haine, chiar dacă nu plăteau pentru ele.

Se decise asupra unei rochii cu flori de lavandă presărate pe un fond crem. Dantela nu era foarte stricată și își păstra încă prospețimea. Era rochia ei cea mai bună, credea ea, în timp ce o îmbrăca. Făcută pentru o femeie mai scundă, ar fi prea scurtă, doar că nu avea jupe care să dea volum părții de jos. Luă o perie să-și aranjeze părul răvășit.

– Nu înțeleg de ce nu pot veni ei aici, spuse Dominique.

Dominique nu voia să participe la această întrunire. Nu-i plăcea nici să iasă din casă.

– A venit o barcă întreagă. Vor fi multe fețe noi, și șansa de a-i aduce Emmei multe lucruri vechi pe care să le vândă. Nu le pot cere să facă coadă aici în stradă.

De un an deja era agent pentru casa de licitații Fairbourne. Îi convinsese pe emigranți să-și dea bunurile în consignație dacă voiau să schimbe în bani cărțile, bijuteriile și obiectele de artă aduse pe furiș din Franța. În schimb, Emma îi dădea o parte din onorariul Fairbourne. Deși începuse aproape din greșeală, asta devenise o sursă de venit care ajuta economiile ei pentru cauza ei măreață. Se dovedise a fi folositoare și din alte motive.

În timp ce le întreba pe nou-venite despre obiectele pe care le aveau de vânzare, vorbea și despre alte lucruri. Ar putea afla vești din toată Franța astăzi.

Dacă cineva din grupul acesta venise din Vendée sau dintr-o regiune apropiată, ar putea chiar să afle cum stau lucrurile acolo și dacă Antoine Lamberte era încă stăpânul tuturor. Putea spera la informații care i-ar putea da un indiciu dacă atacul asupra ei avusese legătură cu Lamberte, iar dacă era așa, despre cât de mult știa el. Putea să afle și dacă aranjase niște execuții.

Peria se opri la jumătatea părului ei. Asta era o informație pe care spera să nu o afle. Va întreba totuși, indiferent de cât de mult anticipa răspunsul cu groază.

– Să ai grijă, zise Dominique. Asigură-te că poți avea încredere în ei înainte de a-i întreba despre Lamberte. Poate să aibă pe cineva trimis pe barcă pentru a te găsi, iar propriul tău interes ar putea stârni curiozitate. Mai bine m-ai lăsa pe mine să întreb.

– Nu poți face pe servitoarea și să le întrebi pe femeile cu sânge albastru despre noutăți din țara lor. Te vei prezenta ca egal al lor pentru a avea încredere în tine?

Dominique clătină din cap.

– Fii atentă.

Două ore mai târziu, Marielle și servitoarea sa intrară într-o casă frumoasă de pe o stradă din spatele Bedford Square. Se întreba dacă familia care locuia aici deținea

casa sau dacă era doar închiriată. Dacă ultima variantă era cea corectă, se întreba dacă fusese plătită chiria.

Majoritatea emigranților duceau o existență precară. Puțini dintre ei lucrau, nu că aristocrații dintre ei aveau vreun talent. Erau doamne și domni, până la urmă. Munca ei legată de tipărit era tolerată de vreme ce era mai bună decât prostituția, dar comentarii neplăcute se făceau încă la adresa ei, chiar și de la familiile care își trimiteau femeile să stea și să coloreze la mesele ei. Multe familii se bazau în totalitate pe datorii pentru a supraviețui și pe creditul oferit de negustorii care se bazau pe revenirea la vechea situație din Franța.

În timp ce urca treptele spre salon, privea atent mobilierul. Ori Monsieur Perdot avea proprietatea în Anglia de mult timp, ori porțelanurile și tapiseriile fuseseră într-adevăr cumpărate. Erau mult prea multe aici pentru a fi fost aduse când a fugit.

Salonul se ridica cu greu la nivelul celor mai bune case din Franța, dar decorațiunile erau cu gust, iar ocupanții, fericiți. Șapte bărbați și nouă femei stăteau pe scaune și pe canapele, bând șampanie și sărbătorindu-și evadarea.

Madame LaTour stătea printre ei. O remarcă pe Marielle, îi făcu semn și o prezentă. Una dintre nou-venite, Madame Toupin, o femeie mai în vârstă, cu păr alb și ochi foarte negri, o privi cu atenție. Se uita prin ochelarii puși pe nasul lung, urmărind fiecare gest al lui Marielle.

Marielle o privi țintă, tratând-o cu o aroganță similară. Cu buzele strânse și sprâncenele ridicate, această femeie nu-și ascundea scepticismul legat de ce vedea.

– Sunteți, deci, nepoata contelui de Vence. L-am cunoscut bine și sunt încântată să vă cunosc, zise ea atingând fotoliul de lângă scaunul ei. Veniți, stați lângă mine, ca să ne putem aminti de acest bărbat minunat.

Sabine Peltier locuia într-un apartament mic, la o adresă bună de la marginea cartierului Mayfair. Când

Kendale se prezentă la ușă, o servitoare îl conduse într-un salon minuscul înainte de a pleca cu scrisoarea lui Ambury și cu cartea lui de vizită. Nu se întoarse prea curând.

În timp ce aștepta, Kendale se amuză studiind cărțile dintr-un dulap ascuns discret într-un colț. Nu existau doar cărți franțuzești aici, ci și unele noi în engleză. Asta se potrivea cu puținul pe care îl știa despre această femeie. Ambury îi explicase că familia Peltier se învârtise în cele mai înalte cercuri din Paris înainte ca Monsieur Peltier, fiul mai tânăr și cu înclinații academice al unui baron, să fi plătit cu viața pentru filosofiile lui conservatoare.

Camera însăși avea un decor elegant și feminin, iar el presupunea că îi costase ceva bani. Madame Peltier cumpăra puține lucruri, dar făcea alegeri bune. Puținele scaune păreau bine făcute. Canapeaua părea potrivită în cele mai bune saloane.

Madame Peltier arăta aproape la fel când apăru în cele din urmă și îl salută. Cu părul închis la culoare, suplă și înaltă, era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie. Kendale bănuia că avea în jur de patruzeci de ani, dar era greu de spus. Hainele și stilul ei păreau mai degrabă exotice, așa cum era moda pentru unele doamne. Rochia cu talie înaltă părea să fie făcută din straturi subțiri de material, ce pluteau de parcă s-ar fi deplasat deasupra solului când se mișca.

Încă ținea scrisoarea în mână, iar după ce luară loc, o examină din nou.

– Ambury este foarte fermecător. Spune că doriți să-mi cereți o favoare, dar nu favorurile mele.

– Poate că alți bărbați sunt atât de nepoliticoși încât să viziteze o femeie ca un străin cu această speranță, dar eu nu.

Era o insultă să suspecteze că el ar face asta. Poate că totuși exista un motiv pentru care *ea* nu se simțea insultată.

Îl privi cu atenție.

– Sper că nu.

– Ce altceva mai spune?

Nu părea a fi o scrisoare scurtă.

– Îmi mulţumeşte că i-am scris să-l felicit pentru căsătorie, dar mă descurajează foarte amabil şi subtil să nu o mai fac în viitor. Zâmbi uşor şi trist, apoi râse. Sigur că trebuia să se căsătorească cu fiica unuia de rangul său. Şi englezoaică, desigur. Este firesc.

Nu era treaba lui să explice că erau puţine lucruri normale în alegerea lui Ambury, nici că, dacă şi-ar fi dorit să se căsătorească cu o franţuzoaică pe care o vizitau bărbaţi necunoscuţi pentru anumite favoruri speciale, el era genul care ar fi făcut-o.

– Foarte firesc.

– Şi dumneavoastră, milord. Aveţi o astfel de căsătorie firească?

Madame Peltier iniţie un subiect atât de intim cu o viteză alarmantă. El decise să o descurajeze de la a-şi ţese plasa.

– Intenţionez într-o zi. Foarte curând.

Adăugă ultima parte ca răspuns la privirea rapace pe care o sesiză în ochii negri şi mult prea interesaţi ai doamnei Peltier. Îi amintea de sclipirea din ochii bărbaţilor care priveau un cal la Tattersalls pe care nu le-ar fi plăcut să-l deţină.

– *Bien*, spuse ea.

Cuvântul semnala resemnare, de asemenea şi tonul, şi felul mai puţin provocator cu care îl privea.

– Spuneţi-mi ce doriţi. Voi încerca să vă ajut şi într-o zi poate mă veţi ajuta şi dumneavoastră pe mine.

Nu aşteptase ca asta să nu-l coste nimic, dar felul ei direct îl luă pe nepregătite. Remarcă faptul că vorbea o engleză foarte bună în timp ce sublinia târgul. Aproape la fel de bine ca a lui Marielle. Spre deosebire de Marielle totuşi, ea îşi pierduse mai puţin accentul, ceea ce făcea propoziţiile să sune ciudat şi să urce atunci când accentul englezesc ar trebui să coboare. Ea era una dintre acei oameni pe care Marielle îi considera leneşi

pentru că nu ascultau și nu încercau să imite. Desigur că Madame Peltier nu fusese niciodată învățată să asculte și să imite. Fie asta, fie accentul ei era considerat atrăgător în Londra, astfel încât nu avea suficientă motivație să scape de el.

– Trebuie să vă întreb ce știți despre Marielle Lyon.

– Ahh, făcu ea privind gânditoare către fereastră. Micuța Marielle. Scoase un sunet dezaprobator, după care își întoarse atenția către el. O știu, desigur. Toți ne cunoaștem.

– Îi credeți povestea?

– N-am nici un motiv să nu o cred. Și totuși... ceva nu-mi miroase a bine.

Spera că tăcerea lui o va încuraja să continue. În cele din urmă așa se întâmplă.

– Este prea mult, zise ea. Rochiile vechi care o fac să arate atât încântătoare, cât și neajutorată. Mi-o imaginez rupându-și cu grijă dantela doar așa, pentru efect. Șalurile lungi – îi stau prea bine. Cât de convenabil că le avea și că a putut să le aducă cu ea. Felul în care își murdărește mâinile în atelierul acela ciudat. Sunt și alte modalități de a-ți câștiga pâinea în afară de fabrica aceea mică, nu?

– Așa cred.

– Există suspiciuni că ar fi o escroacă. Am fost acolo când a fost supusă unui test. Nu face nici o greșeală, continuă ea, aplecându-se spre el ca un conspirator. Nici una. Nu este normal. Toți uităm lucruri din tinerețea noastră. Dar biata Marielle își amintește tot. Numele calului contelui. Faptul că-i plăceau stafidele în terci. Detalii pe care nici propria lui fiică nu și le-ar aminti. Pe toate, Marielle le poate recita ca pe o lecție.

– Vă admir percepția.

– Apoi mai este și felul în care vorbește, adăugă ea ignorându-i flatarea.

– Engleza ei?

– Franceza ei. De obicei este impecabilă. Limba vorbită la Paris, așa cum i-ar fi predată în casa bună a unui

conte. Totuși, într-o zi, nu la mult timp după ce a sosit, eram acasă la o familie cu trei copii când ea a venit în vizită. Era și ea mai de grabă un copil atunci și s-a dus să se joace cu ei. Când am mers în grădină, am auzit-o. Nu mai vorbea ca o pariziancă, ci cu un accent provincial. L-am recunoscut ca pe un accent din vest. Am avut rude care locuiau în Nantes, iar ea vorbea ca ei.

Îl privi cu subînțeles. El rată semnificația pe care ea o dădea acestei descoperiri. El nu se gândise niciodată că Marielle venise la Londra de la Paris.

Ea își dădu ochii peste cap uimită de naivitatea lui.

– Milord, ea nu susține că vine din *vest*, ci din *sud*. Contele locuia în Provența, iar Marielle spune că locuia în preajmă. Asta, cel puțin, nu este adevărat, cred.

Și dacă un detaliu era neadevărat, cât de mult era la fel din rest?

– O cunoașteți bine? Ați văzut-o printre noi? întrebă Madame Peltier.

– Nu am văzut-o decât printre englezi.

De cele mai multe ori o văzuse singură de la distanță. Sigur că recent fusese față în față cu ea, foarte aproape unul de celălalt. Prea aproape.

Madame Peltier își coborî pleoapele și privi gânditoare în jos.

– Nu sunteți primul care să-și pună întrebări. Nici măcar primul care să mă întrebe despre ea. Guvernul dumneavoastră și-a arătat interesul mai de mult. Dumneavoastră totuși sunteți primul care nu m-a amenințat înainte de a-mi pune întrebări. Și primul care a venit cu o scrisoare de prezentare, în semn de respect.

– Le-ați spus și celorlalți ce mi-ați spus mie?

– Doar le-am răspuns la întrebări. Nu m-au întrebat despre felul ei de a vorbi, nici nu m-au întrebat ce cred.

– Mă bucur că ați decis să mă primiți. Se pare că am aflat ceva nou de la dumneavoastră.

Doar că nu știa la ce să folosească acel lucru.

Se ridică să plece. Se ridică și ea, dar păși către fereastră privind spre stradă. Apoi se întoarse brusc.

– V-ar plăcea să o vedeți printre oameni de-ai ei? Chiar acum are loc o întrunire pentru a întâmpina niște nou-veniți. S-ar putea să fie acolo. Îi place să afle dacă au adus lucruri de vânzare. Le dă acelei case de amanet și-și ia partea pentru efort. Mica noastră Marielle este foarte iscusită în intermedierea dintre noi și englezi.

– Ar fi folositor să văd cât e de iscusită, dar nu mi-ar plăcea să deranjez.

– Deseori sunt și englezi la astfel de întruniri, așa că prezentările pot fi de folos. Mă puteți însoți.

– Dacă vă însoțesc, nu vor fi discuții?

Ea râse melodios.

– Cât de galant din partea dumneavoastră să vă faceți griji pentru mine. Întotdeauna vorbește cineva. Ce altceva avem de făcut, dacă nu să vorbim, să așteptăm, să ne rugăm și să mai vorbim un pic?

capitolul 7

Marielle evită întrebările lui Madame Toupin cât putu de mult. Începu să vorbească cu ceilalți care stăteau în preajmă. Într-o oră, știa deja cine erau toți cei nou-veniți și de unde plecaseră.

Un bărbat o interesa în mod special. Un nativ din La Rochelle care își vizitase orașul înainte să fugă. La Rochelle nu era Savenay, acolo unde Lamberte deținea puterea, dar ambele locuri se aflau în vest.

Se gândea cum să scape de Madame Toupin pentru a-l atrage pe acel bărbat lângă ea. Hotărând să fie directă, începu să se ridice, scuzându-se. Din păcate, asta atrase atenția doamnei.

– Draga mea, nu pleca atât de repede. N-am avut timp să vorbim.

– Desigur, Madame.

Se așeză din nou, dar își întoarse capul în direcția opusă. Dominique stătea chiar în spatele ei și se apropie când îi făcu semn. Se aplecă apoi pentru a auzi ce-i șoptea.

– Domnul Marion de acolo, cel cu haină verde. Roagă-l să se întâlnească cu mine în grădină în jumătate de oră.

Dominique aprobă din cap şi plecă. Marielle îşi luă inima în dinţi şi se întoarse către Madame.

– Am fost atât de tristă să aud despre unchiul tău. Mă face să sufăr chiar şi acum, după atâţia ani, spuse Madame, mângâind-o pe mână.

– Toţi avem multe de suferit, Madame. Vă mulţumesc că vă rugaţi pentru el.

– Bănuiesc că i-a fost luată casa. Şi pământurile.

– Desigur.

– Cât de trist şi de nedrept. Şi pământul familiei tale a fost furat, fără îndoială. A fost şi tatăl tău executat, la fel ca fratele lui?

Astfel de discuţii despre moarte erau firesti în comunitatea lor, dar lui Marielle i se păreau supărătoare. Moartea devenise un lucru atât de obişnuit în timpul revoluţiei încât nimeni nu trata pierderile ca şi când ar mai merita vreun respect special.

– Şi nouă ne-a fost luată casa, iar tata a murit într-adevăr la puţin timp după unchiul meu, dar din cauza unei boli. Cred că aţi înţeles greşit. Tata nu era fratele contelui. Ci mama era sora lui. Singurul frate al contelui a murit cu mulţi ani înainte de începerea problemelor.

„Va trebui să vă descurcaţi mai bine de atât, Madame."

– Nu cred că ţi-am cunoscut vreodată mama.

– Probabil că nu. Căsătoria ei nu a fost acceptată şi nu era invitată la balurile şi la petrecerile unchiului meu. Totuşi, nu a fost dezonorată. Unchiul meu ne-a permis să-l vizităm în privat şi i-a cumpărat casa în care locuiam.

– Ce noroc că ai avut avantajul de a vizita acea casă magnifică. Amintirile mele legate de ea sunt pline de lumină şi de grădini frumoase. Era un labirint într-una dintre ele. Mi-a luat mai mult de o oră să ajung în centru, iar acolo era statuia lui Apollo.

Marielle începu să răspundă, dar un val de entuziasm îi distrase atenția. Capetele se întoarseră și lumea începu să șușotească. Privi către intrarea în salon și înțelese motivul. Sosise Madame Peltier. Desigur, târziu, pentru a putea avea o apariție spectaculoasă.

Apariția păru mai specială decât majoritatea. Madame Peltier arăta încântător și cu mult mai mult stil decât majoritatea celor din cameră datorită surselor suspecte de venit, iar atenția pe care o atrăgea părea extremă.

Mulțimea se dădu la o parte, iar Marielle văzu de ce. Prostituata era la brațul vicontelui Kendale!

Madame Peltier se asigură ca ea și însoțitorul ei să primească pahare de șampanie care fusese adusă prin contrabandă din Franța. Apoi privi prin camera. Privirea ei se opri asupra lui Madame Toupin. Fără îndoială că o considera pe Madame Toupin cea mai impresionantă femeie dintre cele nou-venite.

Cu Kendale pe urme, se îndreptă în direcția lor, prezentându-l pe Kendale tuturor celor pe lângă care treceau. Pentru un bărbat care avea reputația de a nu fi interesat de întrunirile sociale, Kendale părea suficient de amabil în ce privește atenția care i se arăta.

Marielle refuza să privească. O asemenea afișare era total nepotrivită. Dacă Sabine voia să joace rolul curtezanei pentru nobilimea din Anglia, atunci era problema ei. Totuși, ar fi fost de așteptat să aibă mai mult tact și să nu facă paradă cu amanții ei în felul acesta, amestecându-se în cea mai importantă afacere de care Marielle trebuia să se ocupe.

Madame se aplecă pentru a vedea și înclină capul ca să audă ce i se șoptea la ureche.

– Un viconte? Ce minunat! Trebuie să-l cunosc, spuse ea. Am auzit că este imposibil aici să determini pe cineva din guvern să asculte o petiție. Este foarte chipeș, nu-i așa? Deși, poate nu și prietenos. Sigur că mi-am dat seama că e de viță nobilă de cum l-am văzut.

De vreme ce Madame Toupin îşi pierduse interesul faţă de ea, Marielle se hotărî să scape şi să meargă să-l aştepte în grădină pe bărbatul cu haină verde. Plecă, dar nimeni nu o auzi scuzându-se în mod repetat. Toată atenţia din cercul lor restrâns era fixată pe spaţiul din faţa fotoliului ei. Ridică privirea şi îl văzu pe vicontele Kendale stând chiar în faţa ei.

Ar fi trebuit să-l împingă de-a binelea ca să mai poată pleca acum. Se aşeză din nou pe fotoliu.

– Sper că nu întrerupem, spuse Sabine. Lordul Kendale a fost suficient de amabil încât să accepte să-i cunoască pe noii noştri prieteni, iar eu nu am putut refuza să le fac cunoştinţă. Marielle, eşti atât de amabilă încât să faci onorurile?

Ea o prezentă pe Madame Toupin şi pe ceilalţi care stăteau în preajmă. Amabilităţi şi complimente se auzeau în toată camera. Kendale părea a fi un prinţ, căci toate laudele îi erau adresate. Apoi conversaţia lâncezi.

– Mă tem că am întrerupt, îi spuse Kendale lui Sabine, în engleză.

– Nu ne-aţi întrerupt deloc, interveni Madame Toupin, tot în engleză. Ne aminteam împreună cu Mademoiselle Lyon despre familia sa.

– Atunci mă bucur că am sosit tocmai acum. Aş fi bucuros să ştiu mai multe despre copilăria domnişoarei.

– Poftim? Vă cunoaşteţi? întrebă Madame Toupin.

– Nu am vorbit decât de două ori, foarte puţin, spuse Marielle.

– Prea puţin, replică Kendale. Deşi Mademoiselle Lyon m-a învăţat câteva lucruri despre diferenţele dintre obiceiurile franceze şi ale noastre.

Marielle spera să nu se înroşească la această remarcă evazivă la după-amiaza de la el de acasă.

– Cât de nostalgic trebuie să fie pentru tine, Marielle, să întâlneşti pe cineva care ţi-a ştiut bine familia. Aveţi o istorie îndelungată cu contele, Madame? întrebă Sabine.

Madame începu să explice cum se cunoșteau cele două familii. Fiecare cuvânt sublinia importanța familiei sale. Marielle o lăsă să vorbească. Își îndreptă atenția către ceilalți oaspeți și încercă să vadă dacă bărbatul cu haina verde mai era în cameră. Dintr-un colț din apropiere, Dominique îi făcu semn către fereastră și grădină.

– Când ați sosit, îmi descriam încântarea pe care am simțit-o în labirintul din grădina contelui, spuse Madame. Îi aruncă lui Marielle o privire suspicioasă. Era o statuie în centru.

– Așa este, răspunse Marielle, nerăbdătoare cu acest joc acum. În alte împrejurări ar fi lăsat-o să-i adreseze întrebări timp de ore întregi. Totuși, mă tem că memoria vă joacă feste. Statuia era a lui Neptun, nu a lui Apollo. Se ridica dintr-o fântână, de parcă era marea. Vă amintiți?

– Da, îmi amintesc acum. Mulțumesc.

Madame părea dezamăgită că și Marielle își amintea.

– Micul lac mi s-a părut întotdeauna mai interesant decât labirintul. Labirintul mă speria, dar pe lac puteam merge cu o barcă mică. Mama stătea sub un copac mare, la malul lacului, și privea. Un copac foarte bătrân, cu un trunchi mult prea gros pentru ca un om să-l poată cuprinde în totalitate. Căută alte detalii pentru a pune capăt acestui interogatoriu. Am fost atât de tristă vara aceea când l-a lovit trăsnetul și i-a rupt crengile care atârnau deasupra apei.

Madame nu mai spuse nimic. Sabine însă vorbi:

– Amintirile tale sunt atât de precise. Mă surprinde că cineva își amintește astfel de detalii.

– Amintirile sunt tot ceea ce mi-a rămas din acele vremuri fericite. De aceea am grijă de ele ca de niște comori ce sunt. Acum vă rog să mă scuzați. Am nevoie de puțin aer.

Pretinzând că este un pic amețită, se ridică, gata să-l împingă pe Kendale din calea ei, dacă era necesar. El se dădu într-o parte și făcu o plecăciune.

Marielle o căută pe Dominique.

– Trebuie să vii cu mine. Privirile sunt ațintite asupra mea și am spus că am nevoie de puțin aer. Va părea ciudat dacă voi ieși singură.

Dominique începu să pășească lângă ea, prefăcându-se îngrijorată în timp ce îi făcea vânt cu mâna.

– Ce caută vicontele aici?

– Poate că așteaptă o scuză pentru a-i cumpăra lui Madame Peltier un mantou de blană pentru iarna următoare.

– Așa crezi? Ce păcat!

Marielle coborî repede pe scări după ce ieșiră din salonul de oaspeți.

– De ce păcat? Sunt vești bune. Îi va distrage atenția de la a mă mai urmări. Îl va face disponibil și celorlalți care au nevoie de ajutor. Îți amintești cât de folositor a fost când vicontele Ambury a fost prietenul ei bun timp de câteva luni, nu-i așa? Trebuie să ne rugăm ca Madame Peltier să nu-și piardă niciodată farmecul pentru lorzii din Anglia.

Dominique o urmă pufnind.

– Așa e, așa e. Credeam doar că...

Marielle se opri la capătul scărilor și se întoarse către ea.

– Ce credeai?

Femeia ridică din umeri.

– Părea cumva preocupat de tine, suficient încât dacă ai fi trecut cu vederea câteva lipsuri pe care le are, mantoul de blană ar putea fi al tău.

– Ce idee proastă! În primul rând, eu nu sunt prostituată, șopti ea enervată. În al doilea rând, și cred că asta ar trebui să spulbere astfel de idei, el a decis că eu sunt inamicul. Nu mă vrea ca amantă a lui. Mă vrea pe eșafod.

Străbătu primul etaj al casei, privind în interiorul camerelor în timp ce căuta ușa către grădină.

Dominique o urmă grăbită.

– Nu te supăra pe mine că iau în calcul această posibilitate, și nu fi atât de încăpățânată încât să o ignori. Dacă o relație cu el te ajută să-ți atingi scopul, ce-ți pasă dacă nu are încredere în tine? E clar că ai nevoie de protecție. Și nu e nimeni mai potrivit decât un lord britanic care, din felul în care arată și din ce spun alții, este la fel de pregătit de luptă ca atunci când era ofițer.

Marielle observă grădina pe o fereastră din bibliotecă. Strecurându-se înăuntru, găsi și o ușă. O trase pe Dominique după ea în cameră.

– Nu mai spune niciodată prostiile astea.

– Dacă insiști. Păcat că-l are acea femeie Peltier, dar așa cum spui tu, poate îi va distrage atenția de la a te mai urmări pe tine.

Își imagină cum i-ar fi distrasă atenția. Asta nu îi îmbunătățți starea de spirit. Sabine trăia bine, era clar. Era o zeiță, o imagine a modei și a eleganței, impregnată cu sofisticarea lumească ce le făcea pe franțuzoaicele cultivate atât de atrăgătoare. Prin comparație, Marielle arăta în ochii lui Kendale asemenea unei ciobănițe, asta era clar.

Ei bine, dacă Sabine Peltier urma să-l seducă pe lordul Kendale, putea spera că cel puțin o făcea cum se cuvine. Poate că-l va înmuia în anumite privințe. Când va termina cu el, toate acele colțuri ale lui îi vor fi netezite și rotunjite. Sabine îl va instrui și cum să flateze, să farmece și să tolereze societatea. După o aventură cu Sabine, cel mai probabil va fi și el la fel ca toți ceilalți gentlemeni din saloanele din Mayfair.

Cât de trist!

Rămase la marginea terasei, uitându-se după o haină verde printre plante. Neputând-o zări, blestemă încet.

– A plecat. Va trebui să-i scriu și să-l rog să mă viziteze acum, și cine știe dacă se va deranja.

Dominique o prinse de umăr și cu mâna cealaltă făcu un semn.

– Acolo. Stă în fața acelui tufiș.

Într-adevăr, așa era. Monsieur Marion părea să fi căzut în reverie în timp ce admira lalelele ce înfloreau în preajmă. Ușurată, Marielle coborî în grădină și se îndreptă spre el.

– Trebuie să plec. Voi lăsa trăsura să vă conducă acasă, spuse Kendale.

Madame Peltier îi zâmbi în timp ce stătea un pic prea aproape. Băuse foarte multă șampanie.

– Nu.

– Să nu las trăsura?

– Nu plecați.

Ochii ei promiteau multe dacă o asculta. De vreme ce lumea vedea cum îl privea, vor ieși cu siguranță discuții.

– Trebuie.

Ar înnebuni dacă nu ar pleca. Era suficient de neplăcut să suporte astfel de adunări în compania conaționalilor săi. Să facă asta cu patruzeci de francezi era insuportabil. Înțelegea destul de bine ce spuneau, dar să vorbească o franceză mai mult decât rudimentară nu era o calitate pe care o avea.

Nu că ar avea ce să spună în orice limbă la asemenea reuniuni.

Nu înțelesese niciodată bucuria unor astfel de întruniri. Atât de multă vorbă, atât de puține lucruri spuse. Atâta falsitate, flatare și impolitețe. Marielle abia plecase din cameră, că cei din grupul în care se afla și începuseră să o bârfească. Nu că ar putea fi spion. Din ce-și putea da seama, nimeni de aici nu o suspecta de asta. Nici măcar că ar putea fi o escroacă. Felul în care discutase cu Madame Toupin lăsase cel puțin loc întrebărilor. Nu, femeile o atacaseră pentru îmbrăcămintea, părul, activitatea și independența ei. Se considerau toate foarte spirituale făcând asta.

Acum una dintre acele femei încerca să-l determine să rămână. Nimic din ce putea ea oferi nu l-ar putea face să mai stea aici nici măcar cinci minute în plus.

Ea se bosumflă.

– Atunci luați-vă și trăsura. Voi chema alta sau voi găsi un alt musafir care este mai înțelegător.

– Cum doriți. Din nou, vă mulțumesc că m-ați primit astăzi.

Făcu o plecăciune și plecă să o caute pe gazdă.

Îi mai luară zece minute să poată pleca. Nimeni nu voia ca lordul englez cu relații importante să plece. Rămânând vag în legătură cu disponibilitatea de a ajuta, nemulțumit în sinea lui de numărul de vizite pe care le-ar putea primi săptămânile viitoare, se retrase de acolo asemenea unui soldat care se salvează din fața unor forțe copleșitoare.

Nu fu cu totul liber până ce nu începu să coboare scările. Zăbovi atunci ca să evalueze orientarea casei și amplasarea încăperilor pe etaje. Remarcase că salonul avea vedere către grădină. Poate că și biblioteca avea la fel. Se întoarse și se îndreptă către spatele casei. Puținii servitori care îl observară nu își puseră întrebări legate de prezența lui.

Afară, pe verandă, aerul de după-amiază târzie îl învioră. Mici pajiști cu flori de primăvară colorau priveliștea în care copacii goi erau încă prezenți. Parfumul schimbării de anotimpuri nu putea fi totuși confundat. Îi reamintea de copilăria lui din Buckinghamshire, când atât de mult din natură promitea reînnoirea în acest moment al anului.

O pată albă îi atrase atenția. O bonetă. Servitoarea lui Marielle stătea lângă un tufiș aproape de spatele grădinii, pe jumătate ascunsă de crengile unui copac care îi obstrucționau vederea. Făcu un pas la stânga și o văzu pe Marielle. Stătea pe o bancă lângă un bărbat care fusese sus. Un arbust de buxus îi ascundea pe jumătate, dar îi putea vedea vorbind preocupați, cu capetele plecate și gesticulând. Păreau a fi prieteni intimi care discută o problemă de mare importanță.

Sau ca doi îndrăgostiți care se ceartă.

Bărbatul făcu un gest de resemnare şi de scuză, deschizându-şi mâinile. Apoi se ridică, făcu o plecăciune şi se îndreptă către terasă. Kendale îi remarcă faţa în timp ce se întorcea înapoi în casă.

În grădină, Marielle rămase pe bancă. Stătea acolo, nemişcându-se deloc. Servitoarea ei se apropie şi îşi aşeză o mână pe umărul ei. Atingerea păru să o aducă înapoi de oriunde ar fi dus-o gândurile. Se întoarse către femeia mai în vârstă şi o îmbrăţişă, ascunzându-şi chipul în rochia ei. Rămase aşa ceva vreme până când se ridică, îşi netezi rochia şi se întoarse păşind încet şi apatic.

Îl observă când era la jumătatea grădinii. Asta o făcu să-şi îndrepte spatele şi să-şi înviioreze mersul. Cu capul sus şi cu ochii în care scânteia ironia, urcă pe terasă.

– Madame Peltier v-a permis să plecaţi de lângă ea? Sunt surprinsă. Se bazează pe prieteni ca dumneavoastră pentru a o face importantă printre conaţionali.

– Din păcate, nu mă interesează conversaţiile superficiale în nici o limbă şi a trebuit să plec înainte de a-mi pierde minţile.

– Dacă beţi şampanie, de ce vă pasă de cât de superficiale sunt conversaţiile?

– Nu-mi place nici şampania.

– Preferaţi berea, ginul şi ceaiul, ca majoritatea semenilor dumneavoastră?

– Îmi place şi vinul. Dar nu şampania.

– Madame Peltier vă va face să vă schimbaţi opinia.

– Nu prea cred. Femeile nu mă influenţează prea mult.

Marielle flutură din deget.

– Aveţi grijă, Lord Kendale. O femeie care ştie ce face poate influenţa un bărbat fără ca el să-şi dea seama.

Îl avertiza despre Madame Peltier sau despre ea însăşi?

– Cine era bărbatul cu care stăteaţi de vorbă?

– Unul dintre nou-veniţi. Am ieşit să iau puţin aer, iar el făcea acelaşi lucru.

– Nu mi-a fost prezentat, așa cum s-a întâmplat cu restul lumii.

– Poate că a plecat înainte de a fi venit dumneavoastră.

Poate. Sau poate că Marielle mințea. Făcea asta câteodată.

– Păreați afectată de ceea ce vă spunea.

– Mă spionați? Nu voi accepta asta.

– Vă spionez de mai bine de un an. Nu vă prefaceți șocată acum, mai ales după... „După ce am fost pe punctul de a te avea, la naiba!" Ați făcut ceva eforturi să-l întâlniți pe acel bărbat. Nu a fost o întâmplare, ci o întâlnire. Cine este? Ce v-a spus încât să vă tulbure?

„Este iubitul tău? Complicele la o crimă?" Voia atât de mult să afle. Prea mult. Ura să recunoască faptul că prefera a doua explicație celei dintâi, chiar dacă i-ar confirma cea mai teribilă suspiciune.

Expresia ei se înăspri.

– Mi-a descris suferințele prin care a trecut în ultimii ani, de când proprietatea tatălui său a fost confiscată: foamea, umilința și teama. Da, am fost tulburată, ca orice persoană care ar auzi astfel de lucruri. Acolo sus toți beau șampanie pentru a-și sărbători eliberarea, dar știu cu toții că au pierdut viața pe care au avut-o cândva, poate pentru totdeauna, și că sunt niște săraci cerșind la ușa Angliei.

El nu percepuse empatia, ci îngrijorarea profundă și emoția care necesitau îmbrățișarea unui prieten. Nu o va contrazice acum, totuși. Asta l-ar face un ticălos și mai mare decât fusese. A săruta o femeie de câteva ori nu dă dreptul unui bărbat să pretindă explicații, chiar dacă încerca să reziste unei furii primare de a o vedea pe acea femeie având o conversație intimă cu un alt bărbat.

– Trăsura mea e acolo. Vă conduc acasă.

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să mai fiu interogată sau testată astăzi și nici nu pot risca să încercați să faceți asta.

– Nu este sigur. Trebuie să aveţi mai multă grijă. Luaţi trăsura şi eu merg pe jos.

– Nu, milord. Eu şi Dominique vom merge pe jos şi ne vom bucura de vremea frumoasă, iar apoi vom lucra în timpul nopţii, pentru a recupera timpul pierdut cu distracţia din după-amiaza asta. Întoarceţi-vă la Madame Peltier. Ea are tot timpul din lume de pierdut cu bărbaţi ca dumneavoastră.

Mintea lui Marielle era plină de gânduri. Dominique mergea lângă ea.

– Trebuia să-i fi acceptat oferta de a merge cu trăsura de dragul meu, mormăi Dominique după jumătate de oră.

– Când vei dori să mergem cu trăsura, vom închiria una. Nu vom mai accepta darurile lui. Nu-l va face să creadă decât că poate deranja de câte ori vrea, oricum vrea, aşa cum a făcut-o astăzi. Se strâmbă pentru a imita faţa lui Kendale când vorbea pe terasă. „Cine este el? Ce a spus?" repetă ea dându-şi ochii peste cap. Aveam dreptate cu felul în care l-am numit prima dată. Ce nătâng!

Dominique continua să meargă, nu foarte fericită.

– Nu este cineva pe care să-l poţi duce cu zăhărelul, zise ea întorcându-se şi privind în spate. Ne-a urmărit tot drumul.

Marielle refuză să se uite. Era stilul lui Kendale să-şi impună voinţa. Exasperarea nu fu mai puternică decât relaxarea legată de gândul că va fi în siguranţă cel puţin astăzi.

– Şi nu este nici nătâng, continuă Dominique, oprindu-se lângă un gard de fier pentru a-şi trage sufletul.

Nu era nici tânără, nici suplă, şi rareori mergea atât de mult pe jos. Marielle se întreba dacă ar fi mai bine să oprească trăsura care le urmărea.

Dominique se îndepărtă de gard şi continuă să meargă.

– A văzut suficient de bine ce a văzut astăzi. Te deranjează că nu este atât de idiot încât să creadă că te-a interesat povestea unui străin și nimic altceva. Poate că a înțeles greșit motivele, dar ți-a văzut tristețea și îngrijorarea.

Acele cuvinte nu descriau foarte bine reacțiile ei de pe acea bancă la auzul veștilor pe care domnul Marion i le dăduse despre regiunea de pe lângă Savenay.

– Ce pot eu să fac? Ce? Din câte știu, Lamberte este aici în Anglia dacă nu a fost văzut în Savenay de două săptămâni, și se știe că nu este la castel.

– Monsieur Marion a zis că se aude că s-a dus la Paris. Că speră să obțină o funcție acolo și că s-a dus să încerce.

Se ajunsese la asta? Se ridicase Lamberte atât de mult încât să se afle în cercul restrâns al guvernului? Nu credea că era atât de simplu. Monsieur Marion îi spusese mai mult decât atât.

– El a spus că desenele l-au afectat. Au fost întrebări. Suspiciuni.

– Este ceea ce-ți doreai. Ar trebui să te simți ușurată.

– Dacă el crede că se poate ridica și mai mult, va trebui să se asigure ca astfel de acuzații nu vor continua. Nu-și poate permite ca miniștrii din Paris să investigheze posibile nereguli financiare. Dacă aș fi în locul lui, aș dori să mă asigur că sunt foarte curat înainte de a atrage asemenea atenție asupra mea. Aș face tot ce ar fi necesar pentru ca doar cele mai bune părți ale dosarului meu să poată fi citite.

– Nu poate fi niciodată sigur de asta, după tot ce a făcut.

– Poate, dacă rupe și arde părțile neplăcute din dosarul lui.

Mergeau în liniște. Marielle bănuia că gândurile lui Dominique mergeau în aceeași direcție cu ale ei. Lamberte trimisese bărbați care să descopere sursa desenelor și să înlăture problema. Ea nu putea decât să spere

ca el să nu fi realizat că Marielle Lyon era sursa problemei periculoase.

– A spus că nu s-a auzit nimic de tatăl tău. Dominique se apropie şi îi strânse mâna lui Marielle. A devenit mai greu de executat fără un motiv bun. Este mai complicat să fii o putere care nu răspunde în faţa nimănui, aşa cum a fost el în timpul haosului de acum şase ani. Să facă asta acum ar putea atrage o atenţie nedorită.

Marielle aşa spera. Se ruga pentru asta.

– Şi el ştie că aş putea fi în viaţă. Poate a ghicit că doar puterea lui asupra lui *papa* mă opreşte să nu-l denunţ imediat, şi cu mai mult decât desenele satirice. Amintirea o duse înapoi la acea alee şi la cât de aproape fusese să i se spulbere planurile. Ar fi ironic de trist dacă Lamberte ar ucide-o fără măcar să ştie pe cine a ucis. Poate că asta este ceea ce ar trebui să fac acum.

– Te gândeşti să te întorci? Dominique scuturã din cap. Nu, nu, nu. În cine ai avea încredere? Cui i-ai arăta dovezile? Guvernul e ocupat cu războiul. Nimănui nu-i va păsa de o crimă care a avut loc cu mult timp în urmă. Nimeni nu va asculta, iar dacă o fac, atunci nu te vor crede.

Marielle ştia asta. Ea nu făcuse nici o aluzie la cele mai îngrozitoare crime prin desenele ei. După atâtea morţi, câteva în plus deveneau neînsemnate.

În schimb, desenele îl înfăţişau pe Lamberte furând de la guvern. I-ar interesa asta dacă, poate, suficiente dintre ele ar ajunge la Paris.

Căzuse înserarea până ajunseră pe strada lor. Obosite şi cu picioarele îndurerate, abia urcau treptele.

Înainte ca Marielle să apuce să o deschidă, uşa se şi deschise. Bucătăreasa Nicole le întâmpină cu ochii plini de teamă şi de uşurare în acelaşi timp şi începu să plângă.

– Ce este? întrebă Dominique. Văzând că Nicole nu răspunde, o zgâlţâi uşor.

– Hoți! exclamă Nicole după ce reuși să tragă aer în piept. Au venit hoții cât timp ați fost plecate. Slavă Domnului că am fost jos și n-am auzit nimic. Dacă aș fi urcat probabil că aș fi fost ucisă.

– Dacă nu ai auzit nimic, de unde știi că a intrat cineva în casă? întrebă Marielle.

– Veți vedea, *mam'selle*. Asemenea profanare – s-ar putea să nu mai fiu în stare să dorm vreodată.

Se dădu la o parte ca Dominique și Marielle să poată intra.

Zgomotele de pe stradă îi distraseră atenția lui Marielle. Acelea provenite de la copitele calului pe piatra cubică și ale roților trăsurii care se oprea. Se întoarse și văzu trăsura lui Kendale în stradă. Stătea lângă geam și se uita la ea.

Ea se răsuci rapid. „Pleacă, pleacă, om încăpățânat și curios", își spuse în sinea ei. Totuși, se simți ușurată când auzi cum se deschide portiera trăsurii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kendale în timp ce urca treptele spre ușa albastră.

– Bucătăreasa spune că au intrat hoții.

Marielle nu îl opri, așa că o urmă înăuntru. Dovezi ale prezenței hoților erau pretutindeni. Hârtiile fuseseră împrăștiate la întâmplare pe mese și pe podea. Marielle se înroși și își acoperi ochii cu mâna, apoi începu să adune desenele.

– Va trebui să ne uităm peste fiecare în parte cu atenție pentru a vedea dacă s-a produs vreo stricăciune.

– Și dacă da?

– Va trebui să plătesc pentru ele, desigur.

Degetele ei subțiri adunară alte desene de pe podea.

Se aplecă și el să ajute, încercând să evite să facă mai mult rău decât să ajute. Dură jumătate de oră să le adune pe toate.

– De ce nu era nici o femeie care lucrează aici? întrebă el.

– Am decis să merg la acea petrecere. Madame LaTour poate rămâne să supravegheze casa atunci când

eu nu sunt, dar a participat și ea. Așa că ne-am luat toate o mică vacanță, spuse ea zâmbind amar și privind prin atelier. O pierdere atât de mare pentru un câștig atât de mic.

– Marielle, rosti femeia mai în vârstă din ușă.

Îi făcu semn lui Marielle să o urmeze. Kendale merse și el.

Era o cameră mică din spatele casei, care dădea în grădină. Kendale se uită pe geam. Nu aveau prea mult teren, iar ceea ce aveau era plantat. Nu flori. Fără lalele aici. Pământul era lucrat pe rânduri. Bănuia că se va umple cu verdețuri și legume în câteva luni.

Femeia mai în vârstă trase o draperie care lăsă să se vadă un oblon rupt și un toc de fereastră. Și geamul era spart. Kendale deschise fereastra. Era suficient de mare pentru a permite unui bărbat să intre.

– Ce au luat? întrebă el.

– Dacă așteptați aici, vom merge să vedem dacă lipsește ceva de valoare, spuse Marielle.

Vorbind șoptit, îl lăsară acolo.

El se așeză pe un scaun și începu să privească în jur. Deși modestă, casa era mai mare decât multe altele. Probabil că afacerea lui Marielle acoperea cheltuielile și oferea cel puțin un minimum de confort, dar el bănuia că era o existență precară. O problemă neașteptată, cum ar fi nevoia de a plăti un gravor pentru desene care nu se vor vinde niciodată, ar putea dezechilibra balanța.

Își dădu seama de felul în care judeca. Cât de ușor era gata să se îngrijoreze pentru ea și să uite că probabil mai avea și alte surse de venit în afară de acele desene. Probabil că nici nu închiriase ea casa dacă îi fusese oferită pentru a avea un acoperiș în timp ce strângea informații. Ar trebui să verifice al cui nume se afla în acte.

Marielle se întoarse singură și se așeză pe un alt scaun.

– Au fost și sus. Camerele noastre au fost răsturnate cu susul în jos. Saltele, haine, peste tot. Totuși, nu găsim nimic care să fi dispărut.

– Căutau ceva, din ceea ce spui. Altfel de ce să răstoarne o saltea?

– Să vadă dacă sunt bani ascunși sub ea, desigur.

– Chiar fac oamenii asta? Ascund bani sub saltele legați cu frânghii?

– Unii fac asta, deși dacă aș fi hoț, m-aș uita mai întâi acolo, dar ar putea fi găsite locuri mult mai bune.

– Dumneavoastră unde îi ascundeți?

Ea își bătu ușor șoldul cu mâna.

– Aici. Este beneficiul de a fi demodată. Se poate coase un buzunar sub aceste fuste.

Își lăsă mâna să alunece printre două pliuri și îi dispăru până aproape de cot.

Se întreba dacă acesta era adevăratul motiv pentru care purta astfel de haine acum. Asemenea șalurilor lungi, acele buzunare permiteau multor obiecte să fie purtate fără a fi văzute.

– Mai întâi, bărbații vor să vă ucidă. Acum asta. Nu cred că este o coincidență.

– Nu au legătură, doar arată că Londra este plină de hoți.

Îi zâmbi, afișând o expresie curajoasă. Înțelegea totuși cât era de îngrijorată. Asta nu se mai întâmplase niciodată cu o femeie. Femeile obișnuiau să rămână niște mistere pentru el, pe care nu le putea înțelege. Purtau tot felul de măști, jucând diverse roluri pe scena vieții. Îl făceau să se simtă confuz, atunci când măcar le observa.

Pe aceasta totuși, începuse să o cunoască cu bune și cu rele. Chiar acum, știa că se temea.

– Dacă îmi spuneți despre ce este vorba, poate că v-aș putea ajuta.

Se pregătea pentru Marielle cea ironică sau Marielle cea calmă, spera chiar și la seducătoarea Marielle. În schimb, ea îl privi atât de direct încât i se părea că i-ar putea citi mintea.

– Sunteți foarte amabil, zise ea. M-ați ajutat suficient. Sunt în viață, nu-i așa?

– Bărbații de pe alee – vorbeau franceză. Am auzit suficient. Vă urmăresc propriii conaționali? Dacă da, guvernul nostru vă va proteja dacă cooperați cu ei.

– Vreți să spuneți dacă mă întorc împotriva Franței? Dacă le spun despre spionii trimiși aici și despre ceea ce știu legat de intențiile Franței? Se vor asigura că nu voi păți nimic dacă fac asta?

– Da.

Se întinse și își așeză mâna peste a lui. Atingerea ei era rece, prea rece și insuportabil de catifelată și de fragilă.

– Atunci este un mare păcat că nu sunt spion și că nu am nimic de vândut pentru un astfel de târg, spuse ea ridicându-se. Trebuie să vă dau afară acum. Sunt multe de făcut și nu le pot lăsa pe toate în sarcina lui Dominique și a lui Nicole.

Îl conduse până la ușa din față. Kendale așteptă ca ușa să se închidă în urma lui, apoi se duse la trăsură și luă un pistol. Merse două străzi, coti după o clădire și se întoarse prin aleile și grădinile din spatele clădirilor de vizavi de casa lui Marielle.

Intră într-o clădire de pe partea opusă, la două uși mai jos de a ei, și bătu la o ușă de la etaj.

Un bărbat scund, atletic, cu păr blond și ochi cenușii deschise ușa.

– Milord! exclamă el grăbindu-se înăuntru pentru a-și lua haina și a o îmbrăca.

Kendale păși înăuntru și inspectă apartamentul care fusese închiriat în urmă cu câteva zile. Într-un capăt era un pat și o bibliotecă mică în celălalt.

– Stați confortabil aici, domnule Pratt?

– Suficient de confortabil, milord. Merg la tavernă să mănânc sau mi-o aduc ei aici, dacă e nevoie. Nu este la fel de frumos ca la Ravenswood Park, dar mai bine ca într-o baracă, așa că sunt mulțumit.

– Bine. Astăzi ai fost de serviciu toată ziua?

– Desigur, milord.

– Chiar și după ce doamna a plecat de acasă? Ai supravegheat zona toată după-amiaza?

– Așa a trebuit, nu? Nu aveam cum să știu când se întoarce dacă nu supravegheam. Ca să nu mai spun că aș fi fost neglijent dacă nu aș fi făcut-o. Mă cunoașteți, domnule, respect ordinele.

Richard Pratt respecta ordinele cu zel. Dacă i s-ar spune să oprească traficul și să nu lase pe nimeni să treacă, ar ucide pe oricine ar încerca. Dacă i s-ar spune să supravegheze acea ușă albastră, ar sta la fereastră de dimineață până noaptea privind-o fix.

– Ai văzut pe cineva suspect prin preajmă, domnule Pratt? Pe cineva care părea interesat de casă?

Pratt se gândi intens, încruntându-se. Apoi clătină din cap.

– Nu. A fost foarte liniștit. Fără musafiri. Fără femei care să vină. Desigur că majoritatea dintre ele nu merg direct la ușa din față, nu? Sunt prea mândre, bănuiesc. Folosesc acea intrare mică de pe aleea dintre casă și cea de lângă ea, pretinzând că scurtează drumul prin strada din spate. Nu este un lucru obișnuit. Bănuiesc că acele femei intră în casă prin bucătărie.

– A intrat cineva pe acea alee?

– Un bărbat. Nu prea înalt. Unul gras. Cu părul negru. Asta este tot ce-mi amintesc.

Bărbatul de pe alee fusese gras și cu părul închis la culoare. Kendale puse pistolul pe masa folosită pentru mâncat, scris și pentru orice altceva avea nevoie Pratt.

– Las ăsta aici. Cineva a pătruns cu forța în casă după-amiaza asta. Vreau să fii și mai atent acum și să supraveghezi pe oricine ar putea fi prin preajmă. Dacă ai motive de îngrijorare, trimite-mi un mesaj. Îl voi trimite pe Jacob să fie cu tine, ca să puteți face cu schimbul și ca să rămâneți în alertă.

Pratt luă pistolul și îl cercetă.

– Bănuiesc că dacă îl folosesc, milord, veți explica totul magistratului în numele meu.

– Nu cred că-l vei folosi. Dar după întâmplarea de azi, vreau să-l ai și să-l folosești, dacă e nevoie. Scoase și niște bani. Imediat ce sosește Jacob, ieși și cumpără praf de pușcă și alice.

– Da, domnule. Doar să fim pregătiți pentru orice eventualitate, așa cum ați spus.

– Nu uita să-mi spui dacă se întâmplă ceva ciudat.

– Cum ar fi, domnule?

La naiba dacă știa. Musafiri răuvoitori. Bărbați pe acoperiș. Marielle Lyon ieșind din casă cu ceva ascuns în buzunare și sub șalul lung.

– Folosește-ți judecata, Pratt, și nu lăsa nimic rău să li se întâmple femeilor din casă.

Marielle împinse saltelele la loc, trase și aranjă cearșafurile. Făcând un pas înapoi, își cercetă camera. Totul revenise la normal acum. Nimic nu mai amintea de urmele lăsate de cei care pătrunseseră în casă. Oricine făcuse asta scotocise pretutindeni, golind sertarele și dulapul, aruncând conținutul unui cufăr vechi pe podea. Dăduse la o parte până și măsuța de toaletă, de parcă aștepta să găsească ceva valoros în spatele ei. Aflase, spre dezamăgirea lui, că nu se găsea nici o comoară în aceste dormitoare. Ceea ce nu însemna că nu exista nici una altundeva în casă.

Venise noaptea. Dominique dormea în dormitorul de alături, iar sforăiturile ei se auzeau în ritmul familiar. Mâine va fi o zi lungă. Înainte ca femeile să sosească la lucru, gravurile vor trebui examinate pentru a vedea dacă suferiseră vreo stricăciune și care dintre ele mai putea încă fi colorată. Marielle nu voia să se gândească că va trebui să calculeze costul celor pe care nu le putea returna la tipografie.

Ziua o obosise și o îndurerase. Ar fi vrut să doarmă, dar ridică lampa și părăsi camera. Coborî scările deplasându-se prin liniștea casei către atelier. De trei ori se opri din cauza zgomotelor. Se simțise întotdeauna

în siguranță în casa asta, dar asta nu se mai întâmpla acum. Dacă veniseră o dată, ar mai putea veni din nou.

Așeză lampa pe masa de lucru cea mai apropiată de peretele lambrisat care flanca ferestrele înalte din spatele camerei. Pipăind modelul de pe panoul stâng, găsi un cârlig metalic. Când îl apăsă, panoul se deschise, lăsând la vedere un dulap ascuns.

Locuiau în casa asta de trei ani înainte să găsească accidental ascunzătoarea în timp ce ștergea praful. Era una dintre acelea secrete care se găseau în casele bune și în castele, nu în căsuțele de pe lângă zidul Londrei. Un hoț obișnuit nu s-ar gândi să o caute.

Puse la o parte un set de scule pentru gravură, care se aflau pe un raft, și un săculeț cu bijuterii ce urmau să ajungă la casa de amanet Fairbourne. Luă săculețul greu cu monede pe care le strânsese cu greu de-a lungul anilor. Greutatea lui nediminuată o liniști.

Apoi ridică un teanc de plăci de cupru. Cele de deasupra erau noi și nefolosite, așa că le puse deoparte. Pe restul le așeză una câte una pentru a se asigura că nu fusese luat nimic. Unele aveau imagini din Londra. La început când căuta de lucru, se gândise că gravura unor imagini frumoase îi va aduce bani să se poată întreține. Chiar și după ce adoptase un nume fictiv, de bărbat, nu se vânduseră suficient încât să poată continua. Continuase să le facă totuși, din vanitate, dar deseori nu se vindeau suficient de bine pentru a merita costul de închiriere a presei de tipărit.

Celelalte se dovediseră mai lucrative. Desene satirice care îi ironizau pe cei puternici și faimoși. Astfel de imagini ajutaseră la doborârea monarhiei în Franța. Oamenii din Londra aveau și ei un apetit insațiabil pentru ele.

Nu aveau tehnicile îngrijite ale peisajelor. Ea le făcea în mod deliberat mai brute, astfel încât nimeni să nu poată crede că au fost făcute de aceeași mână. Numele de pe ele – Cetățeanul John – nu avea să fie niciodată

considerat drept numele adevărat al artistului. Nu exista nici o adresă.

Îl ridică pe unul special, care nu fusese făcut pentru Londra, ci pentru export. *Citoyen Jean* își asuma de data asta meritul, și toate cuvintele erau în franceză. Imaginea arăta un bărbat așezat pe un tron alcătuit din fermieri și negustori care se chinuiau sub greutatea lui. Niște oameni stăteau la rând să așeze bani pe o masă în fața lui. Cu o mână, el lăsa să alunece două monede într-o cutie pe care scria „Taxe". Cu cealaltă mână, își băga în buzunar fiecare a treia monedă. Cuvintele spuneau: „Una pentru Savenay, una pentru Paris și una pentru mine".

Asta este ceea ce căutau cei care intraseră în casă astăzi? Fie să-l ia, fie să descopere dacă ea era responsabilă pentru crearea lui? Sau fuseseră niște simpli hoți care văzuseră o casă goală, gata să fie jefuită?

Mai curând ultima variantă. Kendale era suspicios de obicei, iar ea nu trebuia să dea o prea mare valoare judecăților lui.

Și totuși... Se gândea la veștile pe care le primise astăzi de la Monsieur Marion. Lamberte plecase din Savenay, probabil pentru a vizita Parisul. Întrezărise șansa de a se ridica și astfel va dori să curețe orice pată veche de pe reputația lui. Nu va dori ca trecutul să se pună în calea ambițiilor lui de acum.

Se întoarse din nou către dulap și pipăi pe o parte. Cu degetele simți o mică protuberanță. Trase și scoase un volum mic din ascunzătoarea din spatele plăcii de lemn.

Răsfoindu-i paginile, se uită la numere și apoi la nume. „Fugi și du-i asta lui *papa*. Spune-i să-l folosească și să-l dea jos pe nenorocitul ăsta." Se uita la volumul mic, apoi la plăci. Presupusese Lamberte că cel care făcuse imaginile văzuse acest registru ce conținea dovada furturilor sale? Poate cel puțin asta spera și se gândea că îl poate obține. Nu putea dormi bine știind că se afla undeva, așteptând să scoată totul la iveală.

Puse înapoi volumul în ascunzătoare. Așeză plăcile una peste alta și le băgă înapoi în dulap. Putea ori să stea aici și să aștepte să vadă ce se putea întâmpla, ori să încerce să descopere dacă Lamberte îi trimisese pe acei bărbați pe alee. Putea să afle dacă o urmărea pe ea, fie ca să oprească bătaia de cap pe care i-o dădea gravorul, fie ca să reducă la tăcere un martor la crimele lui. Planurile ei depindeau de asta. Poate că nu avea timpul necesar pentru a strânge banii de care avea nevoie. Dacă nu, voia să știe pentru a găsi o altă cale.

Era momentul să afle tot ceea ce putea pentru a nu rămâne vulnerabilă și neprotejată.

capitolul 8

– Am o curiozitate, spuse Kendale. Călărea împreună cu Ambury în Hyde Park și lăsase să treacă suficient timp înainte de a deschide subiectul. Tu ești probabil cea mai potrivită persoană pe care o pot consulta.

– Nu este ceva obișnuit să mă flatezi, pe mine sau pe altcineva, zise Ambury. Curiozitatea ta trebuie să fie foarte mare.

– Deloc. Este o întrebare care mi-a trecut prin cap în timp ce le urmăream pe acele femei bârfind.

– Poate că doar vorbeau. Subiectul ar fi putut fi legat de artă sau de literatură, nu bârfă.

– Felul în care șopteau și râdeau după ce altă femeie care plecase indica altceva.

– Ai un talent să remarci laturile mai puțin plăcute ale oamenilor. Ce întrebare ți-a inspirat acest lucru?

Kendale spera să pară nonșalant.

– Dacă un bărbat are relații intime cu o virgină, atunci este un ticălos și onoarea îi cere să repare situația căsătorindu-se cu ea. Iar dacă un bărbat are relații cu o prostituată, atunci el este vinovat doar pentru păcatul pe care nimeni nu îl ia prea în serios și nu-i datorează femeii nimic altceva decât prețul stabilit. Totuși, care

sunt aşteptările dacă are relaţii cu o femeie care nu este nici virgină şi nici prostituată?

– O femeie decăzută?

– O femeie experimentată.

– O văduvă, vrei să spui.

O încuviinţare din cap putea fi cel mai bun răspuns, chiar dacă statutul de văduvă nu se potrivea, cel puţin din câte ştia el.

– Ai vreun motiv anume pentru care mă întrebi asta? rosti Ambury cu vocea şi expresia încordate. Dacă faci cumva aluzie la soţia mea, atunci rişti prietenia cu mine. Ştiu ce se vorbeşte despre ea şi ştiu că tu crezi tot, dar pe cuvântul meu dacă...

– La naiba, n-are nici o legătură cu asta. Acum conversaţiile despre femei sunt imposibile fiindcă te vei simţi insultat cu orice ocazie?

– N-ai iniţiat niciodată conversaţii despre femei, Kendale, aşa că întrebarea asta îmi pare foarte ciudată. Trebuie să înţeleg că Madame Peltier te-a impresionat mai mult decât mă aşteptam. Am şi avertizat-o să nu se dea la tine. Ştiu cât de mult te enervează asta.

– Madame Peltier caută un soţ, cred, nu o aventură.

– Hai să spunem că îşi imaginează că va avea o aventură care se poate transforma într-un mariaj. Asta nu este ceva neobişnuit în situaţia pe care o descrii. Totuşi, dacă aranjamentul este clar şi astfel de aşteptări sunt ferm descurajate, unui gentleman nu i se cere să se însoare cu o femeie experimentată chiar dacă există – cum le-ai spus – relaţii intime. Îţi sugerez să clarifici, totuşi, asta cu Madame Peltier înainte să începi o relaţie. Asigură-te că înţelege de la început. Nu, *dinainte* de început.

– Tu ai făcut asta?

– Da.

Kendale se întrebă cum deschisese Ambury un subiect atât de delicat cu o femeie, mai ales înainte de a avea motivul de a face asta. Nu se putea gândi la cuvintele potrivite pentru a începe astfel de negocieri. Îi spusese pur şi simplu: „Madame, vreau să împart patul

cu dumneavoastră și să mă bucur de favorurile dumneavoastră, dar trebuie să mă asigur că înțelegeți că nu va exista nici o căsătorie după?"

Și Ambury îl acuza pe *el* că este rigid și lipsit de delicatețe.

– Și am clarificat că voi fi generos în alte feluri, preciză Ambury, încântat să dea lecții. Și asta e ceva obișnuit.

– Cât de generos?

– Nu poți vorbi serios. Nici măcar tu nu ești atât de ignorant.

– Numai la nuanțe. Am văzut bărbați ruinați din cauza generozității pe care le-au arătat-o femeilor. Încerc să-mi dau seama cât de puțin ar fi suficient.

– Cu Madame Peltier, aș spune că bijuteriile scumpe, dar nu exagerat de scumpe, ar fi potrivite. Câteva rochii. Delicatesele ocazionale pentru masa ei. Folosirea unei trăsuri ar asigura o relație mai lungă decât am avut eu.

– Ah. Înțeleg. A renunțat la tine pentru că *nu* ai fost generos.

– Nu. Am renunțat eu pentru că se gândea că ar putea totuși să obțină o căsătorie. Nu e de tine, Kendale. Serios. Mă bucur că te arăți interesat. Totuși, nu ești pregătit pentru una ca ea. Pentru început, ar trebui să găsești o fată liniștită și modestă, care nu este prea experimentată și care nu are amintirile unei vieți îndestulate la Paris. Madame Peltier nu ar trebui să se apropie decât de un general, iar în războiul acesta tu nu ești decât un simplu răcan.

De vreme ce nu era deloc interesat de Madame Peltier, nu avea să piardă nici o bătălie cu ea. Din păcate, cu toată vorbăria lui, Ambury nu-i spusese ceea ce voia cu adevărat să știe.

– În astfel de relații, de ce altceva mai este nevoie? Loialitate? Constanță?

Încerca să pară foarte neinteresat.

Nu-l putea păcăli. Ambury își opri calul, se întoarse în șa și îl privi.

– Trebuia să-mi dau seama că astea nu sunt simple întrebări. Există cineva, nu-i aşa? Şi nu este femeia despre care vorbim.

Kendale încercă să se eschiveze. Ambury nu va afla nimic.

– Cine? Vreau să ştiu. Nu voi spune nimănui. Nici măcar lui Southwaite care nu ţi-ar vorbi decât despre discreţie şi nu va contribui cu nimic folositor, aşa cum o fac eu.

Kendale îşi îndemnă calul să meargă înainte.

– Mă plictiseşti. Sper că pot pune o simplă întrebare fără ca tu să ajungi la concluzii stupide.

Ambury începu să meargă şi el, apoi se opri din nou.

– Acea Lyon?

– Cine?

– E Marielle Lyon? Madame Peltier se învârte în aceleaşi cercuri. Poate că ai întâlnit-o când voiai să întâlneşti emigranţi francezi. Domnişoara Lyon este chiar încântătoare. Poate că suficient de încântătoare încât să te facă să remarci asta.

– Este franţuzoaică.

Ambury zâmbi.

– Cu atât mai bine. Şi este una dintre franţuzoaicele bune.

– Te înşeli. Nu mă interesează ea şi nici altcineva.

– Asta este descurajant. Totuşi, voiai să o cunoşti, din câte îmi amintesc. Uite. Hai să mergem pe Albemarle Street şi îţi pot face cunoştinţă. Tocmai mi-am amintit că după-amiaza aceasta va fi la Fairbourne. Cassandra a pomenit în trecere că domnişoară Lyon va aduce nişte bijuterii. Cassandra va fi acolo pentru a o ajuta pe Emma să stabilească valoarea.

Casa de licitaţie Fairbourne împodobea Albemarle Street prin faţada de piatră şi uşa masivă din stejar. Aici, Emma Fairbourne continua afacerea începută de tatăl ei. Lumea îl considera pe fratele ei mintea din spatele acelei afaceri de succes, dar Kendale văzuse

și auzise suficiente pentru a ști că Emma, acum contesa Southwaite, dădea atâtea sfaturi încât identitatea adevăratului căpitan al acelui vas devenise în cel mai bun caz ambiguă.

El era ultima persoană care să-l critice pe Southwaite pentru că permitea această vocație secretă. Emma Fairbourne cunoștea afacerea dintotdeauna și s-ar fi simțit înstrăinată de propria viață și de propria persoană fără ea. De ce nu ar trebui ea să-și exerseze abilitățile naturale? Kendale știa cum era când se întâmpla asta și cum nimic nu putea să umple acel gol.

Bănuia că ea evita bârfele legate de asta neasumându-și niciodată în public rolul pe care îl juca acum. La licitațiile din toamna trecută, fratele ei supraveghease totul, în timp ce ea participase doar ca potențial client, la brațul soțului ei. Astăzi Kendale înțelegea și celelalte motive pentru care putea păstra o asemenea discreție. O casă de licitații nu era asemenea unui magazin tipic. Se deschidea publicului doar când avea loc o licitație. Altfel, nu putea intra nimeni. Chiar dacă o făceau, ar fi trebuit să caute biroul privat pentru a o vedea pe Emma la treabă.

Acolo îl duse Ambury, pașii lor răsunând în sala de expoziții goală. Le găsiră pe Emma și pe Cassandra în birou, una lângă cealaltă, examinând o colecție mică de bijuterii și evaluându-i valoarea.

Cassandra își ridică privirea.

– Ambury, ce surpriză!

Ochii ei albaștri străluciră de fericire când își văzu soțul. Privirea i se întunecă atunci când îl salută pe Kendale.

Ambury privi bijuteriile de pe masă.

– Marielle a adus astea? A plecat deja?

Emma își trecu mâna peste obiectele scânteietoare.

– A venit cu ele la mine acasă, aseară. A fost foarte ciudat. Nu m-a deranjat, dar după ce stabiliserăm săptămâna trecută să vină astăzi aici, a părut straniu.

– Foarte neobişnuit, zise Ambury.

– Oricum, asta e Marielle, interveni Cassandra râzând. Lucrează din greu la asta, cred. La a fi misterioasă.

– Cu siguranţă că a explicat de ce a deranjat atât de neaşteptat şi la o oră atât de târzie, spuse Kendale. Nu-i cunosc bine pe musafirii noştri francezi, dar nu am auzit niciodată să fie descrişi drept complet nepoliticoşi.

– A spus că din cauza unei întâlniri neprevăzute nu poate veni astăzi şi voia ca eu să le primesc.

Kendale ridică un cercel.

Dacă Marielle aranjase să le predea săptămâna trecută, le avea acum două zile când îi fusese spartă casa. Probabil că le ascunsese foarte bine dacă nu fuseseră luate. Poate că le ţinea la ea.

– Marielle a pomenit unde urma să meargă pentru această întâlnire? întrebă el în timp ce se gândea dacă un săculeţ cu acele bijuterii i-ar încăpea în buzunare.

Tăcerea îi distrase atenţia de la suprafaţa mesei. Trei perechi de ochi îl priveau întrebător. Îşi dădu seama că vorbise despre ea cu o familiaritate intimă. Încercă să pară doar curios.

– Să vii noaptea în casa unui conte – motivul ar trebui să fie foarte important – pentru ca nepoata unui conte să facă asta.

– Aşa am crezut şi eu, spuse Emma. M-a îngrijorat şi părea şi ea foarte distrasă, ceea ce m-a îngrijorat şi mai mult. Am întrebat dacă o pot ajuta cu ceva, dar Marielle nu este genul să se plângă sau să ceară ajutor. A spus doar că trebuie să plece dimineaţa devreme. A sunat de parcă urma să plece într-o călătorie undeva.

Asta nu era ceea ce voia el să audă. Fusese atacată şi casa îi fusese spartă, iar acum probabil că plecase din Londra. Definitiv? Se întrebase dacă, poate, conaţionalii ei o urmăreau. Tot ce trebuia era ca un duşman să o denunţe persoanei potrivite, şi asta se putea întâmpla.

– Poate doar vizitează nişte prieteni, zise Cassandra.

– Poate, dar vizita de aseară a fost prea ciudată. Lordul Kendale crede la fel, așa că nu sunt dramatică.

– Ambury, ai auzit ceva care să sugereze că ar avea... probleme? întrebă Cassandra. Cu zvonurile alea idioate despre ea, poate că un imbecil din guvern a decis să o amenințe, iar ea a fugit de teamă.

Erau momente în care era bine să fii cunoscut ca un bărbat care nu prea face conversație. Acesta era un astfel de moment. De vreme ce el putea fi imbecilul despre care se vorbea, nu făcu nimic ca să atragă atenția asupra lui.

– N-am auzit nimic, răspunse Ambury. Voi întreba și voi vedea ce pot afla, oricum, dacă asta vă va mai liniști.

– Te rog, spuse Emma. Voi vorbi cu Darius și îi voi cere să vorbească și el cu niște persoane.

– Dacă afli numele ticăloșilor, te rog să mă anunți pe mine prima, zise Cassandra. Când mă gândesc la amabilitatea și la ajutorul pe care i le-a arătat mătușii mele, vreau să fiu prima care-l pedepsește pe cel care a gonit-o din Londra.

Kendale se îndoia că pentru Cassandra ar conta prea mult că el încercase să o oblige pe Marielle să rămână la Londra. Dacă ar afla de intervenția lui recentă în viața lui Marielle, l-ar învinovăți că o speriase.

Își luă rămas-bun de la toți și se îndreptă spre calul lui. În timp ce călărea prin oraș și către rămășițele zidului din nord, se gândea dacă se vindecase suficient de mult pentru a putea petrece o noapte în șa.

Dacă Marielle plecase din Londra, se gândea că știa direcția în care s-ar îndrepta. Se îndrepta către est sau către sud, înspre coastă. Nu ar trebui să fie complicat de aflat unde. Urma să întrebe la hanurile de pe drum. Dacă Marielle Lyon plătise o cursă cu trăsura, orice bărbat și-ar putea aminti asta.

capitolul 9

Marielle nu cunoştea decât o singură persoană în Dover. După o lungă călătorie în frig, care păruse nesfârşită, coborî în curtea hanului la care opreau trăsurile şi se gândea cum să-l găsească.

Nu-i plăcea să viziteze coasta de est. Nu-i plăcea umezeala zonei, nici amestecul de oameni din oraşe. Dover în special îi păruse întotdeauna un oraş cenuşiu, iar casele lui păreau roase de mare. Prea mulţi oameni pierdeau vremea, majoritatea marinari care aşteptau o corabie.

Dar se zăreau mai puţini în această perioadă. Grupurile de recrutare forţată probabil că trecuseră de curând pe acolo. Un marinar isteţ se făcea nevăzut atunci când nu era angajat, altfel putea să o servească pe Maiestatea Sa în condiţii puţin mai bune decât cele ale unui sclav la galere. În felul acesta Anglia rămânea o putere maritimă. Desigur, cum acum Franţa accepta înrolarea forţată în armată, nici ea nu era mai prejos.

Merse până la prăvălia pe care o căuta, încercând să-şi înfrângă emoţiile provocate de acele străzi. Cel mai mult îi displăcea Doverul fiindcă era primul oraş englezesc în care pusese piciorul după ce coborâse de pe o barcă la câţiva kilometri distanţă. Primele impresii despre Dover fuseseră pline de teamă şi epuizare, genul de frig care poate fi creat doar de pantofii uzi pe timp de iarnă. Fusese mai mult decât recunoscătoare că rămăsese în viaţă până atunci şi lipsită de prevederea care se naşte când moartea se află pe urmele tale. Amorţită, singură şi tristă, rămăsese în spatele celorlalţi, găsise un prag unde se aşezase şi plânsese.

Dominique, care fusese pe aceeaşi barcă, o observase şi i se făcuse milă de ea. Fusese primul gest de bunătate pe care i-l arătase cineva vreme de mai bine de o lună de zile. Simţi acea atingere maternă şi acum, de parcă Dominique i-ar fi ţinut companie, ajutând-o să fie în siguranţă.

Acum însă Dominique nu se afla cu ea. După ce le fusese spartă casa, nu mai îndrăzniseră să lase să li se întâmple asta lăsând-o doar pe Nicole să stea peste noapte. Spera ca hoții să nu se întoarcă în timp ce ea era plecată. Ar fi autoapărare dacă Dominique i-ar ucide, dar asta nu va evita atenția și intervenția anchetei din partea magistratului.

Găsi magazinul cu papetărie pe care îl căuta. Proprietarul o recunoscu imediat. Se întoarse spre clientul său în timp ce ea rămase în spate prefăcându-se interesată de felurile lui speciale de hârtie. După ce clientul plecă, proprietarul încuie ușa pentru a nu avea parte de întreruperi neașteptate.

– A trecut ceva timp, începu el. Mai bine de un an.

Chiar trecuse atât de mult? Poate că fusese neglijentă cu datoriile ei și îi lipsise constanța în urmărirea scopurilor. Viața pe care și-o construise îi distrăsese atenția cu multele ei detalii. Devenise Marielle Lyon, o refugiată franceză, poate într-un mod prea conștiincios.

– Éduard și Luc nu s-au întâlnit cu mine, așa cum am stabilit data trecută, Monsieur Farmen, zise ea. Așa că mi-am adus eu lucrurile aici pentru a le da oamenilor cu barca.

Lăsă jos sulul cu imagini tipărite pe care îl purtase cu ea. Nu era un sul gros asemenea celui pe care îl pierduse pe alee. Chiar dacă plătise tipograful pentru a folosi presa toată noaptea, nu putuse realiza decât vreo douăzeci de exemplare bune.

Monsieur Farmen privi pe fereastră parcă pentru a verifica dacă nu trăgea cineva cu ochiul înăuntru.

– Voi avea grijă să-l primească. Aveți banii pentru ele?

Marielle puse jos mai mult de patru șilingi. Urmau să vândă imaginile în Franța unui vânzător de cărți sau unui magazin de tipărituri și vor câștiga și mai mulți bani. Contrabandiștii se descurcau bine pentru eforturile pe care le făceau, dar își și asumau riscurile.

– Știți unde-i pot găsi pe Éduard și pe Luc? Aș vrea să știu dacă au ales să nu mai vină la Londra în viitor. Dacă da, atunci va trebui să găsesc pe altcineva.

– Nu cred că vor mai face asta. Cred că... nu știu sigur, dar cred că sunt morți. O privi cu atenție. Poate că-și imagina că va leșina. Există cadavrele a doi bărbați în casa acelui croitor francez – pe nume Lebois. I-a luat, de vreme ce nimeni nu le cunoștea familiile. Cel puțin așa am auzit. De asemenea, numele unuia este Éduard. Cred că este Éduard al nostru.

– Nu ați mers să verificați?

– Ar fi ciudat dacă aș merge. Cum aș explica asta? Să spun că am venit să-mi iau rămas-bun de la un om pe care îl angajam să transporte mărfuri la și de la contrabandiștii de pe coastă?

– Puteți spune că deveniserăți prieteni și că obișnuiați să beți împreună la tavernă câteodată. Nimeni nu vă va pune vorbele la îndoială, cu atât mai puțin un croitor care nici nu face parte din familia lui.

– Cred că este mai bine să nu se știe că am făcut vreo afacere împreună sau că am fost prieteni. Alții probabil că știu cu ce se ocupa el. Și sunt mai multe lucruri care sugerează să stăm deoparte.

– Unde este acest croitor? Voi merge să văd dacă este Éduard cel pe care-l știm noi. Voi spune... ceva. Voi fi o altă franțuzoaică cu care flirta el, dacă este necesar.

– Mai bine ar fi să stați deoparte. Vedeți, așa cum am spus, este mai mult de-atât. Cei doi n-au murit într-un accident. Am auzit că au fost înjunghiați și bătuți tare. Poate că s-au servit din bunurile altcuiva, iar acesta a venit să-i caute. Oricum, stați deoparte dacă sunteți isteață. Voi găsi pe altcineva să-i înlocuiască. Englezi, de data asta, cred. E mai sigur. Peste trei săptămâni, mergeți la întâlniri așa cum obișnuiați s-o faceți, iar ei vor fi acolo.

Părea hotărât. Nu va fi de ajutor. Marielle plecă, păstrându-și șilingii și desenele tipărite. Îl va găsi singură pe acest croitor. Apoi îi va găsi și pe contrabandiști.

Nu se va întoarce la Londra să aştepte trei săptămâni. Dacă Éduard şi Luc fuseseră ucişi, poate că nu mai avea atât de mult timp.

Kendale descălecă în faţa casei croitorului. Beechem, magistratul, făcu acelaşi lucru.

– Îi ţine într-un hambar în spate. Vrea să scape de ei curând. Nimeni n-a venit după ei şi încep să miroasă, zise Beechem. Îi vom îngropa azi, aşa că e foarte bine că aţi venit acum.

Kendale nu venise pentru asta. Totuşi, de vreme ce făcuse călătoria până pe coastă, îl vizitase pe magistrat să afle despre aceste crime care fuseseră raportate de paznicii lor. Se va uita, nu va găsi nimic, iar apoi îşi va continua adevărata misiune.

Croitorul îi salută în magazin. Era un bărbat scund şi slab, cu mustaţă, care nu îşi ascunse dezamăgirea legată de faptul că clopoţelul sunase pentru Beechem şi nu pentru un client care căuta o haină.

Beechem îl asigură că trupurile vor dispărea în câteva ore. Croitorul păru uşurat.

– A venit cineva să-şi ia rămas-bun de la ei? întrebă Kendale.

– Au venit câţiva în primele zile. Apoi n-a mai venit nimeni până când una din verişoarele celui mai masiv dintre ei a venit să întrebe de el. Se pare că numele lui era Éduard Villon. Ea crede că numele celui mai scund era Luc, dar nu-i ştie numele de familie.

– Éduard Villon. Ei bine, e ceva, zise Beechem. De ce i-a luat atât de mult până să vină aici?

– A spus că locuieşte în vest şi că a aflat despre aceste decese abia acum câteva zile. Vărul ei a dispărut, aşa că s-a gândit să vină şi să vadă dacă nu era aici. Croitorul clătină din cap. O doamnă frumoasă. A fost atât de tristă când l-a văzut. În ciuda mirosului, a stat acolo o jumătate de oră. Am lăsat-o să-şi exprime suferinţa. În cele din urmă a ieşit şi a stat afară ceva vreme. Multe

ore, preciză el ridicând din umeri. Poate că știa că vor veni și ceilalți și i-a așteptat.

– Ceilalți? întrebă Beechem, brusc interesat. Alte rude?

– Nu cred. Erau englezi, iar aceștia doi – ei bine, după îmbrăcăminte erau francezi și cineva i-a văzut prin preajmă și i-a auzit vorbind, așa că...

– Acești bărbați au intrat în hambar? întrebă Kendale.

– *Oui*. Doar pentru o clipă. Miroase groaznic înăuntru, desigur, și...

– Ea a vorbit cu ei?

– Nu știu. Poate. Așa cred. Bărbații nu au plecat din grădină imediat.

– Dar ea a plecat imediat după ei?

– Se întuneca.

– Descrie-i pe acești bărbați, îi ceru Beechem.

– Nu, descrie femeia, îi întrerupse Kendale.

Croitorul îi descrise pe toți. Amintirile lui despre femeie erau mult mai amănunțite decât cele despre bărbați. Aceștia erau niște muncitori necizelați și, prin urmare, neinteresanți. Totuși, femeia fusese suficient de frumoasă încât să-i rețină și forma nasului.

De înălțime medie, suplă, cu părul castaniu până la umeri, cu degete și chip elegante și cu un șal vechi, lung și cu model, care îi atârna până la genunchi – croitorul radia în timp ce-i făcea portretul lui Marielle Lyon.

– Era atât de tristă, zise el din nou. Atât de tristă și de frumoasă în timp ce stătea în grădină, atât de nemișcată, de parcă ar fi fost pierdută în amintirile despre vărul ei drag.

Văr, pe naiba!

– Speram să fi remarcat mai multe despre acei bărbați care au venit, spuse Beechem după ce ieșiră din prăvălie. Semănau puțin cu West și Garrett, dar nu chiar atât de mult încât să putem urmări pista. Și ei fac ceva contrabandă și mă gândesc că poate se întrebau ce s-a întâmplat cu cei care aduceau marfa în țară. Se pare că cei ale căror cadavre putrezesc acum erau cunoscuți aici

în Dover, dar nu cred că aveau rude în oraș, așa că s-ar putea să fi lucrat pentru West și Garrett.

Fără cineva care să spună adevărul, cu atât mai puțin frumoasa verișoară, Kendale știa că Beechem nu putea face nimic cu suspiciunile lui. Măcar autoritățile vor fi mulțumite de distrugerea unei rețele de contrabandiști, chiar dacă fusese una atât restrânsă și cei doi bărbați fuseseră uciși.

În ce o privește pe verișoara de dimineață...

– Unde îl pot găsi pe West sau pe Garrett? întrebă Kendale. De vreme ce nu sunt un oficial, pot pune întrebări pe care voi nu le puteți adresa.

Marielle spera ca Monsieur Garrett să se grăbească. Îi luă îngrozitor de mult timp să-și lege calul. Mergea încet pe străduța tăcută, cu un pas lejer, dar obosit. Era un bărbat subțire și puternic, cu părul nisipiu, care încă mai avea un aer tineresc în felul în care își mișca trupul.

Ea îl aștepta în fața unei case bătute de vreme, vopsite cu var cenușiu, de la periferia din sud a orașului Dover. El o observă și se opri să o privească, trupul devenindu-i brusc încordat și alert. Apoi o recunoscu și reîncepu să meargă, afișând un zâmbet generos și jucăuș.

– Nu pierzi vremea, zise el. Am spus că voi fi aici astăzi, dar ai ajuns mai devreme. Trebuie să fii foarte bucuroasă să mă vezi, continuă el ridicând din sprâncene insinuant în timp ce deschidea ușa. Aștepți de la răsăritul soarelui?

– Nu am ajuns de multă vreme. Hai să vorbim aici.

Ar fi o prostie din partea ei să intre în casă cu un bărbat despre care știa că era un infractor, mai ales unul cu o privire atât de lacomă în ochii albaștri.

– Vreau să mă asigur că asta va ajunge pe barcă.

Își dădu la o parte șalul pentru a lăsa la vedere sulul de hârtii.

– Altele, deci? M-am uitat o dată. Pare ciudat să plăteşti ca un astfel de lucru să ajungă în Franţa. Dar poate conţin secrete pe care nu le pot vedea.

– Ar conta pentru tine dacă ar fi?

– Nu pentru mine. Pentru unii, poate. Ăsta nu e războiul meu şi nu face bine la comerţ, aşa văd eu lucrurile. Se întinse să ia sulul. Mâine va fi pe barcă.

– Trebuie să-l duci la destinaţie. Nu vor şti să se întâlnească cu tine de data asta.

– Ei bine, asta face situaţia şi mai periculoasă, nu-i aşa? Nu-mi convine să stau acolo mai mult decât trebuie. Te va costa.

– Voi plăti. Dacă-l laşi la nord de Granville, vânzătorul de cărţi este doar la câteva străzi distanţă din capătul străzii principale.

Îi dădu numele şi adresa librăriei.

– N-o să merg pe jos nici câteva străzi până la lăsarea nopţii.

– Nu-l deranjează dacă-l trezeşti noaptea. Cel puţin aşa spera ea. Căută în buzunar şi scoase şase şilingi. Asta e dublu faţă de ce le-aş plăti lui Éduard şi Luc, iar ei îşi păstrau mult înainte să-ţi dea ţie, deci ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Garrett râse în timp ce lua monedele şi hârtiile.

– Trebuie să fie nişte secrete până la urmă dacă plăteşti atât de mult, ca să nu mai spun costul călătoriei până aici.

– Plătesc pentru mai mult decât pentru transportarea acelor hârtii. Vreau şi nişte informaţii.

Bărbatul se sprijini de tocul uşii, curios şi precaut.

– Oamenii cu ocupaţia mea nu rezistă mult dacă vorbesc prea mult.

– Nu-mi pasă nici de ocupaţia voastră, nici de cei care vă ajută. Îmi trebuie alte informaţii. Ştii cine i-a ucis pe Éduard şi pe Luc?

El clătină din cap.

– Le voi întoarce favoarea dacă aflu. Ei îşi făceau treaba şi erau de încredere. Nu este uşor să găseşti oameni

cinstiți. Mi-a părut foarte rău când i-am recunoscut și am văzut ce a rămas din ei.

– Ai mai văzut și alți francezi cu ei? Unul gras, cu părul negru, și celălalt înalt și slab?

– Nu cu ei, dar i-am văzut pe cei la care te referi. În urmă cu câteva săptămâni, a sosit un vas francez cu câțiva oameni din aceia mai sofisticați. Stăm cu ochii pe ei. Nu vrem să devină un obicei pe coasta noastră și nu vrem ca ei să ia bunurile înapoi și să ne fure afacerea. Aceia doi erau cu ei, din câte îmi amintesc. Nu atât de sofisticați ca restul, așa că atrăgeau atenția.

– Erau singuri sau cu un alt bărbat? Ea încercă să-și înlăture disperarea din voce. Poate unul sofisticat.

Își ținu răsuflarea în așteptarea răspunsului.

– Nu. I-am privit ieșind și mergând pe plajă. Aceia doi erau singuri atunci. Nu vorbeau cu alții și nici nu mergeau lângă altcineva.

Marielle simți cum i se ia o piatră de pe inimă. Nu era o dovadă că Lamberte nu venise în Anglia, dar era suficient încât să-i permită să spere că nu venise.

– Mă întreb dacă... începu ea căutându-și cuvintele potrivite pentru următoarea întrebare. Bărbatul sofisticat despre care vorbesc ar fi putut veni înainte sau după. E ușor de remarcat. Mai înalt decât majoritatea, cu părul des și negru.

Încercă să și-l imagineze pe Lamberte acum, după câțiva ani de când îl văzuse ultima dată. Se îngrășase? Își tăiase părul?

– Îi place să poarte haine în stil militar. Ar putea avea barbă, dar bine aranjată ca formă și lungime. Ai văzut un asemenea bărbat pe alte bărci sau în alte sate sau taverne?

– Nu, răspunse el ridicând din nou din sprâncene. Dacă-l văd să-i spun că-l cauți?

– Nu, răspunse ea cu aprindere.

Garrett privi întrebător.

– Aș vrea totuși să știu dacă-l vezi. Voi plăti bine pentru această informație.

O privi diferit, de parcă prezenta un risc pe care nu-l realizase înainte.

– Dacă-l văd, voi trimite de veste prin cel care vine să ia următorul sul de hârtii. Trebuie să avem rețeaua refăcută până data viitoare.

– Trei săptămâni. Monsieur Farmen a spus că urma să folosești englezi pe viitor.

– Îi folosim pe cei în care putem avea încredere. Din câte știu, cei doi nu au fost uciși din cauza noastră. Nu ar trebui să existe nici un pericol pentru nimeni.

Începu să deschidă ușa, dar se opri și ridică hârtiile.

– Îți dai cuvântul că nu există secrete în astea?

– Nici un secret. Sunt doar ceea ce par a fi.

– Așa sper. Căci cineva i-a bătut măr pe aceia doi cu un motiv, probabil pentru informații. Nu mi-ar plăcea să știu că ajut un spion cu astea.

– Nu sunt spion. Arăt eu ca un spion?

El râse.

– Arăți ca o femeie suficient de frumoasă să mă facă să vreau să fac ceea ce instinctul îmi spune că nu ar trebui.

Făcând semn cu sulul de hârtii, trecu pragul.

Kendale o privi pe Marielle vorbind animată cu bărbatul în fața casei. Acela trebuia să fie Garrett, despre care Beechem spusese că locuia aici atunci când nu era pe un galion care traversa Canalul. Kendale fusese norocos să-l caute pe acest bărbat și nu pe celălalt. Rămăsese pe această alee de când o văzuse pe Marielle așteptând în fața ușii.

Conversația lor se încheie și Marielle se îndepărtă cu un pas de ușă și de bărbat. Garrett râse și făcu un semn de rămas-bun cu sulul de hârtie din mână. Ușa se închise. Marielle mai făcu doar câțiva pași înainte să se oprească. Rămase nemișcată, pierdută în gânduri, cu șalul strâns înfășurat pe corp, sub brațele încrucișate.

Kendale ar fi vrut să fi văzut acele hârtii mai bine. Era un alt sul de imagini tipărite? Nu putea fi sigur dacă

conțineau ceva suspect, bineînțeles, dar cel puțin atunci nu erau hărți, scrisori sau asemenea informații pe care un spion să le trimită peste Canal.

Mai rău, ea îl plătise pe Garrett, nu invers. Asta implica faptul că Garrett nu dăduse nimic de valoare pentru el. Ea nu era o sursă pentru bunurile cu care el făcea contrabandă. Garrett era un intermediar care căra ce-i cerea ea.

Dovada împotriva lui Marielle încetase să mai fie ambiguă.

Ar trebui să-l informeze cel puțin pe Beechem. Ar trebui neapărat să alerteze Ministerul de Interne. Unul dintre agenții lor monitorizau afacerile chiar aici în Dover. Dacă ar descrie ceea ce tocmai văzuse, atât Marielle, cât și Garrett ar fi la închisoare în doar o oră.

Știuse dintotdeauna ce era ea. Nu pierduse un an întreg fără a avea un motiv întemeiat. Acum avea suficiente dovezi pentru a putea fi arestată. Ea era o franțuzoaică duplicitară care nu avea să mai continue să manipuleze cu minciunile ei. El câștigase.

Nu se simțea învingător. Îl făcuse să se simtă rău când o văzuse acasă la Garrett. Privind schimbul de bani și de documente, îl întristase în loc să-l însuflețească. Acum o privea stând pe o stradă pustie, la distanță de casa lui Garrett, părând atât de singură. Arăta ca o persoană care nu știa încotro să pornească. Părea pierdută și foarte vulnerabilă.

Îi veneau tot felul de imagini în cap despre felul în care erau uneori făcuți spionii să vorbească. Nu știa dacă le chinuiau și pe femei în același fel. Probabil că da, dacă era necesar. Mintea lui refuză să și-o imagineze pe Marielle suferind asemenea chinuri. Nu avea nici un rost să-și imagineze asta prea mult. Astfel de lucruri se întâmplau în timpul războiului, la fel ca și multe altele care degradau umanitatea.

Ea se mișcă în cele din urmă. Reveni la viață și continuă să meargă cu o expresie hotărâtă. Se mișcă și el. El își dorea ca ea să nu fi venit aici. Iar el să nu o fi urmat.

I-ar fi plăcut ca multe lucruri din ultimele săptămâni să fi fost diferite. Cu toate acestea, fuseseră așa cum fuseseră și duseseră la această situație și la această zi. Acum datoria era clară și nu se putea preface că nu era așa.

În timp ce se întorcea la Dover, Marielle se gândea la lucrurile pe care trebuia să le facă. Garrett nu îl văzuse pe Lamberte, cel puțin așa credea. Va merge la acel croitor și-l va întreba și pe el. Apoi va găsi o cale să-i întâlnească pe alții care locuiau pe străzile unde se adunau francezii, și să-i întrebe. De vreme ce venise până aici, va folosi inconvenienta pentru beneficiul personal.

Deși nimeni nu-l văzuse pe Lamberte în Anglia – iar ea se ruga pentru asta –, unii dintre ei ar putea ști mai multe despre acțiunile și mișcările lui recente în Franța. Multe zvonuri își făceau drum peste Canal, de parcă ar fi fost aduse de vânt. Apoi se va întoarce la Londra. Trei săptămâni, așa spuseseră Farmen și Garrett. Programul de transmitere a hârtiilor va fi reluat pe aceeași alee, în aceeași zi ca înainte. Ar prefera să nu meargă din nou acolo după tot ce se întâmplase. Imediat ce va ajunge acasă, îi va scrie lui Monsieur Farmen și îi va da un alt loc de întâlnire.

Avea timp să tipărească mai multe hârtii. Un alt desen era comandat acum. Îl va face rapid și va împrumuta presa pe timpul nopții. Să-și facă planuri îi dădea întotdeauna încredere în ea. Era mult mai bine decât să fie victima lui Lamberte și să fie paralizată de frică. Îl păcălise o dată pe vremea când era numai un copil. Va face asta din nou, atât de des cât va fi necesar.

Simțindu-se ușurată și chiar un pic bucuroasă, zâmbi ca pentru sine și o luă după colț. Dintr-odată, nu mai putu continua să meargă. Nici măcar să facă un pas. Aproape că intră într-un zid de in albastru și alb. Își ridică privirea și întâlni niște ochi verzi înflăcărați de furie.

Nu avea de ce să întrebe de ce se afla acolo. Nu trebuia să se gândească prea mult. O urmărise cumva. Abia o văzuse cu Garrett. Credea că știe totul, iar acum avea

dovada pe care o căutase de mult timp. Fusese o greșeală să uite cine era. Ce era și de ce o urmărea.

– Lord Kendale! Ce coincidență să vă văd aici în Dover.

Încercă să-i zâmbească cu subînțeles, dar nu îi înmuie expresia deloc.

Se întoarse și începu să alerge. El o prinse imediat cu brațele ca niște clești de metal și o ridică pe sus. Indiferent de cât de mult se zvârcolea, nu putea să scape. Lovea picioarele din spatele ei, dar lui părea să nu-i pese. Reuși să țipe o dată, dar el îi acoperi gura cu mâna. Îi văzu trăsura pe stradă și încercă să se zbată și să lovească mai mult.

Vizitiul lui ținu portiera deschisă atât de calm de parcă lordul Kendale lua tot timpul femeile cu forța. Kendale o aruncă înăuntru și închise ușa. Marielle se ridică de pe jos și se așeză pe banchetă privindu-i fața de pe partea cealaltă a ferestrei.

– Lașule, scuipă ea îndreptându-și ținuta.

– Nu încerca să ieși, o avertiză el.

– *Cochon!*

– Dacă încerci să ieși, te leg.

– *Imbécile!*

– Poartă-te frumos și nu vei păți nimic, îți promit.

Simțea cum îi explodează capul.

– Și când mă dai pe mâna lor? Vei sta să privești, ca să te asiguri că îți este respectat cuvântul? Își întoarse capul pentru a nu-i da satisfacția de a o vedea plângând. Pleacă, Nătângule! Nu încerca să mergi cu mine. Îți voi scoate ochii, dacă voi avea ocazia.

capitolul 10

Lordul Kendale nu o ducea la Londra. Își dădu seama de asta când dimineața opriră la un han din sudul orașului. Nu era cel pe care îl folosise ea în drumul

ei către coastă. O luaseră pe alt drum care mergea în provincie.

El călărea pe lângă trăsură. Îl putea vedea acolo, cu spatele drept, conducându-şi calul cu precizie. Nu privi către fereastra trăsurii. Nici măcar o dată. Tăcut şi sobru, o transporta ca pe un criminal.

O aştepta afară când ea avea nevoie să folosească toaleta. Îi cumpăra mâncare şi aştepta în timp ce ea mânca. Nu o scăpa din priviri, dar refuza să îi recunoască existenţa mai mult decât pe un bagaj care întâmplător avea şi nevoi umane.

– Trebuie să-mi promiţi că-i vei spune lui Dominique ce s-a întâmplat, zise ea când opriră din nou la miezul zilei. Se va îngrijora. Se poate îngrijora la fel de bine despre adevăr decât despre orice şi-ar imagina.

El nici măcar nu clătină din cap. Luă doar vasele în care adusese nişte tocană şi pâine şi se îndepărtă. Ea îşi petrecu restul zilei gândindu-se ce le va spune celor care o vor interoga odată ajunşi la închisoarea la care el o va duce. Ar fi un loc obscur, fără îndoială. Departe de un sat sau de ferme, astfel încât prizonierii să se piardă dacă ar scăpa vreodată de acolo. Poate că va explica totul şi le va spune adevărul. O va crede cineva? Îşi analiză povestea, gândindu-se ce ar putea fi dovedit, dacă ar fi cazul.

Trăsura se mişca rapid. Într-un astfel de mijloc de transport, cu o asemenea escortă, ar putea fi o prinţesă, nu un prizonier suspectat de o infracţiune pedepsită cu moartea.

Făcură din nou un popas în mijlocul nopţii. Vizitiul schimbă caii. De data asta, Kendale urcă în trăsură imediat după ea. Se aşeză în faţa ei nescoţând nici un cuvânt. Marielle observă că avea grijă de o parte a corpului său în timp ce se aşeza.

– Te doare rana?

– Se revoltă din cauza călăritului prea îndelungat. Culcă-te. Nu te voi deranja.

Nu se gândise că o va deranja sau că își va bate capul cu ea.

– Ar fi trebuit să-mi amintesc de rana ta și să te las să mergi aici cu mine.

– Preferința ta nu are nici o legătură cu asta. Am ales să nu merg cu tine. Culcă-te acum, Marielle.

„Taci. Nu-mi vorbi. Nu mă face conștient de tine." Se purta de parcă l-ar fi trădat. De parcă avea un motiv să fie rănit în alte feluri și era dezamăgit de ea. Ea nu-și putea imagina de ce.

Totuși, adormi. Când se trezi, soarele strălucea deasupra și crengile copacilor formau un arc în afara ferestrei. Lordul Kendale nu mai era în trăsură. Se uită afară și îl văzut stând între cinci câini și trei bărbați. Câinii îl priveau de parcă era un zeu care vizita pământul. Bărbații se uitau la trăsură.

După ei, drumul se termina într-o alee largă, circulară. Acolo se afla o casă foarte mare. Acoperișul inegal îi indica faptul că fusese extinsă de-a lungul anilor. Marielle își dădea seama că era foarte veche. Îi amintea un pic de castelele din Franța.

Kendale observă că bărbații erau distrași de la ceea ce le spunea. Se întoarse și o văzu la geamul trăsurii. Se apropie însoțit de câini și deschise portiera. Nasurile câinilor o mirosiră îndeaproape. El îi îndepărtă, iar ei se retraseră ascultători. Apoi îi întinse mâna pentru a putea coborî.

– Unde suntem?

– Aici este Ravenswood Park. Este proprietatea familiei mele. Te-am adus aici până decid ce să fac cu tine.

– Și unde este Ravenswood Park?

– Prea departe de orice loc unde ai putea fugi. Vino cu mine acum. Vom încerca să te facem să te simți confortabil.

Îl urmă către casă. Câinii veneau după ea. Cei trei bărbați erau în spatele câinilor. Marielle cercetă fațada casei mari în timp ce se apropiau. Ținând cont de cum erau închisorile, putea să o ducă mult mai rău.

*

– Unde să o ducem, domnule? întrebă Angus în timp ce încerca să facă pe valetul.

Domnul Pottsward nu avea să ajungă până a doua zi și trebuiau să se descurce cum puteau. Problema era că Angus cel tânăr și blond nu era valet. Era un spadasin scoțian foarte talentat, care știa cum să-și folosească înălțimea și umerii lați în propriul avantaj. Era destul de inteligent, dar în ce privește femeile nu avea o pricepere mai mare decât stăpânul său. Kendale îl plăcea mult.

– Pentru moment, alege doar o cameră la etaj pentru a nu fi deranjată de zgomotul pe care îl faceți dedesubt și deasupra. Trebuie să existe una potrivită, spuse el în timp ce își dădea jos haina.

Angus turnă apă încălzită în bol.

– Acelea sunt suficient de curate, dacă asta înseamnă a fi potrivit.

– Atunci dă-i una dintre ele. Când sosește domnul Pottsward, va rearanja el lucrurile, dacă va fi nevoie.

Angus luă briciul și îl ascuți de o piatră.

– Cine o va ajuta? Nu sunt femei aici. Bănuiesc că Bătrânul Pete ar putea...

– La naiba dacă știu cine o poate ajuta. Spune-i să se descurce singură până vom găsi o femeie pe care să o aducem aici. Și eu mă descurc singur suficient de des.

Pentru a demonstra ceea ce spunea, luă briciul de la Angus și se aplecă aproape de oglindă.

Marielle întorsese casa cu josul în sus fără să spună un cuvânt. Fusese o greșeală să o aducă aici. El venise doar pentru că în timp ce se îndreptau către Londra, recunoscuse că nu o putea da pe mâinile celor care se ocupă de spioni. Oamenii puteau muri uneori în mâinile lor. Nu o putea duce nici în casa lui din Londra. Și nici onoarea lui nu i-ar permite să o elibereze după ceea ce văzuse. Așa că iat-o aici până își va pune el în ordine gândurile și până ce, în final, vor discuta despre ceea ce-l interesa.

Și dacă după aceea va ajunge la concluzia că ce era mai rău era și adevărat, atunci...

Își dădu jos barba aspră. Angus stătea acolo așa cum își imagina că ar face un valet, având un ștergar la îndemână. Cu coada ochiului, Kendale îl văzu pe Angus încruntându-se.

– Ce este? întrebă el în timp ce își trecea briceagul peste gât.

– Nimic. Nu chiar. Doar că, nu avem cum să nu remarcăm că... este franțuzoaică, din felul în care vorbește, așa cum am auzit-o vorbind pe drum. Nu prea franțuzoaică, dar franțuzoaică.

– Ce vrei să spui cu nu prea franțuzoaică? Este sau nu este.

– Se înțelege ce spune ea, nu ca unele dintre ele care vorbesc pe nas. Sunt de neînțeles acelea.

– În felul în care ești tu de neînțeles cu accentul tău?

Angus se înroși.

– Nu este deloc același lucru. Eu sunt scoțian. Ea e franțuzoaică.

– Dar nu prea franțuzoaică.

Angus încuviință din cap.

– E ca și cum ar fi lucrat din greu să sune mai natural pentru noi. Mă aștept ca lumea să uite cu timpul că e franțuzoaică, accentul acela e suficient de subtil.

Kendale lăsă jos briciul, luă ștergarul și îndepărtă săpunul.

– Lumea poate ar putea, dar eu nu. Nu uit niciodată că francezii sunt francezi. Dacă ești îngrijorat că ar putea afla ceva despre misiunea noastră și că va ajunge vorba și la urechile altor francezi sau la...

– Nu. Sigur că nu, domnule. Nimeni de aici nu va spune nimic și nici ea nu are prea multe de văzut. Doar că a lucrat mult la asta, la felul în care vorbește nu prea franțuzește. Am încercat o dată să nu vorbesc prea scoțian, dar creierul meu nu putea să accepte ciudățenia acelui lucru.

– Dă-mi niște apă curată. Trebuie să mă spăl.

– Încă mai aveţi aici.

Angus se ocupă de apa murdară de la bărbierit într-un fel în care nici un valet nu ar accepta. Duse vasul la geam şi azvârli conţinutul afară.

– Presupun că va dori şi ea să se spele. Sau să facă baie. Să le spun celorlalţi să încălzească apă ca să i-o ducă sus?

Turnă apă curată în bol.

O imagine îi invadă mintea, cea a unei Marielle goale într-o vană de metal aşezată în faţa unui şemineu. Albă, catifelată şi suplă, se balansa pe un picior în timp ce cu celălalt încerca temperatura apei înainte de a se aşeza în cadă. Se aplecă să se ţină de margine şi îşi puse celălalt picior înăuntru, iar părul îi cădea în faţă, lăsând la vedere liniile elegante şi erotice ale fundului.

Îşi goni fantezia din minte şi luă săpunul pentru a înlătura praful din timpul călătoriei.

– Încredinţează-i sarcina bătrânului Pete, aşa cum ai sugerat. Spune-i să-i arate camera cu cuvertură albastră. Spune-i să-i ofere apă de baie şi să-i urmeze restul instrucţiunilor. Apoi spune-i bucătarului să pregătească o cină decentă.

Angus încuviinţă şi dispăru pe uşă.

– Va fi ciudat să avem o femeie aici.

– Nu te îngrijora, nu va fi pentru multă vreme.

Angus îl privi şi zâmbi.

– N-am spus că va fi ciudat într-un sens rău, domnule.

Nu existau femei în casă. Nici una. Marielle îşi dădu seama de asta în momentul în care un bărbat care se prezentă ca fiind Bătrânul Pete veni şi o conduse sus pe scări. Nu era de mirare că aşteptase atât de mult pentru a i se arăta închisoarea. Toţi aceşti bărbaţi petrecuseră probabil o oră discutând despre felul în care se vor descurca cu prezenţa ei.

În camera pe care o alesese, Bătrânul Pete începu să scoată o cadă din garderobă.

– Stăpânul meu a spus să vă aduc apă să faceți baie. Va dura ceva timp să o încălzesc. A spus că nu vă va deranja să vă descurcați singură apoi.

– Dacă nu aveți nici o servitoare, sigur că mă voi descurca singură.

El rânji, lăsând să i se vadă trei dinți lipsă.

– Stăpânul meu le găsește pe femei enervante. Când s-a întors, le-a dat afară pe toate cele care mai erau încă aici. Ultima a fost trimisă de aici în urmă cu câteva luni. Se pare că menajera îi spunea mereu ce să facă și ce să nu facă, iar camerista mamei lui se plângea de noi, cei pe care el i-a adus să-l servească, așa că le-a dat afară rând pe rând. Sunt câteva femei pe domeniu, desigur. Neveste ale fermierilor, lăptărese și altele asemenea.

– Este generos din partea lui să le permită să rămână și să nu insiste ca toți arendașii de aici să ducă viața monastică pe care a ales-o el.

– Monastică? Bătrânul Pete păru uimit, apoi râse. Oh, înțeleg. Sunteți ironică. Nici unul dintre noi nu este călugăr, domnișoară. Locul seamănă mai curând cu o cazarmă decât cu o mănăstire.

În esență, ea nu putea vedea o diferență prea mare. Cu excepția faptului că, poate, călugării – cei buni, cel puțin – nu știau nimic despre femei în sensul carnal. Soldații, pe de altă parte ...

Poate că aduceau periodic prostituate astfel încât acești soldați să-și satisfacă nevoile, ca să se concentreze mai bine la ceea ce aveau de făcut apoi.

După ce Bătrânul Pete plecă, ea începu să cerceteze camera. Începu cu fereastra, pentru a vedea cât de greu îi va fi să fugă. Foarte greu. Zări un deal, și orice tentativă de a coborî pe această fereastră ar reprezenta o cădere sigură și o lovitură puternică. Va trebui să găsească o altă cale. Nu putea rămâne acolo pentru mult timp, asta era clar.

Restul camerei părea confortabil. Foarte confortabil. Era mult mai spațioasă și mai bine dotată decât camera ei din Londra, cu mobilă și decorațiuni de calitate.

Patul părea aproape nou, nefolosit și foarte moale. Deși îi displăcea că lordul Kendale o răpise, trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că în seara aceea nu dormea pe paie, într-o închisoare. Această casă avea, probabil, una, dacă el hotărâse că era necesară.

Apa sosi adusă de câțiva bărbați care cărau găleți aburinde. Păreau foarte coordonați, fiecare turnând apa, făcându-și plecăciunea și retrăgându-se. Cu excepția Bătrânului Pete, toți arătau într-un fel care îi amintea de însuși Kendale. Acest loc era într-adevăr o cazarmă, după felul în care arătau ei.

Îl opri pe Bătrânul Pete după plecarea celorlalți.

– Voi mânca aici?

– Nu știu.

– Dacă nu, dacă trebuie să cobor și să mănânc cu lordul Kendale, te rog să te asiguri că voi fi anunțată cu o oră înainte.

– Stăpânul ne-a spus să facem după cum cereți, iar dacă doriți să fiți anunțată cu o oră înainte, atunci așa vom face.

Încuie ușa după el, apoi începu să se dezbrace, nerăbdătoare să se cufunde în acea apă fierbinte. Va fi minunat. Foarte plăcut. Iar la noapte va dormi pe acel pat moale cu așternuturi scumpe. Cu o asemenea închisoare, o femeie ar putea fi tentată să nu-l lase niciodată pe lordul Kendale să o elibereze.

După felul în care Kendale se purtase în timpul călătoriei până aici, Marielle se aștepta să mănânce de fapt în camera ei. Își mutase și o măsuță lângă fereastră, pregătindu-se pentru tava care avea să sosească. În schimb, Bătrânul Pete veni să-i spună că lordul o aștepta jos într-o oră. La ora stabilită, ea se înfășură cu șalul și coborî. Își dorea ca el să nu fi ales să ia cina în felul acesta. Dacă rămânea rece și sobru, va fi plictisitor. Pe de altă parte, dacă alegea să vorbească, se îndoia că va dori să audă ce urma să spună.

El era deja așezat în sufragerie când ea intră. Se ridică și așteptă ca ea să se așeze în fața lui. Era o masă lată. Distanța dintre ei doi era considerabil mai mare decât în ziua petrecută la el acasă. Se întreba dacă și el se gândea la asta când o privea. Și cât de formală era această cină, prin comparație. Lordul era la el în castel acum, și nimeni nu se putea îndoi de puterea lui.

– Bătrânul Pete a spus că le-ai zis să facă tot ce doresc, zise ea după ce mâncară supa. Vreau să mă ducă înapoi la Londra.

– Îți vor îndeplini dorințele *aici*.

– Atunci îți voi spune asta ție, nu lor. Vreau să mă întorc la Londra.

– Le poți ordona lor. Nu mie.

Tonul lui nu permitea nici o replică. Ea nu îi răspunse nimic în timp ce mâncau niște pește servit de un tânăr puternic cu părul deschis la culoare. Arăta de parcă s-ar putea apăra cu o bardă și hainele lui ar trebui să fie înlocuite cu piei de animale. Ce casă ciudată!

– Nu am nimic la mine, spuse ea după o tăcere lungă. Nici măcar un pieptăn. Tot ce am adus cu mine la Dover a rămas la hanul la care stăteam când m-ai răpit.

Tânărul valet îl privit scurt pe Kendale, care îi făcu semn să plece. După ce acesta ieși, gazda lui Marielle își concentră toată atenția asupra ei.

– Nu mă acuza de răpire în fața oamenilor mei.

– Cum să o numesc atunci?

– Arestare.

Asta o luă prin surprindere.

– M-ai arestat? În ce calitate?

– În calitate de cetățean britanic, de membru al Camerei Lorzilor și de aliat al agenților Ministerului de Interne care monitorizează coasta de est. Ești aici, în loc să fii cu ei deoarece n-am vrut să greșesc în ce te privește, în cazul în care există o altă explicație în afară de cea evidentă. Așa că fii mulțumită de acest respiro și nu mă insulta în fața oamenilor mei.

Ea mestecă vita care fusese servită înainte ca valetul să plece. Aştepta ca proasta dispoziţie a lui Kendale să dispară măcar puţin.

– Totuşi, nu am nimic la mine, sublinie ea.

– Îţi vom aduce un pieptăn şi orice altceva ai nevoie.

– Nu am haine, Lord Kendale.

– Atunci înfăşoară-te cu o pătură, a spus el. Ai mai făcut asta.

Din nou, o aluzie la acea zi. Părea să-l facă mai puţin prietenos.

– Dacă-i scrii lui Dominique, va veni şi ea, să aducă haine şi altele.

– Ea este aliata ta în orice? Trebuie să fie aici cu tine?

Marielle îşi dădu seama că voia să o şocheze.

– Nu trebuie să o arestezi şi pe ea, dacă asta vrei să zici. Nu fi mai crud şi mai oribil decât eşti deja.

El o privi, apoi continuă să mănânce. După ce lăsă jos furculiţa, se lăsă pe speteaza scaunului.

– I-am scris deja să o informez că eşti în siguranţă, aşa cum ai cerut când am sosit. Am făcut şi aranjamente ca ea să-ţi trimită câteva lucruri, aşa crud şi oribil cum sunt.

Ea regretă insulta, mai ales de vreme ce se gândise la confortul ei chiar înainte ca ea s-o ceară. Regreta şi faptul că spusese ceva ce-l întărâtase. Profunzimea vulnerabilităţii ei o copleşi şi încercă din greu să-şi păstreze calmul.

– Îmi cer scuze. Aceasta nu este o situaţie care să favorizeze fericirea sau calmul. M-ai târât aici şi mi-ai spus că sunt arestată. Aş fi nebună să nu-mi fie teamă sau să nu mă îngrijorez în legătură cu deciziile pe care le vei lua.

Severitatea îl părăsi. Dintr-odată, o privi cu alţi ochi. Lumina lor nu mai era rece, ci mai caldă, aşa cum văzuse înainte. În apartamentul lui. La Brighton. Într-o grădină din Londra. O privea cu atâta intensitate încât îi tăie respiraţia. Plăcerea şi impulsurile dorinţei se născură brusc între ei, creând o înţelegere primară şi incitantă.

Se aștepta ca el să se ridice, să se apropie și să o tragă într-o îmbrățișare dură. În schimb, se aplecă înspre ea pe deasupra mesei și o privi fără să clipească.

– Mergi sus acum. Rămâi acolo până mâine-dimineață. Dacă vrei o carte din bibliotecă, treci pe acolo acum și ia-ți una, dar nu te plimba prin casă noaptea. Și nu încerca să pleci. Ușile vor fi supravegheate toată noaptea.

Ea se ridică.

– Îmi dau cuvântul că nu voi încerca să plec. Le poți permite oamenilor tăi să doarmă.

– Mulțumesc, dar n-am nici un motiv pentru care pot ști dacă are vreo valoare cuvântul tău, nu-i așa? Și până acum, dovezile spun că totul despre tine este o minciună.

capitolul 11

Kendale petrecu ore în șir în noaptea aceea zbătându-se într-un haos de furie, dorință și exasperare. Doar un gând rațional supraviețui. Onoarea îi cerea să afle adevărul despre Marielle și să scape de ea rapid dacă suspiciunile i-ar fi confirmate.

Celălalt gând care rămase începu cu o înjurătură și se sfârși cu furia de a dori o femeie pe care nu ar trebui să o aibă. Niciodată în viața lui nu îi fusese atât de compromisă judecata și se certa că fusese slab cu ea. Trebuia să fi trimis trăsura direct la Londra, nu să se convingă să afle adevărul înainte de a o trimite să-și întâlnească soarta. Chipul ei îl înmuiase prea mult. Asta se întâmplase și cu teama ei. Însă nu și cu propria dorință care îl făcuse să ia decizia.

Nici hotărârea pe care o luase în timpul acelei lungi călătorii nu rezistase. De îndată ce o privise de partea cealaltă a mesei în seara aceea, ochii ei triști îl făcuseră să vrea să o aline, să o sărute, să o mângâie. Ce mai soldat era și el, nu-i așa? Un simplu pufnet pe nasul acela frumos și era gata să uite tot ce conta.

Se plimba prin dormitor, cu corpul încordat şi simţind nevoia de acţiune pentru a înlătura efectele pe care ea le stârnise în el. Singurul lucru bun, dacă putea fi numit aşa, era că, odată cu trecerea nopţii, înţelegea, în sfârşit, o parte din dezastrul din Franţa.

Nu înţelesese niciodată cum de Feversham fusese atât de uşor atras să aibă încredere în Jeannette. Feversham avea o judecată bună. Era un munte de raţiune. Toţi îi urmaseră exemplul de a folosi informaţiile lui Jeannette în ce privea poziţia trupelor franceze de pe lângă Toulon. Feversham nu era un bărbat căruia un chip drăguţ să-i sucească capul.

Doar că Jeannette avea o faţă excepţional de drăguţă şi un fel de a-i lăsa pe bărbaţi fără apărare. Chiar şi pe Feversham, se pare. Pe toţi, de fapt. O întreagă unitate îşi abandonase bunul-simţ în noaptea aceea şi crezuse tot ce dorise Feversham să creadă. Ceva similar se întâmplase şi în seara aceea în sufragerie. Încă un minut şi ar fi fost convins să creadă orice ar fi vrut ea să creadă.

Deschise fereastra şi privi în jos. O grădină se întindea pe o distanţă de aproximativ patru kilometri înspre pădurea şi fermele din depărtare. Aerul rece îi răcori pielea de pe faţă şi de pe piept. Cu puţin noroc, va scăpa de această agitaţie infernală care îl făcea să umble prin cameră ca un animal în cuşcă. Dacă ar putea să nu se mai gândească la Marielle, care era la ea în pat în capătul holului, ar putea chiar să şi doarmă.

Un sunet îndepărtat îi ajunse la urechi. Îşi concentră atenţia înspre fereastra deschisă. Voci. Apoi linişte. Se uită din nou afară. Cineva se mişca în grădină. Marielle. Trebuia să fie ea. Bărbaţii nu mergeau atât de silenţios. Lumina lunii îi făcea părul să strălucească. Se îndrepta direct către capătul grădinii, sperând probabil să găsească o ieşire.

La naiba! Le ordonase oamenilor lui să nu o lase să iasă din casă. Îşi puse cămaşa şi ieşi din cameră. Oricine păzea uşa spre grădină avea să plătească scump.

Se duse în spatele casei și verifică mai întâi ușile din salonul de dimineață care dădea către terasă. O siluetă înaltă se profila în cadrul uneia dintre uși. Se îndreptă într-acolo și îl bătu pe Angus pe umăr.

Speriat, Angus se întoarse, gata de luptă. Se relaxă când văzu cine era alături de el.

– Sunteți încă treaz, domnule?

– Sunt. Ce urmărești aici?

– Nimic special.

Angus se mută de pe un picior pe altul, apoi se așeză ferm și își încrucișă brațele.

– Am spus că nu are voie să părăsească casa.

– Așa este, domnule. Doar că a spus că se simte un pic amețită și că are nevoie de aer, iar grădina are un zid, nu-i așa? Nu cred că va putea să se cațăre pe el.

Dacă Marielle Lyon decidea că voia să se urce pe un zid înalt de trei metri, Kendale nu se îndoia că avea să găsească o cale să facă asta.

– Trebuie să înveți să te supui ordinelor chiar și atunci când o femeie frumoasă spune că are nevoie de aer.

– Da, domnule. Știu, domnule. Voi merge și o voi aduce.

Angus se îndreptă către ușă.

– Nu, voi merge eu. Du-te și dormi.

– Sunteți sigur, domnule? Poate va încerca să plece din nou după...

– Nu va mai încerca să părăsească casa. Du-te.

Angus se supuse. Kendale descuie ușa și ieși în noaptea răcoroasă. Prea răcoroasă, chiar și pentru acel șal.

O luă pe aleea centrală, privind și ascultând. Nici o adiere nu deranja calmul perfect al nopții. Luna în primul pătrar conferea forme vagi plantelor și copacilor și arunca umbre adânci.

Una dintre aceste umbre respiră. În față, pe dreapta, Marielle stătea pe o bancă sub învălmășeala deasă a umbrelei de crengi a unui ulm tânăr. Kendale înaintă până reuși s-o distingă clar. Banca se găsea într-un râu de iederă care se învolbura dens în jurul copacului.

– Nu-l învinui pe paznicul pe care l-ai pus la uşă, zise ea. E tânăr şi uşor de linguşit.

– Nu e mai tânăr ca tine.

Habar n-avea de fapt cât de tânără era ea sau cât de în vârstă. Avea o anume maturitate care făcea întrebarea insignifiantă. Cu toate astea, se trezi calculând, din puţinul pe care îl auzise, despre fuga ei din Franţa si pierderea pe care o suferise în timpul Terorii. Puţin peste douăzeci de ani, poate?

– A încercat doar să fie drăguţ. I-am spus că mă simţeam rău.

– Şi te simţeai?

– Nu, am minţit.

– Probabil c-ai fost dezamăgită să descoperi că nu e nici o ieşire prin spate.

– Chiar nu e? Ciudat. Şi totuşi, n-am căutat vreuna. Ţi-am zis că nu voi încerca să plec. *Atunci* n-am minţit.

El păşi prin iederă şi se aşeză pe bancă. Ea folosise o pătură pe post de şal. Era înfăşurată de la gât până la glezne.

– N-ai haină, zise ea.

– Ai văzut tu şi mai rău de-atât.

Era ca şi cum erau acolo din nou, în camera lui, amândoi aproape dezbrăcaţi, el în halat de casă şi ea goală sub o pătură. Îşi înclină capul ca să vadă dacă i se vedea tivul rochiei. Un pic de alb se ivea de sub pătură.

Unul lângă altul, priveau în gol, la noapte. Tăcerea se umplea de mesaje care nu aveau nevoie de cuvinte. Era ca şi cum un laţ mare coborâse în jurul lor şi acum se strângea, se strângea, până ce el îi simţi prezenţa mai puternic decât dacă s-ar fi atins.

– Cine eşti? o întrebă. Ce eşti?

– Ştii cine sunt. Cât priveşte ce – nu sunt spioană.

El ar fi vrut să creadă asta. Cu ea atât de aproape şi cu profilul ei delicat conturat suav de lumina lunii, aproape că o şi făcu. Dar ea minţea când avea nevoie să mintă. Chiar recunoscuse că o făcea.

– Ce i-ai dat azi acelui om, Garrett?

Ea începu să-și legene piciorul, lovind ușor marginea păturii.

– Gravuri. Sunt făcute în Londra, apoi eu le trimit dincolo prin oameni ca el.

– Plătești ca să trimiți gravuri în Franța? Ăsta da, comerț ciudat. Nici un profit, numai pierderi.

Ea râse.

– E o treabă aparte. Trebuie să recunosc. Întoarse capul și îl privi. Gravurile sunt pentru a-i încuraja pe alții să investigheze crime împotriva poporului. Noul regim de acolo s-a născut din mult sânge, dar n-ar trebui să fie nelegiuit. Franța merită asta. La fel și cetățenii ei.

– Folosești acele gravuri ca să denunți oameni?

– Sperăm că gravurile i-ar putea încuraja pe alții să investigheze anumite crime, asta-i tot.

El își aminti de gravurile din apartamentul său, cele pe care le recuperase în alee.

– Ar putea fi periculos, zise. Și pentru cei care le fac și tipăresc, și pentru tine.

– Nu foarte periculos.

– Aproape că ai fost ucisă pe o alee, am impresia.

Știa sigur că acei oameni ar fi ucis-o. Acum avea și motivul pentru asta. Dacă ea spunea adevărul.

În momentul acela, o credea. Dar de dimineață, când aroma ei n-o să-l mai amețească și sângele n-o să-i mai fiarbă, iar minunata tortură a dorinței n-o să-i mai asalteze trupul și sufletul, cel mai probabil o să decidă că și asta a fost doar o altă minciună, o altă mișcare într-un joc lung, jucat de un agent profesionist.

– Nu trebuie să mă crezi, spuse ea, cumva auzindu-i gândurile. Se pune prea mult preț pe încredere în prietenii. Nu știm de fapt niciodată cine și ce e cu adevărat cineva. Tu nu te prefaci deloc, și totuși o mare parte din cine ești e un mister pentru ceilalți.

– Mă îndoiesc.

– E adevărat.

Ideea era bizară. Poate ea credea că asta îl flatează, așa cum găsise o cale să-l lingușească pe tânărul Angus.

– De exemplu, zise ea. E un mare mister pentru mine cum ai putut să stai aici așa de mult timp și n-ai încercat nici măcar o dată să mă săruți. Crezi că te-ar dezonora? Că m-ar dezonora pe mine?

– Nimic așa nobil.

Cine mințea acum? Și totuși, cu ea așa de aproape că-i putea auzi respirația, onoarea nu avea nimic de-a face.

– Nu mă interesează să te sărut o singură dată. Intenționez mult mai mult de-atât.

– Ah. Înțeleg.

– Nu poți să mă învinuiești. Tu mi-ai băgat ideea asta în cap.

Ea râse încet.

– Acum tu ești cel care minte. Ai avut ideea asta în cap înainte să apucăm să vorbim. A fost în capul tău, și în alte părți, luni de zile.

– Chiar crezi asta, da?

– *Oui, m'sieur.* O femeie știe lucrurile astea. Se aplecă înspre el până ce ochii ei mari priviră direct într-ai lui. E bine, poate, că te-ai decis să nu fii așa nobil. Așa n-o să cred că acum corup un sfânt. Îl sărută ușor. Sau acum.

Îi atinse fața cu palma și îl sărută din nou.

Primul sărut îi descătușă dorința de orice restricții. Al doilea deschise larg ușa.

Crudă, reală și categorică, dorința îl cotropi de-a binelea. Spera că ea încuraja mai mult decât săruturi. Dacă l-ar fi refuzat acum, ar luat-o razna.

Îi luă fața în mâini și o sărută apăsat, imaginându-și trupul ei, punând stăpânire pe gura ei așa cum ar face-o pe trupul întreg. Ea nu se opuse deloc, ci își ridică fața și începu să scoată gemete melodioase.

Apoi mâinile ei îl atinseră, pe piept, sub cămașă. Degetele ei subțiri îi desfăcură stângace nasturii, în timp ce se sărutau. Când cămașa se desfăcu larg, ea întrerupse sărutul și își lipi buzele de pieptul lui, lăsând urme fierbinți de mușcături ușoare și săruturi umede.

Își înălță capul să îl privească și respirația ei caldă se revărsă asupra lui și în el.

– Ți-e frig, zise ea. Hai să împărțim asta.

Își deschise pătura si îl cuprinse în ea.

El nu simțea frigul. Nu-l va mai simți niciodată. Dar intră cu ea sub pătură oricum, să-i simtă trupul alături de al lui și s-o mângâie prin țesătura subțire a rochiei. Dar degetele nu simțeau nimic pe sub rochie. O sărută din nou, pe gură și pe gât, pe pielea moale a pieptului, în timp ce se ațâța desfăcându-i lent panglicile rochiei.

Era prea bine să îl simtă. Puternic, ferm și încrezător, o manevra ca un bărbat adevărat, un bărbat imun la lingușiri sau vorbe duioase, un bărbat născut pentru a comanda și a decide. O făcea să se simtă tânără și mică, fragilă și în siguranță. Atât de în siguranță. Tânjea să stea mereu așa, la adăpostul trupului și dorinței lui.

Ușor, ușor, îi desfăcu rochia. Ea strânse din dinți, trebuind să se opună efectului acestui gest asupra propriului trup. Sânii i se umflară sub țesătură, în așteptare, și își înghiți țipetele de frustrare.

Terminase, în sfârșit. Restul legăturilor îl derutau, așa că nu se obosi cu ele. Îi trase rochia în jos, peste umeri și brațe, astfel încât rămase goală până în talie. O atingere neașteptat de delicată alunecă peste ea. Sfârcurile i se întăriseră, iar acea atingere moale îi făcu să fulgere o plăcere ascuțită prin tot trupul, care o făcu să gâfâie. Capul lui coborî. Îi sărută sânul, moliciunea, apoi îi tachină sfârcul iar și iar. Brațe tari o ridicară și o așezară în poala lui, ca gura să-i apuce mai bine. Mâna lui îi mângâia un sân, în timp ce dinții și limba i-l torturau pe celălalt. Ea îi ținea capul la piept și își înăbușea scâncetele în părul lui.

Cu greu putea suporta senzațiile. O copleșiră, până când își pierdu orice control. Delicioasă și îngrozitoare, dulce și crudă, plăcerea îi inspira un fel de venerație, dar în același timp o lăsa flămândă cu o nevoie irezistibilă, care crescu și crescu până ce cuceri chiar plăcerea însăși.

Alunecând spre abandon, se frecă de coapsele lui ca să-şi potolească zvâcnetul dintre picioare. Întinse mâna între trupurile lor şi îi cuprinse prin pantaloni mădularul tare care îi apăsa pe picior.

El o ridică în picioare şi îi trase rochia în jos, până când rămase goală în faţa lui. Ochii lui ardeau în timp ce-şi plimba vârfurile degetelor peste tot şi îşi privea mâinile mişcându-se. Peste umerii ei şi de-a lungul braţelor, peste abdomen şi de-a lungul coapselor. Uşor, sigur, spre acea durere neîmplinită. Ea îl apucă de umeri în timp ce el o mângâia. O înnebuni şi mai tare sugându-i sânul. Atunci ea începu să plângă. La fel şi corpul, şi esenţa ei, fiindcă plăcerea disperată o scotea din minţi.

El ridică pătura şi o trase în jurul ei, punându-i-o pe umeri, ca o mantie. Mâini sigure şi aspre îi cuprinseră talia, şi el îşi îngropă faţa în trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i inhaleze esenţa.

– Ce vrei, Marielle? Spune-mi.

Ea îi prinse capul şi îl sărută pe gură cât de apăsat putu, ca el să ştie.

– Spune-o. Spune-mi ce vrei.

– Pe tine. Acum.

– Atunci vino aici.

O trase înapoi la el în poală, cu faţa spre el, aşa încât genunchii ei îi flancau şoldurile. El îşi desfăcu pantalonii şi îi trase şoldurile mai aproape.

Ea gemut când îl simţi apăsând-o şi scoase un ţipăt simţind duritatea care în acelaşi timp îi satisfăcea nevoia şi îi rănea corpul. El se opri, apoi se mişcă mai uşor. O lărgea, şi cumva, corpul ei îi făcea loc. Îl simţi înăuntru în moduri pe care nu le crezuse posibile. Pentru un moment, nevoia se stinse.

Apoi el se mişcă. Ţinându-i ferm şoldurile, se retrase şi intră din nou. Şi din nou. Nevoia reveni, la fel şi pulsaţia. Toate se desfăşurau înlăuntrul ei, în locul unde erau uniţi. Dorind din nou. Creştea şi creştea, şi începu să se mişte şi ea, cerând mai mult, zâmbind când el era mai puţin delicat. El se împingea adânc şi tare,

și ea îl întâlnea de fiecare dată și-și rotea șoldurile ca să implore mai mult.

Într-un final, el se revărsă în ea. Îi ținu trupul, lipit de al lui, în timp ce fiorii climaxului îl cutremurau.

Ea se prăbuși în brațele lui, la pieptul lui, în timp ce erau încă uniți și încă îl simțea. El înfășură pătura mai bine în jurul ei și o ținu în tăcere, în noaptea dulce.

– Trebuie să ne întoarcem înăuntru acum.

Cuvintele lui o făcură să tresară. Ațipise în îmbrățișarea lui. Poate la fel și el.

– O să se crape de ziuă curând.

O ridică și o ținu până când ei îi trecut amorțeala din picioare. Îi apucă rochia și i-o ținu ca să se îmbrace.

Se îmbrăcară cum reușiră, iar el se asigură că era bine înfășurată în pătură.

– Frigul din zori e cel mai rău.

Împreună merseră înapoi prin grădină. Departe, spre răsărit, prima dâră cenușie de lumină începu să se prelingă prin întuneric.

Nu stătea nimeni la ușă.

– Mă-ntreb unde a plecat, zise ea.

– L-am trimis la culcare.

Marielle îl privi.

– Știai, când ai ieșit, că intenționai să mă seduci. De asta l-ai trimis.

El merse mai departe, ghidând-o prin casă, spre scări. El încuviință din cap, deloc supărat de acuzația ei.

– Acolo afară sau aici înăuntru. Oriunde ar fi fost, știam că n-am nevoie de paznici la uși, fiindcă aș fi fost eu cu tine. Ai fost avertizată să nu te plimbi prin casă și să rămâi în camera ta.

– Credeam că ai spus asta fiindcă te temeai că aș fura ceva.

– Ai crezut greșit.

Părea mulțumit de sine însuși. Chiar foarte satisfăcut. Ea dezbătu în sinea ei dacă să pomenească acum de nevoia de a pleca la Londra sau s-o facă de dimineață.

De regulă, era recomandabil să ceri favoruri când un bărbat tocmai și-a făcut plăcerea. Dar lui i s-ar părea foarte calculat. Mult mai calculat decât fusese, de fapt, orice se întâmplase în noaptea asta.

În timp ce treceau pe coridor, el indică o ușă dublă mare la același etaj cu camera ei.

– Camerele mele sunt aici. Poți să mă vizitezi când vrei.

Ce grijuliu! Lordul Kendale nu era un om așa dur pe cât părea. Nu se dădea înapoi de la intimitatea proaspăt apărută între ei. Încântată de gestul lui romantic, îl sărută.

La ușă, el își luă rămas-bun, iar ea îi zâmbi.

– Și tu poți să mă vizitezi când vrei.

– E foarte generos din partea ta, dar nu pot.

– Eu pot să vin la tine, dar tu nu poți veni la mine? Nu înțeleg.

El îi acoperi buzele cu vârfurile degetelor și o privi în ochi.

– Ești prizoniera mea. Dacă eu aș veni la ușa asta, tu te-ai putea simți obligată. Nu sunt un astfel de bărbat.

Prizoniera lui. Încă.

– Ai fost un astfel de bărbat în noaptea asta. Ai venit chiar în grădină, intenționând să fii.

– Intenționam să te am. Nu intenționam să-ți impun asta sau să te oblig.

– Mergi pe o linie foarte subțire.

– N-ai nici cea mai mică idee cât de subțiri au fost liniile cu tine, Marielle. Cât despre noaptea asta – tu m-ai sărutat, ți-aduci aminte? Tu ai spus că mă vrei.

„Spune-mi ce vrei."

Blestemat să fie! Chiar pe culmile pasiunii, avusese grijă s-o păcălească și s-o facă să-l implore. Ideile lui despre onoare nu fuseseră încălcate. Unul dintre ei va dormi somnul celui cinstit.

Marielle deschise ușa, intră și i-o trânti în față. Ce fel de om era, s-o lase să i se ofere astfel și totuși încă s-o numească prizonieră? N-ar fi trebuit să gândească

ca un temnicer acum. Ar fi trebuit să fie ca lutul moale în mâinile ei.

capitolul 12

Domnul Pottsward ajunse puțin după prânz în ziua următoare. Foarte ceremonios, așeză un pachet pe canapeaua din salon.

– Femeia ei a împachetat asta pentru mine. N-am fost prezent. Nu pot să garantez ce conține.

Pachetele de la servitoarea lui Marielle erau în regulă, altele erau problemele care trebuiau rezolvate întâi.

– Te-ai întâlnit cu avocatul în legătură cu proprietatea despre care ți-am scris?

– Da. M-a asigurat că actul va fi pregătit pentru semnat când veniți la oraș. Pe de altă parte, vă sfătuiește să nu cumpărați barca de agrement, decât în cazul că intenționați s-o folosiți pe râu. Orice ambarcațiune mai mare riscă să fie confiscat de marină.

– A vorbit ca un avocat. Nu-și pot imagina că ar putea exista și distracție. Te fac să te întrebi dacă or fi fost vreodată copii și ei.

– De asemenea, a enumerat costurile necesare întreținerii unei astfel de ambarcațiuni. Apropo de asta, trebuie să remarc că nu prea avem loc de un echipaj privat. Am dat un tur prin pivnițe și mansarde până să vin aici, și în momentul ăsta...

– Nu-ți face griji. N-o să aduc marinari aici. Băieții sunt doritori să încerce ei pe pielea lor. Cât de greu poate să fie?

– Nu mai greu decât să nimerești cu muscheta o țintă la mai mult de două sute de pași, presupun.

Kendale râse. Domnul Pottsward era doar el însuși. Își îndreptă atenția către pachet. Bătrâna doar n-ar ascunde un pistol înăuntru? Îl ridică și îl apăsă de câteva ori.

– Nu sunt în regulă în casa aia, raportă Pottsward în timp ce strângea hainele aruncate peste tot. Femeile alea, vreau să spun. Un loc ciudat, milord. Nici picior de bărbat. Nu e normal, după părerea mea.

– Bănuiesc că găsesc bărbaţii incomozi într-un fel.

– Nu-mi imaginez cum ar putea să vină asta. Orice femeie cu minte ar vrea un bărbat în preajmă, chiar dacă numai pentru protecţie. Nu trebuie să se mărite, dacă au idei radicale pe subiectul ăsta. Poate să fie doar un servitor, numai ca lumea să ştie că nu sunt vulnerabile.

– Nu cred că nu au nici un fel de protecţie.

Într-adevăr, Marielle, Dominique şi femeile care lucrau acolo se bucurau de cea mai bună protecţie. Aceea a agenţilor de la Ministerul de Interne. Cea a lui Lord Kendale şi a oamenilor lui.

Ea susţinea că nu era spioană. Dacă era aşa, de ce nu făcuse nimic să înlăture suspiciunile? De ce le acceptase atât timp? Marielle nu făcuse nimic să oprească zvonurile. Îşi dăduse seama că el o urmărea şi nu îl înfruntase niciodată, ci permisese ca situaţia să se perpetueze.

Poate că îi plăcea totuşi să aibă bărbaţi în preajmă pentru siguranţa pe care o ofereau. Atacul acela asupra ei şi intruziunea în casa ei sugerau că avea nevoie să fie protejată de ceva.

Pe de altă parte, poate că nu putuse să oprească zvonurile pentru că erau adevărate. Gravurile pe care le trimisese în Franţa ar fi putut conţine informaţii, ascunse în moduri pe care numai aliaţii ei le-ar putea descifra. Gravorul ar putea fi parte din reţeaua ei.

N-ar trebui să uite posibilitatea asta. Nu trebuia să permită ca noaptea trecută să-i tulbure minţile. Tendinţa lui de a-i găsi scuze îl condusese deja la nişte concluzii greşite. Va trebui să fie vigilent în viitor, în special acum că cedase poftei carnale pentru ea.

Luă pachetul şi merse spre camera ei. Ea deschise şi îl privi pe sub pleoapele coborâte, cu o expresie care nu prevestea nimic bun pentru ziua aceea. El îi înmână

pachetul, gândindu-se că poate era înțelept ca ea să se schimbe într-o altă rochie. Nu putea să se uite la asta fără a-și aminti cum alunecase pe trupul ei, dezvăluindu-i goliciunea.

– Valetul meu va merge în sat să caute o femeie care să te servească.

O spuse din impuls, ca ușa să nu se închidă prea repede.

– E multă bătaie de cap pentru doar câteva zile. Pot să mă îngrijesc și singură pe o perioadă scurtă de timp. Cine știe ce alte deranjuri va provoca încă o femeie în casa asta. Nu sunt sigură că oamenii tăi vor ști cum să se poarte.

– Se vor purta cu disciplina unor soldați.

– Am văzut cam ce valorează disciplina asta a soldaților. Mai bine să lăsați femeile din sat în casele lor. Privi în jos la pachet. Cât o să mai stau aici? Până când o să te decizi ce să faci cu mine, ai zis. Cât înseamnă asta? Am treabă la Londra. Femeile acelea depind de mine.

– Câteva zile.

Poate o săptămână. Poate mai mult. O să știe în curând.

– Nu trebuie să rămâi aici în timpul zilei. Poți să te plimbi pe proprietate sau prin casă.

– Nu te mai temi că o să fug?

– Cred că știi că te-aș găsi până să ajungi prea departe, așa că nu te-ai obosi să încerci.

O provocare străluci în ochii ei. Un mic zâmbet îi jucă pe buze. Dădu din cap aprobator, în timp ce închidea ușa, ușor.

Mai târziu în acea după-amiază casa se umplu de zarvă. Începu pe alee și se rostogoli pe ușă, înăuntru. Voci de bărbați urcau în cascadă pe scări.

Marielle ieși din camera ei și ascultă. Unii dintre oamenii lui Kendale se întorseseră dintr-o călătorie. N-ar fi zis că această casă avea nevoie de și mai mulți servitori. Câți avea?

Angus urcă în fugă. Se opri când o văzu, făcu o mică plecăciune, apoi se întoarse şi alergă spre camerele lui Kendale. Apoi fugi înapoi şi zbură pe scări în jos.

Kendale apăru şi o observă în timp ce se îndrepta cu paşi mari către scări. Se opri, cu mâna pe balustradă şi un picior în cizmă deja coborât pe prima treaptă.

– Ţi se va aduce cina înăuntru, zise el. Încearcă să nu te arăţi în seara asta.

N-o deranja să asculte ordinul. Bătrânul Pete aduse mâncarea târziu şi o aşeză pe masa pe care ea o plasase lângă fereastră. Când deschise geamul, zgomotul de dedesubt se revărsă în cameră.

– Parc-ar fi o petrecere, spuse ea.

– Sunt doar băieţii, beau o bere.

– Câţi locuiesc aici? Un număr serios, judecând după zgomot.

Bătrânul Pete se gândi, frecându-şi bărbia.

– Greu de spus. Chiar aici, poate vreo douăzeci şi ceva. Mai sunt şi cei care mai dau pe-aici din când în când, ca azi. Poate încă vreo doisprezece? Doar stăpânul ştie totalul, îmi imaginez.

– De ce ai ţine nişte servitori care vin doar din când în când? Ce folos au dacă nu sunt aici?

– Ah, vreţi să ştiţi câţi *servitori* sunt. Păi, sunt eu, mai e bucătarul, şi domnul Pottsward şi...

– Dacă ceilalţi nu sunt servitori, atunci ce sunt? Angus, de exemplu.

– Angus? E soldat. Militar. Nimeni nu-l întrece cu sabia. Şi eu am fost odată soldat, dar am îmbătrânit.

Termină de pus masa şi plecă.

Ea mâncă lângă fereastra deschisă, ascultând camaraderia bărbaţilor de dedesubt. Soldaţi, îi numise Pete. Dar nu purtau uniforma armatei britanice. Şi Lord Kendale renunţase la postul lui când moştenise titlul.

Avea o armată particulară. Acesta era răspunsul, era convinsă.

Şi el îi numise pe oamenii aceştia soldaţi, dar ea nu crezuse că foloseşte termenul literalmente. Acesta era

fortul de unde trimitea unități în expediții ca să facă... cine știe ce? „I-am pus pe alții să te urmărească în locul meu." Crezuse că angajase pe unul dintre acei oameni care investighează pentru bani, nu că își trimisese unul dintre soldații săi privați s-o facă.

Era permis asta în Anglia, oare? Erau armatele private un lucru larg răspândit? Nu putea să înțeleagă cum un guvern ar putea accepta așa ceva. În vremurile de demult, un lord avea propriii cavaleri și luptători, dar acum nu mai era așa.

Dedesubt, soldații mâncau în propria lor zarvă. Curând, se vor retrage la barăcile lor. Nu era de mirare că nu era nici o femeie acolo. Nu era de mirare că el crezuse că poate s-o întemnițeze când nu avea de fapt nici o autoritate. Nu era de mirare că nu putuse găsi ieșirea în zidul din spate al grădinii.

Bătrânul Pete îi pusese o prăjitură cu fructe la desert. Își înfipse lingurița în crema dulce. În timp ce-o mânca, în minte i se strecură gândul că poate Lord Kendale era nebun. Nebun de-a binelea.

Întoarcerea în siguranță a camarazilor dintr-o misiune era mereu motiv de sărbătoare. Kendale le permitea băieților bucuria zgomotoasă, berea, ginul și chiar glumele. Rămase cu ei în timpul lungii mese de seară și le ascultă toate poveștile despre faptele lor vitejești. Ținu și el câteva toasturi destul de licențioase, la fel ca și ceilalți.

Mult după miezul nopții, în timp ce capetele moțăiau unul câte unul și conștiințele alunecau de la posesorii lor, rămase față în față cu ultimul om rămas treaz, de cealaltă parte a unei mese de lemn din pivniță. Îi mai turnă gin domnului Drummond, un om mărunt, chel și cu ochii sticloși. Drummond își ridică paharul în semn de noroc.

– Înainte să bei ăla, Drummond, și să cazi sub masa asta pentru restul nopții, nu vrei să-mi explici mai în detaliu despre domnul Travis? Doisprezece au plecat

şi numai unsprezece s-au întors, şi totuşi nici unul dintre voi nu pare afectat de absenţa lui.

– Sigur o să se-ntoarcă şi el, domnule.

– Asta tot ziceţi toţi. L-aţi pierdut pe apă sau chiar în Anglia? Dacă a fost în Anglia, atunci e probabil c-o să reuşească să se-ntoarcă. Dacă a fost în Franţa, nu mai e chiar aşa probabil.

Drummond privi în stânga şi-n dreapta, căutând pe încă cineva. Toţi erau duşi.

– Păi... n-a fost pe barcă, deci probabil că a rămas dincolo.

– A fost capturat?

– Nu, din câte ştiu eu. Nu, domnule.

– Până la urmă va trebui să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Acum, cât sunt măcar pe jumătate beat, e posibil să fie cea mai bună ocazie.

– N-a vrut să vină cu noi, rosti o altă voce.

Kendale îşi întoarse capul. Sean, vărul mai mare al lui Angus, se apropie de ei şi îşi izbi palma de masă.

– Aveam informaţia. Ne îndreptam spre coastă. Ne-am urcat cu toţii în nenorocita de barcă, şi neghiobul ăla n-a vrut să vină. A zis că o să afle dacă colonelul a fost trimis la Brest sau Dieppe, fiindcă se vehiculaseră amândouă. A zis că se-ntoarce într-o săptămână cu portul corect. I-am ordonat să se urce dracului în barcă, dar el s-a-ntors şi a plecat. N-aveam de ales decât să-l împuşc sau să-l las să plece, domnule.

– Sean i-a spus că veţi fi foarte nemulţumit, se grăbi Drummond să zică. A zis că el era mai îndreptăţit să ducă misiunea până la capăt, fiindcă fusese în Toulon cu dumneavoastră. A zis că o să afle unde e nenorocitul ăla sau o să moară încercând.

– La dracu'! înjură Kendale. La dracu'! De ce nu l-ai ridicat să-l arunci în barcă, Sean? Cred că eşti dublu cât el.

– Avea pistolul scos şi pregătit. Şi eu îl aveam pe al meu, bineînţeles. Cum am zis, ori îl împuşcam, ori îl lăsam să plece. Ar fi trebuit să-l împuşc?

Kendale se străduí să-și revină din furia care îi înceţoșa mintea.

– Nu.

– Posibil c-o să afle, rosti Drummond înviorat. Asta ar fi bine, nu? Ar scuti mult timp.

Era mult mai probabil totuși ca domnul Travis să facă ceva impulsiv și eroic și să fie ucis sau capturat. Kendale înțelegea determinarea lui să caute dreptate pentru masacrul acela de la Toulon, dar Travis nu se putea controla. Nu mai erau în armată, totuși. Nu putea să împuște un dezertor de la o trupă de voluntari fără vreo datorie reală pentru misiune.

– Va trebui să așteptăm, se pare. Îi dăm trei săptămâni, poate patru. Dar nu mai mult.

Kendale își șterse fruntea și ridică din nou sabia. Angus îl privi sceptic.

– Sunteți sigur că vrei să continuăm?

– Arma mea e ridicată, nu?

– Durează de mai bine de două ore. De obicei facem asta cam o oră.

– Ești obosit? Te-am extenuat?

– Obosit nu. Doar muncesc mai mult ca de obicei și mă-ntreb de ce. Expresia lui se lumină deodată ca și cum ar fi fost lovit de un gând fulgerător. Aaaaa!

Aruncă o privire peste umăr, spre casă, apoi zâmbi superior.

– Ești mai tânăr decât mine și mai puternic, deci încă o oră n-ar trebui să te facă să transpiri, zise Kendale, displăcându-i acel zâmbet superior.

– *Încă una?*

Își scuipă în palme și apucă sabia, mormăind.

– Cum ai zis, Angus? Te-am auzit cumva zicând ceva despre o femeie care a venit și m-a stricat?

– Trebuie să recunoașteți că ați fost într-o formă rară azi. Ați plecat călare în zori, apoi ați ordonat să se curețe grajdurile, i-ați trezit pe băieții care se recuperau după

petrecerea de azi-noapte. Dacă nu e ea motivul, atunci nu-mi imaginez care ar putea fi.

– Sunt lucruri de făcut. A lipsit disciplina pe-aici.

Angus mormăi iar, ceva ce sună ca „Femeia aia în patul dumneavoastră, asta a lipsit".

Kendale atacă. Oțelul lovi oțel și dansul lor periculos reîncepu.

Kendale nu se autoamăgea că ar câștiga la acest exercițiu. La douăzeci și cinci de ani, Angus avea un avantaj de mai bine de șapte ani, ca să nu menționăm cam trei centimetri în înălțime și poate zece kilograme în greutate. Lupta cu spada era genul de activitate în care astfel de lucruri contau și nu se puteau compensa prin nici un alt talent.

Se avântă în luptă și uită să mai strige pauză. Dacă se oprea din mișcare, dacă se oprea din a-și ocupa mintea și trupul, s-ar fi înfuriat din nou la gândul afacerii cu domnul Travis. De asemenea, ar fi devenit prea conștient de prezența din casă care umplea și aerul pe care îl respira. Chiar și acum, în ciuda propriei transpirații, aroma vagă de lavandă i se strecură în minte.

Ea nu-și părăsise camera de seara trecută, când îi spusese c-ar fi mai bine să nu se arate. Cu siguranță nu apăruse la ușa dormitorului lui azi-noapte. Știa că n-o s-o facă, și totuși, o așteptase, imaginându-și-o învelită într-o pătură pe care ar fi lăsat-o să cadă, ca să rămână goală în fața lui. Apoi o visase toată noaptea, ceea ce îl împiedicase să aibă un somn odihnitor.

Angus avea dreptate. Femeia aceea îl distrugea.

Ceva îi atrase atenția lui Angus și îl făcu să pășească în spate, coborându-și arma. Kendale se retrase la rândul lui și îl văzu pe Bătrânul Pete traversând câmpul unde se luptau, la nord de zidul grădinii.

– Scrisori, domnule, strigă Pete. Una arată a fi scrisă de mâna lui Jacob. Cealaltă... pe cealaltă m-am gândit c-ar trebui s-o vedeți imediat.

Își înfipse sabia în pământ și luă scrisorile. Angus se întinse pe jos și începu să inspire adânc. Kendale

se bucură de un moment de trufie la gândul că mai tânărul său oponent obosise primul. Dar Angus nu avea acea foame care să-l facă atât de agitat încât să nu poată sta liniștit și să-i dea o energie care nu putea fi eliberată.

Rupse sigiliul de la scrisoarea lui Jacob. Din apartamentul lui de vizavi de casa lui Marielle, Jacob scria că un bărbat începuse să bântuie în jurul casei. Venea și pleca, dar trecea încet, de cel puțin patru ori pe zi. Să-l urmărească să afle mai multe?

Cea de-a doua scrisoare venea, de asemenea, de la Londra. Avea un sigiliu pe care nu-l mai văzuse pe o scrisoare adresată lui de mai bine de un an. O citi. Ducele de Penthurst se autoinvitase într-o vizită. Faptul că flutura un cadou și un pretext bun nu făcea ideea să-i cadă mai bine.

Înjurând, se duse spre casă să le răspundă amândurora.

Marielle nu găsi biletul până nu scoase cea de-a doua jupă din pachet. Fusese ascuns în țesătura albă de bumbac și pluti spre podea ca o frunză. Îl înhăță repede și îl deschise. Trebuia să-și dea seama că Dominique va ascunde o scrisoare în haine. Ar fi trebuit să le despăturească pe fiecare ieri și să caute bine, nu doar să agațe rochiile pe umeraşe.

Sunt oameni care stau la pândă. Unii vizavi care nu pleacă niciodată. Altul care trece pe stradă și crede că e șiret în modul în care spionează, dar l-am observat acum trei zile. Nu cred că sunt împreună. Sper că unul dintre ei e prieten.

Cât privește vizita ta la viconte, țin să-ți reamintesc că protecția unui lord englez nu e de refuzat cu ușurință în aceste vremuri, în special luând în considerare ce-o să trebuiască să înfrunți acum și ceea ce bănuiesc că plănuiești să faci. Alte femei își permit luxul de a-și păstra virtutea, dar noi nu ni-l permitem. Dacă

aș fi fost mai tânără, aș fi încercat să-mi asigur protecția lui chiar eu, dar acele zile au apus.

Femeile continuă să vină și am fost să aduc gravuri de la Monsieur Ackerman. Cel puțin avem de lucru și n-o să moară nimeni de foame.

Tentativa lui Dominique de a fi discretă o amuză. Mai bine ar fi fost să economisească cerneala și să fi scris: „Folosește-ți trupul ca să închei o alianță cu acest lord".

Nu putea să se indigneze totuși la sfatul ei. După atacul de pe alee, o frică rece și apăsătoare i se răsucea ca un pumnal în inimă. Și părea că în fiecare zi de atunci aflase lucruri care nu făceau decât să-l răsucească și mai tare. Vestea ca Lamberte părăsise moșia de lângă Savenay. Imaginea lui Édouard și Luc, bătuți crunt înainte de a fi uciși. Intruziunea în casa ei, și acum, din ce scrisese Dominique, interesul nedorit al unor străini care urmăreau și așteptau.

Așteptau ce? Probabil pe ea.

Încercă să se liniștească venind cu explicații raționale. Putea fi argumentat că prietena ei, de frică, vedea spioni în bărbați care doar treceau pe stradă, văzându-și de treburi. Dominique nu avea să se mai simtă niciodată în deplină siguranță. Doar purta cu ea în permanență un cuțit.

Intrușii ar fi putut fi o coincidență, doar niște oameni care sperau să fure ceva de valoare. Édouard și Luc ar fi putut cădea victime unor contrabandiști pe care îi supăraseră, poate să fi fost chiar Garrett.

Mintea ei ar fi vrut să confirme fiecare explicație. Dar sufletul nici nu voia să audă. Știa, la fel de sigur cum respira, că pericolul era real. Știuse încă de la atacul de pe alee.

Singurul răgaz pe care îl avusese de la vigilența asta nervoasă fusese cu lordul Kendale. Singurul moment de pace fusese când el o îmbrățișase în grădină.

Privi în jur la camera ei drăguță. Dacă nu era datoria ei mult așteptată, ar fi putut sta bucuroasă în temnița asta pentru totdeauna. Era timpul să iasă din ea, înainte ca siguranța pe care i-o conferea s-o vlăguiască de-a binelea. S-ar putea să urmeze sfatul lui Dominique și să-și asigure protecția lordului Kendale, dar nu putea să rămână aici.

El zisese că nu se va duce la ea, și chiar n-ar fi făcut-o. Se aproprie de ușă doar ca mesager. Desigur, l-ar fi putut trimite pe Bătrânul Pete. Chiar și pe Angus, sau pe unul dintre ceilalți. Dar n-o făcu.

Ea îi deschise ușa și îl înfruntă în penumbră. Trei lumânări pe o masă îndepărtată dădeau totuși suficientă lumină încât să-i permită s-o vadă destul de clar, zugrăvită în strălucirii aurii care îi făceau părul să pară turnat în bronz. Purta o rochie pe care n-o mai văzuse, de un mov pal cu un mic imprimeu. Presupuse că era una dintre rochiile aduse de la Londra.

Ea își înclină capul, curioasă.

– Vrei ceva de la mine?

În ciuda răcelii, el o percepu ca pe o tachinare. Pe naiba, da, voia ceva de la ea. Ardea de focul a ce voia.

– Vor veni vizitatori mâine. Unul dintre ei este un concetățean de-al tău. Mi-ar plăcea să cobori și să-i cunoști.

– Vizitatori? Ce interesant! Auzisem că nu primești oaspeți și că foarte rar faci vizite din politețe.

Informația venise probabil de la Emma, Lady Southwaite. Referința la lipsa de politețe venise probabil de la Cassandra, Lady Ambury.

– Nu sunt oaspeți. Acești oameni vin cu alte scopuri. Mi-ar plăcea să aflu părerea ta referitoare la francez, de aceea vreau să-l cunoști.

Ea se apropie și îl privi în ochi, cercetător.

– Vrei să afli părerea mea despre el sau a lui despre mine?

La naiba, era o femeie suspicioasă! Și perspicace.

– Celălalt vizitator este un duce. Penthurst. Cei doi călătoresc împreună. Nu poate decât să-ți folosească să cunoști un om atât de important.

Kendale nu participa la jocurile societății prea mult, dar, după o viață întreagă în care le urmărise, nu avea cum să nu înțeleagă regulile.

Sosirea ducelui o intriga.

– N-oi primi tu mulți oaspeți, dar ai ceva succes când o faci. E un prieten?

– A fost un prieten, da.

– Ce răspuns ciudat. Dar n-o interesa prea mult ciudățenia asta. Se întoarse și făcu vreo câțiva pași în cameră, apoi se întoarse din nou. Un duce. Poate îmi va cere să-i fiu amantă dacă-i ofer puțina distracție pe care o s-o primească mâine.

Altă tachinare. Capul îi era gata să-i explodeze.

– Asta nu e prea probabil.

– Nu sunt suficient de drăguță? Suficient de la modă?

– Ești suficient de drăguță și o știi. Dar tot nu este probabil.

„Fiindcă l-aș ucide înainte de asta."

Ea se gândi un pic, cu un braț înconjurându-i talia și celălalt rezemat de el, sprijinindu-i bărbia, meditativ.

– Nu e probabil pentru că o să presupună că sunt amanta ta, fiind aici?

– Nu. „Da." Are deja o amantă căreia îi este devotat momentan. Nu caută alta.

Minciuna îi ieși prea ușor. Dar să-l ia naiba dacă i-ar fi permis lui Penthurst până și să-i vină ideea de a și-o face amantă pe Marielle sau s-o lase pe Marielle să creadă că ar putea obține o asemenea victorie.

– Păcat.

Îi zâmbi, cu ochii strălucindu-i așa cum îi străluceau când găsea ceva amuzant. Asta nu îl ajută să-și potolească enervarea. Ea știa ce gândește. Vedea dorința în el. O mirosea. Femeile ca ea erau mereu conștiente de efectele pe care le aveau asupra bărbaților.

El stătea încă în prag. Nu făcuse nici măcar un pas în interiorul camerei. Privirea ei îl provoca să facă pasul.

În loc de asta, el trase adânc aer în piept. Se purta precum cel mai mare măgar. Cât de des nu-și bătuse el joc de alții pentru asta? Nu văzuse el cum dorința îi făcea adesea pe bărbați paiațe sau chiar victime?

Se întoarse, fără să-și ia măcar rămas-bun, și se forță să se îndepărteze.

Spre marea lui surpriză, ea îl urmă.

Blestemat să fie, femeia asta nu era în toate minții. Refuză să ia aminte că ea pășea în urma lui. Dacă s-ar fi întors să se uite la ea, ar fi...

Deschise ușa de la camera lui și se repezi înăuntru.

– Ai mințit, spuse ea.

El se întoarse acum. Trebuia. Sângele îi bubuia în cap și întregul corp era tensionat ca un arc întins. Era ea cea care stătea acum chiar în fața ușii, privind înăuntru.

– Care a fost minciuna?

Fuseseră câteva, până la urmă.

– Când te-am întrebat dacă vrei ceva de la mine, n-ai răspuns sincer.

– Ba da.

– Nu cred. Unul dintre ceilalți m-ar fi putut anunța în legătură cu vizitatorii. Dar ai venit chiar tu, în persoană.

Se uită în jos, la picioare și la prag. Încet, elegant, începu să-și miște degetele pe linia invizibilă, cu pantoful ei murdar de mătase.

Întreaga lui ființă striga la ea să treacă acea linie. Nu-i păsa nici cât negrul sub unghie că asta i-ar compromite onoarea sau l-ar face unul dintre acele paiațe.

Ea își privi propriul picior subliniindu-și dezbaterea interioară pe scândura pragului. Apoi păși înăuntru și închise ușa. Înaintă spre el.

– Ce vrei de la mine, *m'sieur*?

El se uită în jos la ea, ridicol de fericit, ușurat și instantaneu tare cum nu mai fusese vreodată.

– Spune-o, Lord Kendale. Ce vrei?

O trase spre el și o ridică într-o îmbrățișare.

– Pe tine, mormăi el. Pe tine.

Nu îi luă mult s-o scoată din haine. Ea reuși să nu-l lase să-i facă rochia zdrențe în acest proces.

Se răsturnară împreună pe pat. Ea știa cum o să decurgă lucrurile dacă nu lua situația în propriile mâini. Îi găsea nerăbdarea fermecătoare și pasiunea lui tare excitantă, dar erau momente când ceva delicatețe era de preferat.

Îi trase de lavalieră în timp ce-l sărută.

– Poate ai putea să-ți scoți asta. Și cizmele.

El se opri și o privi. Apoi își întoarse capul și se uită spre cizme. Se ridică și le scoase fulgerător.

Marielle îngenunche în spatele lui, încolăcindu-i gâtul cu brațele. Îi scoase haina și se întinse să-i descheie nasturii de la vestă și cămașă.

– Nu te deranjează, nu? Dacă te văd și eu cum mă vezi tu.

– Bineînțeles că nu.

– Până la urmă, și mie mi-ar plăcea să sărut piele, și nu lână și pânză.

Se lăsă pe spate în pat, în timp ce el se dezbrăca. O făcea ca soldatul care fusese, metodic, ordonat, rapid. Nu își luă nici o clipă ochii de la ea, așa că ea îl tachină un pic, încrucișându-și brațele sub cap, ca să-și bombeze sânii, ridicându-și piciorul să-i mângâie pieptul cu talpa, în timp ce el termina de scos pantalonii.

Într-un final, termină. Se urcă lângă ea în pat, coborând în brațele ei. Se împletiră într-o îmbrățișare care îi lipi, atingându-se peste tot fierbinte, înconjurați de arome senzuale, fizice. O sărută furios, cu gura pretinzând, devorând. Ea îi simți pasiunea explozivă.

Îl împinse în piept, și până la urmă el remarcă și se înălță ca să n-o strivească. Ea îl împinse din nou, răsucindu-și corpul astfel încât el ajunse întins pe spate. Îl încălecă, se lăsă pe spate și admiră priveliștea.

Aplecându-se în față, trasă o linie din sărutări pe pieptul lui.

– Tu mă vrei pe mine, și eu te vreau pe tine. E bine, nu? În seara asta hai să ne avem unul pe celălalt într-un fel special. Hai să ne bucurăm de asta ca și cum am ști că n-o să mai cunoaștem plăcere vreodată, cu nimeni. Îi zâmbi. O să fie de parcă am bea cel mai bun vin. Savurând încet fiecare strop.

Îi arătă ce voia să zică, mângâindu-l cu gesturi lungi, atente, care îi permiteau să-l simtă centimetru cu centimetru. Închise ochii, astfel că senzațiile îi invadau conștiința și creau amintiri tactile și olfactive. Se aplecă și îl sărută adânc, încet. Sânii ei abia îi atingeau pieptul, tachinându-l.

Brațele lui o înconjurară și el se rostogoli, iar ea ajunse din nou pe spate.

– Ca vinul, zici tu. Asta înseamnă că totul este despre gust.

O sărută pe gură, limba lui gustând și mișcându-se, creând fiori. Se mută apoi pe gât, într-o explorare lentă a altor gusturi, căutând locurile care o făceau să ofteze. Explora și ea, vârfurile degetelor descoperind detaliile umerilor și ale spatelui lui. Descoperi adâncituri, cicatrice adânci. Se simțeau ca aceea care se forma pe șoldul ei, doar că mai rele. Răni, presupuse. Ofițerii nu fac doar să se îmbrace în uniforme drăguțe. El în mod clar nu o făcuse.

Gura lui se mută mai jos, spre sâni. Delicat la început, creând o excitare lascivă care o făcea să vrea să toarcă. Dar nu mai putu s-o controleze mult. Plăcerea crescu și se transformă, începând să-i nege satisfacția. Excitația i se răspândi în corp și în cap, până ce nu mai putu să suporte cât de bine se simțea. El îi cuprinse sfârcurile în palmă ușor, apoi ferm, învățând ce-o făcea să strige și să geamă.

Savură, așa cum ceruse ea. Îi luă o veșnicie. Când sărutările lui coborâră din nou, spre pântecul și șoldurile

ei, întregul ei trup reacționă. Anticiparea aproape c-o scotea din minți.

Săruturi noi, sus pe coapse. Gustă carnea moale de acolo. Apoi și mai sus, astfel că respirația lui se revărsă peste ridicătura ei, făcând-o să tremure. Apoi îi deschise larg coapsele și gustă cu adevărat, până ce ea scoase un geamăt adânc. Își pierdu de tot mințile și țipa de câte ori plăcerea creștea, se ascuțea, uluia. Cel mai profund tremur începu din adâncurile ei, apoi începu să se contracte, să devină tot mai încordat până când simți că o să moară. Apoi într-o clipă delicioasă, izbucni și se desfășură ca un val, purtând eliberarea perfectă prin tot corpul ei.

El se ridică și îi îndoi un picior. O pătrunse, ținându-i coapsa pe șold ca să intre și mai adânc. Rămase așa un moment, tensiunea încordându-i umerii și spatele. Apoi începu să se miște încet, adânc, ca și cum chiar credea că nu va mai simți niciodată plăcere și trebuia să savureze senzația acum, ca să și-o amintească pentru totdeauna.

Într-un final, plăcerea îl cuceri și pe el. Se termină aproape la fel cum începuse, puternic, tare și în control. El luă și ea îl lăsă până ce în sfârșit eliberarea îi nimici controlul și îi cutremură pe amândoi. Ea își încolăci picioarele în jurul lui și îl ținut strâns, ca să rămână uniți în liniștea de după.

capitolul 13

Kendale o privea în timp ce-și lua micul dejun. Lua îmbucături mici, care abia aveau nevoie de mestecat, dar mâncă mai mult decât s-ar fi așteptat el.

Cascada ei de păr fusese pieptănată, dar tot părea coama unei femei în pat. Rochia de modă veche atârna pe ea, ca și cum fusese mai împlinită odată, sau poate femeia care o avusese înaintea ei fusese mai mare.

Încercă să-și dea seama dacă Penthurst ar găsi-o destul de ponosită și mai prejos de interesele lui sau ar fi intrigat și ar vrea s-o îmbrace după ultima modă. Reacția lui fusese mai aproape de a doua variantă, dar asta nu însemna că a altuia ar fi aceeași. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, începu să se îndoiască de faptul că Marielle arătând ca un copil al străzii, i-ar servi propriilor interese.

– Ai terminat? o întrebă el când ea puse cana pe masă. Vino cu mine.

O conduse la scări. Ea țopăi pe lângă el.

– Nu mai ai deloc maniere, Lord Kendale? Să mă deranjezi iar așa de curând după o noapte de deranj e cam nepoliticos.

Chicoti în timp ce rosti cuvintele și îi aruncă o privire poznașă.

– Nu mă tenta, zise el. Nu mergem înapoi în pat.

Mintea lui începu să calculeze dacă ar fi putut fi totuși prezentabili la ora unu după-amiază.

– Atunci ce-i?

– Hai aici, să-ți arăt.

Deschise ușa camerei cea mai apropiată de a lui. Ochii ei se măriră văzând-o.

– Ăsta a fost apartamentul soției fratelui meu.

Marielle pluti în jurul camerei, lăsându-și mâinile să alunece peste mobile, peste draperiile de mătase.

– Îi plăceau lucrurile de calitate.

– Însemnau totul pentru ea.

Procurarea de lucruri luxoase o consumase pe Caroline, ca să fie mai sincer. Nu reușise niciodată să înțeleagă cum de o persoană putea să-și petreacă viața având obsedant un singur scop. Ani întregi îi fusese antipatică pentru ceea ce părea a fi o lăcomie nesănătoasă. Într-un final, decisese că, într-un fel, obiectele luxoase compensau ceva ce nu putea să aibă niciodată. Probabil afecțiunea fratelui său, care o trata doar puțin mai bine decât pe o altă piesă de mobilă scumpă.

Se apropie de garderobă.

– Sper că n-ai simţi-o ca pe o insultă dacă ţi-aş oferi lucrurile ei spre folosinţă. Arătă spre şifoniere. Cu un duce venind în vizită, mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să te schimbi într-o altă rochie.

Ea deschise larg unul dintre şifoniere.

– *Mon dieu!* Uită-te la rochiile astea de seară! Presupun că ducele nu va rămâne până la cină, ca să trebuiască să port una din astea?

– Nu cred c-o să stea aşa mult.

La naiba, aşa spera. Ea se îmbufnă, dădu într-o parte rochiile de seară şi scoase una de zi. O ţinu pe lângă corp şi se uită în jos ca să-şi dea seama cum s-ar potrivi.

– De ce să mă simt insultată?

– Poate te-ai gândi că mi s-a părut că nu eşti îmbrăcată corespunzător, aşa cum eşti acum.

Ea râse.

– *Bineînţeles* că nu e corespunzător. Am crezut că trebuie să fii nebun să iei în considerare că aş putea întâlni un duce, arătând aşa, în loc să-mi zici să stau în camera mea. Spălătoreasa de vase, dacă ai avea aşa ceva, ar arăta mai puţin ponosit.

Se uită din nou în şifonier şi scoase o altă rochie. Asta arăta mai recentă, şi îi umbri bucuria.

– S-a stins de curând, dacă asta a fost rochia ei.

– Acum doi ani. Amândoi au fost într-un accident de trăsură.

– Poate că n-ar trebui...

– Dar vreau asta. Şi ea ar vrea-o. N-are nici un sens să le lăsăm aici să putrezească. Ar fi trebuit să le scot de aici de mult, dar...

Era apartamentul vicontesei Kendale. Nu mai exista această femeie, aşa că uşa putuse fi închisă şi încăperile ignorate cât timp el se preocupase de alte lucruri.

Entuziasmată, se aplecă şi se uită în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Se jucă uşor cu nişte ace de păr răsfirate pe suprafaţa ei.

– Nu e nepotrivit? Eşti sigur?

– Sunt sigur. Te las. Foloseşte orice vrei.

*

Penthurst ajunse la începutul după-amiezii. Kendale ieși să-i întâmpine și să cheme câinii. Ducele ieși din trăsură și nu făcu nici un efort să-și ascundă interesul față de proprietate. Privirea lui cercetă clădirea și împrejurimile, în timp ce el și Kendale făcură schimb de politeturi.

Însoțitorul său, Monsieur Calvet, nu era o figură impresionantă. De înălțime medie, clădit destul de firav, așa cum pot fi francezii, și cu părul negru deja rărit, deși nu părea mai în vârstă decât Kendale și Penthurst. Ochii îi trădau inteligența, și îi lăsară lui Kendale impresia unor ochi care văd limpede. Un astfel de om, dacă era într-adevăr scriitor, dacă ar avea tendința să descrie lumea așa cum o vedea, ar fi periculos pentru orice guvern.

În timp ce ducele examina proprietatea, Monsieur Calvet își examina gazda.

– Ne întâlnim, în sfârșit, Lord Kendale, spuse. Excelența Sa m-a informat că sunteți interesat să mă cunoașteți. E rar să pot fi de folos oricui zilele astea, cu atât mai puțin unui lord englez. Mi-ar face o deosebită plăcere să aflu că nu sunt complet irelevant.

– Am vrut să vă cunosc pentru că am niște întrebări legate de Franța la care îmi puteți, poate, răspunde. V-aș fi vizitat la Londra, totuși. Nu trebuia să veniți până aici.

– Excelența Sa a considerat că întoarcerea dumneavoastră la Londra s-ar putea să mai întârzie. Avea motiv să călătorească pe aici, așa că a decis să-l însoțesc. Îi aruncă o privire lui Penthurst. N-aș crede că există întrebări la care guvernul dumneavoastră nu știe deja răspunsurile.

– Nu sunt genul de întrebări de care s-ar preocupa miniștrii. Există, de asemenea, cineva pe care aș vrea să-l cunoașteți. Numele ei este Marielle Lyon. Ați auzit de ea?

– E bine-cunoscută printre noi, după reputație. N-am cunoscut-o, totuși. Ce-ați vrea să aflu de la ea? Încercați

să descoperiți adevărul despre trecutul ei? Dacă e o impostoare, așa cum susțin unii, sau o orfană nobilă, așa cum susține ea?

Determinarea lui s-o demaște îi păru ca o trădare acum. Nu-l pierdea din ochi pe Penthurst, care întârzia intrarea în casă, oprindu-se să se uite, în mod inexplicabil, la micile ferestre care dădeau în pivnițe.

– Nu caut să descopăr nimic special despre ea. Totuși, dacă aveți ceva remarcabil de spus după ce o cunoașteți, v-aș ruga să așteptați până ce reușesc să fac în așa fel încât să vorbim în privat.

Calvet îl privi pe Penthurst, apoi încuviință din cap în cel mai vag mod cu putință.

Kendale îl invită pe Penthurst să-i însoțească în timp ce-l ducea pe Calvet în casă. Și așa se trezi nu doar primind oaspeți, dar și oferindu-și ospitalitatea unui om a cărei prezență o evitase. Fără îndoială că Penthurst își permisese să vină din cauza acelei cine la Ambury. Ambury avea multe răspunsuri de dat dacă surpriza aceea condusese la asta.

Fu ușurat să observe că lacheii care călătoreau pe scările trăsurii nu aduseseră bagaje. Propriul său lacheu, în persoana lui Angus, care fusese iarăși obligat să intre în rolul și hainele necesare, deschise ușa către bibliotecă cu mare fast.

– Te rog, anunț-o pe domnișoară Lyon că oaspeții noștri sunt aici, zise Kendale în timp ce intra.

Calvet se așeză confortabil pe un scaun. Penthurst continuă să se uite în jur, privind peisajul de la ferestre și examinând mobilierul. Poate că avea impresia că dacă părea neatent, Kendale urma să-i pună lui Calvet întrebări în prezența sa. Dacă așa credea, se înșela amarnic.

– Ți s-a dus dorul, zise într-un târziu, trăgându-și un scaun. Ochii săi adânciți în orbite îl priviră în expectativă. Southwaite a zis că a crezut că ai plecat pe coastă. Eu am crezut că poate ai plecat din țară.

– N-aș pleca din țară fără să anunț pe nimeni.

– Ei acum, amândoi știm că asta nu-i adevărat. Și totuși, am fost ușurat să primesc răspunsul tău, care indica faptul că mesajul meu te-a găsit aici.

Domnul Calvet se uita de la Kendale la Penthurst și înapoi. Dovedea că avea într-adevăr inteligența pe care i-o sugerau ochii, prin faptul că tăcea.

– Ușurat? Mă simt flatat că îți faci griji pentru mine.

– Nu ușurat pentru tine. Pentru mine. Pitt a primit vestea că o parte din armata noastră a intrat în Franța pe coasta de sud-est. Fiindcă nu fusese autorizată nici o acțiune de acest fel, m-a interogat referitor la aceia dintre prietenii mei care e știut că acționează uneori independent. Southwaite și Ambury sunt în Londra și absolviți de orice suspiciune. Mai rămâneai tu.

– Ar trebui să-l informezi că nu ești responsabil pentru deciziile cunoștințelor tale. Totuși, dacă corespondența noastră o să-i permită prim-ministrului să doarmă mai bine, nu pot decât să mă bucur.

– Din păcate, nu l-a liniștit în totalitate. A început să pună niște întrebări incomode despre casa ta.

– De asta ești aici? Să-mi examinezi aranjamentele domestice?

– Sunt aici să-ți facilitez întâlnirea cu domnul Calvet. Când am fost chemat la una din proprietățile mele, mi-am dat seama că urma să trec la câțiva kilometri de Ravenswood. Domnul Calvet a fost atât de amabil să realizeze că ar fi la îndemână să mă însoțească, astfel încât să vă puteți întâlni.

– Bineînțeles că sunt recunoscător că ați făcut-o, domnule Calvet. Kendale orientă conversația către adevăratul său oaspete. Înțeleg că decizia dumneavoastră de a deveni un oaspete al Angliei a fost subită.

Domnul Calvet își descrise cariera de dinainte de fugă. Susținuse revoluția în primele ei zile și nu contestase nici măcar că trebuiseră să cadă câteva capete.

– Am supraviețuit la ce era mai rău dispărând. M-am întors în satul familiei mele și am devenit un fermier, ca tatăl meu. O să spun doar că e bine că hrana oamenilor

nu depinde de talente ca ale mele. Pana mi s-a dovedit mai profitabilă, fiindcă scriam sub un pseudonim. Vechii mei prieteni știau unde să mă găsească și eram mereu informat, așa că am avut mereu cusururi și lucruri dizgrațioase asupra cărora să comentez. E o libertate imensă în a fi anonim.

– Și totuși, a trebuit să fugiți.

– Ah, da. Unul dintre acei prieteni a ales să-mi dea în vileag pseudonimul după ce publicasem un pamflet despre care a crezut că-l critica pe el. Am aflat ulterior că era adevărat, numai că eu n-aveam idee că era implicat în afacerea pe care o expusesem.

– Pare o meserie periculoasă.

– În Franța, în momentul de față, este. Și cu ambițiosul corsican câștigând din ce în ce mai multă influență, probabil c-o să rămân în Anglia niște ani buni, din păcate.

– Își perfecționează engleza, ca să poată face pentru noi ce-a făcut pentru ei, interveni Penthurst sec.

Kendale se gândea cum să-l înlăture pe duce din conversație. Penthurst știa deja că voia să-l întrebe pe Calvet despre niște figuri politice minore din Franța, dar n-ar fi fost convenabil să afle și detaliile atât ale întrebărilor, cât și ale răspunsurilor.

Un mesaj primit de Angus la ușă amână necesitatea întrebărilor pentru moment. Angus se apropie și se aplecă ușor să-i spună la ureche:

– Domnișoara Lyon a coborât.

– Trimite-o înăuntru.

Cu o afectare subtilă, Angus deschise ambele uși, apoi se dădu în lături. Marielle Lyon intră în cameră.

Cei trei bărbați se ridicară în picioare. Lui Kendale aproape că i se tăie respirația. La fel și oaspeților săi. Toți rămaseră nemișcați, holbându-se la cum o rochie decentă și câteva bijuterii accentuau frumusețea lui Marielle.

Părea mai înaltă. Țesătura verde a rochiei îi sublinia silueta suplă. Talia înaltă îi scotea în evidență sânii

rotunzi, perfecți. Își ridicase părul și purta un colier simplu de perle și cercei din câte o perlă, care îi scoteau în evidență curba gâtului. Sigură pe ea și splendidă, făcu o reverență în fața lui Penthurst în timp ce se făceau prezentările.

Kendale trebui să-și desprindă privirea cu un efort. Fusese fermecătoare în zdrențele ei, dar asta era diferit. Purta hainele acelea la fel de natural cum își purta pielea. N-o copleșeau. N-o decorau pur și simplu. O completau.

În doar câteva minute, domnul Calvet începu o conversație cu ea. Stăteau față-n față, vorbind repede în franceză. Lui Marielle i se putea citi pe față bucuria de a fi în prezența unui concetățean de-al ei. Erau concentrați unul pe celălalt, și râsul le deveni familiar.

Fapt care îl lăsă pe Kendale să se ocupe de ducele de Penthurst.

– Ai arătat un interes ieșit din comun față de exteriorul casei când ai sosit, zise el.

– N-o știu bine. Cred c-am mai fost aici o singură dată. La o petrecere dată de fratele tău și de soția lui. Tu erai în armată atunci.

– Nu știam că ai început să cultivi interes pentru arhitectură. Te-ai apucat de desenat planuri?

Penthurst se uită direct la el. El îi întoarse privirea.

– Nu măsuram pereți. Îi căutam pe ei.

– Cine ar fi acești „ei"?

– Oamenii de sub comanda ta.

– Servitorii nu atârnă de cornișe. Sunt unde stau de obicei servitorii.

– Nu mă refer la servitori. Cunoscându-te, probabil sunt foarte puțini pe aici. Se aplecă în față, își așeză coatele pe genunchi, își puse o mână deasupra celeilalte și ridică privirea. Tu ai trimis oameni în Franța săptămâna trecută? Armata aia de care s-au plâns francezii a fost armata ta?

– Nici un om aflat sub comanda mea nu e în Franța.

– Nu asta am întrebat.

Oftă și se lăsă pe spate în scaun. Dincolo, pe divan, Marielle și domnul Calvet își continuau sporovăiala, vorbele lor sunând ca o melodie lungă și săltăreață.

– Un bărbat a dispărut. Un simplu negustor de postavuri simplu, nevinovat, fără poziție guvernamentală. E crezut mort.

– Nici unul dintre oamenii de sub comanda mea n-ar ucide un negustor simplu și nevinovat.

– Păi, îți poți imagina de unde vine suspiciunea. Circulă zvonuri despre niște englezi în regiune, apoi un om dispare. Scrisoarea către Pitt ne acuză de răzbunare împotriva celor implicați în situația de la Toulon.

– Și acest negustor a fost implicat. Nu-mi mai pare așa nevinovat.

– Se știe că ești înverșunat când vine vorba de asta. Că învinuiești guvernul că nici n-a acționat decisiv și nici n-a cerut dreptate. Se știe că unitatea ta a fost aproape masacrată, că ați fost mult în inferioritate numerică și înconjurați în timp ce încercați să scăpați. Deja s-a avut foarte multă răbdare cu refuzul tău de a vedea situația în ansamblu. Dacă acum îți cauți propria dreptate, asta nu va fi tolerat.

– Ai fost trimis să mă amenințI? Ce tupeu! Un negustor de postavuri nu chiar așa de inocent dispare și circulă zvonuri că niște soldați englezi dădeau târcoale prin zonă, și rezultatul e că ar trebui să ascult avertismente trimise prin intermediari de la Pitt? Este un nerod dacă crede că dau doi bani pe asta.

– Fără amenințări. Fără avertismente. Și nici n-a fost el cel care m-a trimis la tine. Am vrut doar să știi că se nasc zvonuri despre asta și despre tine. Dacă într-adevăr te-ai implicat într-o campanie de răzbunare, ai grijă să nu te trezești față-n față cu armata noastră în loc de a lor, asta e tot.

– *Mon dieu*, am fost nepoliticoși. Marielle ridică vocea și le atrase imediat atenția celor doi bărbați. Mă scuzați, Excelență, am fost așa de plăcut surprinsă să întâlnesc

un concetățean, încât am abuzat prea mult de șansa să-mi vorbesc liber limba.

– Scuzele dumneavoastră nu sunt necesare, domnișoară Lyon. Domnul Calvet, în schimb, are multe de explicat pentru că v-a ocupat în totalitate și ne-a refuzat mie și lui Kendale farmecul dumneavoastră. Penthurst se ridică. Trebuie să-mi cer și eu partea. Ați dori poate să ieșiți la o plimbare cu mine? Dacă-mi amintesc bine, există o grădină îngrădită de ziduri în spatele casei. Puteți continua să vorbiți franceză dacă vreți. Mi s-a spus că o vorbesc destul de fluent.

Flatată și mulțumită, Marielle îi permise lui Penthurst să-i ia mâna și s-o ridice.

– Amintirea dumneavoastră despre grădină e corectă. Aș fi onorată să vă arăt.

Fără să fi rostit un cuvânt în acest sens, Penthurst arătă clar că-și dorea compania lui Marielle și a nimănui altcuiva. În timp ce părăseau biblioteca împreună, ea râse la ceva ce zisese ducele.

Kendale îi privi plecând, încercând să-și țină gelozia sub control. Penthurst nu era numai un duce, ci un duce arătos, de succes, galant, popular printre gazde pentru spiritul său și printre miniștri pentru sfaturile sale. Era un model de perfecțiune, al naibii! Cu siguranță nu era deloc ca Gavin Norwood, vicontele Kendale.

– Lord Kendale.

Vocea îl smulse din fierberea lui interioară. Se întoarse către domnul Calvet.

– Mi-ați cerut să menționez în privat dacă mi s-ar părea ceva ciudat. Și mi s-au părut câteva lucruri *pas normal* la *Mam'selle Lyon*.

– Vă rog, detaliați.

Calvet închise ușa, apoi se reașeză pe canapea. Kendale rămase în picioare. Una dintre ferestrele din bibliotecă dădea în grădină. Luă în considerare să-i zică lui Calvet să-și țină observațiile pentru altă dată.

– Franceza ei e excelentă. E foarte bine educată. Este bine-crescută.

– E nepoata unui conte, așa că lucrurile astea nu sunt o surpriză.

– Da, și nu. Accentul ei e parizian, când e atentă, dar localizat când e surprinsă sau în largul ei. Era un lucru obișnuit la elitele noastre. Au învățat să-și piardă accentele locale ca să nu fie văzuți ca prea provinciali și demodați. În momente emoționante, limba tinereții lor iese la iveală. Făcu o pauză. În timp ce vorbeam, asta i s-a întâmplat de câteva ori. Mici alunecări. O schimbare de accent sau un cuvânt regional care nu e comun peste tot.

– E la fel și aici. Când băieții pleacă la școală, cei din zone cu un accent local puternic învață să scape de el rapid fiindcă sunt tachinați. Nu e nimic remarcabil că ea face asta.

Calvet își așeză degetele împreunate la vârfuri în fața gurii, în timp ce se gândea.

– Dacă este totuși ceva remarcabil, ați vrea să știți? Ați zis că vreți, dar...

– Desigur.

– *Bien.* Ea spune că este nepoata contelui de Vence. Provinciile lui sunt in sud, la mare. Dacă ar fi locuit în apropiere, acela ar fi trebuit să fie accentul local pe care l-ar vorbi când e în largul ei.

– Și totuși, nu ăsta a fost accentul pe care l-ați auzit, așa-i?

– Exact. Am auzit o femeie tânără din vest. Nu bretonă, clar. Dar... poate din regiunea Loire. Ridică din umeri. Poate familia ei a locuit acolo, și ea susține că a avut o relație mai apropiată cu unchiul ei ca să se descurce. Zice că nu locuia departe și mergea în vizită. Pentru cei care judecă, contactul și apropierea sunt la fel de importante ca legătura de sânge.

Kendale începu să se plimbe reflectând la revelațiile lui Calvet. Când Madame Peltier făcuse aceeași observație, nu-i dăduse prea mare importanță. Dar ca scriitor și pamfletar, Calvet călătorise mult. În plus, cei care

se îndoiau de Marielle... ea sigur n-ar fi fost în largul ei cu ei. Ca să nu alunece în acel accent local.

Se trezi lângă o fereastră care dădea în grădină. Dedesubt, Marielle și Penthurst se plimbau pe alei.

Ea era nemaipomenit de frumoasă. Felul ei distinct de a merge se potrivea cu rochia și o făcea să pară regală. Dacă era cine susținea că e, nu avea nevoie să aspire la a deveni amanta ducelui. Putea spera să-i fie soție.

– Apoi mai e și cealaltă ciudățenie, zise Calvet. Nu prea știu ce să înțeleg din ea.

Kendale se întoarse.

– Ce altă ciudățenie?

– Din nou, felul în care vorbește. Nu numai franceza ei. Ci engleza ei. E prea bună, Lord Kendale. E mai bună decât a mea, și eu vorbesc engleză de când eram mic. Ascultați-mă pe mine, apoi gândiți-vă la cum vorbește ea. Nu cred că ați mai găsi o asemenea engleză vorbită de vreun emigrant. Accentul ei e foarte subtil, dar nu asta e ciudățenia. Nu se chinuie deloc cu felul în care sunt alcătuite propozițiile, ca noi toți ceilalți. Fie capacitățile ei de a imita sunt foarte bune, fie a avut cei mai buni profesori.

– Ea zice că cei care nu învață accentul corect sunt leneși. Zice că face eforturi speciale.

– Efortul e evident, și a dus la un succes neașteptat. Asta, împreună cu ușurința cu care folosește cuvintele și sintaxa, o face neobișnuit de fluentă.

Neobișnuit de fluentă. „*Je suis désolée.* Îmi pare rău că te-am dezamăgit." Atât de fluentă, încât gândea în ambele limbi în preajma morții. Și-n alte momente. „Te vreau." Nu *vous*, ci tu.

Era asta o dovadă că primise o instruire deosebită, așa cum presupusese inițial? Ar fi putut oare să se dea drept englezoaică dacă misiunea o cerea?

Ura modul în care mintea începuse să întoarcă dovezile pe toate părțile, căutând răspunsuri. Vrusese foarte tare s-o demaște pe femeia asta. Acum, deși Calvet

îi dădea motive să creadă că judecata lui fusese corectă, nu voia să accepte implicațiile acestui lucru.

Dedesubt, în grădină, Penthurst făcu un gest. Probabil că zisese ceva spiritual, fiindcă Marielle râse. Se întoarse cu fața la duce și ochii îi străluciră de amuzament. Penthurst nu era ușor de fascinat, dar Kendale își imagina că nu putea fi nici imun.

„Nu fi așa în largul tău, Marielle. Nu-ți dezvălui accentul dacă-și exersează franceza cu tine. Este tipul care să observe."

Se smulse de la fereastră și se întoarse spre domnul Calvet.

– Vă mulțumesc pentru atenția cu care ați tratat rugămintea mea în legătură cu ea. Ce mi-ați spus este fascinant.

– Ei bine, e o femeie fascinantă, nu-i așa, Lord Kendale?

– Ca să trecem la afacerea pentru care am dorit să vă întâlnesc. Penthurst a spus că sunteți foarte bine informat în legătură cu situația politică din țara dumneavoastră. Că-i știți nu numai pe miniștrii și liderii naționali, dar și pe cei importanți din provincii.

– Profesia mea presupunea să-mi țin mereu ochii deschiși și urechile ciulite. Îmi cunosc probabil țara mai bine decât cei mai mulți.

– Vă spune ceva numele Lamberte?

Calvet își ridică fața, curios.

– Aș putea să știu cum ați ajuns să cunoașteți acest nume?

– L-am auzit menționat de cineva.

Calvet își încrucișă brațele și reflectă, înainte să răspundă.

– Antoine Lamberte este la momentul de față un membru important al guvernului regiunii Vendée. Poate cel mai important în termeni de influență. Are multă ambiție și cel mai probabil că va obține o poziție la Paris, în cele din urmă.

– Pare că sunteți deranjat să vorbiți despre el.

– De regulă sunt deranjat să vorbesc despre un om care a amenințat să mă ucidă, Lord Kendale. S-a întâmplat după ce regiunea s-a opus revoluției și s-a revoltat. Lamberte este fiul nelegitim al unui baron. A fost educat de tatăl său și chiar i s-a oferit un post de administrator în casa familiei, când fratele său vitreg a preluat moștenirea. Dar el s-a implicat în revoluție și a fost dat afară. Luptele din regiunea familiei sale, lângă Savenay, au fost urâte. A fost haos. Și când s-au terminat, fratele lui era mort. Nu a fost o execuție. A murit în revoltele care înghițiseră teritoriul. În șase luni, Lamberte locuia în *château*, așa cum o făcuse fratele său, doar că acum pe post de reprezentant al noului guvern.

– Și de ce a amenințat să vă ucidă?

– Am făcut greșeala să-l întreb despre moartea baronului. Am fost la Vendée să scriu despre acest episod regretabil în marea noastră încercare și am auzit de moartea sa, între multe altele. Unii spuneau că propriii servitori l-au ucis. Alții susțineau că, văzând că totul e pierdut, și-a ucis amanta și s-a sinucis. Mărturisesc că mă gândeam să scriu un roman despre acel om. Mi se părea o poveste interesantă.

– Dar Lamberte avea alte idei în legătură cu asta, îmi imaginez.

– M-a chemat la el. Părea un baron, cum stătea și mă interoga. Apoi m-a informat că ar fi o decizie înțeleaptă să părăsesc Savenay. Își ridică mâinile. Am plecat, dar l-am urmărit de la distanță. Din cauza problemelor de acolo, are mai multă putere decât ar fi avut în mod normal. Nimeni nu-i contestă deciziile. A ținut opoziția la pământ, din când în când executându-i pe cei care făceau probleme. Mereu cu un fel de proces, bineînțeles.

– E clar că nu-l simpatizați. Nimeni altcineva nu-l găsește deranjant? Toți miniștrii îl favorizează?

– Deloc. Sunt unii care cred că nu e de încredere. Alții care cred că-și vede doar propriile interese. Apoi există critici despre stilul lui de viață – prea luxos, ca al tatălui său. Am încredere că aceste minți sănătoase vor

învinge până la urmă în ceea ce-l privește, dar nu poți fi niciodată sigur.

Nu, nu poți fi niciodată sigur.

– Dacă v-ați fi scris romanul, cum ar fi murit ultimul baron? Sinucidere?

Calvet clătină din cap.

– Ar fi un final prea dezamăgitor. În romanul meu, ar fi ucis de cineva care profită de haos ca să ascundă o crimă care n-are nici o legătură cu politica sau cu cauza poporului. Ca multe alte crime, ar fi despre invidie și lăcomie și o ură nutrită un timp îndelungat. Ar fi o poveste despre oameni, nu despre politică.

Zgomot de voci se auzi în apropiere de casă, prin fereastră. Uși se deschiseră și zgomotul se auzi și mai tare. Penthurst vorbea cu voce joasă, în franceză. Kendale încerca să audă ce spunea.

– Vorbește bine, rosti Calvet încet.

Bineînțeles c-o făcea. Era un blestemat de duce! Un blestemat de duce care acum flirta într-o franceză vorbită prea încet și prea rapid pentru a-i permite lui Kendale s-o descifreze.

– Îi spune că trebuie să rămână în Londra în timpul următorului sezon, ca să nu rateze toată distracția.

Ea nu avea o garderobă pentru sezon. Dacă i-ar fi explicat asta, Penthurst s-ar fi oferit probabil să-i cumpere una.

Intrară în bibliotecă, amândoi cu sclipiri în ochi și zâmbind.

Kendale reuși să găsească amabilitatea de a-i invita pe Penthurst și Calvet să ia masa împreună înainte să plece, așa că se mutară toți în sufragerie.

Calvet îi distră cu povestiri despre slăbiciunile guvernului francez și despre noua și strălucitoarea stea militară numită Napoleon. Penthurst îl interogă un pic. Kendale îi lăsă să vorbească. Marielle arăta superb și mai interesată decât ar fi majoritatea femeilor, dar, pe de altă parte, vorbeau până la urmă despre țara ei.

Într-un final, se sfârși. Marielle se retrase, după multe politeți și complimente. Era singurul lucru pe care Kendale putea să-l facă ca să-și scoată propriii oaspeți afară din casă.

Pe când plecau, Calvet rămase în urmă și se opri lângă ușă.

– Lord Kendale, un moment, vă rog.

Kendale se opri. Penthurst merse mai departe și se urcă în trăsură.

– Mă tot gândesc de vreo două ore, încercând să decid dacă ar însemna că trădez un secret dacă v-aș dezvălui ceva. Am ajuns la concluzia că nu trădez.

– Ce anume?

– M-a surprins să vă aud menționându-l pe Lamberte. A mai fost ceva ciudat. Vedeți, când am discutat singur cu *Mam'selle*, și ea m-a întrebat de aceeași persoană.

Se îndepărtă apoi și se urcă în trăsură. În timp ce trăsura pleca pe alee, Angus ieși din casă și privi în urma lor.

– Cât a fost în grădină, ducele a analizat casa de parcă ar fi plănuit să picteze un tablou cu ea.

– Cred și eu.

– Cred c-o interoga și pe ea, despre cine a fost pe-aici.

– Poate.

Urma să afle în curând.

– Du-te și spune-le oamenilor că pot ieși din pivniță acum.

Marielle privise din capul scărilor, în timp ce oaspeții plecau. Angus intră primul, apoi se grăbi spre spatele casei. Kendale intră la puțin timp după el.

O observă stând la jumătatea scărilor. Se opri și se uită spre ea.

– Flirtai cu el.

– Îl amuzam. E o diferență.

– Chiar așa o fi?

– Bineînțeles. Toată lumea știe. Dacă ai petrece mai mult timp cu oamenii în timp ce se distrează, ai ști.

El înaintă cu paşi mari spre ea. Expresia de pe chipul său aproape c-o făcu să se dea un pas în spate.

Îi luă mâna şi continuă să meargă cu paşi mari, făcând-o aproape să alerge ca să nu fie târâtă. El deschise uşa de la camera ei şi o azvârli înăuntru. Spre marea ei mirare, intră în urma ei şi închise uşa.

– Treci pe pat.

Marielle chiar făcu un pas înapoi de data asta, dar apoi se ţinu tare.

– Mă *rogi* frumos să mă aşez pe pat, Lord Kendale? Îşi miji ochii privindu-l. Mă *întrebi* dacă mi-ar plăcea să joc rolul iubitei tale acum?

Asta îl trezi. Se uită furios la ea totuşi, nemulţumit că primea lecţia aceea în acea zi. Strânse din dinţi, şi un amuzament periculos sclipi în ochii lui.

– *Te rog*, treci pe pat, Marielle.

Părea o irosire să strice rochia aceea frumoasă din cauza dispoziţiei lui ciudate. Totuşi, Marielle se aşeză pe pat, apoi se lăsă pe spate. Spre şocul ei, el o ridică şi o răsuci cu faţa la cuvertură. Un alt şoc veni când el îi ridică şoldurile până ce o puse în genunchi, mânuind-o ca pe o păpuşă, aşezând-o după bunul lui plac.

Îşi simţi fusta ridicată. El i-o împinse în sus, până ce i se adună la umeri şi aerul rece îi atinse picioarele şi fundul. Toată îmbujorată, şi mai excitată decât ar fi recunoscut în faţa lui, se uită în spate, peste umăr. Arzând de dorinţă şi de cine mai ştie ce în acea zi, el îşi desfăcu pantalonii.

Marielle îşi feri privirea şi aşteptă ca el s-o pătrundă. Nu se aştepta la vreun preludiu. Aşa că el o uimi din nou când o mângâie cu o grijă neaşteptată. Acea mângâiere o atinse profund. Întregul ei corp se cutremură de o plăcere care se revărsă chiar prin centrul fiinţei sale. Iar şi iar el o atinse, până ce ajunse să se joace cu punctul cel mai intens. Senzaţia deveni de nesuportat, şi ea nu îşi mai putu controla reacţiile. Îngropându-şi ţipetele în cuvertură, îşi ridică şoldurile şi mai

sus și se mișcă odată cu atingerea, în timp ce senzațiile o săgetau.

Simți un sărut pe șale.

– Da, așa Marielle. Arată-mi că ai nevoie de mine.

O nouă mângâiere, testând, descoperind, înrăutățind lucrurile. Întregul ei trup țipa și implora. Respirația ei deveni o serie de gâfâieli șocate, crescând și crescând, până ce eliberarea pură și completă o cutremură. Atunci el intră, într-un final, iar și iar, așa de tare și de adânc încât ea își imagină că o să-l simtă zile întregi.

– Ducele m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg înapoi la Londra cu el și domnul Calvet, zise Marielle în acea noapte, după ce se tot gândise dacă să spună ceva sau nu.

Pasiunea din noaptea aceea conținuse foarte puțin din delicatețea celei din urmă. El pusese stăpânire pe ea, fără îndoială, din momentul în care o luase de mână și o trăsese pe scări. Poate că fusese din cauza rochiei sau poate a vizitatorilor. Nu-i scăpase cum prezența lui Penthurst îi întunecase dispoziția lui Kendale.

Se dăduse la o parte de deasupra ei, dar o ținea încă aproape.

Marielle menționase oferta lui Penthurst tocmai acum pentru că, ținută așa, nu cunoștea nici o frică, cu atât mai puțin frica de furia acestui bărbat.

– Nici măcar nu era o invitație. Cred că suspectează că mă ții prizonieră.

El se ridică pe coate și o privi.

– Și ce-ai spus?

– I-am zis că voi mai sta câteva zile.

Privirea lui se îmblânzi.

– Nu mai e chiar o temniță dacă alegi să stai. Nu te-aș fi putut opri să pleci.

– Recunosc că am fost tentată, dar... Nu voiam să se știe că răpești femei și le forțezi să trăiască în casa asta. Ar putea fi foarte greșit înțeles.

– Nu sunt chiar un temnicer grozav dacă îți faci griji cu privire la reputația mea. Îi sărută umărul, ca o recunoaștere a faptului că raportul de prizonier–temnicer nu li se mai aplica lor sau acestei vizite ciudate.

– A mai zis și altceva interesant? Despre casă?

Trebuia să-și fi dat seama că el ghicise.

– A observat că nu e nici o femeie și foarte puțini servitori, și asta i s-a părut ciudat. I-am spus că nu m-aș fi așteptat să fiu oaspetele unui asemenea călugăr, dar că a fost suficient de confortabil pentru o perioadă scurtă.

– Călugăr? Asta cu siguranță nu e o mănăstire. Și cât despre confortabil...

Mâna lui se închise pe sânul ei și rămase acolo. Căldura dulce o atinse și îi aduse mai mult confort decât și-ar fi imaginat el.

– Nu era sigur despre noi. I-am spus că o să-l las să se întrebe. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui. De ce-a venit aici? Cu atâtea întrebări. Prea curios pentru un simplu oaspete. Am crezut că e un prieten.

– A fost un prieten, odată. Poate că el crede că încă este. Nu m-am decis încă asupra acestui aspect. Totuși a venit, cred, ca să nu vină alții.

– Care alții?

– Acei alții care urmăresc franțuzoaice frumoase cu trecut ambiguu.

Faptul că agenți guvernamentali ar putea fi curioși în legătură cu Kendale o alarmă. Faptul că el vorbea încă atât de ușor despre scopurile ei îndoielnice o întristă.

Se certă singură fiindcă se simțise rănită. La ce se așteptase? Ca doar câteva nopți de plăcere să-l transforme iar în nătâng, așa cum îl poreclise la început? Confortul de care vorbea el era foarte diferit de ceea ce simțea ea. O masă bună l-ar fi făcut probabil la fel de mulțumit.

– Ai făcut ceva rău? I-ai ascuns pe cei mai mulți dintre oamenii ăia azi. De duce?

El se rostogoli pe spate, dându-i drumul. Ea așteptă ca brațul lui s-o tragă din nou aproape. Și-ar fi cuibărit capul în îmbrățișarea lui, ca noaptea trecută, și poate

ar fi simțit pacea aceea nesfârșită din nou. Dar, spre dezamăgirea ei, el rămase nemișcat și singur, cu profilul ferm.

– N-am făcut nimic rău. Nimic dezonorant. Am trasat doar o cale spre dreptate și am parcurs primii kilometri pe ea.

– N-aveți curți de judecată pentru asta aici? Credeam ca englezii au multe. Mai multe decât au nevoie majoritatea țărilor.

El zâmbi, dar clătină din cap.

– Nici o instanță de-a noastră nu se ocupă cu asta.

– La ce bun să fii lord dacă nu poți căuta dreptatea într-o instanță? M-aș aștepta ca până și judecătorii corupți să aibă grijă să fie corecți în cazul tău.

– Ai înțeles greșit. Instanțele noastre sunt inutile pentru că nu e o treabă englezească.

Nu mai zise nimic. Subiectul îl tulbura. Îi simți mintea întorcându-se spre sine, stăruind asupra acestei căi și a călătoriei la care se referea, și asupra scopului ei.

Ea ajunsese în plus în patul acesta. Împinse cearșaful și se întinse să-și ia hainele. Mâna lui o apucă de încheietură, o trase spre el și o înveli la loc. Ea își așeză capul pe umărul lui și sufletul ei oftă în timp ce-și lăsa deoparte armele pe care le purta mereu, pentru orice eventualitate.

– Ai auzit de asediul din Toulon? întrebă el, și întrebarea pluti în tăcere.

– Bineînțeles.

El vorbea despre o răscoală împotriva guvernului revoluționar care avusese loc cu șase ani în urmă, una dintre multele care se încheiase cu victoria republicanilor. Trupe și marina engleză fuseseră implicate, de partea regaliștilor. Era pe buzele multora acum pentru că acest Napoleon, care se ridicase așa de rapid, avusese unul dintre primele lui momente de strălucire acolo.

– Eu am fost la Toulon, sub comanda lui O'Hara, continuă el. După ce a fost înfrânt și arestat, după ce totul s-a prăbușit, noi a trebuit să ieșim cumva. Un grup

de-al nostru s-a ascuns în casa unei femei cu care unul dintre ofiţerii noştri se împrietenise.

– Erau iubiţi?

– El credea că erau. El cel puţin credea c-o iubeşte. Plănuia s-o aducă cu el şi nu asculta pe nimeni care-i spunea că e mult prea periculos. Feversham nu era un om sentimental cu femeile, aşa că atitudinea lui a fost respectată mai mult decât ar fi fost dacă ar fi avut o serie lungă de amante.

„Un om cam ca tine", se gândi ea.

– Ajuta şi faptul că era foarte frumoasă, îmi imaginez. Toţi erau un pic invidioşi pe Feversham. Femeia asta ne-a ajutat pe cincisprezece dintre noi să ne ascundem o săptămână. Aducea informaţii despre desfăşurarea forţelor republicane în oraş şi ştiri despre execuţii. Erau multe de-astea.

Mereu erau când răscoalele erau înăbuşite. Mii muriseră în timp ce noul guvern îşi consolida puterea şi îşi impunea autoritatea în regiuni mai puţin doritoare să accepte noua ordine. În urmă cu şase ani, Franţa era o ţară în care ori te ascundeai, ori mureai, ori fugeai.

– Găsise modalităţi de a cumpăra mâncare, fără să dea semne că ar hrăni aşa multe guri. A îngrijit doi oameni care fuseseră răniţi. Când s-a întors într-una din zile şi ne-a spus că trupele care păzeau drumul spre nord fuseseră chemate în alt oraş şi că drumul urma să fie liber în noaptea aia, am profitat de şansă să fugim.

Marielle simţi că i se strânge stomacul. Credea că ştie ce o să urmeze.

– Drumul era liber. Aproape un kilometru ne-am mişcat cu uşurinţă. Apoi, brusc, ne-au încercuit, venind din toate direcţiile. Erau mai mulţi ca noi şi ne-au înconjurat, iar noi luptam pentru vieţile noastre. Iubita lui Feversham venise într-adevăr cu el, dar când el a încercat s-o protejeze, ea s-a desprins şi a fugit la soldaţi. Ei au lăsat-o să treacă şi a dispărut. Atunci am înţeles toţi că ea îl trădase şi că ne adusese acolo să murim. Făcu

o pauză lungă, apoi oftă. Și am murit, cei mai mulți dintre noi. N-am crezut vreodată să văd așa carnagiu.

– Feversham?

– Fusese tăiat, dar l-am târât după mine când am reușit să scap. A murit pe drum, totuși. Doar patru dintre noi am scăpat.

Confidența lui încărcase aerul cu intimitate, ca și cum acum împărtășeau un secret. Doar că nu era un secret. Toată lumea știa despre Toulon. Dar amintirile lui i le evocară pe ale ei, din locul unde le ținea ascunse, și ele se întâlniră în tăcere. Ea fu aproape, foarte aproape, să-i spună că înțelegea mai bine decât ar putea el crede vreodată.

– Dreptatea ta este în legătură cu femeia asta?

Altă pauză, apoi el clătină din cap.

– Am aflat că un colonel și-a asumat meritul pentru acest complot. Fratele ei, un negustor, a profitat frumos de un fel de recompensă. Cred ca ea i s-a confesat, iar el a mers la colonel.

Dar ea îi adusese la drumul ăla. Ea fusese trădătoarea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cauți s-o pedepsești pe femeia asta?

După o pauză mult mai lungă, ca și cum ar fi dezbătut în sinea lui întrebarea, răspunse:

– Nu omor femei.

Un răspuns uimitor. Dreptatea lui va fi în sânge se părea.

– Și colonelul ăla? Cine era?

El se mișcă iar, astfel încât o acoperi, iar corpurile lor se lipiră. O privi în ochi, și Marielle văzu durerea pe care amintirile i-o aduseseră. Văzu și altceva. Un bărbat privind cu prudență o franțuzoaică cu un trecut ambiguu.

Mângâierea lui o asigură că nu era momentul să se gândească la asta. Îngropă îndoiala în plăcere. Când o făcu să țipe de plăcere, dorindu-l atât de mult încât nu-i mai păsa de dreptatea lui, sau de a ei, sau de încredere, sau de fidelitate, el îi strânse mâinile împreunate deasupra capului și o ținu așa, supusă și fără nici o putere,

în timp ce o penetra. O făcu de-a binelea prizoniera lui o vreme, dar, în ciuda acestui control asupra ei, el nu-şi putea înăbuşi neliniştea şi valul de emoţie crudă pe care ea i le ghicise de la început. Doar acum Marielle înţelegea de ce erau acolo.

capitolul 14

Venise timpul. Venise de mult. Kendale decise asta în timp ce călărea alături de Marielle în următoarea după-amiază.

Ea nu avea prea multă experienţă cu caii, şi se vedea. Înşeuaseră pentru ea cel mai bătrân şi mai liniştit cal din tot grajdul, şi totuşi, acum mergeau la pas pe câmp, încet, ca ea să nu se alarmeze. Purta unul dintre superbele costumele de călărie ale vicontesei, unul de un albastru intens, croit şi decorat ca o uniformă militară. Lui i s-a părut asta tipic pentru absurditatea modei feminine. Totuşi, ea arăta foarte bine, chiar dacă nu ţinea frâiele corect, deşi îi arătase de nenumărate ori.

– Putem să ne întoarcem la Londra mâine, zise el.

Ea nu zâmbi. Ochii ei nu străluciră. El ar fi vrut să creadă că regreta finalul acestui sejur.

– Ar fi înţelept aşa. Dominique e probabil îngrijorată şi e nevoie de mine acolo.

– Trebuie doar să avem în sfârşit acea conversaţie pe care am amânat-o de mult prea mult timp.

Ea îi aruncă o privire dintr-o parte.

– Treaba neterminată trebuie terminată, vrei să spui. Nu te temi că, după ce m-am bucurat de luxul acestei case şi de garderoba unei lady, aş refuza să termin treaba, ca să mai stau?

– Nu.

Ştia că n-ar mai fi stat. N-ar mai fi putut. Avea ceva de făcut. Doar că el nu ştia ce anume.

– Atunci, permiteți-mi să fiu succintă, milord. Nu sunt spioană. O jur pe sufletele părinților mei. Gata, treaba e terminată. Îi aruncă o privire beligerantă. Mă crezi?

O credea? Dacă nu, ar fi dus-o la agentul Ministerului de Interne, în Dover. Voia să creadă că nu căutase scuze să n-o facă, doar ca să se culce cu ea.

– Da. Deși te-ai chinuit să trimiți lucruri în Franța. L-ai căutat pe cont propriu pe Garrett, atunci când mesagerii tăi au încetat să te ajute. Aș vrea să aflu de ce.

– Ți-am spus că ajut în trimiterea unor gravuri care îi satirizează pe cei mai răi dintre liderii de acolo. Dacă ești de acord că nu sunt spioană, atunci ce treabă ai cu asta? Acum lupți și împotriva contrabandei, și a francezilor?

– Oamenii fac contrabandă de ambele părți, pentru bani. Tu l-ai plătit pe Garrett. Nu el te-a plătit pe tine. Ai părut că plătești pentru un serviciu.

Ea scoase un geamăt de nerăbdare.

– Mulțumesc că te interesezi de afacerile mele, dar ai și mai puțină autoritate în afacerea asta decât în cealaltă. Acum, având în vedere că această parte a afacerii noastre neterminate este rezolvată, spune-mi, când plecăm? De dimineață?

Pe el nu l-ar fi deranjat să amâne plecarea pe mai târziu. Mult mai târziu. Săptămâni mai târziu. Se îndoia că relația asta ar supraviețui întoarcerii în oraș. Ea avea propria lume acolo, el pe a lui, și amândoi aveau îndatoriri care nu-l includeau pe celălalt. Avea scuza că trebuia să calculeze cam cât de târziu ar fi înțelept să plece, dar întârzierea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

– Da, de dimineață.

Se gândea că probabil ea nu avea să vină la el în noaptea aceea. Finalul iminent al aventurii lor aruncase o umbră asupra zilei, așa cum o furtună la orizont strica o ieșire la iarbă verde, vara. Era acolo, apăsând atmosfera din casă, umbrind fiecare privire pe care și-o aruncau în timp ce ultimele ore de lumină treceau. În acea seară, încercă să-și abată gândurile la biroul său din

bibliotecă, concentrându-se la treburile moşiilor sale. Ea citi o carte întinsă pe canapea.

Când urcară, el o sărută înainte să se despartă, prea conştient că ar putea fi ultimul lor sărut. Apoi intră în camerele sale, îşi scoase haina şi deschise o fereastră, ca briza să reîmprospăteze aerul prea greu de nostalgie.

După jumătate de oră, el ştiu sigur că ea alesese să evite stângăcia unei eventuale încercări de a pretinde că această pasiune ar putea dura în afara acestei case. Se aruncă într-un scaun, închise ochii şi încercă să întocmească în minte o listă cu lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă înainte de călătorie. Pericolele şi problemele îl distraseră suficient de tare că nu auzi nici un sunet care să tulbure tăcerea. În schimb, îi simţi prezenţa dintr-odată şi deschise ochii văzând-o.

– Slavă Cerului! Credeam că poate te-ai culcat, spuse ea. Sau te-am trezit?

– Nu dormeam. O sorbi din priviri, şocat de cât de recunoscător era că venise, totuşi. Eşti dureros de frumoasă în seara asta.

Ea îşi dădu părul peste umăr şi se privi.

– E una dintre rochiile de bal. Trebuia să port una înainte să plec. N-am mai făcut-o niciodată. Mi-a luat mult să mă decid pe care s-o aleg.

Alesese una de culoarea şampaniei. Decolteul adânc dezvăluia partea de sus a sânilor ei frumoşi. O bogăţie de mărgele, dantele şi alte lucruri decorau poalele fustei.

– Poţi s-o iei. Ia-o cu tine.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

– N-am ce să fac cu ea. Poate totuşi, pe cea pe care am purtat-o ieri. O s-o iau pe aia. Ar fi drăguţ să am ceva mai la modă când merg la petreceri sau o vizitez pe Emma sau pe Cassandra.

Auzind-o menţionându-le pe soţiile prietenilor lui, îşi aminti că ea trecea prin lumea lui din când în când. Avea s-o mai vadă. Nu era sigur că acesta era un lucru bun.

– Mă bucur că ai venit în noaptea asta, Marielle. N-am crezut c-o s-o faci.

– O femeie mai practică n-ar fi făcut-o, dar eu a trebuit s-o fac. M-am gândit totuși că poate – nu că asta cred, dar nu se știe niciodată – ai crezut că am fost prietenoasă așa cum un prizonier caută favoarea stăpânului. Dacă asta ai crezut, în noaptea asta nu mai există posibilitatea asta. Nici scuza asta.

Merse către el, cu satinul rochiei făcând valuri și buclele ei lungi în flăcări de la miile de scântei de aur ale lămpii. Și dacă ajungea să trăiască optzeci de ani, el nu va uita niciodată cum arătase ea în noaptea asta.

Zâmbetul ei șugubăț îi juca pe buze, dar ea încerca să pară sofisticată, să se ridice la înălțimea rochiei.

– Și pe urmă, a trebuit să vin pentru că a rămas încă o parte din afacerea noastră neterminată. Am lămurit doar o parte când am călărit azi.

Îi luă o clipă să-și dea seama la ce-ar putea să se refere ea. Așteptă, sperând că avea dreptate. Doar gândul îl făcea să se întărească.

Elegant, delicat, ea se lăsă în genunchi în fața lui. Încă o dată, privirea ei conținea promisiunea unei plăceri de nedescris, în timp ce degetele ei începură să se ocupe de pantalonii lui. De data asta, lucrară eficient. Curând, îi ținea mădularul în mâini. Degetele ei începură să se miște.

De obicei, când făcea asta, el putea să se lase purtat de plăcere și să se bucure de faptul în sine. Dar în acea seară nu putea. Privirea și poziția ei promiteau mai mult, și aceste mângâieri deveniră tachinări care, în mod deliberat, fără milă, îl înnebuneau.

Ea îl privi, savurând puterea pe care o avea asupra lui. Degetul ei mare desenă un cerc pe capul mădularului, care se umflă și mai tare. Ea se aplecă în față, capul ei se lăsă în jos, limba atinse ușor. Tachinarea îi trimise o săgeată de tensiune delicioasă în vintre. Scrâșni din dinți în fața senzațiilor copleșitoare, dar curând nu avu

încotro decât să le cedeze, cu totul, și se predă complet plăcerii cadoului de despărțire al lui Marielle.

– Unde ai fost? Ți-am simțit lipsa la întâlniri, zise Southwaite. Liberalii te-au tot căutat ca să-i susții în insistențele lor să nu existe nici o negociere cu Franța. Nimic n-are mai multă greutate în acest argument ca un om care a luptat pe pământ francez.

– Am fost la Ravenswood. Mă-ndoiesc că am ratat ceva în timpul sesiunilor. Așa e mereu. Dezbaterile sunt mereu la fel, foarte greu se răzgândește cineva.

Sporovăirăîn timp ce jucau câteva mâini leneșe de 21 într-o sală de jocuri decentă, condusă de doamna Burton. La masa de alături, sora lui Southwaite, Lydia, și soția lui Ambury, Cassandra, jucau același joc. Pe cât putea să-și dea Kendale seama, Cassandra venise s-o supravegheze pe Lydia, care începuse să joace jocuri de noroc cu un entuziasm periculos. Ambury, la rândul său, venise s-o supravegheze pe Cassandra însăși, despre care se știa că pierdea masiv, la rândul ei. Southwaite, care nu era omul să-și lase îndatoririle pe seama altora, venise în persoană să-și supravegheze sora.

Kendale era acolo fiindcă avea nevoie să-și abată cumva gândurile de la Marielle. Până acum, nici unul dintre prietenii lui nu-l ajutaseră în acest sens.

– Am o întrebare, Ambury, spuse el în timp ce-și strângea câștigul de la ultima mână. Poți să răspunzi și tu, Southwaite. Când ați avut legături cu femei, pentru cât timp v-au tulburat atenția și viața?

Întrebarea îl prinse pe Southwaite în timp ce cerea o carte. Mâna lui rămase suspendată în aer, în timp ce ochii lui albaștri îi reflectară șocul. Se uită la Ambury.

– Întreabă lucruri de-astea în ultima vreme, explică Ambury. Kendale, fiind Kendale, nu poate să curteze pur și simplu o femeie, să se culce cu ea și să se îndrăgostească, dacă așa comandă Eros, să se satureă de ea și să se despartă. Înainte de orice ieșire în acest război special, el insistă să definească perfect regulile luptei.

– Se gândește să se însoare?

– Nu însurătoare. Tot întreabă despre legături. Nu cu târfe, însă. Știe totul despre ele. La mijloc. Amante.

– Interesant. Și destul de subit.

– Trebuia să se-ntâmple la un moment dat.

– La naiba, sunt chiar între voi!

Ambury îl bătu pe umăr.

– Blestemat să fiu, ești chiar aici, nu-i așa? Acum, să revenim la întrebarea ta. Depinde de femeie și de ce aș descoperi odată ce lucrurile devin intime. Asta o să te șocheze, dar nu sunt chiar ceea ce par uneori. Unele dintre cele mai istețe devin din ce în ce mai încete la minte cu fiecare întâlnire. Unele dintre cele mai blânde devin crude. Este foarte greu să ții o mască în timpul unei aventuri.

– Dacă am presupune că ai tras concluzia că ar fi cel mai bine s-o închei, dar n-ai ajuns încă deziluzionat. Cam cât timp te-ar distrage?

– Vrei să zici câtă vreme ar fi în capul tău tot timpul? Și amestecându-se în ocupațiile tale zilnice? întrebă Southwaite.

– Da, asta se întâmplă uneori, nu?

– Da, se întâmplă. Ți s-a întâmplat ție?

– Mie? Nu fi ridicol! Sunt doar curios.

– E doar *curios*, repetă Ambury, prinzând privirea lui Southwaite.

– Și ce-ai făcut când s-a întâmplat, Southwaite? întrebă Kendale, stăpânindu-și impulsul de a-i trage una lui Ambury.

– Am încercat să fiu cuminte, dar de obicei m-am culcat cu ea, dacă n-a fost foarte dezonorant s-o fac.

– Și asta a rezolvat problema?

– De cele mai multe ori a fost începutul sfârșitului.

– Vrea să știe ce-am făcut când nu s-a sfârșit, spuse Ambury.

– Păi, asta nu s-a-ntâmplat decât o dată, zise Southwaite.

– Și ce naiba ai făcut?

– M-am însurat cu ea.

Kendale își azvârli cărțile dezgustat.

– Nici unul dintre voi nu e de nici un folos. Ani de zile a trebuit să ascult povești lungi, plictisitoare despre triumfurile voastre cu femeile. Despre seducțiile și amantele voastre. Dar pare că n-ați învățat nimic din bătăliile astea. De fiecare dată v-ați aventurat înainte ca un proaspăt recrut.

Ieșirea lui le captă atenția un pic prea tare, și trebui să îndure câteva momente în care ei se priviră cu înțeles. Nu suporta când făceau asta.

– Kendale, te-ai încurcat cu vreo femeie și nu știi cum să scapi? întrebă Southwaite, cu vocea aducând poate prea mult cu a unui preot înțelegător.

– Este vorba de Madame Peltier? se interesă Ambury. Dacă da, tot ce trebuie să faci este să oprești robinetul de cadouri și o să se descotorosească de tine într-o clipită.

– Nu m-am încurcat cu Madame Peltier. N-am zis că m-am încurcat cu nimeni. Am întrebat doar cât durează ca o femeie care te distrage să înceteze s-o mai facă dacă o eviți.

– Cine este? rosti Ambury ferm. Ești prea curios dintr-odată și e o femeie în treaba asta. Insist să ne spui cine e. Poți să crezi că am acționat ca proaspeți recruți, dar dacă te aventurezi vreodată pe câmpul de bătălie fără sfatul nostru strategic, ai putea la fel de bine să ai o țintă pictată pe piept.

– La naiba! Pun și eu o întrebare simplă, din curiozitate, și mă trezesc insultat. Își strânse câștigurile și se ridică să plece. Southwaite, ai face bine să te uiți la stânga. Sora ta câștigă iar masiv. O să i se pară foarte amuzantă predica de mâine despre pericolele jocurilor de noroc.

Marielle rotea ușor placa de cupru pe perna ei, în timp ce mâna ei mânuia acul de gravat. Grava cu atenție conturul unei bărci de agrement pe un râu pe care îl terminase deja. Avea nevoie să creeze și câteva dintre

priveliștile ei, ca să câștige niște bani în plus. Gravurile pe care le trimisese în Franța nu îi aduseseră nici un profit. Costaseră mai mult decât își permitea în mod normal. Și oricum, doar ele n-ar fi putut-o salva. Trebuia să acționeze, ceea ce însemna că avea nevoie de bani. Se îndoia că avea strânși suficienți, în ciuda economiilor pe care le făcuse în ultimii ani.

Pe masă se afla și o scrisoare. Venise cu poșta, dar n-o deschisese. Credea că era de la Kendale. Nu avea nici un sigiliu special care să arate asta, și nu-i mai văzuse scrisul înainte, dar calitatea hârtiei o făcea să creadă că era de la el. Iar scrisul indica un expeditor sigur pe el, masculin.

Nu-l mai văzuse din dimineața în care plecase de la Ravenswood, în urmă cu o săptămână. El nu se urcase în trăsură cu ea, ci alesese să călărească. Mai bine. Acea călătorie lungă ar fi fost prea tristă dacă erau împreună. Știau amândoi că lucrurile vor fi altfel în oraș. El se va duce la petreceri cu elita societății, iar ea va sta în casa asta, cu urechile ciulite după intruși, întrebându-se dacă Lamberte va mai trimite oameni s-o pândească, îngrijorându-se că trecutul o ajungea din urmă înainte să se fi pregătit cum se cuvine să-l primească.

Își îndreptă atenția din nou spre acul de gravură. În timpul acesta, ușa se deschise. Dominique intră în cameră și se așeză. Luă scrisoarea și o ținu în soare, la fereastră.

– O să deschizi asta sau nu?

– Mai târziu.

– E de la el?

– Posibil.

– Ai fost așa de tăcută și de nefericită de când te-ai întors, că mă gândesc c-ai vrea să știi dacă e de la el și ce-ți scrie.

Marielle puse unealta jos și luă scrisoarea. Se uită la ea.

– Și dacă e o scuză plictisitoare și politicoasă? Mi-ar frânge inima. Dacă, privind în urmă, a decis că totul

a fost nesăbuit și rău? Sau, și mai rău, că eu am fost nesăbuită și rea?

– Poate ți-a scris o scrisoare de dragoste. Te-ai gândit la asta? Poate ți-a scris că nu poate trăi fără tine.

Încercă să și-l imagineze pe Kendale scriind o scrisoare de dragoste. Efortul o amuză atât de tare încât râse, pentru prima dată într-o săptămână.

– Cred că e sigur să presupunem că nu e o scrisoare de dragoste.

Dominique o amenință cu degetul.

– O citești acum sau o deschid eu și o citesc pentru tine.

Cu o oarecare trepidație, rupse sigiliul și netezi hârtia.

Nu era o scrisoare de dragoste. Bineînțeles că nu. Dar cuvintele lui o făcură să zâmbească oricum. Cel puțin cele care n-o făcură să se îngrijoreze.

Draga mea Marielle,

Mi-am înfrânat impulsul de a te vizita să-ți explic ce-ți scriu acum aici. Îmi tot spun că e o decizie înțeleaptă.

Vreau să te informez că ești încă pândită. Poate că ai observat. Sunt oameni vizavi, într-un apartament care dă în stradă. Apoi mai e un om care trece prin fața casei tale de câteva ori pe zi.

Bărbații din apartament sunt oamenii mei. Sunt tentat să-i las acolo până când intriga asta pe care-o urmărești – oricare-ar fi ea – se va sfârși. Dar bărbatul care trece prin fața casei nu e al meu. A fost urmărit, dar nici una dintre variile lui destinații n-a lămurit nimic despre intențiile sale. Poate îmi fac griji în zadar. Ai grijă, în orice caz.

Dacă ai vreodată nevoie de oamenii mei, cel brunet e Jacob, iar cel blond e Pratt. Ei mă vor chema dacă le-o ceri, sau poți s-o faci și tu dacă e nevoie.

În vreo două săptămâni e posibil să plec pentru o vreme. Ambury are o părere foarte bună despre tine,

pentru că ai ajutat-o pe soția lui, așa că sunt convins că va onora orice cerere de ajutor din partea ta.

Servitorul tău,

Kendale

Dominique i-o luă din mână și o citi.

– Te invită să-l chemi.

– Dacă sunt în pericol.

– Chiar ești.

– Nu știm asta.

– Nu? Atunci cheamă-l doar ca să te bucuri de compania lui. N-o să-i pese de motiv. Asta e scrisoarea unui bărbat care n-a întors pagina în ceea ce te privește.

Inima ei voia să-i dea dreptate. Își imagină bucuria la vederea lui. Chiar și numai fantezia asta o făcu fericită.

– Nu îndrăznesc.

– De ce? strigă Dominique, exasperată.

Marielle îi luă mâna lui Dominique.

– Pentru că o să-ncerce să mă oprească. Și când bărbatul ăsta încearcă un asemenea lucru, de obicei reușește.

Degetele lui Dominique le strânseră pe ale lui Marielle.

– Să te oprească? De la ce? Dumnezeule, la ce te-ai gândit toată săptămâna asta, în timp ce te plimbai încoace și-ncolo, târziu în noapte?

– A venit timpul. De mult. Dacă mai aștept și apoi descopăr că o întoarcere mai rapidă ar fi contat, n-o să mi-o pot ierta. Deja ar putea fi prea târziu.

– Lamberte...

– De asta e momentul acum. Nu știu dacă a venit aici sperând să mă găsească sau dacă a plecat la Paris ca să intre în grațiile noului guvern. Tot ce știu e că mi s-a spus că nu e la Savenay. E posibil să nu mai am o astfel de șansă.

Dominique clătină din cap, iar și iar.

– Tatăl tău nu se așteaptă să te duci după el. Nu vrea să-ți riști viața ca să-l salvezi. Nici un tată nu și-ar dori asta. Îți tot repet asta de șase ani, Marielle.

– Poate că nu vrea. Dar e decizia mea, nu a lui. Nu fac asta numai pentru el.

Dominique se ridică și începu să facă pași prin cameră, aruncându-și mâinile în aer în timp ce mormăia. Se răsuci, cu o grijă nouă brăzdându-i fruntea.

– O să știe că ai fost tu, bineînțeles. Dacă te duci acolo și reușești, o să știe cu siguranță că trăiești. Cine altcineva l-ar ajuta pe chiar acel prizonier să scape?

Marielle ridică acul de gravat și începu să-l ascută cu grijă de piatră.

– Presupun că e adevărat. Probabil c-o să-și dea seama că am fost eu și că am scăpat cu viață.

– O să-și dea seama că ai acele documente. Acelea din cartea mică pe care ai ascuns-o în perete.

– Poate.

Suflă așchiile de metal de pe piatră, apoi continuă să ascută.

– Va veni sigur aici, dacă n-a făcut-o deja.

– Dacă o face, va fi încă un emigrant amărât. N-o să aibă nici o putere, nici o armată. O să fie pe un pământ străin fără prieteni și cu foarte, foarte mulți dușmani. Se întoarse la placa de cupru. Lasă-l să vină.

capitolul 15

Se dovedi, spre iritarea lui Kendale, că evitarea femeii care te distrage nu rezolvă distragerea în sine. Mai degrabă era invers.

Petrecu următoarele zile plănuind călătoria pe care urma s-o facă în curând, dar nici măcar asta nu îi ocupă întreaga minte, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Se apleca și studia hărți și căi de acces, dar subit liniile și hârtiile dispăreau în timp ce mintea lui începea să zburde la amintiri despre Marielle la Ravenswood. Nu toate imaginile erau erotice. Un râs, un zâmbet, o tachinare – poposea timp îndelungat asupra detaliilor care îl cuceriseră.

Începu să-și petreacă după-amiezile cu box, scrimă și plimbări călare prin parcuri, crezând că activitatea fizică o să-l ajute să doarmă. Și în fiecare noapte zăcea întins în pat cu orele, prea conștient de un gol în sine însuși, despre care până acum nu știa că exista.

Încă trei zile de astfel de tortură îl conduseră spre o decizie. De fapt, domnul Pottsward îl conduse la ea. Valetul avea un talent în a te face să vezi ceea ce era evident.

Studia o hartă a apelor de pe coastă, când Pottsward îi aduse cafeaua de dimineață. După ce i-o turnă și așeză șervetul și lingurița, Pottsward aruncă o privire la hartă, apoi la hârtiile împrăștiate pe masă.

– Vă veți consulta cu avocatul înainte să plecați, domnule?

– De ce-aș face asta?

– Credeam că veți avea nevoie să lăsați instrucțiuni despre ce va fi de făcut în cazul în care nu vă veți întoarce. Nu e necesar asta? Ca treburile legate de moștenire și altele să fie clarificate?

Să nu se întoarcă. Ideea, deși nu era bine-venită, nu putea fi numită nicidecum absurdă. Toată planificarea din lume, tot curajul, nu vor putea acoperi toate posibilitățile. Într-o lume cu adevărat corectă, s-ar întoarce cu siguranță, dar el știa mai bine decât mulți că nu se putea conta pe asta.

– Presupun c-ar trebui s-o fac.

– Dacă vreți, vă pot aranja o întâlnire mâine. Să zicem la ora trei? Asta v-ar permite să vă modificați testamentul dacă doriți. Ultimul a fost scris în așa mare grabă și cu atât de puțină grijă încât poate vă gândiți că merită schimbat. Dacă veți vrea să menționați, de exemplu, niște moștenitori pe termen lung.

– Ești morbid în mod intenționat, Pottsward? Asta e felul tău de a spune că nu ești de acord cu asta?

Pottsward se strădui să aranjeze hârtiile.

– Nu e treaba mea să fiu sau nu de acord. Dacă asta e singura cale să vă rezolvați odată furia pricinuită

de moartea camarazilor dumneavoastră, poate că e cel mai bine. Mai bine aşa decât dacă eraţi încă în uniformă, acţionând nesăbuit în bătălii. Vă reamintesc doar că dreptatea nu-l face pe om nemuritor sau invincibil şi că chiar şi cei virtuoşi cad uneori. E tipul de lucruri la care te gândeşti când înaintezi în vârstă.

Nu se aştepta să eşueze. Cu siguranţă nu intenţiona să moară. Nu ignorase posibilitatea că ar putea s-o facă, dar nici n-o luase prea mult în considerare. Acum o făcea, datorită valetului său.

Se gândi ce ar putea pierde şi ce-ar avea de regretat. Îşi privi planurile şi deciziile dintr-o altă perspectivă. Singurul gând care îl făcu să se oprească şi singurele momente care îi evocau o senzaţie melancolică de pierdere reală erau când mintea lui poposea asupra lui Marielle.

Îşi cercetă corespondenţa într-o dispoziţie sumbră. Pe măsură ce sezonul se desfăşura, invitaţiile începuseră să vină zilnic. Arunca o privire la fiecare şi făcea două grămezi – una mare cu toate balurile şi petrecerile la care nu se va duce şi una foarte mică cu cele care ar putea avea liste de invitaţi ce includeau persoane a căror companie nu i se părea plictisitoare.

Una în particular îi atrase atenţia. Luând scrisoarea, îl puse pe Pottsward să-i pregătească calul.

După puţină vreme, îşi lega calul pe Albemarle Street şi intra în casa de licitaţii Fairbourne. Oamenii mişunau în sala mare de expoziţii, curăţând, măturând şi agăţând tablouri. Managerul, domnul Nightingale, îl observă şi se grăbi să-l întâmpine.

– Lord Kendale, ne onoraţi. Cu ce vă putem ajuta?

– Speram că Lady Southwaite ar fi aici.

– Lady Southwaite? Aici?

Se încruntă la întrebare cu asemenea nedumerire, de parcă ar fi fost pusă în chineză.

Doamna în cauză apăru în uşa biroului din spatele sălii. Cu un zâmbet cald, înaintă spre ei.

– Lord Kendale, ce plăcere să te văd. Nu fiţi alarmat, domnule Nightingale, lordul Kendale e un prieten drag

care știe totul. Va fi discret în legătură cu implicarea mea în continuare aici. Îl invită în birou. Suntem foarte aglomerați azi. Zilele în care expunem sunt haotice și nu prea potrivite pentru vizitatori.

– Scuză-mă că deranjez atunci.

– Nu te scuza. Te rog. Mă bucur oricând să te văd.

Mută de pe un scaun o statuetă mică de bronz a unei femei goale, ca el să stea în spatele biroului. Ea se așează pe un scaun alături.

O plăcea pe Lady Southwaite. O plăcuse de dinainte să se mărite și continuase s-o placă și după. Sinceră și fără afectările femeilor de societate, se dovedise a fi una dintre cele mai oneste persoane pe care le cunoștea. Trecuseră împreună prin cel puțin o experiență de tipul celei care creează legături puternice între oameni. Spera ca asta să facă această conversație mai ușoară, deși va fi una pe care nu o mai purtase vreodată.

Puse invitația pe care o avea pe birou.

– Mulțumesc că m-ai invitat la prima avanpremieră a sezonului.

Ea nu era o femeie frumoasă în sensul clasic, dar privirea ei directă putea să-ți captiveze atenția. Îl cucerise pe Southwaite, și acum îl cucerea pe el.

– Sper că vei veni.

– Mi-ar plăcea, mulțumesc. Totuși, sunt curios să aflu dacă o anumită persoană e pe lista de invitați. Mă gândeam că poate mi-ai spune.

– Cineva pe care vrei să eviți?

– Nu neapărat. Ai invitat-o pe Marielle Lyon?

Privirea ei se răci.

– O invit mereu. Nu vine niciodată, totuși. Știu că ești bine intenționat și că tu crezi că e suspectă cel puțin, dar eu o consider prietenă și sunt convinsă că zvonurile despre ea nu sunt adevărate. Dacă ai venit să mă avertizezi în legătură cu ea, te rog n-o face.

– N-am venit să te avertizez. Am venit să aflu dacă într-adevăr o consideri prietenă. Își alese următoarele

cuvinte cu grijă. Mă întrebam dacă ai primi-o aici sau în casa ta.

– Sângele ei e mai albastru ca al meu, Lord Kendale. E amuzantă, chiar fascinantă. De ce n-ar primi-o o gazdă? Se aplecă în față, conspirativ: Întrebarea adevărată e dacă te-ar primi pe tine, domnule.

El râse. Era probabil adevărat, la naiba. Puțini în afară de Emma Faribourne i-ar spune-o în față, totuși.

– Dacă tot zici că nu sunt căutat, întrebarea mea următoare trebuie reformulată. Aș fi mai acceptabil sau mai puțin acceptabil dacă numele meu ar fi asociat cu al ei?

Uimire. Poate chiar șoc. Gura ei se deschise ușor, și îl fixă cu privirea.

– Te referi la ce cred eu că te referi când spui asociat?

– Cred că da. Nu e nici o cale de a afla cu certitudine fără a fi nedelicat.

– *Nedelicat?* Oh. Începu să bată darabana în birou, nervoasă. Darius știe? Dar Ambury? Un gând o făcu să se încrunte. Dar *Marielle?* Iartă-mă. Sună ciudat, știu, dar tocmai mi-am dat seama că poate nu e conștientă că ai intenții *nedelicate*.

– Știe de interesul meu pentru ea, Lady Southwaite. Cred că a știut dinainte s-o știu eu. În ceea ce privește intențiile mele, sper să le formalizez curând. Trebuie să discutăm și despre problema discreției. În lumea asta, ne trebuie o doză destul de mare. Cu prietenii mei apropiați ar fi imposibil să țin o legătură secretă, și e foarte ciudat. Dar n-aș vrea să deschid calea să fie insultată. Așa că încerc să-mi dau seama dacă tu și poate Lady Ambury ați primi-o și ați rămâne prietene în continuare, dacă ați ști.

– Ce atent din partea ta. Serios. Te asigur că sunt ultima persoană care ar respinge o femeie pentru asta. Nu pot să vorbesc în numele Cassandrei, dar nu cred că ar fi crudă față de Marielle, oricare ar fi motivul.

– Mulțumesc. Se ridică în picioare. O să mă retrag din ceea ce pare o zi foarte ocupată pentru tine.

Deschise ușa.

– Lord Kendale, un moment.

El se întoarse.

– Lord Kendale, cumva... Se bâlbâi, dar își reveni. Ai mai făcut asta vreodată?

El îi aruncă o privire. Emma se înroși până la rădăcinile părului.

– Mă refer la *formalizarea* pe care ai menționat-o. Ai mai experimentat-o? Nici eu n-aș vrea s-o văd insultată mai mult decât ai vrea-o tu.

– N-am nici un fel de experiență, dar mă aștept c-o să mă descurc.

Făcu o plecăciune și plecă, calculând cât timp avea să rezolve asta înainte ca Ambury să se prezinte să-i țină predici.

Nu suficient timp, se dovedi. Ambury dădu buzna în apartamentul său chiar când domnul Pottsward îi peria haina pe care avea s-o poarte în după-amiaza aceea.

Ambury se opri chiar la ușa garderobei.

– La naiba! Toate întrebările alea ciudate. *Marielle Lyon?* Credeam că o consideri o spioană.

Peria lui Pottsward se opri un moment, apoi începu să perie mai cu sârg.

– Nu mi-ați spus că vizitați o lady, domnule. Ar fi fost bine să-mi fi spus înainte să aleg haina.

– Contează?

Pottsward oftă și îi aruncă o privire lui Ambury. La naiba, era la fel de rău ca în situația în care și Southwaite ar fi fost aici.

Ambury intră și se uită la haine.

– Va trebui să se descurce, Pottsward. Doar un nod mai informal la lavalieră, poate, și o vestă cu model.

– N-are nici o vestă cu model, domnule. Pottsward trase un pic de nodul lavalierei și îl slăbi, apoi căută o cămașă nouă. I-am spus de nenumărate ori că ar trebui să-și facă unele, dar, ce să-i faci...

– Da, da, înțeleg.

Se învârtiră în jurul lui ca doi profesori pregătind un elev pentru o recitare în public. Kendale îi suportă.

– Gata, asta va trebui să fie îndeajuns. Mulţumim, domnule Pottsward, zise Ambury.

Kendale se uită la ceas.

– Tocmai mi-ai gonit valetul, Ambury. Ai uitat iar că sunt în cameră?

– Nu putea să stea şi să ne asculte în timp ce revizuim strategia.

– M-ai convins că n-ai nici o strategie de valoare. Aşa că sunt pe cont propriu.

– Ce duci cu tine? Ce bijuterii?

– Nu duc nici o bijuterie.

Ambury se strâmbă.

– Vezi, de-aia am venit. Nu eşti echipat să faci asta de unul singur. Obiceiul e, în special când un bărbat deschide subiectul pe care intenţionezi să-l deschizi tu, să duci un cadou frumos.

– Poate să aibă toate cadourile. Orice vrea. Dar n-o s-o mituiesc azi.

Ambury scoase un geamăt.

– Nu e mită, e un *cadou*. În legătură cu ce-ai zis că poate să aibă orice vrea... orice-ai face, nu-i zice asta. Poate să te ruineze dacă faci o astfel de promisiune.

– N-o să mă ruineze. Cel mai probabil o să refuze totul.

Chiar şi pe el. Fiindcă nu mai curtase niciodată o femeie, nu fusese niciodată refuzat. Se îmbărbătă pentru acea posibilitate. Ar fi cel puţin neplăcut.

Ambury îşi încrucişă braţele.

– Atunci ce plan ai? Trebuie să ştii înainte să pleci. O să-i oferi o casă? O alocaţie? Intenţionezi s-o aduci aici? Să te duci la ea acasă? Rendez-vous în afara oraşului? Va primi o nouă garderobă? O trăsură? O...

– O garderobă. Da, cred că i-ar plăcea asta.

– Şi restul?

– O să vorbim împreună despre asta şi o să decidem, mă gândesc.

Își luă mănușile de pe masă.

– Unde vă întâlniți? N-o s-o vizitezi la ea acasă, nu-i așa? O trăsură ca a ta ar atrage atenția întregului cartier. Vrei s-o omori cu bârfa? Ambury indică spre masă. Pune mănușile alea jos și scrie ce-ți spun. O s-o rogi să vă întâlniți în parc la ora promenadei[1].

Kendale se așeză și scrise cuminte ce îi dictă Ambury. Satisfăcut că îi arătase elevului său tactica potrivită, Ambury plecă, dar continuând să împartă sfaturi până ieși pe ușă.

De cum plecă prietenul său, Kendale mototoli scrisoarea, își luă mănușile și ieși la trăsură.

Marielle se uită la ceas, apoi se grăbi spre partea din față a salonului. În spatele ei, femeile sporoväiau. Sosise un nou teanc de gravuri, așa că mesele se umpluseră cu mâini doritoare, unele acum aspre după luni de zile în care fuseseră îmbăiate în culoare, atunci când înmuiau cârpele în castroanele cu vopsea diluată.

Se așeză astfel încât să poată vedea strada, dar fără să fie ușor de observat de trecători. Dacă nimic nu se schimbase – și spera să se fi schimbat –, bărbatul misterios va trece în următorul sfert de ceas.

Kendale spusese că fusese urmărit, așa că nu îl urmărise niciodată. Dacă n-ar fi încetinit atunci când trecea pe sub ferestrele ei, dacă n-ar fi studiat mereu fațada și aleea, dacă ochii lui negri nu i-ar fi amintit de cei ai unui șoim, ar fi putut să creadă că locuia în apropiere, că era angajat în apropiere și că mergea pe traseul acesta în mod regulat din cauza ocupațiilor sale zilnice.

Îl zări la intrarea pe stradă, mergând încet, cu pași mici, ca un om fără nici o altă ocupație. Îl văzu venind,

[1] *The fashionable hour* a fost un obicei al elitei londoneze între finalul secolului al XVII-lea și începutul secolului XX. În jur de trei ore ale după-amiezii, între patru și jumătate și șapte și jumătate când aristocrații Londrei ieșeau în Hyde Park, călare sau pe jos, pentru a se plimba și discuta. (n.tr.)

reținându-i din nou ținuta și postura. Era francez? Poate. Își dorea să știe cu siguranță.

Se auzi zgomot din cealaltă direcție. Huruitul unei trăsuri sporea în intensitate. Își întoarse capul și o văzu oprind în fața casei. Nu avea blazon, dar arăta mult mai elegantă decât orice altă trăsură care trecea pe strada aceea. Perechea asortată de roibi îi făcea cinste.

Toată lumea o observă. Copiii se iviră de niciunde ca să înconjoare caii. Vecinii se arătară la ferestre. Trecătorii încetiniră pasul. Chiar și bărbatul misterios păru curios în timp ce se apropia.

Mulțimea de afară îi atrase atenția lui Madame LaTour, care se apropie de fereastră să se uite la trăsură și dădu din cap aprobator.

– Foarte frumos. Oh, Doamne, uite cine este. Lordul care a venit înainte. A venit să te viziteze din nou, Marielle.

Într-adevăr, venise. Îmbrăcat ca un om din cea mai înaltă societate în vizită la oameni importanți, Kendale coborâse și stătea în picioare lângă portiera trăsurii. Se întoarse și îi spuse ceva vizitiului. În timp ce vorbea, bărbatul misterios trecu între trăsură și casă.

Chiar în acel moment, lordul Kendale păși spre ușă, chiar în calea bărbatului misterios. Amândoi se opriră și se uitară unul la celălalt. Ea putea să-i vadă fața lui Kendale, dar nu și pe a celuilalt. Kendale îi aruncă bărbatului o privire care ar fi putut străpunge piatra și nu făcu nici un efort să se miște.

Zise ceva. Celălalt bărbat își aplecă umerii, se repezi într-o parte și continuă să meargă, de data asta cu mai multă țintă. Kendale se apropie de ușă.

Madame LaTour o goni pe Marielle cu mâinile sale pătate de vopsea.

– Du-te, Marielle. Du-te sus și schimbă-ți rochia, aranjează-ți părul. O să-l întreținem noi până vii jos.

Kendale stătea într-o cămăruță în spatele casei, făcând conversație cu formidabila Madame LaTour. Timpul

trecea greu. Dureros. Își recunoștea antipatia pentru aceste situații sociale care făceau momentul atât de chinuitor. Așteptase prea mult, cu prea multă anticipație, s-o vadă din nou pe Marielle.

Căutând un subiect care putea face timpul să treacă mai repede și cu mai puțin efort din partea lui, întrebă de Madame Peltier. Madame LaTour avea multe de spus despre acea lady. Trăncăni de zor, împărtășind picanterii dintr-un scandal șoptit. Mintea lui hoinărea, dar i se păru că aude numele lui Ambury menționat în trecere. Într-un final, Madame LaTour își opri cascada de bârfe în mijlocul propoziției. Privind dincolo de el, zâmbi cu aprobare la ce vedea.

El își întoarse capul și rămase încremenit. Marielle intrase în maniera ei tăcută, cu pași mici. Purta rochia pe care o luase de la Ravenswood pe sub șalul cu model închis la culoare care nu fusese tăiat în alee. Arăta superb, și ar fi făcut-o chiar și în cele mai sărăcăcioase haine. Madame LaTour se retrase în cealaltă parte a camerei. El și Marielle se așezară față-n față pe două scaune.

– Ea este supraveghetoarea ta? întrebă el, aruncând o privire către însoțitoarea lor.

– Poate crede că ai fi șocat dacă n-aș avea una. I-a zâmbit atât de cald, că ultimele zece zile puteau să nu fi existat. Mă bucur că ai venit, Lord Kendale. E vreun motiv deosebit pentru care suntem onorate?

– Mă gândeam că ar fi foarte util ca bărbatul acela care trece mereu să știe că nu sunteți lipsite de protecție, în caz că i-ar veni idei în legătură cu tine sau cu casa asta.

– Foarte drăguț din partea ta. A părut să fi pus la inimă ce i-ai spus.

Nu erau mulți oameni care să poată primi cu calm o amenințare cu eviscerarea. Kendale decise că poate nu avea rost să știe și ea detaliile astea.

– Aș dori să-ți vorbesc despre ceva important pentru mine, spuse el. Dar nu aici.

Aruncă o privire către Madame LaTour.

– În grădină?

– Aș prefera, dacă ai fi de acord, să mergem la o plimbare în parc.

– Parcul va fi foarte aglomerat. Aristocrația a venit în oraș pentru petreceri și baluri.

– Putem ieși din oraș, dacă preferi, să ne plimbăm pe un drum de țară.

– Ar fi mai înțelept, nu?

Probabil. El ar fi vrut totuși să se laude cu ea. Voia întreaga lume să afle că era a lui.

Bineînțeles, nu era încă. Conversația pe care urmau s-o poarte ar fi mai nimerită, într-adevăr, pe un drum de țară.

Ea se duse la Madame LaTour și șușotiră mult, în franceză, aruncând din când în când o privire către el. Într-un final, Marielle plescăi din limbă a exasperare și plecă hotărâtă.

– Hai să mergem.

De îndată ce trăsura ieși de pe strada ei, el nu se mai putu abține. Îi luă mâna, savurând senzația pielii moi, delicate. Apoi își lăsă capul în jos ca să-i sărute palma și să-i inspire parfumul.

Marielle nu crezuse că o să-l vadă pe Lord Kendale supus în vreun fel. Și totuși, se aplecase asupra mâinii ei, ținând-o și sărutându-i-o, ca și cum ar fi fost recunoscător pentru acea parte micuță din ea. Își trecu degetele prin părul lui și îl sărută la rândul ei pe cap.

Îi dădu drumul și se lăsă pe speteaza banchetei.

– A trebuit să te văd. Sper că nu ești supărată.

– Deloc. Sunt încântată.

– Am fost avertizat că se vor isca vorbe dacă te vizitez.

– Nu-mi pasă de asta.

– Madame LaTour...

– Madame LaTour e îngrijorată doar de faptul că nu joc bine jocul, într-o manieră în care să câștig cel mai

mult. N-are nici o obiecție referitor la scopul jocului și presupune că intențiile tale față de mine nu sunt în întregime onorabile.

El aștepta până ce ieșiră din oraș, spre vest, înainte să vorbească din nou. Între timp, ea îi spuse că Jacob venise și se prezentase. Marielle îi mulțumi că se deranjase pentru siguranța ei.

Recunoștința ei îl irită teribil.

– Cum ai putea să crezi că siguranța ta ar fi un deranj pentru mine? Aș crede că am niște responsabilități față de tine după ce s-a-ntâmplat la Ravenswood.

– Nu, n-ai. Nici o responsabilitate. Și nici un drept, Lord Kendale.

El se încruntă la asta, iar ea aproape că râse. Asta era fața lui Kendale pe care îl cunoștea.

O ajută să coboare când se opriră. Un peisaj rustic se întindea în fața lor, cu un câmp larg, presărat cu flori și înconjurat de copaci și tufișuri. Putea distinge acoperișuri de case ici și colo, în depărtare.

– Ăsta e Hapstead Heath. Ai mai fost aici vreodată?

– Nu. Nu e departe de strada mea, dar parcă e o altă lume.

– Hai să ne plimbăm. Mergem pe deal. Poți să vezi orașul de acolo, și domul catedralei St. Paul.

Lăsară în urmă trăsura și vizitiul și porniră pe cărăruie.

– N-am vorbit, când ne-am despărțit atunci, despre ce s-a întâmplat între noi, începu el. Am regretat asta.

Avea să fie o scuză plictisitoare și politicoasă până la urmă. Dacă tot era să vină, mai bine venea într-o scrisoare.

– N-ar trebui să regreți nimic. Eu n-o fac.

– N-o faci? Asta e bine de știut. Ce voiam să zic e că n-am vorbit dacă va exista sau nu un viitor. Aș vrea să vorbim despre asta acum.

Ea râse și îl împinse ușor.

– Am devenit un obicei prost atât de repede? Unul pe care ți se pare greu să-l lași acum?

Zâmbind, el o prinse cu brațul și o ținu alături în timp ce mergeau.

- Un obicei nemaipomenit de plăcut. Unul de care nu vreau să mă las și de care mi-e foarte dor, cam ca un alcoolic care se trezește și află că trebuie să-și satisfacă pofta cu cafea.

Marielle îl privi, admirându-i profilul puternic și felul în care adierea îi răvășea părul negru.

- Nu vrei să vorbești de căsătorie, mă gândesc.

El se uită în ochii ei cu căldură. Cu blândețe.

- Nu.

- Așa credeam și eu.

- Nu din motivele la care te-ai gândi, Marielle. Nu e pentru că nu ești suficient de bună, sau de virtuoasă, sau de englezoaică.

- Trebuie să recunoști că astea sunt trei motive bune.

- Sunt motive pe care tatăl și fratele meu mi le-ar fi dat, dar nu sunt ale mele. Nu e nici lipsa afecțiunii, deși trebuie să recunosc că nu sunt sigur cât înseamnă suficient din asta.

- Pentru un bărbat care nu vorbește mult sau care se preocupă de cuvintele lui, poți fi nemaipomenit de elocvent când vrei să fii. Asta e poate cea mai bună cale pe care am auzit-o de a exprima îndoieli asupra sentimentelor cuiva.

El se înroși.

- N-am vrut...

Marielle se întinse și îl sărută pe obraz.

- Nu permite ca tachinările mele să te descurajeze. Te-am înțeles destul de bine.

- Nu cred că m-ai înțeles deloc. Se opri din mers și se întoarse cu fața spre ea, ținându-i mâinile. Dacă mintea mea s-a dus în direcția aceea vreun pic, nu s-a dus prea departe. Mi-ai spus că nu ești spioană, dar nu mi-ai spus ce ești. Am ales să te cred, dar nu sunt atât de orb încât să nu observ ceea ce nu spui, alături de ceea ce spui. Numai un soldat nesăbuit ar alege un aliat care ar putea

lupta pe un front secret, Marielle. Un aristocrat nu se căsătorește cu un mister.

Înțelegea. Auzi și restul care nu fusese spus. El își va permite s-o cunoască pentru plăcere pe de-a-ntregul și pentru prietenie, parțial. Îi va da afecțiunea lui, dar nimic mai profund. Asta dacă ea nu i se dezvăluia cu sinceritate. Dacă o făcea, atunci putea să aibă totul.

O tenta. Ar fi tentat orice femeie. Dar dacă i-ar spune totul, asta ar face-o nepotrivită să-i fie soție, poate chiar și amantă. Probabil că el deja ghicise asta.

– Ce propune atunci acest soldat nobil, Kendale?

– Un alt fel de alianță. O s-o facem cu câtă discreție vrei, deși aș prefera cu prietenii noștri comuni să nu ne prefacem. Spune-mi de ce-ai avea nevoie să fii de acord.

– Nu cred că aș dori un aranjament formal. Nu sunt sigură, de asemenea, că e necesar să plănuim în avans o legătură de durată.

– Două săptămâni. Încercăm atât. Dacă nu vrei, dacă vrei să te vizitez de fiecare dată, am nevoie să-ți văd fața, așa facem. Urmă o pauză. Dacă preferi să nu te mai văd deloc, facem și asta.

Două săptămâni. Un timp scurt de încercare. Era o propunere ideală, având în vedere că mai mult era imposibil.

Se gândi la răspuns cât timp urcară dealul. De sus putea vedea acoperișurile orașului, domul înalt de la St. Paul. Cu terenul deluros dintre locul acesta și privelișteș, biserica părea surprinzător de aproape, deși trebuia să fie la cel puțin câțiva kilometri depărtare.

El stătea în spatele ei, îmbrățișând-o, în timp ce priveau soarele la asfințit pictând domul în portocaliu și albastru. El își întoarse capul și o sărută pe tâmplă. Mâna lui îi cuprinsese un sân sub șal.

– Două săptămâni, Marielle. Spune-mi că vei fi a mea cel puțin atât.

– O să vreau să am la dispoziție o trăsură. Poate fi închiriată. Vreau să pot să mă mișc prin oraș repede dacă voi avea rendez-vous cu tine. Și nu vreau să te vizitez

în apartamentul unde te servește valetul sau la mine acasă, unde ar bârfi toate femeile acelea.

– Am trecut de niște căsuțe pe drum. Sunt aproape de unde locuiești tu în oraș. O să închiriez una. Ar merge?

– Da, cred că da.

El o strânse mai aproape, și mâna lui o mângâie ușor. Ea se desfătă în felul în care îi trezi senzualitatea.

– Nu vrei nimic altceva?

– Madame LaTour o să-mi țină o predică aflând că n-am cerut proprietăți și bijuterii, chiar și pentru două săptămâni. Nu vreau asemenea lucruri de la tine, totuși. Prefer ca asta să fie o aventură, nu un aranjament.

El o răsuci în brațe, apoi îi luă fața în mâini și o sărută furios. Pasiunea ei izbucni brusc.

Nu puteau să se întoarcă așa la trăsură, mușcându-se, și apucându-se, și devorându-se unul pe altul, cedând unui foc primordial atâțat de pauza lungă. Încă încolăciți, se apropiară poticnindu-se de un copac. El o întoarse, și ea se ținu de trunchi să se reechilibreze. El îi ridică fusta nerăbdător.

O intrare puternică. Respirațiile lor sacadate sunau armonios, a eliberare. El se retrase cu o încetineală chinuitoare. Apoi intră din nou.

– În sfârșit! gemu el.

Iar se mișcă. Înjură, dar sună mai mult ca o rugăciune.

Ea nu mai auzi nimic după asta, decât propriile respirații și țipete. Nu știa dacă îi văzuse cineva împerechindu-se sub copacul acela. Nu-i păsa.

capitolul 16

Trăsura ei aștepta la coadă, între altele, mult mai frumoase, care se deplasau centimetru cu centimetru pe Albemarle. Înainte, stop. Înainte, stop. Își scoase capul pe fereastră și estimă timpul rămas. Trei în fața ei. Chiar acum, ducele de Penthurst cobora dintr-o trăsură

minunată, singur după câte se părea. Probabil că nu urma să stea mult și era în drum spre alt loc, dar Fairbourne va avea de câștigat din prezența lui.

Într-un sfârșit, ușa casei de licitații ajunse în fața ferestrei ei. Un bărbat de la ușă o văzu și îi șopti ceva unui altuia, care plecă grăbit. Primul bărbat se apropie, deschise portiera, coborî scara și o ajută să coboare. Îi luă ceva să facă toate astea.

Pe Marielle n-o deranjă. Era un debut pentru ea. Nu mai fusese niciodată la o petrecere a elitei engleze. Erau niște emigranți care aveau clienți printre aristocrații de aici și care îi ajutaseră să intre, dar ea nu era una dintre ei.

Pipăi nervoasă mătasea rochiei și lâna fină, moale a pelerinei. Abia cu o zi în urmă ajunseseră, livrate la ea acasă împăturite în muselină. Veniseră de la Ravenswood, și erau printre cele mai drăguțe piese din acea garderobă. Și chiar și așa, nu știuse care ar fi mai potrivită și corespondase intens cu Emma, să se sfătuiască.

Portarul o conduse înăuntru, dar o părăsi imediat. Un alt bărbat îi luă locul. Nu un portar sau un servitor. Kendale păși alături de ea.

– Le-am zis să mă anunțe când sosești. O bătu ușor pe mână. Ești foarte frumoasă, Marielle.

– Mulțumesc că ai trimis după rochii.

– Nu era suficient timp să facem unele noi, mi-am dat seama.

Tocmai promisese o nouă garderobă. Dominique va fi mulțumită. Madame LaTour o certase că nu ceruse proprietăți și bijuterii, dar Dominique remarcase doar că nu putea să meargă la brațul unui nobil cu hainele pe care le avea. Bineînțeles că ea nu se așteptase să meargă la brațul lui sau alături de el în felul acesta. Dacă n-ar fi fost atât de preocupată cu propria fericire când se urcase înapoi în trăsură la Hampstead, ar fi avut prezența de spirit să refuze sugestia lui de a participa la marea avanpremieră a Emmei împreună.

Sala de expoziții era aglomerată. O mică orchestră cânta, și servitorii împărțeau pahare cu vin. Luară și ei câte unul, și ea îi arătă între obiectele expuse pe acelea pe care i le adusese Emmei de la emigranți, ca să transforme obiectele de lux în bani.

– Unde e Lady Southwaite? întrebă Kendale, uitându-se în jur. A, uite-o acolo, lângă perete, cu soțul ei.

Marielle îi reperă. Emma avea un catalog, ca toți ceilalți care examinau obiectele de vânzare. Ea și Southwaite discutau despre un peisaj, întocmai ca alții care discutau valoarea și atractivitatea obiectelor. Nimeni n-ar fi ghicit, uitându-se la ea, că această colecție bogată și impresionantă ar fi fost organizată chiar de Emma însăși. Bărbatul pe care îl credeau responsabil de asta stătea la capătul camerei, primind toate laudele oaspeților.

– Aici erai. Măi, măi, măi.

Marielle se întoarse, tresărind la auzul râsului chiar lângă urechea ei. Cassandra și Ambury veniseră în spatele lor. Ochii albaștri ai Cassandrei păreau îmbătați de curiozitate. Părul ei foarte negru i se revărsa în jurul capului și pe umeri într-un mod foarte artistic. Îi strânse tare mâna lui Marielle și o ținu așa. Apoi îi acordă lui Kendale întreaga ei atenție.

– Lord Kendale, arăți bine, zise ea. Nu arată bine, Ambury? Mult mai odihnit decât de obicei. Mai... cumva. Lasă-mă un pic. Sunt sigură c-o să înțeleg care-i schimbarea.

– Cassandra, mormăi Ambury a mustrare.

– Ah, nu, nu mă certa. Nu îndrăzni. Lord Kendale nu se supără dacă-l tachinez. Nu-i așa, domnule?

Și își îngustă ochii privindu-l. Expresia lui Kendale rămase impasibilă.

– Deloc. Aș putea chiar să zic că tachinarea ta nu e numai așteptată, dar poate și meritată.

– Poate? Ai căzut de pe un cal foarte înalt, domnule, și intenționez să mă bucur de fiecare moment. Râse în timp ce-și agita degetul înspre el. Ți-am suferit

prejudecățile de prea multe ori ca să te las să scapi ușor acum. Dar ne socotim noi mai târziu. În seara asta sunt mai interesată să mă distrez cu doamna care îți oferă compania ei. O trase pe Marielle de mână. Vino cu mine, *mam'selle*.

Împiedicându-se în urma Cassandrei, scuzându-se din ochi față de Kendale, Marielle fu trasă prin salon. Când trecură pe lângă Emma, Cassandra îi dădu un ghiont în spate și continuă să meargă.

Ajunseră într-un birou în spate. Cassandra închise ușa și îi dădu drumul, în sfârșit, lui Marielle. Aproape imediat, ușa se deschise din nou și Emma se strecură înăuntru.

Cassandra își încrucișă brațele peste rochia ei argintie de mătase și pieptul generos și o țintui pe Marielle cu privirea.

– Cum, te rog din suflet explică-ne, ai reușit să te încurci cu acel bărbat grosolan, arogant și nemaipomenit de nesuferit?

– Sunt acolo de ceva vreme, zise Kendale.

– Abia a trecut un sfert de oră, observă Southwaite.

– Ce crezi că fac?

Southwaite și Ambury izbucniră în râs.

– Nu prea multe, spuse Southwaite, chinuindu-se să-și recapete răsuflarea. Vorbesc. Sporovăiesc, cum fac femeile. Despre... una și-alta.

Abia reuși să scoată ultimul cuvânt înainte să fie copleșit iar de râs.

– Vorbesc despre mine, vrei să zici.

– Oh, da, confirmă Ambury. Așa cred.

– Nu cred că asta ar dura foarte mult. Nici că ar fi prea interesant.

Southwaite îi puse o mână pe umăr.

– Kendale, în biblioteca familie tale există vreuna din cărțile alea de anatomie? Din alea cu ilustrații care arată toate organele și vasele de sânge pe care le-ai vedea dacă ai diseca un corp uman?

– Bineînțeles. Preceptorul meu o folosea. M-a făcut să memorez numele tuturor oaselor. Probabil că a crezut că aș putea deveni chirurg.

– Ei bine, tu ești corpul și ele sunt chirurgii. Și chiar în momentul ăsta nevasta lui Ambury îți operează ficatul.

– Sau poate fundul, medită Ambury. Cred că o dată l-a văzut, așa că probabil c-o să fie tentată să vorbească despre asta.

– L-a văzut? întrebă Southwaite, uimit. Cum de mi-a scăpat asta?

Kendale îi aruncă o privire lui Ambury, care își mușcă buzele, amintindu-și fără îndoială că Southwaite nu fusese regalat cu povestirea acelui episod, pentru că Lady Cassandra nu fusese singura femeie implicată.

– Deci se desfășoară o disecție fizică? zise Kendale. E interesant de aflat că femeile fac asta. Ambury a sugerat asta la un moment dat, dar nu l-am crezut. Credeți că mai durează mult?

– Glumesc. Cel mai probabil caracterul e obiectul discuției. Nu-ți face griji. Emma te va apăra, la fel ca domnișoara Lyon de altfel, cu siguranță, spuse Southwaite. Nevestele noastre își vor exprima îngrijorarea și curiozitatea, ca prietene, dar de fapt mor de curiozitate să afle cum de s-a întâmplat toată afacerea. Trebuie să recunoști că e o desfășurare neașteptată a evenimentelor, care atâță imaginația.

Kendale voia să creadă că Marielle l-ar apăra, sau cel puțin nu s-ar lăsa convinsă de prejudecățile evidente ale Cassandrei. Atât timp cât asta nu se întâmpla, doamnele puteau discuta despre el cât le poftea inima.

Ușa se deschise, și doamnele apărură. Două se duseră la soții lor. Marielle veni la el. Ceilalți se întoarseră la cercetarea tablourilor.

– Ce voiau? o întrebă el.

Marielle își țuguie buzele în timp ce examina un tablou istoric reprezentând o matroană romană și copiii ei.

– Voiau să se asigure că nu profiți de mine și că nu-mi fac iluzii referitor la intențiile tale. Am fost politicoasă pentru că sunt prietenele mele, dar, pe bune, chiar or crede că sunt nătângă? Mi-au explicat despre viață de parcă tocmai am ajuns la oraș într-o căruță.

Nu părea contrariată, doar ușor insultată.

– Cred c-a fost enervant.

– Foarte enervant. Nu sunt copil. Am văzut mai mult rău în oameni decât vor vedea ele vreodată, sper din toată inima, de dragul lor. Și pe tine nu te înțeleg deloc, Kendale. Cred c-ai fost prea rezervat față de ele. Nu știu ce fel de bărbat ești. A trebuit să-i spun Cassandrei că nu ești... mă rog, ce-a zis ea.

Îl apărase. Își imagină scena și zâmbi, în același timp amuzat și mișcat. Își lăsă capul spre al ei.

– Știi că ești cea mai frumoasă femeie din toată această mulțime?

Ea se lumină, încântată de compliment. Și nu un compliment fals, cum erau cele care se revărsau din atâtea alte guri în seara aceea. Cât s-ar fi uitat în jur, el chiar nu putea vedea nici o altă femeie care ar fi putut concura cu ea.

Ar fi vrut s-o ia cu el chiar atunci. Ar fi vrut să călărească la casa pe care o închiriase și să vadă dacă-i plăcea. Voia s-o aibă doar pentru el și să nu trebuiască să fie discreți. În principal, voia s-o aibă.

Mai rămaseră o oră. Marielle se distra suficient încât nu dori să întrerupă incursiunea ei în înalta societate. Aștepta momentul potrivit și dezgropă niște politeți pe care le mormăia de fiecare dată când cineva se oprea să discute. Când se sfârși, recunoscu că nu fusese o noapte atât de obositoare cum găsea de regulă aceste ocazii. Poate pentru că vedea că ei îi făcea plăcere.

Marielle nu merse pe jos la întâlnirea cu noii mesageri. Merse în trăsura pe care Kendale o închiriase pentru ea. Ea insistase să închirieze una cu vizitiu francez, ca să dea de lucru emigranților.

Coborând din trăsură, se întrebă dacă cumva oamenii lui o urmăriseră. Și-l imagina făcând asta pentru siguranța ei acum, așa cum îl ținea pe Jacob în apartamentul de vizavi. N-o credea, cu toate asigurările ei, că nu era în pericol.

Nu vorbeau de întrebările lui, nici de cele la care ea nu răspundea niciodată. Nici măcar nu știa dacă încă o mai suspecta ca fiind spioană. Poate se convinsese că nu era, dar asta nu însemna că o excludea complet ca posibilitate.

Gândul la Kendale o făcu să se oprească lângă trăsură. În acea după-amiază, trăsura avea să o ducă la căsuță. Kendale urma să vină puțin mai târziu. Aveau să trimită trăsura în oraș, să se întoarcă dimineața. Cel mai mult timp îl vor petrece în pat. Dar nu tot.

De două ori avuseseră vizitatori. O surprinse când, în urmă cu două zile, un bărbat apăruse la ușa lor. Kendale ieșise cu el și purtase o discuție serioasă, între patru ochi. Marielle nu îl recunoscu ca pe unul de la Ravenswood, dar bănuia că era parte din armata lui privată.

Îndreptându-și spatele și îmbărbătându-se, alungă gândurile despre Kendale și intră pe alee doar cât era necesar ca ochii ei să se obișnuiască cu lumina scăzută. Nu avea nici o intenție să înainteze mai mult. Nu va mai fi așa neglijentă niciodată.

Așteptă, făcându-se vizibilă. Într-un final, o umbră se mișcă, și un bărbat ieși la lumină. O măsură din priviri, apoi păși în față. Doar atunci, ea înaintă câțiva metri pe alee. Nu mai mult.

– Farmen m-a trimis, spuse el, numindu-l pe proprietarului papetăriei din Dover.

Vorbea engleza. Monsieur Farmen susținuse că englezii ar fi mai buni pe viitor.

– N-am decât asta. Ea îi întinse o scrisoare și taxa. Îi va fi livrată lui Monsieur Garrett, direct. Ține-o la dumneata. N-o lăsa la Monsieur Farmen.

El privi scrisoarea.

– Sunt o grămadă de bani pentru a trimite o scrisoare pe care poșta normală ar livra-o pentru câțiva penny.

– Nu știu cum să trimit o scrisoare prin poștă către Monsieur Garret. Nu știu nici măcar dacă e numele lui real.

– El știe să vă trimită un răspuns sau o să așteptați trei săptămâni să vi-l aduc eu?

– Asta nu te privește. Du-i asta după ce îi dai taxa lui Monsieur Farmen, să te asiguri că rămâne prieten.

El chicoti.

– Prieten. Un cuvânt la fel de bun pentru el ca orice altul, îmi imaginez.

Își lovi ușor pălăria cu scrisoarea în semn de rămas-bun.

Marielle se întoarse la trăsură. Vizitiul ei, André, îi arătă o față sceptică.

– Poate ar trebui să-i spun lui milord că întâlniți bărbați necunoscuți pe alei.

– Ți-a spus să-i dai raportul cu privire la drumurile mele?

El scutură din cap.

– Poate ar prefera s-o fac oricum.

– Ar crede că nu-ți cunoști locul dacă i-ai spune așa ceva.

Căută în săculeț în timp ce vorbea. Ce lucru incomod! Vechile ei buzunare îi permiteau mai multă subtilitate.

– Uite, ia asta. Nu ca o mită, și în nici un caz ca un șantaj, așa cum ai încercat tu în mod nesăbuit. Mai degrabă pentru că ai stat de gardă să fiu în siguranță.

André băgă banii în buzunar. Deschise portiera trăsurii și coborî scările cu iscusință. Din expresia lui, Marielle deduse că ajunseseră la o înțelegere.

Kendale avea încredere în ea atât cât putea avea un bărbat într-o femeie care insista să rămână pe jumătate un mister. Ceea ce însemna că, oricât ar fi vrut

să ia decizii bazate pe încredere, erau unele pe care nu putea să le ia.

Înainte să ia una dintre aceste decizii, Kendale îl vizită pe Ambury la casa lui din Berkeley Square. Fu pofti în bibliotecă. Ambury scria niște scrisori. Mătușa Cassandrei, într-unul din scaunele de lângă șemineu, citea o carte. Ambury îl salută, observă sulul de muselină pe care îl purta sub braț și sugeră să meargă împreună în birou.

– Dacă vrei intimitate, nu trebuie decât să ceri, Ambury, spuse Lady Sophie, punându-și cartea deoparte. Ai fost aici înaintea mea. Eu am deranjat. Nu mi-am dat seama că așteptai un musafir.

– Nu e nevoie să plecați. Putem să vorbim la fel de bine și altundeva.

– Prostii. Mă duc să mă plimb prin grădină. Mi-ar face bine niște aer.

Apucă brațul scaunului să se sprijine în timp ce se ridica în picioare. După ce se ridică, își făcu timp să observe cine era vizitatorul, și ochii îi scăpărară de plăcere.

– Kendale. Ah, ce delicios să te văd.

Delicios părea un compliment ciudat, dar ea era o femeie ciudată.

– Mulțumesc. Bucuria e reciprocă.

Foarte vioaie dintr-odată, înaintă spre el, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Mereu am zis că e mai mult de capul tău decât îți dau credit alții.

– Mulțumesc din nou, cred.

Se uită la Ambury, întrebându-se dacă era și el printre acei alții, sau doar soția lui. Ambury își desfăcu brațele într-un gest de confuzie perplexă.

– Dar o franțuzoaică? întrebă Lady Sophie. Cu lipsa ta de experiență, crezi că e înțelept?

El rămase fără cuvinte.

– Înțeleg atracția, continuă ea. O limbă așa de frumoasă, de exemplu. Chiar și lucrurile vulgare sună

elegant în franceză. *Merde*, de exemplu. Ce elegant sună spre deosebire de că...

– Mătușă Sophie, nu cred că Kendale își pierde capul la auzul unei limbi.

– Prostii! Toată lumea iubește franceza și e fascinată de ea. Dumnezeule, eu m-am amorezat de un francez care n-avea nimic altceva să-l recomande decât sunetul vocii. I-am recunoscut limitările doar privind înapoi, bineînțeles. La acel timp am fost îndrăgostită lulea vreo două săptămâni. Se prinse apoi și zâmbi scuzându-se. Nu vreau să insinuez că legătura ta va dura doar două săptămâni, Lord Kendale. Sunt sigură că veți rezista sezonului.

– E reconfortant să aflu că dumneavoastră credeți că voi avea atâta timp.

– O să ai timp dacă-ți faci timp, domnule. Prea mulți bărbați nu înțeleg că *l'amour* și nerăbdarea nu sunt compatibile. Pari confuz. Îți explic imediat. Dacă te-ai luat cu o franțuzoaică, nu este bine să te lăsăm neștiutor. Trebuie să te achiți de toate treburile, ca să faci cinste Angliei.

Se uită în jur, căutând un scaun pe care să se așeze ca să continue conversația.

– Grădina, mătușă Sophie. Cred că ziceai că vrei să iei niște aer? o întrerupse Ambury.

– Așa am zis? Păi, e o idee bună, așa că o s-o urmez. La revedere, Lord Kendale. Vino oricând ai nevoie de sfaturi. N-o să găsești pe cineva mai bun ca mine.

– Scuzele mele, mormăi Ambury în timp ce femeia ieșea pe ușile dinspre grădină. A pierdut orice simț al discreției.

– N-ar fi putut să fie indiscretă față de mine dacă alții n-ar fi fost mai întâi față de ea. Mă bucur că relația mea cu domnișoara Lyon e prilej de distracție prin saloane săptămâna asta.

– La naiba, la ce te așteptai? Tu ai însoțit-o la marea avanpremieră de la Fairbourne. Toată lumea v-a văzut

plecând împreună. Nu pune la inimă. Ziarele de scandal o să se preocupe de alții cât de curând.

Nici prin gând nu-i trecuse că fusese în ziarele de scandal. Nu le citea niciodată și acum, chiar dacă ar fi făcut-o în mod normal, nu avea timp de asemenea frivolități.

– Ce este aia? arătă Ambury către sulul învelit în muselină.

– O enigmă. O să mă ajuți să ies din ea.

Puse sulul pe masă, desfăcu sfoara care lega muselina și îl lăsă să se desfășoare.

Ambury își înclină capul către gravura din partea de sus.

– Interesant! Astea sunt făcute fie pentru piața franceză, fie ca să fie vândute emigranților de aici. Aș zice că prima variantă. Cine e? Arătă către Lamberte.

– Un lacheu al guvernului într-una dintre provincii.

– Păi, cineva îl acuză de un fel de delapidare, lucru care acolo acum cam face capetele să cadă.

– Eram curios dacă vezi ceva, orice, în imagine care ar putea fi altceva decât pare. Un mesaj, de exemplu, pe care doar cei avizați l-ar vedea și înțelege.

– Vrei să zici un cod?

Ambury se uită atent la imagine, apoi la cuvintele gravate peste tot.

– Ar trebui să fie un mesaj foarte scurt dacă e printre toate propozițiile astea. Nu văd nimic care ar sugera așa ceva. Tu?

Ridică prima imagine și duse foaia în dreptul ferestrei.

– Nu. Totuși, voiam o altă părere și o altă pereche de ochi.

Satisfăcut, începu să ruleze gravurile. Jumătate din enigmă fusese rezolvată. Avea încredere că Ambury îi putea da un sfat bun în legătură cu cealaltă jumătate.

Atunci ușa se deschise, și Lady Ambury intră. Se uită prin bibliotecă și oftă exasperată.

– Unde a plecat? I-am zis să aștepte *aici*. Ambury, ai văzut-o pe mătușa Sophie?

– A ieșit în grădină.

– Oh, nu. Cum ai putut să-i permiți? Trebuie să mergem în vizită împreună. Acum va fi acoperită de noroi și... Observă gravurile și se apropie, curioasă. Ce aveți aici? Ah, și-a orientat disprețul către niște nesăbuiți francezi, văd. Asta e de înțeles, deși o să-mi fie dor de felul cum îi împungea pe-ai noștri așa frumos.

– De cine vorbești? întrebă Ambury.

– Păi, Marielle. Asta e lucrarea ei, sunt sigură. Nu i-ai zis, Kendale?

– Nu, nu mi-a zis, deși una dintre întrebările lui are mai mult sens acum.

Lady Ambury ridică prima gravură ca să descopere una identică dedesubt.

– Păi astea-s noi. Nu le-a vândut încă. Sper că nu v-ați certat în legătură cu asta, Kendale. Peisajele ei sunt mult mai artistice, dar nu se vând așa bine ca satirele.

– Nu cred că i-am văzut peisajele, spuse Ambury.

– Nici eu, adăugă Kendale.

– Sunt minunate. Scene cu râul, cele mai multe. Nu ți le-ar arăta. Sunt surprinsă că ți le-a arătat pe astea. S-ar teme că ai fi revoltat de faptul că muncește cu acul de gravură pe cupru, așa cum femeile acelea care colorează nu recunosc în fața altora că muncesc pe bani în casa aceea. Tăcu subit, pe când rostea ultimele cuvinte și se îmbujoră. Nu ți le-a arătat nici pe astea, așa-i? Le-ai descoperit pe cont propriu, cumva, și eu ți-am spus lucruri pe care n-ar fi vrut să le știi.

– Nu te învinovăți pentru asta, interveni Ambury. Kendale înțelege că domnișoara Lyon trebuie să-și câștige pâinea. A văzut casa. Astea nu pot să-l șocheze.

– Nu mă șochează deloc. Mă bucur să aflu că ea le-a făcut.

Nu se putea decide dacă asta ușura sau îngreuna treaba pe care voia s-o facă.

– Dorința ei de a rămâne anonimă ar explica de ce nu e nici o semnătură sau adresă, presupun, zise Ambury. Credeam că sunt neterminate.

– Sunt neterminate, cred, spuse Cassandra aplecându-se asupra gravurii. Părul ei negru atârna în bucle lungi care atingeau hârtia. Mi-a arătat o dată o satiră pe care a făcut-o și avea nume și adresă. Fictive. Peisajele ei au adresa ei, dar nu și numele ei. Folosește nume de bărbați în loc.

– Deci imaginile care sunt colorate în casa aceea sunt făcute de ea, zise Kendale.

– Unele dintre ele. Majoritatea le aduce de la alte tipografii. Dacă ai fi întrebat, sunt sigură că ți-ar fi explicat toate astea. Acum trebuie să-mi găsesc mătușa până nu răscolește toată grădina. Vă rog să mă scuzați.

După ce Cassandra ieși, Kendale termină de rulat gravurile.

– Întrebarea ta, despre cod, zise Ambury. Încă nu ești sigur de ea.

– Sunt sigur de ea. Nu eram sigur de astea.

– Și totuși, ea le face. Deci... Ambury ridică din umeri. Dacă ne înșelăm cu toții, oricum nu prea poate să facă nimic, acum că tu ești în viața ei. Nu prea ar avea răgaz pentru ele, nu? Nici n-ar putea să scape cu asta. Sper că nu te-ai înhămat la afacerea asta cu acest scop, Kendale. S-o urmărești. Riști mult prea mult dacă ai făcut-o.

– Am venit să mă conving că nu-i găseam scuze sau că refuzam să văd ce nu vreau să văd. De asemenea, să-ți cer sfatul. Ea nu știe că am gravurile. Crede că sunt pierdute. Am lăsat-o să creadă asta.

– Ai mințit-o.

– La momentul acela, credeam că mint un spion. Mi-ar plăcea să i le returnez acum și să mă explic.

– Ai vrea să corectezi acea minciună ca să nu stea între voi în viitor.

– Exact. Și habar n-am cum să fac asta. Mă gândeam că poți să mă ajuți.

– Să vedem dacă pot să-ți formulez ceva: „Draga mea, într-o vreme când nu mă bucuram de favorurile tale și nu eram ca unul, am descoperit aceste imagini și le-am păstrat, fără să-ți spun, pentru că am crezut că ar putea

fi dovezi pe care le-aș putea folosi într-o zi ca să te duc la spânzurătoare".

– Pot să fiu așa de stângaci și de unul singur. Treaba ta era să găsești o modalitate mai bună de a o spune, ca să nu par un ticălos.

– „Iubita mea, de câteva săptămâni sunt în posesia unor obiecte ale tale și m-am gândit că ar fi poate mai bine să ți le returnez. Singura mea scuză pentru înșelătoria mea este că la acea vreme credeam că ești o escroacă și nu pot avea încredere în tine."

– Nu e mai bine.

– Kendale, nu există nici un mod bun de a o spune. Nu poate fi înfrumusețat prin elocvență. Mai bine s-o spui în felul Kendale de a o spune și să sperăm că are suficientă afecțiune pentru tine încât să înțeleagă.

Plecă de la Ambury și mai puțin mulțumit decât venise. Până acum, misterul lui Marielle ar fi trebuit să se destrame, dar în loc de asta părea să se adâncească. Întrebările lui Ambury nu-i căzuseră bine nici ele.

Cochetase cu gândul că o aventură ar ține-o pe Marielle aproape, ca el s-o poată urmări. Fusese o scuză posibilă pe care o luase în considerare pentru a face ceea ce voise să facă în primele ei zile la Ravenswood. Îl convinsese că nu era spioană, totuși. Nu voia să creadă că fusese doar dorința care îl orbise.

Nu era un moment bun să se îndoiască de ea. Curând, prea curând, urma să plece într-o misiune care promitea risc și pericol și voia să-și petreacă timpul rămas bucurându-se de rara plăcere pe care o simțea cu ea. Dar această oră îl lăsă întrebându-se dacă nu cumva acea plăcere îl transformase în cel mai mare idiot, bărbatul care se jurase că n-o să fie niciodată – paiața femeilor.

Nu credea că-și folosise șiretenia să-i umbrească judecata, dar... Un gravor, totuși. În Anglia, fetele aristocraților ar putea desena sau picta în acuarele, dar gravură? I se părea neverosimil ca nepoata unui conte să fi fost învățată acest meșteșug. Bărbații în Anglia făceau ucenicie pentru o asemenea meserie. A lucra cu acul

de gravură pe cupru nu era pentru amatori. Cassandra zisese că și celelalte gravuri, peisajele, erau încântătoare. Un expert gravor, atunci.

Se întreba câți știau că ea stăpânea acest meșteșug. Zvonurile că ar fi o șarlatancă ar fi putut lua naștere de la oamenii care aflaseră de asta.

Nu putea să se mai prefacă acum că zvonurile erau greșite.

capitolul 17

Marielle iubea căsuța. Îi plăcea să se uite pe fereastră și să vadă muguri și lăstari ivindu-se în grădina rustică de afară. Tavanul cu bârne joase i se părea intim, și marea vatră i se părea domestică. Observă cum, de câte ori André oprea trăsura și ea se dădea jos, se simțea de parcă intra într-o altă lume.

O lume fantastică, poate. Unde n-o aștepta nici o aventură periculoasă și n-o pândea nici un alt pericol. Una în care, pentru o vreme, Kendale nu era un viconte și lord, ci doar bărbatul pe care îl îmbrățișa în voie și cu pasiune.

Își făcuse un obicei din a ajunge la căsuță devreme, ca să se poată preface, timp de câteva ore, că e o femeie simplă de la țară, fără nici o grijă pe lume. Astăzi îl lăsase pe André să plece cu instrucțiuni să se întoarcă s-o ia a doua zi dimineață, și intră nerăbdătoare. Ducea un coș cu mâncare pe care o gătise în bucătăria casei ei, repezindu-se să amestece în tocăniță și să frământe pâinea între reprizele de lucru la noile gravuri.

Așeză oala cu tocăniță aproape de vatră și răscoli jarul pe care îl adusese într-un ceaun ca să aibă căldură și pentru mâncare, și pentru la noapte. Puse pâinea pe masă și admiră treaba bună pe care o făcuse.

Incursiunile ei la bucătărie i se păruseră ciudate și enervante bucătăresei, și păruse chiar surprinsă că știa să frământe o pâine. Marielle Lyon n-ar trebui să știe.

Dar o bucurase s-o facă și să știe ca Kendale va mânca mâncare făcută de mâinile ei. O doză serioasă de nostalgie umpluse momentele acelea intime, și amintiri de când obișnuia să facă asta pentru tatăl ei.

Nici măcar un sunet nu tulbura ora ei la căsuță, în afară de natura de afară. Marielle savură calmul și propria fericire. Gândindu-se la sosirea lui Kendale, simți amărăciune în inimă și anticipația o copleși.

Două săptămâni, zisese el. Era pe sfârșite. Se așeză la fereastră și privi un șoarece care își făcea loc cu nasul prin niște iederă în grădină, în vreme ce ea se ținea strâns de această bucurie care se va termina curând. Va trebui să-i pună capăt, nu-i așa, dacă avea de gând să-și ducă planul la bun sfârșit?

Sunetul unei alte trăsuri se auzi pe alee. Probabil Kendale. Și el folosea o trăsură să ajungă aici, ca să nu trebuiască să-și țină calul într-un loc care nu era echipat pentru asta. Știa sunetul tuturor trăsurilor lui, și o recunoștea pe cea frumoasă, cu care o vizitase în ziua în care înstrăinarea lor luase sfârșit. Roțile scoaseră acel scrâșnet specific când se opriră.

El intră, cu părul ciufulit de vânt și cizmele murdare după o zi de călărit. Ducea un cilindru lung și gras, acoperit în muselină, pe care îl puse pe un scaun, apoi se apropie și o sărută.

– Totul e bine la tine acasă? o întrebă.

Ea se ridică în picioare și îi cuprinse gâtul cu brațele.

– Foarte bine. Bărbatul acela care trecea încă nu s-a întors. Jacob și Pratt încă veghează de la fereastra lor. Femeile au de lucru cu un nou teanc de gravuri trimise de o editură. Și Madame LaTour a dat o mână de ajutor ca să-mi permit să plec pentru o vreme aici, la căsuță.

– Ai venit devreme, deci trebuie să fi fost de mare ajutor.

O îmbrățișă, dar aruncă o privire camerei.

– M-am temut că o să ți se pară prea sărăcăcioasă. Era singura disponibilă pe moment.

– Mi se pare de o simplitate fermecătoare.

El îi aruncă o privire călduroasă, dar ea îl simți puțin distras. Nu distras de la ea. Din contră, parcă era concentrat prea intens asupra ei. Aștepta cuvintele pe care le vedea în ochii lui și le simțea în aer.

În loc de asta, el o sărută. O atingere ușoară cu buzele, la început, apoi mai apăsat. Excitarea lui schimbă săruturile și mai mult. Se părea că nu tocănița și pâinea vor fi mâncare pentru o vreme.

Săruturile deveniră apăsate, devoratoare. Îmbrățișarea lui o ținea strâns. Marielle recunoscu semnele nerăbdării. Când o ridică și o purtă spre micul dormitor, se întrebă dacă se va obosi s-o dezbrace măcar.

O surprinse, așa cum o putea face uneori. În loc s-o arunce pe pat, o puse în picioare și se apucă s-o dezbrace. Dintr-odată făcea totul pe îndelete, desfăcându-i cu mare grijă șireturile rochiei, bridele de la spate. Împăturind fiecare lucru și așezându-l respectuos pe scaun. Și tot timpul, de fiecare dată când o privea, concentrarea aceea.

Propria ei excitare o tachina și se juca cu ea. Corpul ei aștepta și gândurile i se încețoșară. Când rămase goală, el îi trasă curbele siluetei de la umăr la coapsă cu o linie atentă, ușoară, desenată de două degete. Felul în care o privi atunci, cu o atenție profundă, aduse o notă de îngrijorare în melodia exaltării ei.

Îi opri mâna prinzându-l de încheietură, așa că el trebui s-o privească.

– Te uiți la mine de parcă mă memorezi, zise ea. Pleci?

– Călătoria mea începe abia peste câteva zile, cel mai devreme.

Ea nu se referise doar la acea călătorie planificată. Inima ei oftă a ușurare văzând că el auzise doar acea întrebare.

O întinse pe pat, apoi se dezbrăcă. În loc de nerăbdare, el o mânuia acum cu o grijă infinită. Plăcerea era la fel de lină și de dulce ca în acea noapte la Ravenswood, când ea îl forțase să admită că o voia. De data asta

o afecta diferit. Poate că nu pleca acum, dar nu putea să ignore că urma să plece curând, și la fel și ea, iar aceste două săptămâni de fericire aproape se terminaseră.

Se încleștă în îmbrățișarea lui și îl ținu cât de aproape putea. Îi reținu trăsăturile în timp ce-l mângâia, îi ascultă respirația și îi remarcă toată amănunțimea atingerilor. Curând, foarte curând, plăcerea se cufundă adânc în ea și fiecare sărut, fiecare atâțare o adâncea și mai tare, astfel încât era pregătită cu mult înaintea lui.

O înnebunea să aștepte. Într-o altă zi i-ar fi cerut să țină pasul cu ea. Dar simțea că încetineala nu era pentru ea, ci pentru el. Lui nu-i lipsea dorința. Dovada acestui lucru era incontestabilă și proeminentă. Mai degrabă acea concentrare îl distrăgea încă, și ea ghici că el observa fiecare atingere la fel de mult ca ea.

El își dădea seama de cât de mult îl dorea. Ea nu știa cum s-o ascundă. Își mai făcu pe plac o vreme totuși, mușcându-i ușor cu dinții un sfârc, în timp ce-l tachina pe celălalt cu degetul mare. Ea țipă protestând împotriva a ceea ce-i provoca și, din impuls, îi apucă mâna și încercă s-o mute mai jos.

Dar el se rostogoli și o trase deasupra.

– la ce vrei, Marielle, așa o să pot să te admir în continuare.

Aproape ieșindu-și din minți acum, ea îl apucă și se ridică. Apoi se lăsă în jos și toată ființa ei scoase un geamăt tăcut când el o umplu.

Se lăsă pe spate, absorbindu-l și bucurându-se de plinătatea bine-venită. Afară se lăsa înserarea și umbrele se lungeau în cameră. Nu fusese aprinsă nici o lumânare, așa că lumina devenise cenușie și moale.

Îi plăcea să-l privească așa, să-i privească fața și ochii frumoși. Întinse mâna și îi mângâie umerii și pieptul tare, mișcându-se în jos, până ce degetele ei atinseră noua cicatrice, încă destul de roșie, de la rana pe care o primise în alee. Asta o făcu să se uite la propriul său corp și la linia fină de pe șold.

Se ridică din nou și iar se lăsă, urmărindu-i reacția.

– Încet, rosti el. Ca de fiecare dată să fie ca o revelație.

Ea făcu după cum voia el.

– E aproape poetic.

Kendale zâmbi amuzat de descrierea ei. Era primul zâmbet al zilei, își dădu ea seama. El întinse mâna și își plimbă degetele de-a lungul liniei de pe șoldul ei.

– Nu cred că asta e prima oară când ai fost rănită, Marielle. Nu ai alte cicatrice, dar nu toate rănile le lasă pe trup. Asta e mai ales adevărat despre femei.

Ea se opri din mișcare.

– Sunt lucruri la care nu m-am gândit prea mult, continuă el în timp ce-o mângâia ușor. Am ales să n-o fac, fiindcă un lucru duce la altul și toate vor duce într-un final la misterul domnișoarei Lyon. Dar erai o copilă când ai venit aici, și ai venit singură. Neprotejată. Ai fost rănită croindu-ți calea prin iadul care era Franța atunci?

Ea se aplecă până când fața îi ajunse la doar câțiva centimetri de a lui. Trânti acea ușă din inima ei pe care cuvintele lui o forțau să se deschidă, înainte ca prea multă tristețe să se strecoare afară.

– Prima dată poezie, apoi o întrebare crudă care să-mi strice plăcerea. Mă aștept să te revanșezi, milord.

– Bineînțeles. Talentele mele sociale încă lasă de dorit.

Și se revanșă. O ținu în acea poziție cu săruturi, în timp ce mâinile lui o răvășeau, tachinându-i sânii. Fiecare atingere o făcea să tremure în locul în care erau uniți. El o apropie, ca să-și poată folosi gura, și asta agravă situația într-un mod minunat, în special pentru că abia mai rămâneau conectați, iar tachinarea crea fiori puternici de plăcere. Într-un final, când ea deveni frenetică, el îi dădu drumul, iar ea se ridică pe brațe și își apăsă șoldurile în jos cu putere, ca el s-o umple din nou.

Apoi își luă ce voia, așa cum zisese el. Se mișcă încolo și-ncoace, găsind alinare, care făcu minunatele senzații ale eliberării să înceapă. El îi apucă șoldurile și preluă

inițiativa, de la început și dulce, la aproape violent în modul în care o penetra. Ea atinse climaxul de două ori înainte ca el să termine, și din nou la final când, epuizată și stoarsă de vlagă, acceptă și ultimul lui tumult.

Se lăsase noaptea. El nu dormea. Nici Marielle. Simțea asta, deși ea stătea nemișcată în brațele lui. Se odihnea în curbura unui braț, cu capul pe pieptul lui. Palma ei îi acoperea inima.

Ezitarea lui să părăsească patul avea multe cauze. Confortul de a o ține în brațe. Noile întrebări care nu voiau să-i iasă din cap. Ruloul de muselină din camera alăturată.

– N-am fost rănită atât de rău, spuse ea, rupând liniștea.

– Nu vorbi despre asta dacă nu vrei s-o faci. Am fost bădăran să-ți aduc aminte.

Fusese un impuls, un gând rostit cu voce tare în timp ce se uita la urma de cuțit și se gândea la Marielle cea misterioasă și la cât fusese probabil greșit din ce presupusese el despre ea.

Ea nu îi răspunse, iar el presupuse că nu dorea s-o facă. Dar ea se mișcă în brațele lui și – i se păru lui – se cuibări mai aproape.

– Ai zis că ai fost la Toulon, așa că ai văzut cum poate fi când răscoalele împotriva noului guvern sunt înăbușite. A fost la fel peste tot. Franța a fost la fel de sângeroasă după revoluție pe cât a fost în timpul ei. Au fost multe omoruri.

În special în vest. „Ea nu vorbește ca o persoană din Provența, ci din vest." Două persoane îi spuseseră asta.

– Mă gândesc că nu era sigur pe nicăieri, spuse el.

Pentru o fată să călătorească singură... Nu voia să-și imagineze pericolele prin care trecuse ea.

– Nu era sigur deloc. Toți oamenii își pierd un pic din umanitate într-o astfel de lume. Am văzut suficient ca să-mi dau seama cum ar putea fi când aveam să fug. Așa că, atunci când am plecat, am aranjat să fiu protejată.

Bineînțeles c-o făcuse. Era cel mai inteligent lucru pe care putea să-l facă, iar ea era foarte inteligentă.

– Ai fost rănită?

– Nu în felul la care cred că te gândești tu. Era cineva pe care îl știam, nu un străin. Am priceput despre ce era înțelegerea, atunci când am făcut-o. N-am fost forțată, dacă asta e întrebarea ta.

Faptul că ea presupusese că asta era întrebarea îl ușură puțin. Dacă Marielle nu știa cum unii bărbați fac rău din plăcere, el nu avea să-i spulbere acest mic colț de inocență.

– A fost de parcă totul i se întâmpla altei persoane, continuă ea. Asta e singura mea amintire despre asta, ca să fiu sinceră. Eram preocupată de alte emoții, mai mari. M-am bucurat să am un bărbat cu un pistol și puțin curaj care să mă ghideze spre coastă și să mă ajute să găsesc o barcă. Dar, bineînțeles, n-aveam să mai fiu inocentă. Totuși, pierdusem atât de multă copilărie prin ceea ce văzusem, că părea o pierdere mică, prin comparație.

Modul foarte practic în care ea vorbea despre asta îl mișcă. Dezbătu din nou, în sinea lui, dacă avea într-adevăr nevoie să știe mai mult despre ea. Poate că tot restul nu conta.

Râse de sine însuși, dar nu fericit. Se surprinsese din nou găsind motive să evite să afle adevărul. Tot ce putea să spere era ca ea să nu-și dea seama ce idiot devenise din cauza ei. Pentru ea. Era o chestie a naibii să contezi pe sinceritatea unei persoane despre care ai jurat că nu poate fi de încredere.

– Presupun că ai învățat să trăiești cu frică în vremurile alea, spuse el.

– Frica a fost tovarășul meu constant. Se întoarse și îl privi. E interesant cum asta a schimbat oamenii. Am observat cum unii dintre noi încă trăiesc cu frică. Asta n-o să se mai schimbe, indiferent cât de în siguranță suntem. Alții dintre noi am aflat că trebuie să mergem înainte chiar și când ne e frică.

– Care dintre ei ești tu?

– Eram din a doua categorie, dar... Mi-am dat seama că nu trebuie mult ca teama să mă cuprindă din nou.

Kendale aproape că își dori ca ea să fie cuprinsă de frică, dacă asta însemna că n-o să ducă la bun sfârșit planul pe care îl avea. Avea un plan, cu siguranță. Acele gravuri și vizita pe coastă erau indicii clare. Dacă nu era spioană – și inima îi spunea că nu era, în ciuda creierului care încă dezbătea posibilitatea –, atunci avea un alt fel de plan. Probabil unul periculos.

Îi mângâie chipul până ce vârfurile degetelor îi găsiră gura și poposiră acolo, pe moliciunea buzelor. Ochii lui n-o vedeau, dar mintea, da. Ea purtase multe măști cu el în trecut, dar el ghicea că acum, în întuneric, în timp ce stăteau îmbrățișați, nu purta nici una.

– Nu trebuie să te cuprindă. Dacă ai vreodată nevoie de protecție, ți-o ofer. Chiar dacă nu vom fi întinși unul lângă altul ca acum, o să te protejez, dacă-mi permiți.

Ea își deschise buzele și îi prinse degetul între ele. Apoi le apăsă pe pieptul lui, se ridică și îi dădu un mic ghiont.

– Tu n-oi fi având un stomac, dar eu am. Ne așteaptă mâncarea.

Mâncară tocănița ei fără să se îmbrace complet. El purta indispensabili și cămașă, iar ea cămășuța și șalul. El înteți focul, ca noaptea să nu le fie frig așa dezbrăcați.

– Asta e o pâine bună, spuse el, rupând încă o bucată. Aveți un brutar mai bun decât al meu de la Ravenswood.

Ea luă o mușcătură din bucata ei, încântată în secret de compliment. De unde stătea, putea să vadă ruloul de muselină pe care îl adusese el. Se întreba ce era. Nu un cadou pentru ea, din ceea ce părea. Poate unul dintre bărbații aceia vor veni mâine să-l ia.

– Ai zis că n-o să pleci în călătoria ta în următoarele câteva zile, cel puțin, zise ea. Sau poate deloc?

El înmuie o bucată de pâine în sosul tocăniței, ceea ce o încântă din nou.

– Sunt hotărât să plec la un moment dat. Aștept niște informații întâi, așa că ziua exactă nu e decisă.

– Dar va fi curând?

– Da, așa cred.

Ea presupusese că sugestia lui de a încerca această aventură pentru două săptămâni avea ceva de-a face cu începutul aceste călătorii. Își făcuse propriile planuri în jurul acestui lucru. Acum se întreba cum ar putea schimba planurile dacă plecarea lui era întârziată.

Mintea ei începu să calculeze, dar inima ei spera că plecarea lui va fi întârziată pentru totdeauna. Dacă era așa, ea n-ar fi putut pune în practică nici un plan și s-ar elibera de ele pentru o vreme, ca să continue această idilă de plăcere și în siguranță. Cât de repede o ademenise această căsuță să uite de lumea care o aștepta la Londra și în Franța.

– Unde pleci?

Întrebarea ieși fără ca ea să aleagă să vorbească. Inima ei o rosti, nu capul.

El nu răspunse.

– Scuză-mă. Ai fi vorbit despre asta dacă voiai. Bineînțeles că nu poți să-mi spui.

– De ce crezi că nu pot?

O mare parte din bucurie dispăru subit din cămăruță. Destul de brusc, el păru din nou un ofițer de armată.

– Nu poți pentru că nu știi cine sunt, așa cum ai zis odată. Sunt un mister, și încă pot fi acea spioană pe care o suspectai.

El îi apucă mâna și i-o ținu strâns.

– De ce crezi că un spion ar fi interesat de această călătorie? Aș putea plănui un circuit al proprietăților familiei.

– Probabil că am crezut – adică, am presupus – că discreția ta referitoare la asta sugerează că e vorba de ceva mai mult. Se bâlbâi, stânjenită acum, și bănuind

că fiecare cuvânt pe care îl zicea nu făcea decât să înrăutățească situația.

– Și toți bărbații ăia, cei care vin aici să vorbească cu tine...

El zâmbi, spre ușurarea ei.

– N-oi fi tu o spioană, dar ai putea fi una bună.

Îi ridică mâna și i-o sărută, ceea ce o ușură și mai mult.

– Dacă am vorbi despre asta, n-am face decât să stricăm răgazul pe care îl avem împreună, și probabil ți-ar pricinui griji inutile.

Simpla menționare a grijilor îi pricinui deja câteva. Marielle presupusese că el pleca să supravegheze ceva, poate un alt posibil spion, sau coasta de sud, sau ce mai făcea el.

– Pui la cale ceva periculos? E despre colonelul ăla și ce s-a-ntâmplat la Toulon?

– Hai să nu vorbim despre asta. Încerc să te feresc de griji *inutile*, ții minte?

Nu spuse totuși că nu era periculos. Așa că grijile ei *inutile* se potoliră un pic, dar nu dispărură.

Strânse masa și, în timp ce-o făcea, acel cilindru ciudat de muselină îi tot atrăgea atenția. Când termină, arătă spre el.

– Ce e ăla?

El își întoarse capul și se uită la el peste umăr. Rămase cu ochii la el o bună bucată de vreme. Ai fi putut crede că uitase că-l adusese cu el. Cu o hotărâre subită, se ridică, merse și îl luă.

– E ceva pentru tine.

Îl aduse la masă și desfăcu muselina. Imediat, sulul se desfăcu pe masă.

Era un teanc de gravuri de-ale ei. Cele pe care le pierduse pe alee. Doar că nu fuseseră pierdute, din moment ce el le avea.

Se luptă cu impulsul de a-i reproșa că o minți se. Se întreba de ce-i luase așa mult timp să i le înapoieze. Se uită mult timp la ele, luptându-se cu furia și dezamăgirea,

spunându-şi că era normal că o minţise. Crezuse că erau documente secrete în acea zi. Poate se întrebase dacă prin desene şi cuvinte erau ascunse informaţii secrete.

El se aşeză şi îşi puse degetele pe marginea gravurii de deasupra.

– Nu sunt colorate. Sunt dintre cele pe care le trimiţi în Franţa.

Marielle aprobă din cap.

– Mi s-a spus că le faci singură. Nu numai că pui cerneală pe plăcuţă si imprimi, dar că foloseşti acul de gravură să gravezi liniile.

– Cine ţi-a spus asta?

– E adevărat?

Poate că Emma îi spusese. Aşa o găsise Emma până la urmă. Sau poate Cassandra. Sau chiar Madame LaTour, prea impresionată de vizita unui viconte ca să mai fie discretă. Sau poate altcineva.

Păstrase acest meşteşug şi această îndeletnicire secrete, pe cât putuse. Dar până la urmă oamenii îşi dau seama de nişte lucruri atunci când n-au nimic altceva de făcut.

– E adevărat.

Nu se uită la el. Nu voia să vadă cum o privea. Acum câteva minute exista cel puţin posibilitatea ca ea să fi fost nepoata unui conte. Acum, doar afară de cazul în care era într-adevăr un Idiot Arătos, el ştia că nu era. Asta schimba totul. Totul.

– Cine te-a învăţat? Nu e un meşteşug pe care să-l înveţi de unul singur.

Inima ei i se cufundă în piept. Îşi dorea să nu se fi ridicat din pat, pentru că, fie că voise s-o facă sau nu, el o interoga acum, în sfârşit, aşa cum plănuise încă din prima zi în care vorbiseră.

Se gândi ce să spună şi dacă să zică ceva. Ar putea să refuze şi să aştepte orele lungi care mai rămăseseră până la sosirea lui André prefăcându-se că doarme pe unul dintre scaune.

– Tatăl meu m-a învăţat. Era meseria lui.

Gata, acum știa. Era de un rang mult inferior lui. Nu era o femeie căreia un bărbat ca el își permitea să-i ofere afecțiune. Dacă el avea o aventură cu o femeie ca ea, nu era o idilă, ci ceva mai josnic.

Nu credea că ar mai fi putut face dragoste cu el vreodată. N-ar fi vrut să vadă dacă asta ar fi schimbat modul în care o trata, în care o săruta. Ar fi simțit-o de la prima atingere.

– Cum ai știut să... Dar se opri la timp.

Ea se uită într-un final la el. În loc de dispreț, văzu mai degrabă o intensă curiozitate.

– Cum am știut să mă port ca o lady? Asta voiai să întrebi? Cum de nu mi-a fost evidentă originea la fiecare vorbă și la fiecare pas? Mama lucra în casa unui baron. O vizitam acolo și vedeam cum se mișcă, vorbesc și se poartă doamnele de acolo. Atât de mult stă în postură. Și chiar și mai mult în minte. N-a fost greu să le imit. Chiar și când eram copil începusem s-o fac, deși unii îmi spuneau că sunt îndrăzneață să afișez asemenea aere.

– Nu asta voiam să întreb. Voiam să te-ntreb cum de știi așa de multe despre contele cu care susțineai că te înrudești.

– Ah. Vezi tu, în timp ce eu eram o femeie obișnuită care pretindea că e nepoata unui lord, altcineva era sora unui lord și pretindea că e o femeie obișnuită. Dominique e adevărata rudă a contelui, și mi-a dat toate informațiile și descrierile de care aveam nevoie. Ea se ascunde în hainele ei simple și fața fără machiaj. Nu vrea ca originea ei să iasă la iveală și nimeni n-a contestat-o până acum. A fost cât pe ce să fie ucisă și nu s-a mai simțit în siguranță niciodată de atunci. Este una dintre aceia pentru care teroarea nu s-a terminat, așa că trebuie să promiți că o să păstrezi secretul.

– Bineînțeles c-o să-l păstrez.

Încă ardea de curiozitate. Ea aștepta să vadă dacă el înghițise povestea sau avea s-o mai interogheze. Nu era

sigură că mai putea spune multe lucruri care să nu provoace şi mai multe întrebări, dintre care la unele n-ar fi trebuit să răspundă.

Degetele lui se mişcară până ce poposiră pe imaginea lui Lamberte. Inima ei bătu mai tare. Erau multe feluri de a întreba despre Lamberte. Unele dintre ele ar fi presupus ca ea să mintă, dacă nu voia să-i spună absolut tot.

Şi voia? Poate că acum, că el îi ştia adevărata poveste, sau cel puţin o parte, nu-i mai păsa de ce făcea. Poate ar fi lăsat-o în pace, să facă ce voia. Chiar şi promisiunea lui din noaptea asta, de a o proteja, fusese dată lui Marielle Lyon, nepoata contelui de Vence, nu fiicei unui gravor.

– Acela este un om numit Antoine Lamberte, spuse ea înainte ca el să-şi aleagă cuvintele. Este unul dintre mulţi care s-au ridicat cu guvernul revoluţionar, dar căruia nu-i pasă de idealuri. Lui Lamberte îi pasă numai de sine însuşi şi de propria putere şi avere. A comis multe crime. Astfel de oameni n-ar trebui lăsaţi să acţioneze fără sancţiuni sau să fie mai presus de justiţie.

– Aşa că faci aceste imagini şi le trimiţi în Franţa ca să denunţi oameni ca el. Asta ai explicat înainte. Cunoşti lucruri specifice în legătură cu crimele lui?

Ea ridică din umeri şi speră că păruse indiferentă faţă de întrebare. În realitate, ceafa i se încreţise.

– Excesele lui sunt bine-cunoscute.

– Nu şi ăsta de care îl acuzi. De a fi furat chiar de la guvern. Dacă asta ar fi fost cunoscut, capul lui n-ar mai fi încă pe umeri.

– Poate că nu, nu ştiu.

El se apropie de ea şi îi ridică bărbia cu mâna, astfel că ea trebui să-l privească.

– Nu mă trata ca pe un prost, Marielle. Te-am mai avertizat în legătură cu asta.

– N-o fac. Sunt pur şi simplu obosită de toate întrebările tale. De ce-ţi pasă de toate astea?

Îşi plimbă mâna peste imagine.

– Îmi pasă pentru că ai depus multe eforturi și ai făcut multe cheltuieli ca să-l acuzi pe omul ăsta de o faptă care-i poate provoca mai multe probleme decât o sută de crime comise în timpul acelor ani. Dacă știe de gravurile tare, sigur nu-i plac. Toată lumea cunoaște puterea peniței și imaginii. Cred ca a trimit oameni să urmărească traseul acelor gravuri înapoi la sursă, la fel cum eu le-am urmărit de la tine până la coastă, doar că în sens invers. Oamenii care au încercat să te ucidă pe alee erau ai lui, nu-i așa?

– Poate. Nu știu.

Kendale își trecu mâna prin păr, exasperat.

– Nu știi? Au omorât doi oameni în bătaie ca să afle unde ești. Lovi cu degetul chipul bărbos al lui Lamberte. Este la fel de îndrăzneț ca tine, și mai periculos dacă a trimis ucigași să oprească denunțurile din aceste satire. Și chiar știind asta, nu te-ai oprit. Nu-i așa? La naiba, probabil c-o să le trimiți și pe astea acum că le-ai recuperat.

Ea nu putea rămâne impasibilă cât timp el încerca s-o intimideze referitor la gravurile ei. Se ridică în picioare și începu să se plimbe, încercând să calmeze indignarea care o cuprindea.

– Dacă eu nu fac tot ce pot să opresc astfel de oameni, cine o s-o facă?

– Altcineva. *Nu tu.*

– De ce nu eu? Fiindcă sunt femeie? Ziceai că vrei dreptate pentru ceea ce s-a întâmplat la Toulon. Credeam că vei înțelege.

– Asta e diferit. E personal. Lasă pe altcineva să-l elimine pe omul ăsta.

Ea se întoarse brusc și îl privi în față.

– Cine? Un soldat? Toți sunt de partea lui acum. Oamenii? După masacrele din regiune, n-a mai rămas nici unul destul de curajos să vorbească împotriva lui. Guvernul de la Paris? Nu dacă nu le dă nici un motiv să fie suspicioși în loc să fie recunoscători că un asemenea tiran oprește rebeliunile să reînceapă. Lovi hârtiile

cu palma. Lucruri ca astea au contribuit la distrugerea unei monarhii în Franța. Dacă am puterea să ajut la aducerea acestui om în fața justiției, o s-o fac.

– Nu, n-o s-o faci. Îndreaptă-ți atenția către altul dacă trebuie. Ăsta e prea viclean, prea periculos și deja prea aproape.

„Nu vreau să-mi îndrept atenția către altul. Nu e nici un altul care să conteze ca el", aproape că țipă la el. Abia își reținu cuvintele înainte să i se reverse de pe buze.

– N-ai nici un drept să-mi spui ce să fac, strigă ea frustrată.

El se ridică, merse până la ea și o luă de umeri.

– Mi-am luat acest drept când te-am luat pe tine. Să fiu blestemat dacă o să te las să fii ucisă pentru astea. Găsește-ți o altă cruciadă. Caută dreptatea în altă parte.

Marielle se smulse din mâinile lui și se întoarse cu spatele ca el să nu-i vadă lacrimile adunându-i-se în ochi. Știa că el va încerca să intervină dacă ghicea despre ce era vorba. Era acel gen de bărbat. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și se strădui să se reculeagă. Slavă Cerului că nu permisese intimității dintre ei s-o tenteze să i se destăinuie.

El o apucă din nou de umeri, de data asta mult mai delicat. Mâinile lui alunecară și îi mângâiară brațele. Simți apoi un sărut pe creștetul capului.

– Promite-mi că n-o să-ncerci să trimiți astea în Franța, Marielle.

Ea se uită la gravura care îl înfățișa pe Lamberte stând pe tronul său alcătuit din oameni oprimați.

– Promit că aceste imagini nu vor merge în Franța.

El o întoarse spre el și îi ridică bărbia cu degetul îndoit.

– Nu fi furioasă. Cer asta doar ca să te protejez.

Știa asta. Își dăduse seama și că atingerea lui nu părea deloc diferită. Nici felul în care o privea nu se schimbase.

– Nu ești supărat că ți-am ascuns originea mea?

– Am știut dintotdeauna că nu ești cine pretinzi că ești. Singurul mister a fost cine erai de fapt.

Se îndreptă înapoi spre dormitor, ținând-o de mână.

Nu mai era nici un pic de pasiune între ei când se duseră în pat. Nu sexuală, cel puțin. Se întinseră și dormiră împreună. În timpul nopții ea se trezi și privi în întuneric în timp ce-i inhala mirosul și îi asculta respirația, întrebându-se ce gândea el de fapt despre faptul că nu era o lady.

Dimineața, sosiră două trăsuri. Kendale se urcă într-a lui și se îndreptă spre vest. André o ajută să urce într-a ei și porniră în direcția opusă.

Avea o grămadă de lucruri la care să se gândească, dar oricât ar fi încercat, nu putea să-și ia gândul de la căsuță și de la emoțiile nopții anterioare. Îl amăgise încă din prima zi în care se cunoscuseră, dar niciodată nu simțise asta ca pe ceva rău. Putuse să-și spună că nu avea încotro, că și el avea propriile motive pentru care o curta și că putea folosi acest interes al lui pentru propriile interese. Dar acum era diferit, în moduri care îi tulburau mintea și îi răneau inima.

Poate că dragostea o făcea mai slabă. O distrăgea. O consuma într-atât încât uitase că avea promisiuni de îndeplinit și griji mai mari decât dacă iubitul ei era fericit cu ea. Amăgirile în numele îndatoririi nu erau așa de rele, nu-i așa? El mințise în legătură cu gravurile ei tot din acest motiv, nu?

De foarte multe ori noaptea trecută, în timp ce era în brațele lui, fusese tentată să-l trezească și să-i spună totul despre ea, despre trecutul ei, despre Lamberte și gravuri și cum de știa detalii specifice despre crimele lui. Dacă i-ar fi explicat despre tatăl ei, ar fi schimbat ceva? S-ar fi dat el la o parte ca s-o lase să facă ceea ce trebuie să facă? Cel mai probabil că ar fi închis-o undeva ca să nu aibă măcar șansa de a încerca, dacă ar fi crezut că ar putea să fie rănită.

Pierduse noțiunea timpului dezbătând toate astea cu sine, așa că tresări când trăsura se opri. Se uită pe fereastră, așteptându-se să vadă o ușă albastră. În loc de asta, văzu doar copaci.

Mica ferestruică dintre cabină și André se deschise.

– Drumul e blocat, *mam'selle*. O altă trăsură e în față și nu se mișcă.

Ea își scoase capul pe fereastră. Era o trăsură mare cu lachei în livrele. Se uită spre copaci. Poate că pasagerul avusese nevoie să se ușureze și oprirea va fi scurtă.

Unul dintre lachei se duse spre partea laterală a trăsurii, apoi se întoarse și se îndreptă spre trăsura ei. Peruca lui pudrată indica faptul că trăsura aparținea cuiva bogat, dacă mărimea echipajului n-o făcuse suficient de clar. Taxa pe pudră pentru peruci era așa de mare încât terminase acea modă pentru totdeauna în Anglia. S-o folosești pentru servitori...

Peruca apăru în fața ferestrei ei. Tânărul care o purta făcu o plecăciune.

– Lordul meu vă cere să îl însoțiți, domnișoară Lyon.

Deschise portiera și coborî scărița, ca și cum consimțirea ei nu putea fi pusă la îndoială.

Cum propria ei trăsură nu se putea mișca decât dacă accepta, coborî și merse spre trăsura cea mare. La fereastră se vedea profilul unui bărbat. Marielle recunoscu nasul drept și ochii întunecați, adânciți, ai ducelui de Penthurst.

Văzând-o, se mută pe locul din spatele vizitiului. Lacheul o ajută să urce, ridică scările și închise portiera. Trăsura cea mare se mișcă. Avea încredere că André îi va urma.

– Ați blocat acest drum mult timp, așteptându-mă? întrebă ea.

– Sunt aici doar de o oră.

– Mă simt flatată, Excelență. Și, de asemenea, surprinsă că știați că voi călători pe acest drum.

– Discreția nu este una dintre preocupările lui Kendale. Probabil c-o găsește la fel de plicticoasă cum găsește

restul cerințelor sociale. N-a fost greu să aflu despre căsuță.

– Nu-mi pot imagina de ce ați dori să aflați despre ea, și cu atât mai puțin să mă acostați în timp ce plecam în dimineața asta.

– Nu puteți?

Felul în care rosti asta și felul în care o privi îi spuseră multe. Acesta nu era un bărbat interesat de ea ca femeie, asta era sigur. Asta nu era o răpire ridicolă ca un joc romantic, un duce care încerca să o fure de la un viconte. Mai degrabă acest bărbat o privea într-un mod direct, care o îngrijora și o flata în același timp. „Suntem oameni inteligenți", păreau să spună ochii lui. „Hai să economisim timp și să evităm disimulările."

– Nu, nu pot, răspunse ea într-un final, deși nu sună convingător nici pentru propriile urechi.

– Păreți precaută. N-aveți de ce să vă temeți din partea mea.

Bineînțeles că avea. Cu toată amabilitatea din acel moment, el îi lăsa impresia unui om periculos. Avea experiență în a recunoaște unul când îl întâlnea.

– Kendale acceptă că nu sunteți spioană, zise el.

– Aveți așa mare încredere în judecata lui?

– Accept cel puțin că dacă ați reușit să-l convingeți pe el, probabil că m-ați convinge și pe mine. Nu-mi pot imagina un om mai greu de înșelat, indiferent cât de drăguț și fermecător e mincinosul.

Se întreba ce voia ducele. Se deranjase ca să aibă o conversație cu ea, dar despre ce? Avea să-i spună curând, așa că nu întrebă.

– Acea căsuță, spuse el. Cum ziceam, Kendale nu este cunoscut pentru discreție, și totuși, locația e foarte discretă. Mă întreb dacă asta e doar pentru intimitatea rendez-vous-urilor.

– Intimitatea a fost tot ce am cerut.

– Cât de generos din partea dumneavoastră. Și totuși, au fost vizitatori?

– Nu.

El îi aruncă o privire. Ea se uită la el impasibilă.

– După cum vedeți, am câteva întrebări, domnișoară Lyon, dar nu despre dumneavoastră.

– Probabil că n-aveți o părere prea bună despre mine dacă credeți că aș accepta ușor să mă interogați în legătură cu el.

– Cred că sunteți o femeie care a învățat să fie practică. Kendale crede că nu sunteți spioană și eu sunt înclinat să cred la fel. Și totuși, părerea nu e unanimă. Dacă vă veți găsi vreodată în mâinile celor care încă se îndoiesc, prietenia mea vă va fi foarte utilă.

O mită mai degrabă decât o amenințare, și totuși, un fior o cutremură.

– V-a menționat vreodată Toulon?

Mintea ei galopa să decidă un răspuns. Dacă susținea că nu, asta ar fi implicat o lipsă a intimității cu Kendale și ar fi aruncat îndoieli asupra opiniei lui despre ea. Să-i spună acestui duce tot ce fusese împărtășit între ei ar fi fost poate o trădare. Ar merge o jumătate?

– A zis că a fost acolo, la asediu. Are niște cicatrice de atunci. Nu vorbește cu mine despre asta, totuși.

El încuviință vag din cap. Răspunsese corect.

– V-a vorbit de o misiune sau o călătorie pe care-o plănuiește?

Întrebarea o alarmă. N-ar fi fost pusă dacă acest om n-ar fi știut deja ceva.

– A zis ceva despre o vizită la proprietățile lui la un moment dat, poate la vară. Cred că are impresia că le-a neglijat.

– Nici o altă călătorie? Una mai apropiată?

Ea clătină din cap și făcu ochii mari, inocenți.

– Mi-ar fi spus dacă ceva de felul ăsta s-ar întâmpla curând, cred. Nu cred c-ar vrea să apar la căsuță și să petrec noaptea acolo de una singură.

Cum o scrută atunci! Avea multă experiență în a fi interogată totuși, și nici măcar examinarea unui duce n-o tulbură.

– A zis că voi doi ați fost prieteni cu un timp în urmă, adăugă ea, ca să ducă conversația într-o altă direcție. După ce ați vizitat Ravenswood, asta a zis.

Spusese, de asemenea, că Penthurst ar fi putut veni ca să-i împiedice pe alții să vină. Căuta acest duce să-l expună pe Kendale cu toate întrebările lui de la Ravenswood și de acum? Sau să-l protejeze? Și să expună ce? Și să-l protejeze de ce?

– Asta e adevărat, recunoscu el.

– Și totuși, nu mai sunteți?

– Are ceva împotriva mea. Nu pot să-l învinuiesc, fiindcă nu m-am explicat niciodată. Bătu în peretele trăsurii, care încetini, apoi opri. O să vă înapoiez la trăsura dumneavoastră acum.

Lacheul coborî scărița, dar ducele fu cel care o ajută să coboare. Se plimbă alături de ea în timp ce se întorceau spre André. La un moment dat, se opri.

– Domnișoară Lyon, trebuie să spun ceva. Iertați-mă în avans pentru cuvintele mele și implicațiile lor dacă acestea sunt eronate.

Ea se întoarse spre el. El îi zâmbi, dar Marielle simți o intensitate întunecată în el, sub suprafața amabilă.

– Ar trebui să știți că, în ciuda înstrăinării, încă îl consider pe Kendale un prieten. Și încă am încredere în el în ceea ce vă privește. Totuși, dacă el se înșală și se întâmplă să aibă de suferit de pe urma confesiunilor pe care vi le-a încredințat, o să mă ocup să fiți închisă până ajungeți o femeie bătrână.

După asta, continuă să o însoțească la trăsură.

După ce portiera se închise și Penthurst se întoarse la trăsura sa, André se aplecă și întrebă prin ușiță:

– Alt lord?

– Da, un duce.

– Primul lord n-o să se bucure să afle că v-ați întâlnit cu un al doilea.

– Asta e adevărat. Ar fi bine să nu-i spui despre asta.

– S-ar aștepta totuși să-i spun. Mi-a dat instrucțiuni să-l informez dacă vă deranjează cineva.

Dându-şi ochii peste cap, Marielle desfăcu săculeţul şi scoase nişte monede. Palma lui André era deja pregătită la ferestruică.

capitolul 18

Două dimineţi mai târziu, Dominique intră în dormitorul lui Marielle în timp ce ea îşi făcea toaleta.

– Două scrisori au venit mai devreme, spuse ea, fluturându-le. Amândouă sunt pe hârtie foarte fină. Una e de la el, sunt sigură.

Marielle rămase cu spatele la Dominique, în timp ce închise ochii şi îşi ascunse reacţia. Nu se aşteptase să mai audă de Kendale. Avea să-i ofere protecţia pe care i-o promisese, dar în rest – între înşelătoria ei şi povestea adevărată – se aştepta să se îndepărteze de ea.

Îşi termină toaleta în timp ce Dominique stătea pe pat, ţinând scrisorile, curioasă să afle ce conţineau. Într-un final, Marielle le luă şi se aşeză alături de vechea ei prietenă. Rupse sigiliul de la cea de la Kendale mai întâi.

Draga mea Marielle,

Mă aştept ca acea călătorie să se întâmple în curând. În câteva zile. Am fost foarte ocupat cu pregătirile. Mi-ar plăcea să te văd înainte să plec. Vei primi o invitaţie la un eveniment găzduit de părinţii lui Ambury, ducele şi ducesa de Highburton. E o sărbătorire a însănătoşirii tatălui său şi în acelaşi timp o sărbătoare a sezonului. Ambury a aranjat invitaţia când i-am spus că mi-ar plăcea să particip cu tine. Sper că n-o să găseşti întârzierea ei prea nepoliticoasă, şi-mi vei ierta intervenţia dacă o faci.

Domnul Pottsward a aranjat să fie aduse rochiile de la Ravenswood. Ar trebui să sosească mâine. Mă simt neglijent că nu ţi-am cumpărat o garderobă, aşa cum plănuisem. Ai fi acceptat-o?

O să vin să te iau la ora zece în seara aceea, dacă nu primesc o scrisoare cu refuzul tău.

Servitorul tău,

Kendale

Ridică cealaltă scrisoare. Hârtia era așa de groasă că ai fi putut tăia unt cu ea. Dominique se aplecă și examină sigiliul.

– E de la un duce, spuse Marielle în timp ce-și trecea degetul pe sub acel sigiliu impresionant. Cine ar fi crezut c-o să primesc scrisori de la unul?

Chiar și Dominique, care văzuse hârtie și sigilii de calitate la vremea ei, fu impresionată. Caligrafia elegantă a secretarului curgea peste hârtie, adresându-i lui Marielle invitația.

– E un bal, zise Dominique. Și zici că lordul Kendale a aflat adevărul despre originea ta? Poate n-a înțeles.

– A înțeles.

Era oare posibil să nu fi contat? Dacă era așa, ar trebui să-i dea un nou nume. Omul Ciudat.

– Trebuie că i-ai câștigat inima, dacă te vrea lângă el la un asemenea eveniment, chiar știindu-ți proveniența. Nu e un loc unde un lord o duce de obicei pe fiica unui gravor.

– Nimeni altcineva nu va ști că sunt fiica unui gravor. Poate că asta face diferența.

– E bine că trimite rochiile. Ți-am zis că ai nevoie de o garderobă mai bună acum.

Zvonul că va participa la un bal se răspândi în casă. Dominique, care de regulă era discretă, i se confesă lui Madame LaTour. Madame se confesă prietenelor ei celor mai bune. Ele dădură vestea mai departe. Până la prânz toate femeile aflaseră și era subiectul principal de discuție din atelier.

Toate o potopiră cu sfaturi. În ziua următoare, un număr mai mare decât de obicei de femei veniră la muncă. Când rochiile ajunseră, activitatea încetă, și Madame

LaTour etală opţiunile cele mai probabile ca toată lumea să comenteze şi să-şi exprime părerea.

Căzură într-un final de acord asupra unei rochii din satin, de culoarea fildeşului, cu broderie din fir de argint pe poale. Una dintre doamne luă câteva flori de mătase de la o altă rochie şi începu să creeze o diademă pentru păr.

Nimeni nu plecă acasă în acea seară. Unele o ajutară să se îmbăieze. Altele o ajutară să se îmbrace. Altele doar căscau gura în timp ce un machiaj iscusit, deşi discret, îi scotea în evidenţă ochii şi buzele. Marielle se simţea ca o mireasă pregătindu-se de nuntă cu toate aceste cameriste sporovăind în jurul ei, râzând şi sporind entuziasmul.

Într-un sfârşit, totul fu gata. Rămase în faţa tuturor, pentru o evaluare de grup. Cei mai mulţi ochi străluceau de bucurie. Câţiva n-o făceau totuşi, în special cei de pe chipul lui Madame LaTour.

– Nici o bijuterie. Trebuie să aibă cineva ceva ce putem folosi. Se bătu uşor cu palma pe partea superioară a pieptului care, la Marielle, nu etala decât piele. Eşti aşa drăguţă că nu va păsa nimănui, şi totuşi, locul gol va fi observat.

– Ar merge asta? întrebă Dominique, întinzând o cutie mică.

Madame LaTour o deschise, şi ochii i se măriră.

– Asta e a dumneavoastră, Madame Beltrand? E foarte fină.

– Aş vrea eu să fie a mea. A fost livrată azi, în timp ce Marielle se îmbăia. Un lacheu a venit cu ea.

– A, e de la el, Marielle. Uite, uite.

Madame LaTour înălţă colierul de aur lucrat cu multă măiestrie. De lănţişorul delicat atârna un pandantiv cu diamante într-un filigran. Se apropie şi îl puse la gâtul lui Marielle.

Marielle se uită la bijuterie. Kendale alesese bine. Arăta scump fără să atragă prea mult atenţia asupra sa, încât să fie de prost gust.

Zgomotul trăsurii apropiindu-se se auzi la fereastră, însoțit de reacția străzii la sosirea ei. Dominique se grăbi către ușă.

Instinctiv, Marielle se întinse după șalul ei venețian.

– Nu astăzi, *mam'selle,* o certă Madame LaTour, smulgându-i-l din mână.

Îi întinse în schimb un șal moale de mătase care venise cu celelalte haine. De un roz pal, adăuga un accent potrivit de culoare ținutei ei. Totul fu complet când una dintre femei scoase o pereche de pantofi de mătase dintr-un săculeț pe care îl adusese.

Madame LaTour îi aranjă puțin părul, o ciupi de obraji și îi frecă ușor buzele în timp ce-i predica instrucțiuni despre cum să se comporte când îi va întâlni pe duce și ducesă.

– Fii mândră, Marielle. Acești oameni nu respectă modestia și docilitatea.

Marielle o îmbrățișă, apoi privi spre ochii scăpărători ai femeilor care o ajutaseră să se pregătească. Mergea la un bal și, în mințile lor, toate mergeau împreună cu ea.

– Ești hotărât să fii subiect de bârfă, văd, spuse Southwaite uitându-se le grupul de femei din fața lor.

Kendale tocmai sosise, și Cassandra și Emma o luaseră pe Marielle la o parte ca s-o admire și să-i arate persoane importante în mulțime. Degete feminine arătau aici și acolo, în timp ce Cassandra îi șoptea în ureche.

– Cu siguranță există subiecte mai interesante de bârfă decât mine.

Îi era foarte greu să-și ia ochii de la Marielle. Frumusețea ei îl fascina în seara asta. Poate păruse normal când ea coborâse scările la ea acasă, dar în sinea lui nu putea decât să se holbeze ca un nătăfleț, așa cum o făcuseră copiii când trăsura lui intrase pe strada ei.

– Nu prea, zise Ambury. Te-am avertizat că o să fie așa. Nimeni n-a crezut vreodată că vei curta o femeie sau vei avea o legătură amoroasă, așa că asta e de mare

interes. Îmi pare rău numai că n-am pariat pe afacerea asta când am început să suspectez că ceva se întâmpla.

– Nu că ai fi fost discret în mod special, spuse Southwaite.

– Am fost foarte discret. Nu atât de discret pe cât ar fi trebuit să fiu, dar mult mai discret decât Ambury aici de față. Nu e ca și cum aș fi fost văzut plecând de la ea de-acasă în miezul nopții.

Southwaite savură faptul că asta îl incomodase pe Ambury.

– Nu-ți face griji, zise el. Cât de curând vor prinde un tânăr făcând ceva care nu se cade cu vreo fată și vei fi uitat.

Kendale ridică din umeri.

– Nu pot să-i opresc din bârfit. Și nici că-mi pasă.

Nu dădea doi bani pe ce zicea lumea. Lăsa bârfa să zboare!

Ceilalți doi schimbară priviri.

– Colierul pare scump, comentă Ambury. L-ai ales tu?

– Da. Are aprobarea ta?

– Cred că e frumos, spuse Southwaite. Încerc să-mi imaginez scena, totuși. Tu la bijutier, holbându-te la bagatele. Cât aș încerca s-o fac... Clătină din cap.

– Probabil că a făcut-o în stilul Kendale, opină Ambury.

– A intrat la primul bijutier pe care l-a găsit, de cum s-a hotărât, a aruncat o privire la trei sau patru piese, a ales una și a ieșit în cinci minute.

– Crezi ca decisese să ia un colier anume înainte să meargă la bijutier? Sau că a dat peste unul întâmplător?

– Întâmplător. Bijutierii cunosc acest tip. Țintesc sus, presupunând că gentlemanul n-o să se obosească să se uite la mai multe, în graba lui să termine mai repede treaba.

– Oricum, e mult mai atrăgător decât m-aș fi așteptat de la el. Cine-ar fi ghicit că Kendale are ochi artistic.

Și continuară așa. El se făcea ca un idiot la dovada că n-o condamnase pe Marielle să poarte bijuterii pe care

nu și le-ar dori nici o femeie. N-o făcuse deloc în „stilul Kendale". Îi luase peste o oră să aleagă acel colier, suferind crize de indecizie foarte atipice.

Strălucirea din ochii ei când îi mulțumise făcuse să merite fiecare minut și fiecare șiling. În felul acesta, presupunea el, un anume gen de femeie poate duce un bărbat la ruină. Era al naibii de norocos că ea nu era de genul acela, sau ar fi fost condamnat.

– Mă scuzați, zise el. Cred că voi invita o domnișoară fermecătoare la dans.

Cei doi își aruncară o privire scurtă, apoi se holbară la el. Southwaite îl opri politicos, punându-i mâna pe braț.

– Știi să dansezi? Sunt conștient că ai văzut oameni dansând de multe ori și probabil că presupui că doar prin voință și intelect poți imita ce ai văzut, dar e mai dificil decât pare.

– Ofițerii din armată dansează tot timpul.

– În general o fac. Întrebarea este dacă tu ai făcut-o. Nu te-am văzut dansând niciodată, Kendale. Nici măcar o dată. Nici măcar când eram la vârsta la care dansul era singurul mod de a atinge o femeie, și chiar si atunci prin două straturi de mănuși.

– Faptul că am ales să nu dansez nu înseamnă nu știu să dansez.

– Dar nu poți ști să dansezi dacă n-ai dansat niciodată. Practica e un element important. Sunt bărbați care știu cum să tragă cu arma, dar ținta lor e oribilă și mai bine n-ar trage. E cam la fel și cu dansul.

– E jenant dacă încurci pașii, se grăbi Ambury să adauge. Toate gafele tale verbale din trecut vor fi nimic pe lângă scena pe care ai provoca-o dacă ai încurca un întreg șir de dansatori făcând un pas la dreapta în loc de unul în spate.

– Nu știu ce m-aș face fără voi doi dădăcindu-mă de parcă aș fi ieșit ieri din ou. Acum, mă scuzați.

Merse către doamne și o invitată pe Marielle la dans. Celelalte două doamne părură șocate. Cassandra începu

să gesticuleze către Ambury şi să spună ceva ce-ar fi putut fi „Pentru Dumnezeu, opreşte-l!"

– De ce sunt aşa de şocaţi cu toţii? îl întrebă Marielle, uitându-se în urmă la ei, în timp ce el o conducea către un loc în şirul de dansatori.

– Nu-mi pot imagina.

– Emma îşi frământă mâinile.

– Ar fi mai bine să fii atentă aici decât la ea. Mi s-a spus că precizia contează. Nu vrem să răsturnăm pe cineva.

Ea râse. Draga de ea, credea că el glumea.

Muzica începu. Paşii porniră. Avea încredere în mintea lui să readucă ordinea lor de la orele de practică forţată pe care le făcuse când era tânăr. Folosindu-se de asta şi uitându-se intens la mişcările următorului dansator din rând, reuşi să se descurce, cu doar câteva greşeli, care trecură neobservate.

Când veni rândul lor să treacă prin faţa rândului, Marielle îi dărui unul dintre zâmbetele ei cochete, minunate.

– Te descurci de minune, Lord Kendale. Nu m-aş fi aşteptat să fii un dansator.

– Nu m-am considerat unul vreodată, asta-i sigur.

– Nu-ţi place să dansezi?

– Îmi place în seara asta. Dar ţie?

– Îmi place foarte mult.

Îi făcu mare plăcere să audă asta. Chiar începu şi lui să-i placă un pic după asta. A doua oară când trecură împreună, zâmbetul ei era mai puţin ironic şi mult mai cald.

– Nu dansezi de obicei, nu? Faci asta pentru mine.

– Prostii. Sunt euforic de plăcere.

– Când ai dansat ultima oară?

– Acum o vreme. Câţiva ani. Izbucni în râs văzându-i expresia sceptică. Doisprezece ani.

Muzica se opri. El răspunse reverenţei ei cu o plecăciune, apoi o conduse de mână înapoi spre doamne. Cassandra nu se putu abţine.

– Ne uimești, Lord Kendale. Puțini ar fi crezut că refuzul tău de a te conforma normelor sociale chiar provenea din dispreț și nu din incompetență.

– Vrei să zici că-ți pare rău că nu te-am invitat niciodată la dans, Lady Ambury? Îmi imaginez că mă mai descurc o tură, să mă revanșez, dacă vrei.

– Oh, vai, ce dezamăgire, Ambury l-a rezervat pe următorul. Se uită în toate părțile. Unde-o fi dispărut?

– O să-l caut să-i amintesc de promisiune.

Plecă imediat, nu cumva să fie obligat să execute un dans câmpenesc sub privirea critică a Cassandrei. Zărindu-l pe Ambury lângă peretele cel mai îndepărtat, se îndreptă spre el.

Încă două capete se ițiră pe măsură ce se apropia. Southwaite și Penthurst. Conversația nu părea una plăcută. Toți trei aveau niște expresii serioase, parcă cioplite în piatră.

Penthurst se scuză și se îndepărtă. Kendale se alătură prietenilor săi. Southwaite flutura acel zâmbet al lui care nu prevestea nimic bun.

– Tocmai am fost mustrați, Ambury, sau avertizați? începu el, cu un zâmbet tensionat.

– Aleg să cred că ultima variantă, deși nu pot să neg c-a fost și un pic de mustrare.

Ambury se dădu un pic la o parte ca să-i permită lui Kendale să intre în ceea ce deveni un grup mic și strâns, înconjurat de mulțimea în mișcare.

– Bine c-ai ales să dansezi, Kendale. Dacă erai aici, mă tem că s-ar fi lăsat cu bătaie în grădină.

– Pot să-l provoc și să-l bat încă, dacă vreți. A luat-o pe o cotitură de la calea spre reconciliere?

Southwaite se uită în jur, apoi le indică să-l urmeze. Ieșiră pe terasă, apoi coborâră în grădină. Chiar și după ce găsiră un pic de intimitate într-un cerc de bănci înconjurate de tufe de merișor, vorbi în șoaptă:

– Ne-a spus că suntem suspectați și de Ministerul de Interne și de cel de Război.

– Doar nu cred că nu sunteți loiali.

Ambury își aruncă mâinile în aer a exasperare.

– Bineînțeles că nu. Ce minte ai! E opusul. Au fost mereu deranjați de rețeaua aia de supraveghere de pe coastă, și acum se tem că plănuim ceva mai invaziv.

– Ce iraționali sunt!

– Nu pe de-a-ntregul, bineînțeles, spuse Ambury. Ți-am zis, Southwaite, că mica noastră excursie în Franța de anul trecut n-o să rămână secretă. Acum, oricând apar zvonuri despre alte astfel de misiuni, toți ochii se îndreaptă spre noi.

– Aia a fost o misiune de salvare, rosti Southwaite ferm. Penthurst o știe. La naiba, chiar și Pitt o știe. Acum suntem acuzați de altceva.

– Asemenea lui Kendale aici de față. Oh, da, avertismentul te-a vizat și pe tine.

Kendale doar asculta. Nu avea nimic de adăugat conversației.

– Absurd, desigur, zise Southwaite după o înjurătură. Bizar! Ce motiv am putea să avem să invadăm Franța? Unde am putea găsi armata s-o facem? La naiba, dacă i-aș aduna pe toți bărbații în care aș avea încredere cu o astfel de misiune, n-aș umple un vas de croazieră. Și odată ce am ajunge acolo, ce-am putea face? Să mărșăluim toți douăzeci spre Paris și să eliberăm orașul de revoluționari? Îmi vine greu să cred că ia cineva asta în serios.

– Ciudat, mormăi Kendale. Bizar, cum zici.

– Și totuși, cineva o face, spuse Ambury. Penthurst a vorbit ca un prieten, a zis el, dar era clar că i s-au expus mai mult decât simple teorii. Cineva a decis că au dovezi pe care să se bazeze aceste presupuneri.

– Poate că s-a întâmplat ceva pe coastă, de care noi nu știm, spuse Southwaite. Tu și cu mine n-am mai fost pe acolo de luni de zile. Kendale face mereu drumul.

O tăcere ciudată se lăsă peste cercul dintre tufele de merișor. Southwaite și Ambury se priviră prin noapte, expresiile lor fiind luminate de o lampă decorativă

agățată într-un copac din apropiere. Albul ochilor păru că li se mărește.

– N-ar face-o, rosti Ambury.

– Nu? replică Southwaite.

– Dacă Kendale ar face așa ceva, e puțin probabil ca miniștrii să afle.

– Nu poate acționa singur. Alții pot fi neglijenți în moduri în care el n-ar fi.

Ambury se încruntă la asta.

– Toate acele călătorii pe coastă. Desigur, noi l-am forțat să le facă. Dar cât era acolo, ar fi putut să pună un astfel de plan în aplicare.

– Și după anul trecut, când am fost toți dincolo, ar cam ști ce e de făcut. Îndrăznesc să spun că, dacă asta chiar se întâmplă, a început atunci.

– Ar putea să-i iasă așa ceva? E așa de bun?

– La naiba, da, este așa bun. Și de ieșit, ar fi bine să-i iasă, altfel va trebui să mergem într-o altă misiune de salvare.

– Sunt chiar aici, interveni Kendale.

– Chiar ești, zise Southwaite. Stai chiar aici și nu zici nici un afurisit de cuvânt.

– Nu sunt sigur c-ați vrea să auziți ce am de spus.

– Dacă e despre cum plănuiești o vizită în Franța, ai dreptate.

Southwaite se uită spre cer și trase o înjurătură pe un ton de șoc și resemnare.

– Guvernul nostru n-o s-o permită, Kendale. La naiba, dacă ești prins? Îți imaginezi implicațiile? Francezii vor presupune că ești un spion. O să te execute cu siguranță și ar face un spectacol din asta. Asta i-ar demoraliza pe ai noștri și ar întârzia orice posibile discuții diplomatice între cele două țări, spuse Ambury.

Mustrarea lui zăcea în aer, așteptând un răspuns pe care Kendale nu avea nici o intenție să-l dea.

Exasperat, Southwaite lovi cu piciorul una dintre băncile de piatră.

– Blestemăţie, nu neagă, Ambury. Orice ai complota, ai face bine să anulezi totul, Kendale. Dacă Penthurst te suspectează,. înseamnă că o fac şi alţii. E posibil să te aştepte o armată când te hotărăşti să faci mişcarea. Poate a noastră. Poate a lor. Nu merită, oricare ar fi schema.

– Ăsta e un sfat foarte ciudat, venind tocmai de la tine, dintre toţi oamenii, Southwaite, zise el. Nu ştii care-i schema, dacă există una într-adevăr, dar eşti sigur că nu merită. Nu merită la fel de mult ca data trecută, presupun că vrei să zici. Nu merită la fel de mult ca salvarea acelui pierde-vară, rudă a iubitei tale. Am refuzat oare să mă alătur acelei misiuni nesocotite sau v-am pisălogit referitor la preţul capetelor noastre şi la diplomaţia Angliei dacă eşua?

Postura lui Southwaite îşi pierdu din rigiditate. Se uită în pământ, undeva între cei doi, pentru mult timp, apoi vorbi calm şi chibzuit:

– Nu, n-ai făcut-o. Şi nici n-ar fi reuşit fără conducerea ta. Îngrijorarea pentru tine mi-a şters din memorie acea datorie. Trebuie că par un prieten inconsecvent, în comparaţie cu loialitatea ta. În loc să-mi exprim enervarea, ar trebui să te întreb dacă ai nevoie de ajutorul meu în schimb. Îşi ridică privirea spre el. Ai?

Cu puţin timp în urmă, poate le-ar fi cerut ajutorul. Nu şi acum. Amândoi aveau acum prea mult de pierdut şi din cauza asta se îndoia că ar fi camarazi eficienţi într-o astfel de aventură. În plus, avea nevoie de soldaţi, nu de gentlemeni care dezbăteau chestiuni de onoare la fiecare cotitură.

– Dacă aş plănui acum o altă misiune nesăbuită, cu siguranţă că ţi-aş cere să-mi întorci favoarea. Dar pentru că n-o fac, n-am nevoie de ajutorul vostru. Şi în ceea ce-l priveşte pe Penthurst, pare prea interesat de persoana mea zilele astea. Poate că îi e ciudă că nu i-am întins ramura de măslin la fel de repede ca voi şi caută motive să mă învinovăţească pe mine în loc să se învinovăţească pe sine. Acum, neglijăm doamnele. Ale voastre n-o

să se supere, fiindcă au mulți prieteni la acest bal. Dar a mea ar putea avea nevoie de mine.

Ieși din cercul de iarbă și se îndreptă spre casă.

– E despre Toulon, nu-i așa? întrebă Ambury. Ai plănuit o schemă de răzbunare, așa-i?

Kendale nu răspunse și se îndepărtă.

Angus aștepta la ieșirea din casa ducelui când ea și Kendale ieșiră. Stătea lângă trăsura ei, ca un lacheu, dar expresia lui trăda faptul că venise cu alt scop.

Așteptă ca ea să urce ca să-i șoptească ceva lui Kendale. Rosti doar câteva cuvinte, iar Kendale nu reacționă deloc. Spuse doar:

– Un cal. Apoi urcă în trăsură. Ți-a plăcut balul? o întrebă.

– A fost altfel decât mă așteptam. Mai aglomerat. Mai gălăgios. Muzica a fost divină, la fel și dansul. Se întinse să-i dea un sărut. Mulțumesc că ai dansat cu mine.

– A fost plăcerea mea, așa cum e tot ce te privește, Marielle.

Se mută lângă ea, ca s-o poată îmbrățișa cu un braț.

Străzile deveniră din ce în ce mai liniștite, pe măsură ce înaintau prin oraș.

Ea împachetase o valiză pentru căsuță și cizma lui se rezema de ea. El părea foarte conștient de cizma aceea și de ce atingea. Îl surprinse uitându-se la ea de câteva ori.

André opri la căsuța din Hampstead. În timp ce André o ajută să coboare și cără valiza înăuntru, Kendale dezlegă un cal de la spatele trăsurii și îl duse în spatele clădirii. André făcu focul în vatră, ca să alunge umezeala de primăvară și răceala pietrei. Apoi ieși înainte ca Kendale să intre în casă, ducându-și fracul pe braț. Exista un mic grajd dincolo de grădină, și ea presupuse că se ocupase de cal, în ciuda vestimentației formale.

– Intenționezi să pleci călare dimineața? întrebă ea. Cu ciorapi albi și pantofi de bal?

El îi luă mâna şi o rugă să se ridice, apoi o răsuci de câteva ori în faţa vetrei.

– Stai aşa, în lumină, să te pot privi. Abia de am avut ocazia în hărmălaia aia şi a trebuit să mă mulţumesc cu frânturi.

El se aşeză, şi ea pozâ în faţa lui. La început încercă să pară modestă. Apoi sofisticată. Apoi obraznică. Apoi întruchipă una dintre acele doamne care păreau mereu critice la ceea ce vedeau, şi niciodată în sensul bun.

Jocul ei îl amuză. Se întinse şi o trase în poală.

– Asta-mi place cel mai tare. Marielle, doar Marielle.

Acea noapte îi adusese atâta fericire că abia o putea stăvili. Dădea pe dinafară în felul în care îl ţinea şi în zâmbetele care se formau sub săruturi. Alunecă din poala lui şi îi luă mâna.

– Hai să ne culcăm.

În noaptea aceea făcu dragoste cu el în feluri în care n-o mai făcuse înainte. Îl puse să stea întins şi să accepte plăcerea pe care i-o oferea. Făcu tot ce îi trecu prin cap ca să-l facă să-şi iasă din minţi de plăcere, folosindu-şi mâinile şi gura.

– Vizitiul tău se va întoarce într-o oră, spuse el. Trebuie să plec curând, şi nu voiam să rămâi singură aici, aşa că i-am zis să se întoarcă.

– Pleci la Ravenswood? Te-au chemat acolo?

– O să merg si acolo la un moment dat. Mai întâi trebuie să merg altundeva. Se întoarse pe o parte. Acea călătorie se impune un pic mai curând decât mă aşteptam. O să pierd două zile din cele două săptămâni, mă tem. Pot să le cer când mă-ntorc sau o să mă forţezi să respect la literă aranjamentul?

Vocea ei se înecă. Şi-ar fi dorit să ştie când se va întoarce. Ar fi fost urât din partea ei, nerecunoscător, să-i spună că poate să aibă zilele acelea dacă n-ar mai fi fost aici să i le ofere.

– Dacă încă le mai vrei când ne vom mai vedea, sunt ale tale.

Își imagină oare că el observase felul în care formulase răspunsul? Mai curând apăsarea din inima ei o făcea să vadă lucruri care nu erau acolo.

– Trebuie să-ți cumpărăm o nouă garderobă atunci, zise el. Întreabă-le pe Emma și pe Cassandra ce croitori să folosim. Nu vreau să te mai văd vreodată în haine decolorate și dantelă zdrențuită. Dacă-ți plac șalurile alea lungi, trebuie să-ți facem unele noi.

– O să fiu la fel de la modă ca Madame Peltier, îl tachină ea. Poate o rochie sau două vor fi suficiente. Nu o garderobă întreagă.

Nici nu era prea sigură ce însemna pentru el o garderobă întreagă. Pentru o femeie la modă, însemna multe ansambluri. Era foarte tipic pentru el să nu fi observat cât de des își schimbau femeile la modă hainele.

– Poți să fii mai la modă decât Madame Peltier, dacă vrei.

Gândurile lui părură atunci să alunece departe și tăcu. Dar nu dormea. Îi simți atenția față de ea, de cameră, de oră.

– Vreau să stai la tine acasă cât sunt plecat, Marielle. Nu veni aici. Nu pleca departe de una singură. Încă mă tem pentru siguranța ta. Le-am spus lui Jacob și lui Pratt să te urmărească dacă ieși în oraș. Nu fi jignită și nu mă contrazice. Trebuie să știu că ești în siguranță.

O mișcă faptul că era îngrijorat și că încerca s-o țină în siguranță. Se va sustrage de la urmăritorii ei când va avea nevoie, desigur, în special acum că știa să se uite după ei.

Ea nu dormi deloc. Auzi trăsura venind. André nu intră în casă, ci aștepta în noapte.

Brațul care o ținea se strânse. Ea se uită peste umăr direct în ochii lui Kendale. El nu zise nimic, dar îi sărută gâtul, chiar sub ureche, închise ochii și inhală adânc.

Apoi se îndepărtă, se ridică din pat și își trase hainele pe el. Ea rămase cu cearșafurile în jurul ei și îl privi îmbrăcându-se. Când termină, se uită la ea.

– Înveleşte-te în pătură şi condu-mă după ce pun şaua pe cal, Marielle.

Apoi ieşi. Ea trase pătura de pe pat şi se înfăşură în ea, aşa cum o făcuse când vorbise prima oară cu el în apartamentul lui.

Aşteptă în camera de zi. Nu putea să stea jos. Durerea surdă din piept nu i-o permitea. Această despărţire o făcea să vrea să plângă pentru ceea ce fusese şi ce nu fusese, şi pentru ceea ce probabil n-o să mai fie vreodată. Încercă să se consoleze la gândul că intenţiona doar să-şi facă datoria faţă de tatăl şi de familia ei, dar asta nu îmblânzi durerea.

Prima lumină vagă a zorilor se revărsa la orizont când el se întoarse la căsuţă. Într-adevăr, el avea să călărească în hainele de bal, dar Marielle ghici că Angus îl aştepta nu prea departe cu cizme şi haine mai practice.

El îşi trecu vârfurile degetelor de-a lungul marginii păturii de lângă gâtul ei.

– Ar trebui să lipsesc doar o săptămână. Când mă întorc, o să vin să te văd imediat. Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Poate cât o să fiu plecat o să găsesc cuvintele potrivite s-o fac.

Marielle ştia deja cuvintele pe care *ea* voia să i le spună lui. Ar fi fost crud şi egoist s-o facă, totuşi. Ar fi putut să găsească mulţumire dacă ar vorbi, dar o femeie care complotează şi amăgeşte n-ar trebui să-şi facă hatârul de a vorbi după pofta inimii.

– Ai grijă, zise ea.

Era un rămas-bun obişnuit, dar astăzi, poate, însemna mai mult decât de obicei.

– O să am. Nu e o călătorie periculoasă. O sărută din nou, apoi plecă.

Ea ascultă galopul calului până când sunetul nu se mai auzi. Merse apoi în dormitor, găsi valiza şi se îmbrăcă într-una dintre rochiile ei vechi. Împături cu grijă rochia de bal potrivită pentru o nepoată de conte. Amorţită de tristeţe, făcu patul. Din impuls, ridică perna unde se odihnise capul lui şi inhală adânc. Îi amintea de felul

în care el o făcuse în timp ce-o strângea în brațe, ca și cum și el voia să-și amintească mirosul ei.

După ce termină de împachetat restul din costumația de bal în valiză, luă rochia și ieși la André.

– Du-mă acasă, îi ceru ea. Apoi du-te să dormi și întoarce-te în după-amiaza asta. Trebuie să-ți explic cum o să am nevoie de serviciile tale în zilele următoare.

capitolul 19

– Nu există nici o îndoială, Lord Kendale. Soldații pretind să fie aici ca să antreneze miliția locală, așa cum o fac uneori, dar sunt prea mulți și pleacă de multe ori călare. Caută ceva. Sau pe cineva.

Acest raport ajunse la Kendale pe cale informală, în timp ce stătea într-o bibliotecă la nord de Dover, sorbind un vin de Porto fin pe care i-l servise gazda. Domnul Percy Ryan era unul dintre supraveghetorii rețelei de pe coastă pe care el, Ambury și Southwaite o înființaseră pentru a întări ceea ce cu doi ani în urmă fusese o plasă cu ochiuri foarte largi. Domnului Ryan, un om cordial și îndesat de vârstă mijlocie, începuse să-i fie agreabilă această datorie, și folosea tot felul de strategii să monitorizeze mișcările tuturor celor care nu erau de prin partea locului pe o distanță de opt kilometri la nord și la sud de frumoasa lui proprietate. Și, fiindcă soldații nu erau de prin partea locului, îi ținuse sub supraveghere.

Kendale avea mereu grijă să-l viziteze pe domnul Ryan, pentru că domnului Ryan îi plăcea să vorbească. Un moșier înstărit, îi plăcea în special să discute cu aristocrații care-l invitaseră în cercul lor. De multe ori se dovedea un adevărat izvor de informații. Dacă Ryan suspecta că soldații suplimentari din Dover aveau anumite interese, în afara celor legate de abilitățile miliției locale formate din cetățeni, Kendale era înclinat să acorde mare importanță acestei opinii.

– De cât timp sunt aici?

– Unii de o săptămână. Mai mulţi au venit acum două zile. Ar mai putea fi alţii care sunt aici de mai mult timp, dar nu i-am observat. Câteva tunici roşii în plus nu ies în evidenţă. Dar treizeci în plus, da. În special când îşi înşiră caii de-a lungul drumului ăluia de acolo.

– S-a-ntâmplat ceva ce i-ar fi putut atrage aici? Ceva despre care nu ştiu eu şi care poate n-a părut suficient de semnificativ încât să fie raportat?

Domnul Ryan s-a-mbujorat până la rădăcinile părului său blond.

– Raportăm totul, domnule. Cel puţin, eu o fac. Nu pot să vorbesc în numele camarazilor mei din alte locuri de pe coastă. Sorbi din paharul de vin şi-l puse deoparte. Mă gândeam că ştiţi ce se întâmplă. Ofiţerul care-i însoţeşte, colonelul Horace Watson, a zis că vă cunoaşte.

– Mă cunoaşte, da. Ne-am întâlnit în timpul primilor noştri ani ca soldaţi. A întrebat de mine în vreun fel? Sau l-aţi întrebat dumneavoastră dacă mă ştie?

– El a menţionat că vă ştie. Părea să presupună că şi eu vă cunosc.

Kendale privi roată prin bibliotecă în timp ce se gândea. Aproape toate cărţile aveau aceeaşi copertă maronie. Se întrebă dacă domnul Ryan citise vreodată vreuna dintre ele sau le avea doar ca să-i decoreze rafturile cu pielea lor scumpă, neatinsă.

– Cu toţi soldaţii şi colonelul Watson – un colonel deci, dar cu numai vreo douăzeci de oameni –, mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să apară cineva, Lord Kendale. Cineva important. Sau poate cineva se întoarce.

Aruncă o privire şireată, ispititoare.

– N-am auzit să vină nimeni important. Cât despre cineva care să se întoarcă... Ce vreţi să spuneţi?

Ryan chicoti.

– Nimic, nimic. Şi totuşi, între noi fie vorba – noi aici supraveghem coasta să nu cumva să se furişeze francezi ca să adune informaţii, nu? Aşa că e normal să te întrebi dacă nu se furişează şi de-ai noştri dincolo. Dacă armata noastră a trimis nişte oameni acolo să facă asta, ar vrea

probabil să-i întâmpine astfel încât nimeni altcineva să nu intervină și să nu afle.

– Când zici că nimeni să intervină, te referi la noi.

– Ar fi ciudat, nu? Ca oameni asemenea nouă să numere nasurile franțuzești care coboară din barcă, doar ca să constatăm că sunt de fapt nasuri englezești. E greu să ții secrete în felul ăsta.

Ar fi foarte greu să ții astfel de secrete. De aceea acele nasuri englezești n-au ajuns niciodată pe coastă în bărci când s-au întors. Serviciul naval i-a întâmpinat pe mare și s-a asigurat că reveneau în siguranță. Ceea ce înseamnă că armata n-avea nici un motiv să aducă o unitate aici în acest scop. Doar dacă scopul nu era să întâmpine pe cineva care ar veni, ci să împiedice pe cineva care ar pleca.

Blestemație. Penthurst spusese că pluteau în aer suspiciuni cum că cineva plănuia o misiune independentă. Cineva voia atât de tare să oprească asta, încât recursese la o demonstrație de forță.

Călări înapoi aproape 25 de kilometri, la ferma unde-i lăsase pe Angus și pe încă șase bărbați, printre care și Harry Travis, care-i așteptase aici când sosiseră cu o zi în urmă. Travis se întorsese într-adevăr cu două zile în urmă și trimisese imediat vorbă că-l văzuse pe colonel în Brest.

Domnul Pottsward venise și el și se afla lângă vatră, amestecând într-o oală, în timp ce ceilalți oameni stăteau întinși pe scaune, plictisiți și nerăbdători.

– Ați aflat ceva, domnule? întrebă Angus imediat ce Kendale intră în căsuța simplă.

El își aruncă pălăria și mănușile și se descotorosi de frac. Își vârî nasul în oala cu tocăniță aromată de miel și apoi se așeză pe un scaun.

– Armata a trimis pe cineva să ne oprească. Au impresia că știu ce se petrece și s-ar putea să fi ghicit și de ce. Whitehall nu vrea belele.

– Să-i ia dracu', mârâi Travis.

– Ar putea fi mai bine să așteptăm.

– Puteţi să aşteptaţi dacă vreţi. Eu n-am stat aici riscându-mi pielea pentru a-l localiza doar ca apoi să ratăm ocazia de-a termina cu asta.

Ceilalţi bărbaţi nu ziseră nimic. Dacă el ar anunţa că nu aveau să avanseze, nici unul nu s-ar plânge. Travis era altfel. Kendale nu putea să-l controleze total pentru că pentru el era o chestiune personală. Fusese la Toulon, şi abia scăpase cu viaţă şi el.

Privirile lor se întâlniră nu atât a provocare, cât într-o recunoaştere reciprocă a acelei experienţe şi a lungii aşteptări de a îndrepta lucrurile.

– Dacă eu hotărăsc că e o mişcare prea imprudentă, n-o s-o facem.

Travis miji ochii.

– Mişcările sunt mereu imprudente. Nimic nou aici. La naiba, a fost imprudent să mergem acum două luni şi imprudent să rămânem când ceilalţi s-au întors. Vă ascult comanda, dar numai atâta timp cât nu e vorba despre retragere.

– Nu vorbesc despre retragere.

– Aţi sugerat să aşteptăm. E totuna. Eu am aşteptat destul. Credeam că la fel şi dumneavoastră.

Restul oamenilor priveau în tăcere.

Impulsul de a fi raţional cu care începuse această conversaţie dispăru când cuprinse înţelesul cuvintelor lui Travis. *Aşteptaseră* timp îndelungat, fierbând de nelinişte sub umilirea celui mai rău tip de retragere, înăbuşindu-şi furia de a-şi fi văzut camarazii doborâţi în stânga şi în dreapta. Francezii primiseră ordine să omoare, să radă de pe faţa pământului, nu doar să captureze şi să oprească. Luptase ca un nebun chiar şi după ce o sabie îi brăzdase spatele fiindcă ştia că, dacă ar cădea, ar fi terminat.

Acum, nemernicul care aranjase acea trădare, acea capcană şi acel măcel avea un nume şi era aproape. Peste trei luni, ar putea să fie la Paris sau chiar la jumătate de continent distanţă.

Foamea de răzbunare crescu în el, așa cum o făcea uneori noaptea. Acest plan se născuse din acea foame. Avea să-și țină promisiunea față de Feversham, dar avea și să-și ia revanșa în jocul ăsta sângeros, în singurul mod pe care-l știa.

Privi în jur la ceilalți, apoi se uită la Travis.

– Toți ăștia n-au fost de acord să pășească într-o capcană. Dacă o să consider că există acest pericol, voi amâna planul sau chiar îl voi anula. Dacă o fac, o să te supui.

– Altfel ce? Dacă am fi făcut ce-ați zis data trecută, n-am fi știut ce știm acum.

– Dac-ai fi făcut ce-am zis, coasta n-ar fi acum împânzită de soldați.

– E o coastă mare. Câțiva soldați în plus nu mă sperie.

Rânji și luă cana să mai dea pe gât niște bere.

Era evidentă provocarea. Fiecare bărbat din casă știa că fusese lansată. Dacă avea să fie permisă, misiunea s-ar dezintegra în haos și nu s-ar alege nimic din unitate.

El se uită la bărbatul care se târâse cu el prin Franța nu cu mult timp în urmă. În armată, existau moduri de a rezolva această insubordonare. Moduri severe, care garantau că astfel de provocări aveau loc foarte rar.

Dar nu mai erau în armată. Nu într-una oficială, cel puțin.

Se ridică deodată, răsturnând masa. Aceasta se izbi de Travis și se prăbuși pe podea, iar zgomotul rupse tăcerea tensionată. El îl apucă pe Travis de gulerul hainei și îl azvârli spre ușă. Se repezi spre el, deschise ușa, îl împinse pe Travis afară și ieși în urma lui.

Găinile se împrăștiară. Travis își veni în fire. Pierzându-și îngâmfarea, se uită cu prudență la curtea cu pământ bătătorit. Kendale își scoase haina și o aruncă alături.

– Nu pot să te biciuiesc și nu pot cere să fii executat. Dar blestemat să fiu dacă te voi lăsa să-i pui pe ceilalți în pericol. Întoarce-te și fugi și ieși din treaba

asta pentru totdeauna sau apără-te cât de bine poţi dacă vrei să rămâi.

– Sunt mai îndreptăţit decât ei să particip. Ştiţi asta mai bine decât oricine.

– De asta te şi las să alegi. Dar ştii mai bine decât oricine că nu pot să-ţi permit să-mi pui la îndoială ordinele şi să scapi nepedepsit.

Travis ezită, apoi îşi scoase haina la rândul său. Cu fălcile încleştate şi ochii arzând, începu să facă paşi înainte şi-napoi ca un animal gata să atace.

Se repezi înainte cu pumnii pregătiţi. Kendale îi păru lovitura cu un braţ şi cu celălalt îl izbi zdravăn în stomac.

Zgomotul îi aduse pe ceilalţi afară. Formară un cerc care lăsa puţine opţiuni în afara unei lupte strânse. În acel cerc, sub ochii camarazilor lor, rezolvară problema şefiei în cel mai primitiv mod cunoscut de om sau de fiară.

– Ce-ar trebui să fac dacă-ţi scrie?

Marielle împături o rochie şi o îndesă în valiză.

– Nu cred că va scrie. Nu e genul lui.

– Şi dacă vine aici să te caute?

Dominique stătea pe pat, cu faţa ei rotundă ridată de griji, în timp ce privea cum se făceau pregătirile.

– N-o să vină înainte ca eu să fiu deja departe.

„Dacă vine." La un moment dat, Kendale va face un pas înapoi şi va analiza această idilă din punctul de vedere al poziţiei şi al rangului său. Acum ştia destule despre trecutul ei încât să tragă concluzia că legătura lor fusese neobişnuită pentru un lord englez, în câteva moduri cruciale. Era doar o chestiune de timp până ce aşteptările acestei lumi aveau să-i înăbuşe ardoarea. Călătoria în care pornise avea să-i dea suficientă vreme pentru asta.

Ea îşi permise câteva momente de nostalgie şi de tristeţe. Pierderea ar fi inevitabilă, desigur. Ea nu sacrifica mult ducând acest plan la bun sfârşit. Nu putea

să permită ca propria fericire să intervină în vreun fel, dar faptul că știa că, în cel mai rău caz, renunța doar la ceva mai mult timp petrecut cu el o ajuta să-i fie mai ușor să facă ceea ce avea de făcut.

Dintr-un sertar luă un săculeț în care-și avea banii. Îl scoase din dulapul secret cu o seară în urmă și numărase banii. Acum, o făcu din nou, probabil pentru a se asigura că avea suficienți.

Amintirile legate de Kendale îi tot veneau în cap, oricât încerca să le blocheze. Într-un final recurse la alte imagini, sperând că avea să se poată concentra la ce avea de făcut. Și-l imagină pe tatăl său, așa cum îl văzuse ultima oară, ordonându-i să fugă și să riște să meargă în oraș, în timp ce el avea să-i abată pe Lamberte și pe oamenii lui. Știuse că urma să fie capturat. Se sacrificase ca ea să scape.

Cât de hotărât se uitase la ea cât timp îi explicase planul și îi îndesase acel registru în buzunar. Cât de ferm o îmbrățișase înainte s-o împingă departe de el. Ea văzu și simți totul cu un realism crud, ca și cum tocmai s-ar fi întâmplat. Nu, nu capturat. Se aștepta să fi fost omorât, așa cum fusese și mama ei ucisă - astfel nimeni dintre cei care-l văzuseră pe Lamberte omorându-și fratele vitreg să nu mai rămână în viață.

- Dominique, dacă nu mă întorc...

- Nu spune asta! Dominique își făcu semnul crucii de trei ori. Chiar și s-o gândești e...

- Dacă nu mă întorc, să-i dai lui Lord Kendale acea cărticică ascunsă în dulap, jos.

- Și ce să-i spun?

- Nu știu.

Kendale nu putea face nimic cu acea cărticică. Nimeni din Anglia nu putea. Totuși, trebuia s-o dea cuiva. Nu putea rămâne în acel dulap pentru totdeauna. Și, dacă ea eșua, putea fi periculos pentru Dominique și pentru Madame LaTour s-o țină.

- Spune-i că a fost a lui Lamberte, luată de la el pentru a dovedi cum fura. Spune-i că de asta am făcut acele

gravuri care-l acuzau de acest lucru. De asta a trimis bărbaţii ăia pe alee în acea zi. El se întreba dacă persoana care făcuse gravurile avea dovezi.

Cel puţin Kendale ar obţine nişte răspunsuri atunci. Interogatoriul pe care-l planificase pentru acea zi ar produce în sfârşit ceva.

– Ia tu plăcuţele. Peisajele sunt încă bune de făcut gravuri, şi poţi să scoţi nişte bani aşa. Celelalte pot fi vândute măcar pentru cupru. Tu şi Madame LaTour puteţi continua să lucraţi aici, bineînţeles. Rata e plătită până la Sfinţii Mihai şi Gavril.

Dominique se încruntă auzind aceste instrucţiuni. Toată blândeţea o părăsi.

– Ai terminat?

Terminase? Verifică valiza. Se forţă să fie calmă cât examină în minte dacă lăsase toate mesajele şi instrucţiunile la care se gândise în ultimele nopţi de nesomn.

– Ah, şi, dacă poţi, spune-le Emmei şi Cassandrei cine sunt cu adevărat. Sau roagă-l pe Kendale s-o facă.

Fuseseră puţini oameni faţă de care se simţise prost fiindcă minţea, iar ele se numărau printre aceştia.

– Poţi să-i spui şi lui Madame LaTour, deşi probabil ea n-o să aprecieze aflarea adevărului.

– Ai terminat acum?

Dominique se ridică şi se apropie de ea.

– Dac-ai terminat, ascultă-mă. Cercetă valiza. Cum mi-am imaginat, bani pentru mite, dar nimic pentru protecţie. Te gândeşti s-o obţii la fel ca înainte? Bagă mâna în buzunarul ei adânc şi scoase un cuţit. Ia ăsta. Ţine-l la tine, cum o fac eu. Şi, dacă ai nevoie, Marielle, foloseşte-l.

Ea se uită la cuţit. Nu era un pumnal propriu-zis, iar lama lui subţire nu prea putea fi folosită la altceva în afară de a înjunghia pe careva.

Dominique o luă de umeri şi o fixă cu privirea.

– El va fi foarte schimbat. Nu va mai fi bărbatul pe care ţi-l aminteşti, aşa cum nici tu nu mai eşti fetiţa

pe care-a văzut-o el ultima oară. Nu te aștepta să fie ca înainte.

– Nu mă aștept.

– Nu face nimic să atragi atenția asupra ta. Trebuie să scapi de atitudinea superioară în spatele căreia te-ai ascuns aici. Trebuie să vorbești ca localnicii.

– O s-o fac, deși n-o să mă amestec prea mult printre oameni. O să merg pe aceeași cale ca gravurile mele și o să cer ajutor de la librarul care le-a luat. O să știu castelul mai bine ca servitorii care locuiesc acolo acum, fiindcă m-am jucat în el când eram copil. Nu-ți face prea multe griji pentru mine, Dominique. Nimeni nu e loial unui om ca Lamberte, și, dacă nu e acolo, mitele mele vor deschide ușile de care am nevoie să trec.

– Și dacă e acolo?

Se uitară una la alta un timp îndelungat.

– Atunci, o să mă bazez pe propria inteligență, presupun. Este bine că m-ai învățat cum s-o folosesc, dragă prietenă.

Dominique o strânse în brațe. Ea se cufundă în îmbrățișarea moale a femeii mai în vârstă, recunoscătoare, așa cum fusese de atâta ori, că sora unui conte se obosise să iubească și să protejeze fiica unui gravor.

– N-o să te conduc mâine-dimineață, zise Dominique cu o voce groasă și joasă. N-ar trebui ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie fricile mele.

Ea înțelese. Propriile temeri ar copleși-o dacă Dominique ar plânge dimineață și și-ar arăta îngrijorarea. Trebuia să le țină unde erau, la fundul stomacului, grele și acre.

Kendale era recunoscător pentru seara frumoasă în timp ce călărea înspre nord pe coastă. Noaptea avea să fie senină. Cu puțin noroc, așa avea să fie și noaptea următoare.

Era departe de Dover înainte ca amurgul să se transforme în noapte. Știa drumul bine și menținu un galop ușor ca să scoată un timp bun.

Pe la jumătatea drumului spre Deal, trecu de o cărăruie ce şerpuia spre stâncă. În lumina lunii, putea distinge căsuţa care aparţinea familiei Faribourne. Un pic mai departe, o altă potecă o lua în vest, spre satul Ringswold. Chiar după asta, ieşi de pe drum şi coti spre coastă, spre drumeagul care trecea de-a lungul celui mai înalt punct al falezei şi şerpuia de-a lungul mării. Curând, începu să coboare spre mare. Înainte să ajungă la nivelul mării, îşi trase calul spre dreapta. De unul singur, calul găsi poteca de piatră care cobora abrupt înspre apă, pe lângă peretele stâncii.

Cam la cincisprezece metri de plaja accidentată, se opri, descălecă şi îşi legă calul de un copac tânăr. Înaintă de-a lungul unei bucăţi de stâncă. Una dintre umbrele adânci se căsca mai larg decât celelalte şi dispersa fum şi o lumină slabă în noapte. Păşi în peşteră. Focul mic era semn că era aşteptat, dar nu se vedea nimeni. Cu mâna pe pistol, înaintă câţiva metri înăuntru.

O umbră apăru deodată pe peretele din spate. Se mişcă înspre el. Un bărbat păşi în lumină. Pe trupul lui firav atârnau nişte haine banale, şi o barbă şi o mustaţă negre se mişcară când el zâmbi.

Kendale se relaxă.

– Aşteptai pe altcineva, Tarrington? Nu poate fi o ascunzătoare prea bună pentru un contrabandist dacă trebuie să te pitieşti de câte ori vine cineva.

Tarrington ajuta uneori reţeaua de supraveghetori; aşa ajunsese să-l cunoască Kendale. Utilitatea lui îi făcuse să închidă ochii la comerţul ilegal pe care-l desfăşura pe bucata asta de coastă, aproape până la Dover. Într-unul dintre golfuleţele din apropiere ţinea o mică flotă de bărci şi mici vase. Galerele erau folosite pentru traversări rapide ale canalului. Vasele se aventurau mai departe, câteodată chiar până la Amsterdam.

– Faptul că o să am nevoie de o nouă vizuină e sigur, zise Tarrington. S-au scurs ceva informaţii despre locaţia ăsteia, cred.

Privi în dreapta. Kendale nu rată avertismentul. Se trase spre stânga și își scoase pistolul. O altă umbră apăru. Kendale ghici cine era înainte ca persoana să iasă din adâncimile peșterii.

– E bine de știut că ești la fel de pregătit de luptă ca întotdeauna, Kendale, dar ar fi foarte ciudat dacă m-ai împușca, zise Penthurst.

Cu o înjurătură, puse pistolul la loc.

– Ce cauți aici?

– Am decis să-l vizitez pe domnul Tarrington, să-i mulțumesc pentru ajutorul deosebit oferit țării sale.

– Ți-a spus Southwaite despre acest ajutor?

– Nu, altcineva. Cineva care nu contează.

Penthurst merse până la o masă grosolană, pe care se găsea o carafă delicată. Deschise carafa și mirosi.

– Vin franțuzesc.

– Vin foarte vechi, Excelență, zise Tarrington. Cumpărat de tatăl meu cu foarte mult timp în urmă. Încercați, vă rog.

Ducele turnă un pic și gustă.

– E bine de știut că n-a fost adus de curând. Nu mi-ar face plăcere să raportez asta.

– Nu-i nevoie, Excelență. Nu-i nevoie, vă asigur.

Penthurst lăsă paharul pe masă.

– Vreți să ne scuzați, domnule Tarrington?

Tarrington era mai mult decât bucuros să plece. Odată ce o făcu, Kendale își dădu frâu liber iritării.

– Vechiul meu tutore era mai puțin intruziv decât tine, Penthurst. Ce naiba vrei?

– Am venit să-ți zic că trebuie să renunți la planurile făcute. Am încercat, în toate modurile la care m-am putut gândi, să te avertizez că intențiile tale sunt suspectate. Au fost ghicite și s-au luat măsuri pentru a te opri. Am venit astă-seară să-ți dau de știre că, dacă faci vreo încercare de-a traversa, oamenii care te însoțesc vor fi arestați. Armata așteaptă. La fel și forțele navale.

– Nici unii nu mă impresionează.

– Nu m-am gândit că ar face-o. Așa că l-am impresionat eu pe domnul Tarrington cu vestea că, dacă-și folosește bărcile să vă ducă oriunde pe coasta franceză, va fi arestat și judecat, așa cum se cuvine unui contrabandist. El a fost impresionat.

Lui Kendale îi venea să dea cu el de pământ. Penthurst simți probabil asta, fiindcă luă pistolul și îl puse pe masă, departe de el.

– Nu mă aștept să mă crezi, dar în treaba asta n-am avut alt rol decât să te informez că alții deveniseră suspicioși și acum să te avertizez. Dacă ai fi scăpat cu asta și ți-ai fi găsit propria dreptate, nu mi-ar fi păsat. Chiar te-aș fi felicitat.

Kendale bău niște vin. Îl ajuta să-și calmeze furia, iar resemnarea începea să-și facă loc în mintea lui.

Penthurst se așeză pe banca de lângă masă și se rezemă de zidul de piatră.

– Chiar ai fi omorât-o pe femeia aia?

Penthurst știa povestea, bineînțeles, la fel ca Southwaite și Ambury. Se întâmplase înainte de acel duel și înainte ca acest duce să îl omoare pe unul din cercul lor. Kendale își dorea să nu fi fost așa indiscret. Nu voia ca Penthurst, dintre toți oamenii, să-l judece.

– Nu omor femei. Tu?

– N-am avut niciodată motiv să o fac. O facem, totuși, tot timpul. Trei femei au fost spânzurate numai luna trecută, parcă. Justiția nu le scutește, iar tu justiție căutai, așa că nu te simți insultat de întrebarea mea.

– Nu mă simt insultat. Nu dau doi bani pe ce crezi tu.

– Bineînțeles că nu. Deci nu te duceai pentru ea. Asta înseamnă că știi cine a fost de vină. Un oficial guvernamental? Nu? Atunci, armata?

Se purta de parcă n-avea nevoie decât să arunce o privire ca să afle răspunsurile. Aroganța asta mai că îl făcu pe Kendale să explodeze de furie. Faptul că Penthurst ghicea corect nu făcea decât să înrăutățească situația.

– Faptul că nu m-ai invitat în această aventură este de înțeles, zise Penthurst. Faptul că ai ținut-o secretă de ceilalți...

N-a terminat. Implicațiile, cele care erau, pluteau în aer, nerostite.

– Era prea periculos.

– Cât de tipic ție, să-ți riști viața fără ezitare ajutându-ți prietenii și să demonstrezi loialitate chiar și după moarte, dar să le negi prietenilor privilegiul de a face același lucru pentru tine. Asta arată cât de egoist ești, Kendale, și cât de încrezut. N-o să le spun cât de necuviincios ai fost.

– Frumos din partea ta, replică el. Sper că ai terminat. Nu plănuiesc să fiu distracția ta toată noaptea.

Penthurst se ridică.

– O să te las să faci ce plănuiseși. Atâta timp cât nu implică să traversezi spre Franța și să omori un ofițer, mă îndoiesc că te va deranja cineva.

Kendale voia doar să-l vadă plecat. Avea nevoie să hotărască dacă să asculte avertismentul. Dacă o făcea și anula trecerea, trebuia să decidă cum avea să se descurce cu dezamăgirea lui Travis.

Înainte să iasă, Penthurst se întoarse.

– Ieri, aflând cine sunt, domnul Tarrington s-a dovedit nemaipomenit de cooperant. Îndrăznesc să cred că mi-a spus totul despre traversările care au avut loc în ultimii doi ani. Apoi, a mormăit ceva în legătură cu un anume domn Garrett. Ai vrea poate să întrebi despre ce e vorba.

Noaptea de afară îl înghiți pe Penthurst. Aproape imediat, Tarrington apăru ca și cum întunericul l-ar fi scuipat în gura peșterii. Înaintă arătând defensiv, necăjit și grijuliu.

– N-am putut să fac nimic. Când m-a înghesuit ieri într-un colț la taverna din Ringswold și mi-a arătat cartea lui de vizită, era clar că nu puteam să mergem mâine-noapte. Știa oricum din povești mai mult de jumătate, așa că să nu mă acuzați pe mine de trădare.

– Nu te acuz de trădare.

Tarrington păru uşurat.

– E o chestie a naibii. Spune-i unui duce ce vrea să ştie, şi un viconte o să-ţi pună pielea pe băţ. Nu-i spune, şi ducele o să-ţi tăbăcească fundul în schimb. Nu e corect, acum. Nu prea ai de ales, după mine.

– N-ai deloc.

Turnă vin în alt pahar de cristal de pe masă.

– Dacă vrei să-ţi salvezi pielea, stai jos şi zi-mi tot ce i-ai zis lui. Ar fi bine să fii înţelept şi să nu treci nimic cu vederea.

Tarrington dădu pe gât vinul, apoi îşi începu povestea. Fiind vorbăreţ din fire, descrierea acelei conversaţii cu Penthurst dură probabil mai mult decât conversaţia în sine. Nu era nici o îndoială că Penthurst ştia mult prea multe încă dinainte să fie rostit primul cuvânt.

După ce termină, Tarrington îşi întinse mâinile în semn de resemnare.

– Am încredere că n-o să simţiţi nevoia să vă răzbunaţi dezvăluind lucruri pe care le-aţi văzut poate în aventurile noastre împreună.

– Nu m-am decis încă. Ai omis ceva. Nu mi-ai zis tot.

Tarrington obiectă, apoi se încruntă, ca mai apoi să se înseninеze la faţă.

– Vă referiţi la treaba cu Garrett? Nu contează, nu? E o cu totul altă treabă, n-are legătură cu dumneavoastră.

– Cine e acest Garrett?

– Un partener în negoţ.

– Un alt contrabandist, vrei să zici.

Tarrington îşi dădu ochii peste cap.

– Cât urăsc cuvântul ăsta. Dar, dacă insistaţi, da. S-a stabilit în partea de sud. Un rău famat. Noi doi am avut nişte... neînţelegeri. A văzut că se înşela, aşa că am încheiat un parteneriat.

– Aşa că acum lucrează pentru tine.

– E un parteneriat.

– Ce i-ai zis lui Penthurst despre el?

– Să vedem, ce i-am zis? Nici nu mi-am dat seama că i-am zis ceva, dar, când un duce te intervievează, e înțelept să continui să vorbești, și probabil că am...

Kendale ridică pistolul. Ochii lui Tarrington se măriră. Începu să vorbească iar, mult și repede.

capitolul 20

Marielle putea doar să se roage ca totul să fi fost aranjat. Nu primise nici o scrisoare care să ceară sau să descrie întârzieri, dar asta nu însemna că succesul era sigur.

Acel mesager ar fi putut să-i ia banii și să nu livreze scrisoarea. Sau destinatarul ar fi putut s-o citească, să râdă și să ignore instrucțiunile detaliate dinăuntru. Dar fiindcă probabil ar vrea banii pe care i-ar primi dacă le-ar executa totuși, presupuse că nu făcuse asta. O să afle oricum adevărul foarte curând.

Se strecură afară din hanul din Dover, unde-și petrecuse ultimele două nopți, și înaintă pe potecă. I se părea că bate la ochi cărând o valiză, dar oamenii din jur nu păreau să observe sau să se sinchisească de asta.

Își ținea cealaltă mână pe fustă, deasupra umflăturii din buzunar. Banii erau acolo, la fel și cuțitul. Spera că banii aveau să fie de-ajuns, după toți acești ani de economie, în care-și negase nevoile cele mai de bază. Nu știa dacă de cuțit urma să aibă nevoie, dar trebuia să recunoască faptul că-i dădea un pic mai mult curaj.

Dimineața de mai mirosea dulce, în timp ce ea se îndrepta spre casa pe care domnul Garrett o ocupa, la periferia orașului. O mică trăsură descoperită aștepta afară. Mesagerul ei stătea la hățuri. Când o văzu, sări jos, îi luă valiza și o puse pe podeaua trăsurii. Apoi o ajută să urce.

– Nu durează mult până acolo, zise el. Garrett m-a rugat să mă întâlnesc cu dumneavoastră. El are pregătiri

de făcut. Armata e peste tot, plus două fregate ale marinei pe apă, așa că pregătește o diversiune pentru ei.

Ea observase multe uniforme ale armatei în Dover și-n împrejurimi. Dacă ar fi fost spioana pe care toți o bănuiau a fi, ar fi știut că aveau să fie aici și poate ar fi ales un alt moment.

– Cât o să dureze?

– Traversarea? Nu știu. Râse. Contează unde mergi, bănuiesc. Boulogne nu-i departe. Sunt galere care pot vâsli până acolo și-napoi într-o zi, pe vreme bună. Sau așa mi s-a zis. N-am făcut-o niciodată. Mi-e frică de apă.

Ea n-avea idee dacă ei îi era teamă de apă. Ultima oară când călătorise pe mare, fusese speriată de atât de multe alte lucruri, că se îndoia că avusese vreun impact. Și nici nu se ducea la Boulogne. Asta n-avea să fie o călătorie de o zi, oricât de bună era vremea.

Un amestec de entuziasm și frică începu să crească în ea, pe când trăsura lăsa Doverul în urmă și o apuca pe un drum spre nord. Soarele ardea intens pe când continua să se ridice în dreapta ei, peste marginile stâncilor. După două ore de galop intens, mesagerul coti spre mare.

Un conac mare se vedea în sud, pe când se apropiau de culmea unei ridicături. Mesagerul arătă într-acolo.

– Acolo este reședința Crownhill a contelui de Southwaite.

Ea se uită șocată la acoperiș și la coșurile de fum. Dacă ajunseseră la Crownhill, atunci ei mergeau acum pe proprietatea lui Southwaite. Se întoarse și îl scrută pe bărbatul care-o ducea la barcă. Din ce putea ea să știe, el ar fi putut să fie parte din acea rețea de supraveghere, și planurile ei fuseseră zădărnicite.

– Contele e la reședința sa? întrebă ea.

– Nu. Pe vremea asta a anului, ăștia sunt toți în Londra, nu? Merg la baluri și de-astea, în timp ce alții plantează pentru ei. Deși am auzit că unul dintre armăsarii lui de curse a însămânțat o iapă, deci ar putea să vină până aici când trebuie să se fete mânzul, luna viitoare.

Discuția despre Southwaite adăugă nostalgie îngrijorării ei. I-ar fi plăcut s-o vadă pe Emma înainte să plece. Și pe Cassandra și pe Lady Sophie. Ele îi fuseseră prietene mai bune decât le fusese ea lor. Ar fi fost imposibil să li se destăinuiască, dar un rămas-bun în liniște și un sărut... Se mustră pentru sentimentalism. Ultima oară când ele știuseră ceva despre planurile ei, Kendale aflase și o urmărise până pe coastă.

Dacă fie Emma, fie Cassandra ar fi bănuit ceva, dacă atitudinea ei ar fi dezvăluit că văzându-le ceda în fața propriilor emoții, nu credea că ele ar fi păstrat tăcerea. Și nu i-ar fi aprobat planurile. Și totuși, ar fi fost frumos să mai fie Marielle Lyon cu ele pentru ultima dată, în feluri în care n-avea să mai fie vreodată dacă reușea ce-și propusese.

Trăsura se opri. Smulsă din reveria ei, ea privi în jur. Erau în fața unui deal, unul prea abrupt pentru trăsura asta. Crownhill nu se mai vedea.

– Trebuie să mergem acum.

Însoțitorul ei sări din trăsură, o ajută să coboare și îi luă valiza.

Și se chinuiră să urce. Ea își dorea să-i fi spus cineva să poarte ghete joase sau niște pantofi mai practici. Alunecă pe niște pietre, iar după asta el o ținu de braț tot drumul, aproape împingând-o sus, în fața lui.

În vârf, se opri să-și tragă sufletul, iar el o ajunse din urmă. Apoi ea văzu de ce urcaseră dealul. Dedesubtul lor se întindea un golfuleț destul de larg, protejat de un braț subțire de pământ care se arcuia în mare. Un vas mic era ancorat în spatele acelui braț, cu velele pătrate desfășurându-se chiar în timp ce le priveau.

– Impresionant, nu? zise el, cu admirație.

Foarte impresionant. Domnul Garrett trebuie să fi fost un contrabandist de succes. Alesese bine. Se așteptase la o galeră căreia avea să-i ia o săptămână să ajungă la Vendée de-a lungul coastei franceze, apoi spre sud. Presupusese că avea să doarmă pe jos noaptea sau în cabina

bărcii, ținând strâns cuțitul. În loc de asta, domnul Garrett oferea ceea ce părea a fi un iaht privat.

– Trebuie să coborâm la fel cum am urcat. Ar fi bine să mă țineți de umăr sau de braț. E greu să nu alunecăm.

Alunecară de alunecat, picioarele lor iscând o avalanșă de pietre în timp ce se străduiau să nu se încline prea tare în față. De două ori, ea se lăsă pe fund ca să evite să cadă și să se rostogolească spre mica plajă pietroasă.

Pe ultima porțiune, aproape că se treziră propulsați în față. Cedând, ea îi dădu drumul și începu să fugă, sperând că avea să ajungă în picioare la poalele pantei. Când în sfârșit picioarele i se opriră, ea se aplecă în față, gâfâind intens, mai extenuată decât fusese urcând pe partea cealaltă.

Domnul Garrett apăru dintr-o crăpătură în stânca din spatele lor.

– Trebuia să trimit un cal, dar mi s-a spus că nu călăriți. Caii se descurcă pe aici mai bine ca oamenii, zise și arătă cu degetul mare în spate, către panta înaltă și abruptă.

Ea își scutură fusta, apoi mânecile și într-un final fața. Era un lucru bun că nu era o femeie mândră.

– Atâta timp cât am ajuns întreagă, nu contează. Când plecăm?

Garrett arătă către vârful limbii de pământ.

– Îl vedeți pe băiatul ăla? Când dă el semnalul, putem să pornim.

– Și cât mai durează până dă semnalul?

– Asta depinde de Marina Maiestății Sale. Nu vrem să interferăm cu fregatele lor.

– Poate ar trebui să așteptăm căderea nopții.

– Asta nu e necesar, și chiar nu e înțelept cu o lună în descreștere, mi s-a spus. Desigur, dac-ar fi după cum aș vrea eu, n-aș face asta deloc.

Și totuși, avea s-o facă. Ce om onorabil, să-și respecte angajamentul implicit și chiar să pregătească acest vas splendid, după ce nu reușise s-o informeze că refuza misiunea.

Pe vas, oamenii continuau să desfacă velele. Alți doi coborâră într-o barcă mică. Unul dintre ei începu să vâslească spre plaja îngustă unde stăteau ea și domnul Garrett.

Soarele transforma barca și ocupanții ei în simple siluete. Ea mijì ochii. Ceva în legătură cu unul dintre ei...

– Cine e acel om?

– Sunt căpitanul vasului și proprietarul său, care, de asemenea, plătește echipajul.

– Vasul nu e al dumneavoastră?

Garrett râse. I se părea foarte amuzantă întrebarea. Ea se întoarse spre el, șocată să constate că implicase pe altcineva în planurile ei.

– Ce le-ați zis ca să fie de acord să folosim vasul? V-am scris că trebuie să traversez ca să aduc ceva de mare valoare, dar cred că m-ați înțeles greșit. Nu știu dacă-mi permit așa ceva și nu intenționez să-mi explic planul sau scopurile. N-ar fi trebuit să faceți acest pas înainte să-mi trimiteți un mesaj, ca să pot...

– Te toacă la cap, domnule Garrett? strigă o voce.

– O cam face, sire. E interesant că sună mult mai dulce cu accentul ăsta.

Șocată, se răsuci către soare și către oamenii care traversau acum plaja. Cel din față merse până în fața ei și se uită în jos.

În ochii verzi ai lui Kendale se zărea amuzamentul la vederea gurii ei căscate.

Inima ei străluci de bucurie, apoi se înecă în clipa când înțelese ce însemna prezența lui acolo. Micul vas nu era pentru ea. Ea n-avea să plece nicăieri.

Pentru câteva secunde, păru că Marielle se bucura să-l vadă. Apoi, alte emoții îi apărură în ochi.

El o luă de mână.

– Hai cu mine!

O conduse după un colț de stâncă, pentru a avea un pic de intimitate. Ea se lăsă la pământ, cu spatele la zidul

tare şi rece. Cu picioarele întinse şi spatele încovoiat, îi aduse aminte de acea zi pe alee, când el se întrebase dacă ea rămăsese în viaţă.

Se aşeză lângă ea.

– Nu ştiam că ai un iaht, zise ea cu voce posomorâtă.

– E o achiziţie recentă.

– Deci pleci cu stil, şi pe mare, până la destinaţie. Nu-ţi faci griji că eşti prea vizibil? Galerele contrabandiştilor nu sunt ideale pentru călătorii lungi, dar nici nu îşi trădează prezenţa prin vele şi nici nu depind de vânturi.

– Vorbeşti de parcă ai cântărit alternativele cu grijă.

Ea râse în sinea ei, tristă.

– Am avut şase ani să fac asta.

– Se întâmplă că n-o să mai plec în călătoria pe care-o plănuisem, Marielle. Acele fregate sunt aici să mă oprească. Soldaţii din Dover şi de-a lungul coastei m-ar reţine pe loc. Guvernul îmi suspectează planurile şi a decis că sunt prea periculos pentru ale lui.

– N-au aflat de la mine, zise ea. Penthurst m-a întrebat, dar nu i-am zis, deşi ghicisem. I-am spus că intenţionai să-ţi vizitezi proprietăţile, pe care le-ai neglijat prea mult timp.

– Ştiu că nu i-ai zis tu.

– Nu poţi fi sigur. Aşa cum ştii că nu sunt spioană, dar nu poţi fi sigur.

Doar că era sigur. Nu numai pentru că existau dovezi. Penthurst, în felul lui, încercase să acţioneze ca un prieten în toată treaba asta. Dacă ar fi aflat ceva de la Marielle, dacă ea n-ar fi fost loială, i-ar fi spus-o – iarăşi, în felul lui.

– Sunt sigur, de ambele lucruri. Mintea mi-o spune. Şi, mai important, inima mi-o spune.

Ea privi în faţă, fără să reacţioneze. Apoi, îşi şterse ochii cu mâna.

– Încă poţi s-o faci. Poţi să traversezi singur, cu un om, poate doi, noaptea. Dacă stai departe de drumuri şi eviţi oraşele, poţi să înaintezi pe uscat aşa cum ai făcut-o atunci.

– M-am gândit la asta.

Pentru câteva minute, după ce Penthurst părăsise acea grotă, planurile căpătaseră formă.

– Am ales s-o amân pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.

Ea se lupta curajos cu lacrimile care încercau să-i înfrângă stăpânirea de sine.

– Eu nu pot să fac asta. Să amân pentru totdeauna. Te rog să nu mă forțezi s-o fac.

El o luă în brațe. În faldurile rochiei ei simți conturul tare al sacului cu bani și forma lungă a ceea ce putea să fie un pumnal în teacă.

– Ce e această comoară pe care trebuie s-o aduci înapoi? Garrett a zis că ai scris despre ceva de valoare.

– Domnul Garrett pare a fi un om de nimic dacă a dezvăluit ce i-am scris într-o scrisoare privată.

– E contrabandist. Nu poți să te aștepți să se conformeze politeților sociale în astfel de treburi.

Ea se uită la el, cu ochii lucind de la lacrimile neplânse.

– L-ai amenințat? A fost atât de nepotrivit din partea ta, în special din moment ce nu urmăreai decât să-ți bagi nasul și să-ți satisfaci curiozitatea în legătură cu ceva ce nu te privește.

– Ascultă-mă cu atenție, femeie. Siguranța ta mă privește. Ți-am mai spus-o și înainte. N-ai nici un cuvânt de spus în privința asta, Marielle. Nu l-am amenințat pe Garrett, dar, dacă numai așa aș fi aflat adevărul, i-aș fi pus un pistol la tâmplă. Acum, de ce ești atât de hotărâtă să riști totul ca să te întorci? Spune-mi!

Ea se lipi de pieptul lui. Toată revolta i se scursese din corp și stătea așa, moale și nefericită.

– Aș putea s-o fac. N-am făcut-o până acum fiindcă m-ai fi oprit. Din moment ce m-ai oprit deja... Nu e o comoară, așa cum oamenii ca Garrett ar înțelege. Mă întorc să-mi iau tatăl. A rămas în urmă, ca eu să scap.

– Unde e el?

– În apropierea orașului Savenay.

Asta nu suna a ceva foarte dificil.

– Este într-un castel acolo, continuă ea. În donjon, bănuiesc.

– E prizonier?

Ea încuviinţă din cap.

– Nu unul oficial. N-a avut loc nici un proces. Lamberte l-a capturat, iar acel castel unde locuieşte Lamberte are un donjon, aşa că l-au vârât acolo. Asta dacă trăieşte...

Misiunea ei se schimbase din „nu foarte dificilă" în „aproape imposibilă" în doar câteva propoziţii scurte.

Se gândi la pumnalul din buzunarul ei.

– Şi intenţionai să-l ucizi pe acest Lamberte?

Răspunsul ei întârzie o vreme, ceea ce era probabil un răspuns în sine.

– Acel castel i-a aparţinut fratelui său vitreg, care era baron. Lamberte e copilul bastard al tatălui lor. Când eu eram foarte mică, mama mea a devenit amanta baronului şi a plecat să locuiască acolo. Eu o vizitam şi astfel am ajuns să cunosc foarte bine castelul şi pe oamenii din el.

– Şi iubitul ei a fost ucis în timpul revoluţiei?

Ea clătină din cap.

– A supravieţuit. Cei din regiunea Vendée nu îşi doreau neapărat o revoluţie. Dar, cu toate astea, baronul nu s-a alăturat revoltei împotriva noului guvern, acum şase ani. A rămas în afara ei, izolat în castelul său. În timp ce armata zdrobea rebeliunea şi omora atâţia oameni, eu şi tatăl meu ne-am refugiat acolo. Eram acolo în ziua în care Lamberte a intrat în castel cu douăzeci şi cinci de oameni. Fratele lui a ieşit să-l întâmpine, şi Lamberte l-a împuşcat. Chiar aşa, pe loc. Fără acuzaţii. Fără proces. Fără vină. A fost frate omorând frate, pentru motive care nu erau politice, mi-am dat seama. În iadul în care era regiunea atunci însă, era doar încă o moarte între multe altele. Trase adânc aer în piept. Şi apoi a omorât-o şi pe mama. Şi pe servitorii lor apropiaţi.

– Ai văzut-o?

– Da.

Îl durea gândul că ea asistase la un asemenea măcel. La fel ca el, poate mai rău. Doar că el era bărbat și soldat, iar ea fusese o fată de vreo cincisprezece ani, probabil. Oare tinerețea ei făcuse ca uitarea să fie mai grea sau mai ușoară?

– Mă ascunsese și mi-a dat o cărticică, un soi de jurnal, să i-o duc tatălui meu. Îi fusese adusă baronului în secret și conținea evidența conturilor lui Lamberte, cu banii pe care-i strângea din taxe. Dovedea furtul. Probabil el aflase că fratele său o avea și pur și simplu a omorât pe toată lumea care-ar fi putut să știe de ea. Eu m-am ascuns în timp ce el le-a răvășit camerele căutând-o. Când a plecat, am alergat la tatăl meu, care m-a scăpat.

– Dacă s-a sacrificat ca tu să scapi, n-ar vrea să te duci înapoi după el și să riști să anulezi fapta lui.

Ea se desprinse din brațele lui și se chinui să se ridice.

– Știam că o să spui asta. Nu este despre ce vrea el. E despre ce vreau eu.

El îi prinse brațul și o țintui locului.

– Te gândești să intri în castel fără ca omul ăsta să afle? O să te apropii de el și o să folosești pumnalul ăla pe care-l ai în buzunar? Să ucizi e mai greu decât ai crede, Marielle.

– Dacă ajung să-l ucid, aș fi îndreptățită s-o fac. Totuși, nu e acolo acum. Sau nu era acum câteva săptămâni, și sper că nu s-a întors, ci încearcă să intre în grațiile sus-pușilor de la Paris.

– De unde știi asta?

– Întreb. Vorbesc cu nou-veniții și încerc să aflu cât pot despre regiune și despre Lamberte. De ce crezi că am devenit nepoata contelui? Ca să îmi vorbească asemenea unui egal care a suferit aceleași pierderi. N-ar avea niciodată încredere în fata unui gravor. Oameni ca mine umpleau curțile, cerând să-i vadă morți. Își smulse brațul din strânsoarea lui, se ridică și își scutură fusta. Acum, ai stricat totul, Lord Kendale. Domnului Garrett

îi este probabil frică de tine și de problemele pe care i le poți face. Vor trece ani până să găsesc altul ca el. Sper doar c-o să mă uiți până atunci și să nu-mi strici planurile din nou.

El se ridică.

– Cum plănuiai să-l eliberezi pe tatăl tău?

– Am bani pentru a da mită. Am făcut economii încă de când am ajuns în Anglia.

Orice-ar fi avut, nu putea compensa frica pe care acest Lamberte o stârnea în oameni.

Ea se îndepărtă de el și de perete și păși în soare. Se uită la dealul înalt de pe care tocmai coborâse. Cu un oftat, merse către el.

– O să te duc acolo.

Marielle se opri, apoi se întoarse spre el. Kendale se apropie de ea.

– O să te duc acolo, Marielle, și-o să încerc să-l salvez. Dar trebuie să-mi asculți comanda și să faci ce zic, fără proteste sau întrebări. Dacă trag concluzia că e în zadar, trebuie să accepți asta și să pleci cu mine când îți cer.

Ea se uită spre iaht.

– Dar marina n-o să...

– Lasă asta în seama mea. Înțelegi cum are să se desfășoare treaba asta? Îmi dai cuvântul tău că-mi vei asculta ordinele?

Chipul ei se lumină. Ochii își recăpătară acea strălucire poznașă care-l cucerise de la început.

– Toate ordinele? Nu știu, Lord Kendale. Ar putea să fie necuviincios pentru o lady să fie de acord cu unele lucruri.

El se întări subit. Prin mintea lui începură să se succeadă tot felul de ordine necuviincioase.

– Fir-ar să fie, Marielle, oprește-te. Îți dai cuvântul?

Ea se apropie atât de tare, încât trupurile lor aproape se atinseră. Zâmbi cochet.

– Desigur, *m'sieur le vicomte*.

Sus, pe vârful marginii exterioare a golfuletului, omul lui Garrett își vântură brațele dând semnalul.

El o luă pe Marielle de mână și se grăbi cu ea spre apă, către barcă. Își găsise un moment al naibii să flirteze cu el, nemaivorbind de aluzia la *acel* gen de ordine.

Și, Dumnezeu să-l ajute, o iubea pentru asta.

– E prea mare pentru tine, dar a fost tot ce-am putut găsi pe fugă.

Marielle se uită la rochia galbenă la care se referea Kendale. Era în iaht, așteptând ca ea să se îmbrace. Ea se așeză lângă el sub o tendă, cu Angus foarte grijuliu îmbrăcat în fața lor, pe un alt scaun. Ar fi putut fi pur și simplu trei oameni la modă navigând de plăcere de-a lungul coastei, bucurându-se de ziua minunată.

Domnul Stanton, căpitanul vasului, le striga ordine marinarilor să manevreze velele încoace și încolo. Toți erau cu ochii pe fregata aflată la mai puțin de doi kilometri depărtare, pe coastă. Probabil că și fregata îi urmărea. Se plimbau încoace și-ncolo, șerpuind fără nici o destinație sau scop.

Kendale își ținea ceasul de buzunar în mână.

– Curând, domnule Stanton! strigă el.

Angus se ridică și se uită spre nord, dincolo de fregată. Miji ochii și își duse mâna streașină la ochi să se ferească de soare.

– Tarrington a pornit, sire.

– Fii gata, Stanton.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Știm din surse sigure că o galeră cu contrabandiști o să încerce să plece chiar acum. Fregata o să presupună că eu sunt pe barcă și o să încerce să-i oprească, spuse Kendale.

Domnul Stanton se uită spre nord. La fel și Marielle. Abia reușea să distingă o linie groasă, întunecată, mișcându-se la orizont. Fregata începu să se îndrepte spre ea.

Domnul Stanton dădu ordinele, și apoi o explozie de agitație acapară iahtul. Velele se mișcară. Iahtul schimbă direcția atât de brusc, încât barca se aplecă într-o parte.

– În timp ce fregata e ocupată cu galera aia, noi o vom lua spre est aici, zise Kendale.

– Dar galera va fi prinsă?

– După ce-o să-i ameţească puţin, o să fie. Căpitanul fregatei o să descopere că a capturat o barcă de utilitate suspectă, cu cincisprezece oameni la bord, dar nici un semn de contrabandă sau de luptători antrenaţi.

– Şi nici urmă de tine.

Acei luptători antrenaţi se desfătau în cabina iahtului, ascunşi. Îi aşteptau câteva zile de stat la grămadă.

Vântul era favorabil. Iahtul aluneca rapid înainte, brăzdând apa. Domnul Stanton îşi ţinea ochii pe fregată.

– Domnul Tarrington ne oferă o diversiune excelentă, Lord Kendale. Cred că încă n-a observat nimeni de pe vasul Maiestăţii Sale ce facem.

– Putem să-i întrecem dacă este nevoie? întrebă Marielle.

– Asta e îndoielnic. Fregatele sunt rapide; la fel şi iahtul ăsta. Nu trebuie neapărat să ne prindă. Trebuie doar să intre în raza de tragere, şi domnul Stanton va fi nevoit să coboare velele. Adevăratul pericol va fi când vom coti spre sud. Dacă ne urmăreşte, fregata poate să taie de-a curmezişul. Dar nu te teme. Oamenii de pe galeră o să-i alerge încă vreo jumătate de oră.

Şi totuşi, ea se temea. Nu putea să-şi ia ochii de la velele fregatei, oricât de mici ar fi devenit, în depărtare.

– Ştiai de aseară că aveai să mă duci dincolo, zise ea uitându-se spre nord. Rochia asta o demonstrează. De ce n-ai zis-o de cum m-ai văzut?

– Ştiam doar c-o să te duc. Trebuia să aflu scopul şi motivele. Şi trebuia să-ţi obţin acordul referitor la comanda mea.

Comandă. Reguli. Supunere. Kendale se comporta şi gândea ca un ofiţer. Poate că o făcuse mereu, cel puţin cu bărbaţii aceştia pe care-i comanda acum. Părea s-o considere şi pe ea unul dintre ei în această misiune. Nu fusese foarte cald afară de când părăsiseră plaja. Nici

măcar un sărut furat sau o îmbrățișare pe furiș. În loc de asta, îi vorbise despre organizarea iahtului și despre ierarhie de parcă voia să o angajeze ca băiat de cabină.

Într-un final, și uscatul, și velele fregatei ieșiră din raza lor vizuală. Erau înconjurați complet de mare. Iahtul coti spre sud și începu să facă o curbă lungă și lentă. Kendale se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

– Vino cu mine!

O conduse spre cabina proprietarului. Ea se bucură de intimitate. Fusese greu să petreacă ore întregi prefăcându-se că o vedea doar ca pe o lady căreia îi oferea ajutorul.

Ea așteptă ca el s-o îmbrățișeze. În loc de asta, el o așează la o măsuță și îi dădu o foaie de hârtie și o călimară cu cerneală. Luă un cuțit mic și ascuți o pană.

– Vreau să desenezi planul castelului, așa cum ți-l amintești. Nu vreau ca acești bărbați să meargă orbește și să se rătăcească într-un labirint dacă se-ntâmplă ca unul să se piardă de restul.

– Doar nu te gândești să-i aduci pe toți. Douăzeci de englezi bănănăind prin Franța vor fi cu siguranță observați. Trebuie să mergem singuri, cu unul sau doi oameni cel mult.

– Promit că o să dau sfatului tău referitor la tactici militare considerația pe care o merită, Marielle. Îi înmână pana. Acum, te rog desenează planul.

Ea luă pana, o înmuie, apoi văzu cu ochii minții parterul castelului. Concentrarea nu îi șterse pe deplin enervarea stârnită de faptul că el presupusese că sfatul ei nu merita să fie luat în calcul. Și nici atitudinea lui nu-i plăcea. Erau singuri acum și ar fi putut să-i arate măcar puțină afecțiune.

Desenă conturul clădirii, apoi delimită încăperile publice. Se gândi mult și cu mare atenție când desenă scările.

– Te-am ofensat în vreun fel? întrebă în timp ce își reamintea scara servitorilor din spate și bucătăria și cămara

în care dădea. Sau soldăţia scoate această răceală din tine în mod natural?

El se ridică şi se uită peste umărul ei, la panul care prindea contur.

– Eşti deja o distracţie. Dacă m-aş lăsa pradă tentaţiilor, ar fi şi mai rău. Ar trebui s-o fac oricum şi să te iau aici? Dac-aş face-o, fiecare bărbat de pe punte ar auzi.

– Mă gândeam mai degrabă la un sărut, ca să ştiu că nu eşti aşa furios din cauza amăgirilor mele, încât ai devenit indiferent.

Simţi căldura buzelor lui pe tâmplă.

– N-aş putea să fiu vreodată indiferent, Marielle. Nu pretinde că nu eşti conştientă de felul în care m-ai înlănţuit. În ceea ce priveşte amăgirile, atât pe cele dezvăluite, cât şi pe cele care sunt încă ascunse, asta rămâne pe altădată. În afară de cazul în care ar influenţa direct şansele noastre de reuşită, păstrează surprizele pentru atunci.

O lăsă să termine de desenat. Ea şi-ar fi dorit să n-o facă.

Ar fi fost mai bine s-o arunce pe pat, chiar dacă asta ar fi însemnat să ştie toţi. Acum, cu el plecat, nu putea să evite restul acestei datorii pe care el i-o dăduse.

Ea se adună, întoarse coala şi înmuie pana. Apoi desenă conturul altui etaj al castelului şi adăugă singura încăpere de acolo pe care şi-o amintea – dormitorul baronului, unde murise mama ei.

capitolul 21

Cu velele lăsate, iahtul nu atrăgea prea mult atenţia. Jos şi lung, ascuns de stufărişul şi de copacii de pe mal, avea să fie ratat de bărcile în trecere, în afară de cazul în care cineva îl căuta dinadins. Kendale nădăjduia că nimeni n-avea să-l caute.

Se plimba pe punte, aşteptând. Ieşise acolo cam cu o oră înainte de ivirea zorilor, şi fiecare minut care trecea îi sporea îngrijorarea. Fusese probabil o greşeală să-l

pună pe domnul Travis în fruntea grupului trimis în cercetare. Odată ajuns pe pământ francez, i-ar fi putut abandona din nou, plecând de unul singur, să-și caute dreptatea. El era totuși cel mai experimentat și-și dăduse cuvântul de gentleman că avea să-și ducă misiunea la îndeplinire. Fiindcă semnele bătăii pe care o încasase încă se vedeau și fiindcă nu se mai despărțise de ei din momentul în care-și recăpătase cunoștința, Kendale îl credea.

La cele două cabine de deasupra punții, una la pro-ră și una la pupă, storurile erau trase. Stanton dormea într-una, dar avea să se trezească în curând. Marielle dormea în cealaltă.

Rezistase tentației de a intra la ea. Stătuse dedesubt, cu soldații, petrecându-și nopțile într-un hamac întins sub podeaua cabinei ei. Socotea că nasul îi era cam la un metru distanță de spatele ei și că putea s-o audă răsucindu-se în somn. În două nopți, îi ascultase pașii ușori în timp ce se plimba pe scânduri.

Nu-l mai dojenise pentru lipsa de afecțiune. Dacă era iritată de faptul că nu-i oferea mai mult de o îmbrățișare rară sau un sărut, nu se arăta ranchiunoasă. El proceda astfel în numele discreției și pentru că trebuia să se concentreze pe misiune, dar recunoștea că, de asemenea, n-avea nevoie ca vreunul dintre acești bărbați să-l acuze că-și pierduse judecata de acel tip de dorință intensă care-i transforma pe mulți în idioți.

Așa că suferea. Și ea știa asta. Îl prindea uneori privind-o în timp ce se uita spre mare, și ochii ei îi spuneau că știa la ce se gândea. N-avea altă opțiune decât să ardă de dorință în timp ce privea spre copacii după care dispăruseră Travis și ceilalți cu o seară în urmă.

Acum, crengile de jos părură a se mișca. Ori era asta, ori noaptea care se disipa crease o iluzie. Se mișcă și se uită mai cu atenție. În timp ce-o făcea, un cap blond se iți, urmat de alți patru bărbați. Travis venea la urmă.

Intrară în apă cu muschetele și pistoalele ținute în aer și se îndreptară spre barca ce-i adusese la mal.

În timp ce urcau şi începeau să vâslească, domnul Stanton ieşi din cabină, de parcă le-ar fi simţit sosirea. Coborî o scară de funie. Chemă alţi oameni, care veniră să-i ajute să urce.

Travis îi dădu unuia dintre ei pistolul, apoi urcă pe funii. Bău puţin din berea care le fusese oferită, apoi i se prezentă lui Kendale.

– A fost mai departe decât a zis ea, explică el. Conacul ăla este la mai bine de cinci kilometri la nord de oraş. Am ocolit prin bălării venind încoace. E armată pe drumuri. Ne-am ascuns în şanţuri de două ori, pe când treceau.

– Aţi putut să veniţi înapoi fără să mergeţi pe drumuri?

Travis ridică din umeri.

– Tânărul Angus de acolo a fost atent la repere. Poate reuşim s-o facem.

Poate nu era ceea ce voia el s-audă.

– Şi castelul în sine? Câţi soldaţi îl păzesc?

– Sunt paznici, dar nu armată ca atare, şi n-am văzut prea mulţi. Doi la intrare. Nici unul pe acoperiş. E o potecă până acolo, şi, dacă era ceva armată, m-aş fi aşteptat să văd soldaţi patrulând, dat fiind faptul că armatelor le place să ţină oamenii ocupaţi. Părea a fi o reşedinţă privată, totuşi. Armata e-n oraş.

Această parte a raportului era mai bună decât se aşteptase. Acest castel era până la urmă reşedinţa unui colector de taxe, nu a unui colonel de armată. Probabil le-ar fi fost greu să mituiască soldaţi. Servitorii, pe de altă parte, erau altceva.

– Mănâncă şi odihneşte-te. Plecăm la cinci, ca să fim în poziţii până apune soarele.

Travis se retrase. Angus veni sfios şi privi spre cabina de la celălalt capăt al punţii.

– I-aţi spus?

Kendale se uită peste umăr. Storurile de la o ferestruică se deschiseseră şi se putea vedea chipul palid al lui Marielle.

– O s-o fac acum.

– N-o să-i placă.

– O să-mi asculte ordinul oricum. Sper că nu-mi pui la îndoială abilitatea de a da ordine unei muieruște.

– Deloc, domnule.

Kendale îi lăsă pe oameni în treaba lor și merse spre cabină. Pe când intra, auzi cum storurile erau trase.

Marielle se ridică, înfășurată într-o pătură. Gălăgia întoarcerii grupului o trezise și o făcuse să se ridice din pat. El îi transmise informațiile pe care le adusese grupul, încercând să ignore amintirile pe care le trezea pătura, multe dintre ele erotice.

– Deci vom pleca în curând? întrebă ea. O facem azi?

– În seara asta.

Ea stătea pe marginea patului îngust.

– Îmi vine greu să cred că în sfârșit... Pare ciudat și ireal. Știu c-o să se întâmple, dar să fiu nevoită să aștept toată ziua... O s-o iau razna.

– Va trebui ca, în cea mai mare parte a zilei, să facem pregătirile.

Cel mai greu era să-i împiedici pe oameni s-o ia razna. Așteptarea acțiunii îți zdruncină nervii. E mai bine să te menții ocupat.

– Deci tu vei fi cu ei, iar eu n-o să pot decât să mă plimb în sus și-n jos pe scândurile astea. N-am nici o armă de curățat. Poate o să-mi ascut cuțitul, apoi o să decid care haine mă fac să arăt cel mai mult ca o femeie din Vendée.

– Vrei să zici că o pătură n-o să meargă?

Ea se uită în jos la costumația ei și izbucni în râs.

– Poate-ar trebui să-mi petrec ziua spălând haine. N-am adus destule.

Ușurat să vadă că-i revenea simțul umorului, își luă rămas-bun și păși spre ușă. Avea alte lucruri să-i explice, dar decise că n-ar strica să aștepte până mai târziu.

– Nu pleca încă.

Cuvintele ei îl opriră în pragul ușii. Se uită îndărăt spre ea.

– Încuie uşa. Apoi ea desfăcu pătura şi o lăsă să-i cadă de-a lungul şoldurilor. Goliciunea ei strălucea în lumina palidă care-şi făcea loc prin pereţii cabinei. N-o să mai avem timp înainte de acţiunea riscantă de azi. Încuie uşa şi vino aici. Te rog. N-o să scot un sunet. Şi, chiar de ştiu toţi ce facem, oricum nu-mi pasă.

Braţul ei întins îl făcu să se îndoplece. Încuie uşa şi merse la ea.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi lipi obrazul de abdomenul lui. Apoi se uită în sus la el cu un zâmbet obraznic.

– Dacă suspectează cineva, o să creadă că Marielle Lyon îşi arată recunoştinţa faţă de Lord Kendale. Şi nu s-ar înşela.

Când degetele ei începură să-i desfacă nasturii pantalonilor, orice fărâmă de discreţie îi mai rămăsese se evaporă.

Ziua era lungă. Avea să fie suficient timp să se pregătească pentru seară.

Îi luă mădularul în mâini şi îl înconjură în căldură. Apoi lovi uşor cu degetele, şi excitarea urlă în mintea lui. El îi privi mâinile mişcându-se, apoi închise ochii şi lăsă senzaţiile să facă ce puteau mai rău. O fierbinţeală umedă îl învălui. Se uită în jos în timp ce ea-şi folosea gura pentru a-i oferi o plăcere insuportabilă.

– Nu.

Nu ştia cum de reuşise s-o spună. Corpul lui deja simţea eliberarea apropiindu-se. Ea privi în sus, confuză şi surprinsă. El o împinse pe spate şi îi săltă picioarele.

– Nu de data asta. Nu acum.

Spatele ei abia încăpea pe patul îngust. Umerii şi capul ei se rezemau de perete. El îi îndoi picioarele astfel încât tălpile ei să se sprijine pe pat şi îi dădu genunchii în lături.

Era frumoasă. Toată, dar în special acea parte moale şi delicată pe care doar el o ştia. O mângâie cu atenţie, privindu-i tot corpul reacţionând. Ea se chinui să-şi înghită ţipetele şi, într-un final, îşi acoperi gura cu mâna.

El îi ridică șoldurile, se lăsă în jos și își lăsă limba să se joace în jurul pliurilor moi, într-un final încercuindu-i vârful sensibil.

Ea își ieși din minți. Se cutremură, și umezeala năvăli. Își înfipse unghiile în cearșafuri, în saltea, în părul lui. Mintea lui se reduse la un singur gând: acela de a o poseda.

El o răsuci, astfel că ea ajunse în genunchi. Ea își înălță fundul și depărtă picioarele. Rugi de-abia perceptibile îi însoțeau respirația scurtă. El o pătrunse ușor și cumva găsi controlul necesar pentru a nu termina imediat.

Senzații mai profunde decât plăcerea îl copleșeau. O mulțumire primitivă de posesie totală se adăuga plăcerii sublime. O conduse către un orgasm convulsiv, apoi o urmă, în timp ce-i cotropea trupul.

Voci. Bocănituri. Oamenii se mișcau în jurul cabinei. Marielle stătea întinsă pe o parte, satisfăcută și năucă. Kendale era lângă ea, cu spatele la perete. Părea să doarmă.

O ceartă izbucni pe punte. El deschise ochii și ascultă. Sări din pat, își aranjă hainele și își trecu degetele prin păr. Se uită la ea cu o căldură care însemna pentru ea mai mult decât orice plăcere și decât orice cuvinte. El își strecură un deget pe sub pătură și îl trecu de-a lungul goliciunii ei.

– Trebuie să plec. Am treabă.

– Desigur. Și eu trebuie să mă pregătesc.

El se așeză din nou, se sprijini pe un braț și se aplecă deasupra ei.

– Nu trebuie să faci nimic. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici.

– Trebuie măcar să mă-mbrac corespunzător. Vom merge ceva distanță. Mi-am luat niște ghete joase și un șal călduros. Nopțile sunt reci aici lângă coastă, chiar și acum.

El își privi mâna dând la o parte niște șuvițe rebele de pe fața ei.

– Tu n-o să mergi. Nu vii cu noi.

Ea îl privi țintă, încercând să priceapă ce zicea. El îi răspunse privirii. Vorbea serios. Ea se ridică.

– Trebuie să vin. N-o să știți unde să mergeți. Dacă sunteți opriți? Nici unul nu vorbește franceza suficient de bine încât să amăgiți pe cineva. Toți vorbiți ca niște englezi, ceea ce și sunteți.

– Toate astea ne vor ajuta să nu fim opriți, în primul rând. Asta va fi mai ușor de realizat dacă tu nu vii.

Ea se dădu jos din pat.

– Asta e o decizie proastă și n-o accept. Ești sentimental. Nu sunt una dintre domnișoarele tale delicate. M-am târât departe de acolo și pot să-mi găsesc drumul înapoi. Am plănuit și am economisit pentru asta ani întregi și o să vin.

– Nu, Marielle, n-o s-o faci.

O zise așa calm. Așa încrezător. Decisese, și asta era. Ar fi vrut să-l pocnească. Ea se întoarse cu spatele în timp ce-și organiza gândurile fumegânde, căutând unul care l-ar convinge.

– Marielle, tot ce-ți amintești din castelul ăsta e în desenele tale. Nu avem nevoie de tine. O s-o facem fără tine. O să-l găsim, o să-l aduc înapoi, apoi o să plecăm înapoi, și tu nu vei fi pusă inutil în pericol. O îmbrățișă de la spate. Ți-ai dat cuvântul că o să mă asculți și acum trebuie s-o faci.

– Și dacă n-o fac?

– O să mă asigur c-o faci.

Îi aruncă o privire peste umăr. Simțea că tâmplele aveau să-i explodeze de furie.

– Desenul pe care l-am făcut e grosolan și incomplet. Când o să intru în castel, o să-mi amintesc mai multe decât am făcut-o atunci. O să-mi amintesc tot.

– Desenul va fi de ajuns.

– Ești imposibil! Fără mine, care vorbesc limba locală, cei care-l păzesc vor omorî câțiva dintre voi de îndată ce veți scoate un cuvânt. Merită vărsare de sânge pentru protecția mea, dacă s-ar putea face altfel, cu mine acolo?

– Cel puțin, dacă e să moară cineva, va muri un bărbat, un soldat.

– Dar ei nu sunt soldați adevărați. Sunt o armată privată, iar ăsta e un război privat. Doar că tu uiți că e războiul meu. Se întoarse și îl privi în față. Ai permis ca o femeie să vă ghideze o dată, și ai face-o din nou dacă acea femeie n-aș fi eu. Trebuie să uiți că sunt iubita ta atunci când cântărești care dintre metode ar avea mai mulți sorți de izbândă.

El îi dădu drumul și merse spre ușă.

– Am cântărit deja și am luat o decizie. O să te anunț când plecăm. Stai aici până atunci.

Un gând îi veni în minte, tăind prin frustrarea și furia ei, șocând-o.

– Nu e vorba numai despre dorința de a mă proteja, nu-i așa? Are legătură cu ea.

El se întoarse, exasperat.

– N-are sens ce zici.

– N-are? Ai lăsat o femeie să vă ghideze înainte, și ea v-a condus într-o capcană.

Șocată și rănită, se apropie și se uită în ochii lui, căutând un semn că se înșela.

– Nu ești chiar sigur că n-am să fac același lucru, așa-i? N-ai încă încredere deplină în mine.

El îi cuprinse fața în palme.

– Nu e adevărat. Am încredere deplină în tine.

– Atunci, lasă-mă să vin. Am dreptul s-o fac. Știi că-l am. Și știi că ai nevoie de mine acolo. Gavin Norwood, ofițerul de armată, o știe chiar dacă vicontele Kendale, protectorul lui Marielle Lyon, n-o știe.

Expresia lui se înăspri. Ochii îi ardeau. Ieși, trântind ușa în urma lui.

Ea își căută valiza, să-și scoată ghetele.

Domnul Stanton puse echipajul să coboare iarăși mica barcă la apă. Unul câte unul, oamenii coborâră pe scara de funie. Kendale îl privi pe Travis coborând, apoi pe încă alți patru. Ceilalți aveau să rămână aici. N-avea

nici un sens să trimită doisprezece oameni spre primejdie, dacă asta îi aştepta.

Erau cât se putea de pregătiţi. Se îndoia că aveau să conteze mai mult decât monedele de aur pe care le avea în buzunar. Aurul le vorbea oamenilor mai mult decât orice altceva. În ciuda a ceea ce zisese Marielle, era singurul grai care ar fi putut face o diferenţă în seara aceea.

Marielle ieşi din cabină, purtând ghete, rochia ei demodată şi şalul lung. Îşi împletise părul într-o coadă lungă şi purta o bonetă albă, decorată pe margini cu un volănaş. Angus era lângă el şi o privi apropiindu-se de ei.

– Va trebui să-mi explicaţi din nou cât e de uşor să dai ordine unei femeiuşti, domnule. Încerc să învăţ tot ce pot de la dumneavoastră, vedeţi. Aţi intrat în cabină cu un gând, de a da ordine, şi aţi ieşit cu altul şi fără să daţi ordinele.

– Ţi-am explicat toate astea acum o oră, Angus.

– Aţi făcut-o, domnule. Partea cu schimbarea de strategie, cel puţin. Chiar şi domnul Travis s-a convins de asta. Ce vreau să aflu, întocmai ca un student, este cum a reuşit o muieruşcă să vă schimbe gândirea aşa repede.

– Claritatea argumentelor ei n-a putut fi ignorată.

– A fost logica, atunci, aşa-i? Voi doi aţi avut o conversaţie lungă şi revelatoare pe această temă.

– Bineînţeles. Acum, te sfătuiesc să-ţi ştergi rânjetul de pe mutră.

– Da, domnule.

Marielle merse către balustradă şi privi în jos.

– Nu par prea englezi, constat cu uşurare.

– Mă bucur că-i aprobi.

Sprâncenele ei se ridicară ca reacţie la tonul său iritat.

– Toate armele astea n-o să atragă atenţia?

– Nu vom merge împreună pe drumuri. Ştim ce avem de făcut, Marielle.

– Desigur. Păi, să urcăm în barcă atunci?

– Nu încă. O trase la o parte. Încă sunt de părere că ar trebui să te las aici. Dacă vii cu noi, n-o să faci nimic de capul tău. Absolut nimic. Ai înțeles?

– Da, domnule.

O zise în felul repezit în care vorbeau Angus și ceilalți bărbați. El alese să n-o ia ca pe o batjocură.

– Îl fac pe Angus responsabil cu protecția ta. Va lupta până la moarte să te protejeze, așa că nu-i face pieirea necesară, dacă poate fi evitată.

– De ce Angus? Tu nu vei fi acolo?

– E posibil să am altele de făcut în anumite momente.

– Nu plecăm? întrebă ea nerăbdătoare.

El o duse la balustradă și îi arătă cum să coboare scara. Și tot nu reuși corect, fiind prima dată. Angus se întinse s-o prindă, altfel ar fi căzut în apă. Ea se așeză pe una dintre scânduri.

Kendale începu să coboare și el, dorindu-și al naibii de tare ca Marielle să fi fost încă în acea cabină.

– Drumul ăsta va face un ocol spre vest, apoi vine un altul care-l intersectează și merge spre nord-est.

Domnul Travis explică ruta ocolitoare desenând cu un băț pe pământul de la răscruce. Marielle se încruntă la X-ul care marca orașul ei, Savenay, și la celălalt care arăta castelul, la nord.

– E mai lung, desigur, dar ocolește orașul complet.

– Mult mai lung, zise Kendale. Cu câteva ore mai lung.

În afară de Kendale, nimeni nu se mai uita. Angus și ceilalți patru oameni stăteau cu ochii ațintiți la cele patru drumuri care se întâlneau acolo, ca să dea de veste dacă s-ar apropia cineva.

– Putem să mergem pe coclauri, zise domnul Travis. Fără nici un drum.

„Nici un drum și nici o lumină și foarte lent", se gândi Marielle. Se uită spre nord-est, unde se vedea o pădure în depărtare, dincolo de terenurile agricole.

Se lăsă pradă amintirilor pe care încercase să le evite timp de șase ani.

Trecu prin ele, până ce ajunse la noaptea oribilă în care fugise spre coastă, în direcția opusă celei de acum. Ghidul ei cunoștea bine regiunea.

– Există o cale mai rapidă. Luă bățul de la domnul Travis. Parcurgând din nou fuga ei din noaptea în care mama sa murise, desenă o linie șerpuită prin pădure, de la drum către castel, apoi peste terenurile agricole, până la drumul pe care tocmai merseseră, doar că un pic mai departe de mal. Arătă către ceea ce tocmai desenase.

– Când am plecat, am mers așa. Nu e un drum ca atare, doar o cărare accidentată, largă, folosită de fermierii din zonă.

Domnul Travis privi încruntat la linia ei șerpuită.

– Ești sigură de asta?

– Pe cât de sigură pot fi.

– Asta nu înseamnă destul de sigur pentru mine.

– Fugeam să scap cu viață. Nu e o noapte pe care o s-o uit.

Domnul Travis nu își mască scepticismul.

– Nu putem ști ce e în pădurea aia, domnule. Ar putea fi cum a descris Feversham că era în America, muschete care trag din copaci.

– N-ar exista nici un motiv pentru care-ar fi muschete în copaci, zise Kendale. Nu există nici un motiv pentru care-ar ști cineva că suntem aici.

– Și dacă acea cărare nu e bine marcată? Va fi întuneric până ajungem acolo.

– Dacă e folosită de fermieri, carele și animalele lor ar trebui s-o mențină suficient de bătătorită încât s-o putem urma.

Domnul Travis dădu să spună ceva, dar un semnal șoptit îl opri. Soldatul care ținea de gardă înspre est ridicase un braț drept avertisment. Oamenii se repeziră spre șanțuri și se ascunseră după tufișuri. Kendale șterse desenul cu cizma, apoi o apucă de braț și o târî

de pe drum în niște ierburi înalte care mărgineau un pârâu de-a lungul drumului.

Ea aștepta zgomotul de copite sau de cizme, care să indice că așa-zișii membri ai armatei se apropiau. Știa exact cum ar suna. O străfulgeră o altă amintire, cu ea ascunzându-se în ierburi, atât de îngrozită de acei cai și de acele cizme, încât plânse în tăcere.

Dar zgomotul nu veni. Ea dădu iarba la o parte și aruncă o privire. Un car, tras de un bou. Un bărbat mergea alături de animal. Arăta ca un fermier tânăr. Nimeni nu mergea alături de el și nimeni nu-l urmărea.

Se ridică deodată. Kendale se întinse, o apucă de braț și o trase iar jos.

– Ce crezi că faci? șopti el furios.

– Mă duc să aflu dacă acea cărare e așa cum o țin minte. Tu stai aici. Nu e nici un pericol de la omul ăsta. O să vadă doar o femeie din zonă, ceea ce și sunt.

El ezită, apoi o lăsă, mormăind o înjurătură. Ea se uită o dată în urmă pe când mergea spre drum. Văzu că el avea pistolul pregătit, pentru orice eventualitate.

Marielle merse pe drum spre car, strigându-l pe fermier în dialectul ei natal. Kendale auzi carul oprindu-se, apoi pornind din nou. Acum, pe când carul se apropia, se putea desluși sunetul unei conversații.

În timp ce ei treceau la o distanță de câțiva centimetri de capul lui, fermierul spuse ceva care o făcu să-l repeadă, tensionată. Omul râse și mormăi ceva ce Kendale traduse drept „Nu poți să-nvinuiești un om pentru ca-ncercat". Marielle îi dădu un răspuns atât de rapid, că el nu reuși să-l deslușească. Avea încredere că-l pusese la punct pe fermier, dar se pregăti pentru o intervenție rapidă, dacă era nevoie.

Carul continuă să meargă. Conversația încetă. Când nu mai auzi nimic, riscă și aruncă o privire. Carul putea fi văzut în depărtare, îndreptându-se spre coastă. Marielle venea țopăind pe drum.

– Zice că e așa cum îl țin mine, spuse ea.

Domnul Travis, Angus şi ceilalţi oameni li se alăturară pe drum.

– Cărarea se desprinde chiar pe la curba aia, zise ea şi arătă spre est. Apoi taie peste câmpuri şi şerpuieşte prin pădure.

– Nu i s-a părut ciudat că aveai nevoie de instrucţiuni dacă locuieşti aici? întrebă domnul Travis.

– I-am spus că mă duc să-mi vizitez sora, care lucrează la castel şi mi-a zis de această cale mai rapidă, dar nu puteam să găsesc cărarea. I-am zis că sunt de la o fermă aflată la o zi de mers spre sud de aici. Începu să meargă spre vest. Poate că putem trece prin pădure până se lasă noaptea.

Oamenii se uitară la Kendale, care dădu din cap aprobator.

– Haideţi să mergem. Să sperăm nu numai c-o să evităm priviri curioase, dar, de asemenea, şi c-o să scurtăm misiunea cu câteva ore.

Se luă după Marielle. Ea se opri şi-l aşteptă, apoi merse alături de el. La jumătate de kilometru după curbă, găsiră începutul inconfundabil al unui drumeag larg. Tăia prin câmp. Semănăturile se înălţau pe ambele părţi, iar urmele de copite şi de roţi marcau pământul accidentat.

Marielle îşi înfăşură şalul ca pe o blană de hermină şi păşi pe cărare de parc-ar fi fost acoperită în catifea roşie. Aruncă o privire în spate către el, cu ochii strălucind de triumf.

– Ţi-am zis că aveai nevoie de mine în misiunea asta. Ah, şi fermierul mi-a mai zis ceva. Lamberte chiar nu e la castel. Asta e o veste bună, nu?

– Este, presupunând că bârfele pe care le-a auzit fermierul nu sunt de-acum două luni.

Entuziasmul ei se domoli.

– Presupun că n-o să ştim cu siguranţă până nu intrăm pe poartă.

– Aste e, din nefericire, concluzia. Între timp, o să sper la ce e mai bine și o să mă pregătesc de ce este mai rău.

– Rețineți acest loc, domnilor.

Kendale stătea pe o ridicătură, în lumina crepusculului care se adâncea, la câteva sute de metri în spatele drumului care trecea pe lângă castel. De acolo puteau să vadă moșia. Acoperișurile ascuțite și înalte dovedeau influențele franțuzești; la fel și detaliile fine, clasice, amestecate cu turelele medievale și ferestrele lungi. Casele englezești din provincie nu arătau așa.

Marielle stătea aproape de coama dealului, unde nu putea să audă. Se uita fix la castel, ca și cum n-ar fi fost aievea. El se întreba ce gânduri și amintiri o năpădeau. Judecând după ochii ei întunecați, ghicea că nu erau unele prea frumoase.

Angus și ceilalți studiară terenul, memorând repere pe care doar ei le-ar observa sau recunoaște.

– Gata, zise Angus.

Ceilalți încuviințară din cap.

– Dacă ne despărțim, aici ne vom întâlni. Dacă lucrurile merg rău, ieșiți și veniți aici dacă puteți. Așteptați cel mult o oră, apoi întoarceți-vă. Găsiți-vă drumul spre coastă și spre vas. Domnul Stanton are ordine să pornească la revărsatul zorilor, fără să țină cont de cine e sau cine nu e pe vas, așa că nu întârziați.

Domnul Travis se uită înspre castel.

– Cum plănuiești să intri acolo? Nu văd nici o abordare subtilă. Trebuie să mergem pe acea cărare, și sunt doi oameni la capătul ei. Sigur o să ne vadă apropiindu-ne.

Kendale se uită la Marielle. Ura s-o recunoască, dar avusese dreptate. Aveau nevoie de ea.

– Domnișoara ne va ajuta să intrăm. Tu vei aștepta cu ceilalți, ascunși. Eu și Angus o vom însoți pe domnișoara Lyon la poartă.

Domnul Travis râse și clătină din cap.

– V-ați adus și cărțile de vizită?

– Tu doar stai la pândă, Travis. Când cei doi bărbați dispar, adu-i pe ceilalți înăuntru.

Zicând asta, se depărtă de ei și merse lângă Marielle.

– Vom coborî curând. O să fie cum am plănuit pe când veneam încoace. Ești gata?

Ea nu răspunse imediat. Apoi se smulse din reverie.

– Desigur.

El își încolăci brațul în jurul ei și o trase mai aproape.

– Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

– Să fiu aici din nou. Să văd clădirea aia. Totul se reîntoarce foarte clar. Făcu o pauză. Totul.

El dorea să-i poată șterge din memorie ce fusese mai rău. Se întreba dacă noaptea asta avea să permită acestor amintiri măcar să se estompeze din nou.

– Mulțumesc că mi-ai dat voie să vin, zise ea. Mulțumesc că mi-ai permis să ajut cu ce îmi stă în putință.

Lui nu-i veni nici o replică în minte. O luă de mână.

– Hai să mergem!

Domnul Travis îi ținu pe oameni ascunși la adăpostul nopții, dincolo de lămpile care luminau poteca. Kendale și Marielle începură să pășească pe lungul drum spre ușă, cu Angus pe urmele lor, ca un servitor.

El o privi. Nu ascundea atitudinea nobilă pe care i-o dăduse copilăria petrecută în acest castel. Mergea cu eleganța care-i devenise de mult o a doua natură. Își despletise părul și-și scosese boneta, astfel încât acum i se revărsa pe umeri. Șalul împletit ar fi putut fi din mătase judecând după felul în care cădea în falduri în jurul trupului ei subțire și se mișca odată cu pașii ei.

Cei doi bărbați îi văzură venind. Alertați deodată, dar și curioși, coborâră treptele castelului și ieșiră în cercul în care opreau trăsurile. Flăcările lămpilor din jurul cercului luminau figurile lor consternate de faptul că trei străini se apropiau cu atâta îndrăzneală la orele târzii ale serii.

Marielle merse până aproape de ei. Se uită lung la fiecare și apoi le aruncă unul dintre zâmbetele ei devastatoare. Amândoi părură deodată năuciți. Le vorbi în franceză. O franceză pariziană.

– Sunt Marielle de Lyon. Trebuie să-l văd pe domnul Lamberte în legătură cu o chestiune foarte importantă pentru el. Duceți-mă imediat la el.

– Nu e aici. Trebuie să plecați, madame.

– Este. Trebuie să fie. Am călătorit o distanță mare și în niște condiții foarte vitrege. Dați-i de veste că am ajuns. Vă asigur că va vrea să mă vadă.

Se uitară unul la altul, nedumeriți de insistența ei. Unul, probabil șeful, oftă exasperat și spuse încă o dată că Lamberte nu era la castel.

– Atunci, lăsați-mă să intru ca să-i las ceva. Este un document extrem de important, pe care și l-ar dori cu siguranță.

– Asta e imposibil. Nu putem lăsa o străină...

– Nu sunt o străină. Mă cunoaște bine. Văd, totuși, că nu vreți să mă ajutați să-l ajut. Doar dacă...

Își întinse mâna către Kendale. El îi puse în palmă patru monede de aur. Valoarea lor depășea probabil ce câștigau aici acești oameni într-un an.

Le întinse banii.

– Lăsați-mă să intru. Jumătate de oră cel mult, și apoi plec. Trebuie doar să las documentul undeva unde să fiu sigură că îl găsește doar el, nu și alții.

Cel de-al doilea avea ochi doar pentru aur. Și șeful se uita la monede cu poftă. În timp ce amândoi reflectau asupra datoriei lor, Angus înaintă până ajunse la celălalt umăr al lui Marielle.

– Nu, zise șeful morocănos, fluturând din mână și aproape împingând aurul înapoi. Trebuie să plecați acum. Plecați, madame, până nu încep să mă întreb de ce sunteți aici.

– Acum, domnule? îl întrebă Angus pe Kendale.

– Da.

Într-o secundă, paznicii se uitau la aur şi la frumoasa Marielle, iar în secunda următoare priveau ţevile celor două pistoale ale lui Angus. Angus se asigură că ţevile erau foarte aproape de fiecare din cei doi.

– Trebuia să luaţi aurul, zise Marielle, în timp ce Kendale îi uşură pe amândoi de propriile arme.

Angus păşi înainte, iar paznicii se traseră înapoi. Merseră aşa până ce ieşiră din cercul de lumină şi intrară în umbra porţii. Angus îşi lipi pistolul de fruntea celui de-al doilea paznic.

– Întreabă-l câţi ca el sunt înăuntru.

Marielle traduse. Şeful înjură şi îi ceru să tacă, dar glasul pistolului fu mai convingător. Încă doi paznici în donjon.

Zgomotul de paşi pe potecă se înteţi, în timp ce Travis şi ceilalţi se apropiau grăbiţi. Începură să-i lege pe paznici.

– A mers bine, domnule, zise Angus. Nici o împuşcătură şi puţin zgomot. E o lumină deasupra, dar nu s-a uitat nimeni afară.

Marielle se apropie de el. Entuziasmul din ochii ei lucea ca stelele în noapte.

– Încă doi doar! N-ar trebui să fie greu!

– Aşa zice el. Ar fi putut să mintă.

– Crezi c-a mințit?

– Cred că sunt mai mult de doi oameni de-ai lui Lamberte în casa asta. Poate nu paznici. Ar putea fi valeţi, servitori sau chiar rude, dar nu vor permite o invazie fără să lupte. Nu anticipez că ne vom plimba înăuntru şi-napoi fără nici o piedică.

Paznicii stăteau acum pe jos, legaţi şi cu căluşuri în gură. Cu un gest, Kendale îi indică lui Angus să-i ascundă undeva departe de intrare.

Când totul fu rezolvat, îi adună pe toţi în umbră.

– Voi doi veţi sta aici, cum au făcut-o ei. Dacă cineva din casă se uită afară, să vadă doi oameni la posturile lor. Domnule Travis, tu şi ceilalţi veniţi cu mine. Angus, vreau s-o duci pe domnişoara Lyon înapoi la acel

deal. Țineți minte ordinul meu. Așteptați o oră, apoi plecați.

Marielle îngheță. Când Angus se apropie, ea îi trase o palmă peste mână. Angus se întoarse spre el, nu prea încântat să fie ținta neplăcerii ei.

Kendale se apropie de ea.

– N-am timp de asta acum. Te vei duce cu Angus. Îți sunt recunoscător pentru ajutor până aici, dar nu vii înăuntru, unde nu știm ce ne așteaptă. Nu ne certăm acum. Fără obiecții. Înțelegi?

Ea ezită, apoi încuviință din cap, cu fața înăsprită de furie și de griji.

– După o oră, Angus, pleci. Ia-o cu forța dacă refuză. Nu aștepta dacă nu ne întoarcem.

– Mă aștept să vă văd înainte de asta, domnule.

– Și eu. Totuși...

Angus încuviință. Kendale se apropie iar de Marielle.

– Știi că am dreptate s-o fac așa. În inima ta, o știi. Hai să nu ne despărțim supărați.

Furia ei se domoli.

– Nu, nu supărați. Vreau să vin ca să mă asigur că ești în siguranță, nu să aștept pe dealul ăla neliniștindu-mă.

– O să fiu în siguranță.

Se uită dincolo de el, unde așteptau ceilalți.

– Pot să te sărut?

– Nu cred că va fi vreunul surprins, după ce s-a-ntâmplat de dimineață.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute.

– Dumnezeu să te călăuzească. Și să știi că și iubirea mea pentru tine o va face.

El rezistă impulsului de a o săruta lung și adânc. Porni spre ceilalți, în timp ce Angus o conduse înapoi spre cărarea circulară.

El își dădu seama că uitase ceva și alergă spre ei.

– Marielle, cum îl cheamă? Ca să nu-ți aducem omul greșit.

– John. Îl cheamă John.

– Jean Lyon. Foarte bine.

– Nu. *John*. Și nu John Lyon. Numele lui este John Neville.

Îi făcu cu mâna și îl urmă pe Angus în umbrele care se căscau de ambele părți ale potecii.

John Neville?

Blestemăție! Tatăl ei era englez.

capitolul 22

Se opriră în holul de la intrare și ascultară. Sunete înfundate de deasupra pluteau în josul scării mari. Unele mai stridente veneau de dedesubt.

Kendale le făcu celorlalți semn să-l urmeze. Cu pistolul pregătit, merse pe coridor înspre scările care duceau dedesubt. Castelul putea părea o moșie, dar fusese construit pentru apărare. Scara de piatră șerpuia strâns între pereți groși de piatră. Coborâră în șir indian pe treptele în spirală. El mergea primul, și curba scărilor îl împiedica să vadă ceea ce era în fața lui.

Un strigăt puternic din fața lui îl făcu să înghețe. Un râset răspunse strigătului, și două voci bărbătești începură să vorbească. Alte sunete, de uși închizându-se, și de ghete mergând, și de metal hârșâit, indicau că găsiseră camerele servitorilor, așa cum își amintise Marielle. Dacă harta ei era corectă, bucătăria era la celălalt capăt al acestui etaj subteran, iar donjonul era cu un etaj mai jos.

Încet, cu pași ușori, continuară să coboare. Culoarul nu mai era luminat de lămpi acum, deși o licărire vagă se strecura de jos. Umezeala de pe pereți indica faptul că acum erau în subteran.

La capătul scărilor, Travis păși alături de el. Ceilalți se strânseră mai aproape. Kendale se uită după zidul scării. Doi bărbați stăteau pe taburete de-o parte și de alta a unei mese grosolane, în pasajul lung și întunecat care se întindea la stânga. Vorbeau cu voci joase.

– Era prea mult să sperăm că dorm, mormăi Travis.

– Nu mai avem decât să ne rugăm că sunt lași, șopti Kendale.

Își ridică ambele pistoale și făcu un ultim pas ca să-i vadă mai clar pe paznici. Țintind câte un pistol spre fiecare, le atrase atenția spunându-le în franceză să nu se miște.

Dar cel mai îndepărtat nici nu vru s-audă. Trânti masa și se puse la adăpostul ei. În timp ce camaradul lui se străduia să i se alăture, cel dintâi trase. Domnul Travis îi răspunse. Bile de plumb începură să zboare.

Făceau cu rândul pe ultima treaptă, retrăgându-se când reîncărcau. Cei doi paznici făceau și ei cu rândul, de după masă.

– Domnule, de sus.

Avertismentul subit veni chiar când Kendale trăgea. Făcu schimb de locuri cu omul care-l rostise și reîncărcă. De data asta, stătu pe loc și așteptă ghetele care coborau încet pe scări. Un cap se ivi de după un colț. Kendale se asigură că persoana văzu pistolul.

– *Allez*, zise el. Scoase o monedă de aur din buzunar și o aruncă după cotitură. Aceasta zăngăni pe piatră, în afara razei lui vizuale. *Plus d'après*[1].

Nu era sigur că zisese corect, dar presupuse că mesajul avea să fie înțeles. Când ghetele începură să se târască în sus, nu în jos, înțelese că reușise.

– Tocmai am rănit unul, zise Travis în timp ce-și scotea praful. Celălalt nu poate s-o facă singur fără acoperire în timp ce reîncarcă. O să se dea bătut curând.

De fapt, asta se întâmplă imediat. Împușcăturile se opriră, și donjonul deveni o peșteră tăcută. Kendale ieși din casa scării și păși dincolo de zidul de piatră. Unul din paznici stătea în picioare în spatele mesei răsturnate, cu arma balansându-se pe margine. Celălalt stătea jos alături de el, ținându-și umărul cu degetele însângerate.

– Pune pe cineva să-l îngrijească pe rănit, dar legați-l pe celălalt, îi zise Kendale lui Travis.

[1] În franceză, în original, „mai multe mai târziu" (n.red.)

Se întinse după cheile care erau atârnate pe perete, lângă lampă. Se uită în ochii paznicului aflat în picioare şi făcu un gest către uşi.

– Englez?

Paznicul indică uşa cea mai apropiată de scări, apoi se aplecă şi arătă spre cheia potrivită.

Kendale băgă cheia în lacăt şi dădu uşa de perete. Înăuntru, un om slab, încărunţit se uită în sus surprins.

– John Neville?

– Ăsta sunt eu. Sunteţi englez? Aş fi putut jura că mi-am auzit limba maternă prin uşa asta.

– Aţi auzit engleză, într-adevăr.

– Ce naiba faceţi aici? S-a terminat războiul?

– Am venit după dumneavoastră, domnule Neville. Sunt vicontele Kendale şi ei sunt colegii mei. Am fost trimişi aici de fiica dumneavoastră.

– De fiica mea?

Se ridică, păşi către uşă şi se uită la Travis şi la ceilalţi. Clătină din cap, apoi zâmbi.

– Să fiu al naibii!

John Neville se târa alături de Kendale pe poteca din pădure. În afară de faptul că ceruse să fie reasigurat că fata lui era bine, nu vorbise nici un cuvânt de când părăsiseră donjonul.

Un om slab de statură şi de vârstă mijlocie, cu părul şi barba crescute mult de cât timp stătuse în donjon. Kendale se temea că şi vederea îi cedase, lucru deloc surprinzător, dar bărbatul mergea de parcă vedea pe unde călca. Avea urgentă nevoie de o baie, dar per ansamblu înfăţişarea domnului Neville probabil n-avea s-o şocheze prea tare pe Marielle.

Se gândea că avea s-o găsească cu domnul Stanton pe iaht. La prima împuşcătură, îi mulţumise lui Dumnezeu că n-o lăsase pe Marielle să intre în casa aia.

Aventura durase mai mult decât anticipase, din cauza tenacităţii neaşteptate a paznicilor. Îi lăsaseră

pe amândoi încuiați în celula domnului Neville. Cu puțin noroc, aurul cumpăra indiferența servitorilor până în zori, dar nu puteau conta pe asta. Toți înțelegeau că trebuiau să se întoarcă la golfuleț cât puteau de repede.

– Poate credeți că sunt un om nerecunoscător, fiindcă nu spun nimic, zise Neville.

– Mă aștept să fiți prea surprins ca să aveți ceva de spus, răspunse Kendale.

– Nu e asta. Încerc să împac ironiile situației.

– Luați-vă tot timpul. N-am nevoie de conversație.

– N-aveți? Foarte bine, domnule. Vicontele Kendale, cred că așa ați spus. Oftă. Nici o clipă în toată viața mea n-am crezut că voi fi salvat de unii ca voi.

Ultimele cuvinte nu fuseseră rostite cu admirație.

– Doar ăștia ca noi au fost la îndemână. Ați fi preferat să nu fiți salvat deloc?

– Nu, nu. Nu zic asta. Doar că e o ironie. Dar, pe de altă parte, toată viața mi-a fost plină de ironii. Adică, toată viața mi-am petrecut-o încercând să scap de ăștia ca voi, nu-i așa?

– Așa e?

Asta era altceva ce Marielle neglijase să menționeze.

– La naiba, da. De ce crezi că sunt aici? Am venit să-mi ofer talentul marii cauze a egalitarismului. Desigur, nu m-am așteptat că vă vor omorî pe toți. Doar să elimine titlurile și lucruri de genul ăsta. Să împartă avuția în jur. Așa ceva.

– Marile cauze ajung adesea să scape de sub control. Presupun că faptul că ați căzut prizonier unuia dintre revoluționari a fost una dintre ironii, nu?

– Una dintre ele, dar departe de a fi prima. Adică, cum v-ați simți dac-ați fi fost în locul meu, exercitându-mi talentul pentru cauza eliminării aristocrației, și propria dumneavoastră nevastă să meargă și să devină amanta celui mai de seamă aristocrat din regiune? Asta a fost o ironie brutală, lăsați-mă să vă spun. A ajutat

faptul că omul era destul de agreabil, dar și asta a fost tot o ironie.

– Totuși, aveți o atitudine filosofală vizavi de cele întâmplate.

– N-am avut încotro, nu-i așa? Era bun și cu fiica mea. O lăsa să vină la castel și să stea cu mama ei. Bineînțeles că asta a influențat-o, și nu într-un fel bun. Venea acasă și vorbea ciudat, mergea ciudat – ca o aristocrată nenorocită, mi-am dat seama. La naiba, eu eram în atelier și făceam printuri militând pentru căderea lor, și fata mea se transforma într-una chiar sub ochii mei. Oftă din nou.

– A ajuns o tânără foarte frumoasă. Totuși, încă vorbește și merge un pic ciudat.

Neville întoarse capul.

– S-a prostituat pentru dumneavoastră? De asta ați făcut-o? Nu, nu-mi spuneți. Nu vreau să știu. Încă mă obișnuiesc cu ideea că sunteți viconte. Vă datorez libertatea și poate și viața, eu care sunt de părere că viconții nici nu trebuie să existe. E un lucru al naibii pe care-l am de digerat.

Kendale îl lăsă să digere ce putea în răgazul pe care-l mai avea pe drum. Când ieșiră dintre copacii care mărgineau golfulețul, văzură siluetele așteptând pe punte.

– Am ajuns, domnule Neville. Marielle vă așteaptă la bord.

Neville se uită spre iaht.

– Cine?

– Marielle. Fata dumneavoastră.

Neville chicoti pe când urca în barcă.

– Așa-și zice acum? Ei bine, dacă asta l-a adus pe un viconte să mă scoată din ghearele acelui bastard Lamberte, aș fi un fraier să mă plâng.

Marielle privi micul grup ivindu-se dintre copaci, iar sentimentele ei oscilau între emoție și groază. Travis și ceilalți apărură primii, gesticulând spre vas ca să-și

anunțe succesul. Kendale apăru la urmă. Escorta un om cu părul lung cărunt și cu barbă.

Tatăl ei nu purta niciodată barbă. Și cu siguranță era mai înalt. Omul ăsta arăta ca un străin.

Ieșiră din stufăriș și se urcară în barcă, apoi vâsliră spre vas. Domnul Stanton începu să dea ordine pentru a pregăti plecarea. Unul câte unul, bărbații urcară scara de funie. Ea se uită peste balustrade, holbându-se la părul alb, căutând un detaliu pe care să-l recunoască, să știe cu siguranță că era tatăl ei.

Veni rândul lui să urce. Refuză ajutorul și urcă încet, cu Kendale imediat în spatele lui. Într-un sfârșit, ajunse pe punte și se uită în jur, la vas, la vele și la toți oamenii care făcuseră călătoria asta. Părea confuz și chiar speriat.

Privirea lui poposi într-un final asupra ei. Mijindu-și tare ochii ațintiți la chipul ei, se apropie.

– Îmi spune acest viconte că tu ai aranjat toate astea.

Ea încuviință din cap, prea emoționată să zică ceva. Nu era un străin. Deloc. Aia erau ochii tatălui ei și asta era vocea lui. Se uită la mâinile pe care le văzuse de atâtea ori ținând dălțița. Mâini puternice. Și grijulii.

Și el se tot uita la ea, de parcă și ea era o străină.

– Nu mă recunoști deloc? întrebă ea. M-am schimbat atât de mult?

El clătină din cap ușor. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Te-aș recunoaște oriunde, fata mea. Sunt doar șocat de cât de mult semeni cu mama ta acum.

Își deschise brațele. Ea se avântă în îmbrățișarea lui, și amândoi plânseră de bucurie.

– Marianne, zise ea. Numele meu e Marianne.

Stăteau pe punte cu spatele la peretele cabinei, înfășurați într-o pătură. Domnul Neville dormea înăuntru. Reîntâlnirea fusese un pic stânjenitoare, dar foarte

emoționantă. Fiecare bărbat de pe iaht era acum satisfăcut de fapta bună pe care o făcuse.

– N-am putut să păstrez numele după ce-am fugit în noaptea aia de la castel. Trebuia ca Lamberte să creadă că pierisem. Nu mi-ar fi convenit să afle că Marianne Neville, care fusese martoră la crimele lui, ducea o viață prosperă în Londra.

Avea sens. Tot ce făcuse ea avea sens. Trecutul ei explica de altfel multe nepotriviri, cum ar fi accentul ei prea ușor când vorbea engleza și fluența ei. *„Je suis désolée. Regret că te-am dezamăgit."* O scuză către mama ei, franțuzoaică, și una către tatăl englez.

– Marianne Neville, încercă el ca să vadă cum suna.

Nu la fel de liric precum Marielle Lyon, dar probabil se putea obișnui cu asta.

– N-am mai fost Marianne Neville de șase ani. Nu m-am mai gândit la mine în felul ăsta de aproape tot atâta timp. Nu sunt sigură că mă pot reobișnui cu numele ăsta. Presupun că va trebui totuși să încerc.

– Poți să folosești orice nume vrei.

– Franțuzoaicele probabil că n-ar mai vrea să lucreze la atelierul meu dacă m-ar chema Marianne Neville. Ajuta faptul că ele credeau că sunt de-a lor. Nu numai franțuzoaică, dar și aristocrată.

– Probabil ajută. Tatăl tău ar zice că ăștia ca noi au o atracție naturală către cei care nu sunt ca noi.

Ea nu răspunse, dar el ghici la ce se gândea. Tatăl ei ar zice asta pentru că era adevărat.

– Va trebui să-i arăți gravurile tale, Marianne. O să fie mândru că ai învățat meșteșugul de la el și că ți-ai folosit talentul așa cum ar fi făcut-o el.

Ea se ghemui și mai tare sub brațul lui și își lipi fața de umărul lui.

– Da, desigur. O să fie mândru, bănuiesc. Doar că... te rog nu-mi spune așa. Nu în seara asta. Nu încă. Lasă-mă să fiu Marielle Lyon cu tine încă un pic. Până ajungem în Anglia poate. Dar cel puțin în seara asta.

El o trase mai aproape, astfel că deveniseră o singură formă sub pătură. Brațele și picioarele ei, respirația ei îl încălzeau sub stele, în timp ce marea lovea ritmic în carena vasului. El îi săltă capul să o sărute.

– E doar un nume. Te vreau oricum te-ar chema.

Ea încuviință din cap și se cuibări lângă el, dar el știa, știa pur și simplu, că nu îl crezuse.

capitolul 23

Două săptămâni mai târziu, Kendale intră la Brook's. Southwaite îl zări și îl chemă.

– Unde-ai fost? Știu că nu-ți pasă de sezon, dar n-ai fost niciodată un pustnic în perioada lui.

El ridică din umeri.

– Am fost la Ravenswood și pe la alte proprietăți.

Nu era o minciună, deși probabil că în ultima vreme devenise prea obișnuit să spună jumătăți de adevăruri. Fusese la Ravenswood în ultimele două săptămâni, în timp ce Marielle – era numele pe care-l alesese pentru moment – aranja viitorul domnului Neville, apoi singur cu Marielle după ce tatăl ei fusese instalat într-o casă în Newcastle. John Neville, după ce citise fiecare ziar și fiecare gazetă pe care Marielle le putuse cumpăra pe drumul dintre coastă și Londra, trăsese concluzia că viitorul lui avea să se contureze alături de muncitorii noilor industrii care apăreau în nord.

Și, în ceea ce privește celelalte proprietăți, nu putea fi învinovățit dacă Southwaite presupusese că se referea la proprietăți aparținând vicontelui Kendale.

– O să rămâi în oraș acum? întrebă Ambury. Va avea loc o vânzare de primă clasă la Tattersall's vinerea asta.

– Poate. Cel puțin pentru câteva zile.

Într-un final și împotriva voinței lui, o adusese pe Marielle la Londra și la viața ei în spatele acelei uși albastre. Și-o imagina în atelier, arătându-i vreunei recente emigrante cum să coloreze o gravură.

Cei doi își continuară conversația, care din nefericire avea legătură cu un raport de la domnul Ryan, pe care Southwaite îl adusese cu el. Citi un paragraf care descria apariția subită, apoi dispariția subită a prea multor tunici roșii în Dover cu două săptămâni în urmă.

– Crede că a fost ceva legat de încercarea lui Tarrington de-a traversa spre Franța în miezul zilei, explică Southwaite. O fregată i-a urmărit, și galera i-a evitat și a făcut manevre mai bine de o oră până s-a predat.

– Ciudat din partea lui Tarrington să rişte asta, zise Ambury. În mod normal, tot ce vrea este lumina unei semiluni.

– Ciudat și neînțelept. Din ce spune Ryan, a fost interogat zile la rând, dar a insistat că doar se pregătea pentru... Southwaite continuă să citească și râse. Asta e tare, și sună tipic lui: pentru competiția anuală de vâslit la galere care se ține la sud de Deal în fiecare vară.

– N-aveam idee că există o astfel de cursă.

– Îndrăznesc să presupun că va exista una anul ăsta. Southwaite continuă să citească, scanând scrisoarea după știri pe care să le împărtășească. Privirea lui poposi undeva la mijloc pe cealaltă față a foii. În concluzie, domnul Ryan își exprimă regretul că nu m-a văzut în timpul vizitei mele recente și mă avertizează că întreaga coastă vorbește despre noul meu iaht și că se vor autoinvita să mă însoțească în plimbări de plăcere pe mare. Se uită cu subînțeles spre Ambury. Ultima lui propoziție e: „Te rog transmite-i lui Lord Kendale că m-am bucurat de conversația cu el când a venit în vizită și sper că serviciile mele către voi doi continuă să fie utile".

Ambury se întoarse spre Kendale cu un zâmbet care trăda curiozitate amiabilă.

– Kendale, vreuna dintre proprietățile pe care le-ai vizitat a fost cumva a lui Southwaite?

– De obicei, călăresc de-a curmezișul ei când mă duc pe coastă să discut cu supraveghetorii. E greu să eviți terenurile Crownhill.

Chemă un servitor și ceru niște vin.

– A fost acolo, îi zise Ambury lui Southwaite. O să se poarte de parcă Ryan n-a menționat clar când s-au întâlnit, dar a fost acolo de curând. Probabil chiar când Tarrington și-a jucat jocul ciudat cu fregata.

– Poate s-a bucurat doar de o zi pe mare pe noul iaht care nu-mi aparține.

– Nu putem decât să sperăm. Cel mai probabil, a pus la cale ceva cu echipa lui. Dacă nu ne-a spus înseamnă că a fost ori periculos, ori ilegal.

– Crezi c-a făcut-o, în sfârșit? A trecut dincolo și...

Southwaite înlocui cuvintele cu o privire sugestivă către Ambury. Vinul fu adus. Kendale sorbi sub privirile celor doi.

– Blestemăție, mormăi Ambury. A fost într-o aventură și nu m-a cooptat și pe mine.

Southwaite se încruntă.

– Ai omorât pe cineva, Kendale?

El își puse paharul pe masă.

– Nu, dar e încă dimineața devreme.

Asta îi puse la punct. După ce mai schimbară câteva priviri, începură o discuție despre vânzarea de la Tattersall's.

– Mă întreb..., zise el, întrerupându-i. Când cumpărați bijuterii de damă, la ce bijutier vă duceți?

– Asta e încă un exemplu de curiozitate de-a ta, inutilă și inexplicabilă, în privința chestiunilor legate de femei? Sau plănuiești să cumperi un asemenea cadou? întrebă Ambury.

– Mă gândesc la o altă achiziție.

– Vorbești despre ceva ordinar sau despre o piesă fină, care să devină o bijuterie de familie?

– A doua variantă, cred.

– Pentru domnișoară Lyon? vru să știe Southwaite.

– Da.

Un zâmbet uşor curbă buzele lui Ambury.

– Oh, cum cad cei puternici! Te-a cucerit complet, Kendale?

Era un lucru al naibii să întrebi asta un bărbat, şi nicăieri altundeva decât în marele salon de la Brook's. Dar lui i se păru că doar un laş ar ignora provocarea.

– M-a cucerit complet.

Niciodată în viaţa lui nu-i văzuse pe vreunul din cei doi mai şocaţi.

– Am încredere că n-o să leşini, Ambury.

– Nu. Bineînţeles că nu. Nu. Ambury îşi reveni, apoi se ridică. O să te duc la câţiva bijutieri de mare clasă şi o să te ajut să alegi. Nu mă contrazice. La fel ca în cazul celorlalte chestiuni legate de treaba asta, eşti complet nepregătit să acţionezi fără ghidare. Ţi-a zâmbit norocul data trecută, cu colierul ăla, dar e puţin probabil s-o mai facă o dată.

– Vin şi eu, zise Southwaite, ridicându-se. Gustul lui Ambury poate fi prea dramatic câteodată. E nevoie de o opinie mai modestă.

Nu mai putea să iasă din asta. Îşi însoţi îndrumătorii. Se tot înţepară în legătură cu gustul lui Ambury în materie de bijuterii până când ieşiră în stradă.

Erau momente când curajul cerea umilinţă. Kendale îşi aminti sieşi lucrul ăsta, în timp ce se apropia de casa de un rafinament desăvârşit din Grosvenor Square. Se aştepta ca această vizită să nu fie prea comodă. Spre deosebire de Southwaite şi Ambury, el încă nu era pregătit să-l absolve pe omul dinăuntru de toată vina. Asta făcea ca datoria faţă de el să fie şi mai enervantă.

Servitorul îi luă cartea de vizită şi se întoarse repede să-l însoţească în bibliotecă. Penthurst se uită la el cu surprindere, pe când intra.

– Mă bucur că te-am găsit singur, zise Kendale.

– Îmi imaginez. Așază-te alături de mine, Kendale. Apleacă-ți acea coloană rigidă și intransigentă pentru câteva minute.

El se așeză. Nu se aplecă așa mult.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru avertisment.

– Mă bucur că l-ai ascultat. Nu eram sigur c-ai s-o faci.

– Erau și alții implicați. N-aș fi făcut decât să stârnesc un scandal, desigur. Ar fi putut fi reținuți.

– Cred că Whitehall voia mai degrabă să-i trimită la galere. Dacă te consolează vreun pic, am auzit că omul pe care-l căutai tocmai a fost repartizat într-o poziție obscură în Pirinei. Noua stea militară în Franța a avut ceva îndoieli în legătură cu pregătirea colonelului tău pentru rangul lui. Prea multe retrageri, s-a spus.

– Crezi că știi cine e, nu-i așa?

– Cred că am știut dinaintea ta.

Un foc începu să-i mocnească în cap. Nu-i trebuia mult să explodeze într-o încăierare.

– Blestemat să fie! De ce nu mi-ai spus? Știai că...

– Nu ți-am spus, pentru că ai fi făcut ceva nesăbuit și curajos și dezastruos din punct de vedere diplomatic, în numele unei promisiuni pe care i-o făcuseși unui camarad înverșunat și pe moarte. Și, în plus, în ultimul an n-am vorbit deloc unul cu altul. Ții minte?

Își înăbuși înflăcărarea prin voință pură. Căută din nou umilința.

– Vreau, de asemenea, să-ți mulțumesc că m-ai îndreptat în direcția lui Garrett.

– N-o să te-ntreb ce-ai făcut cu informația aia, deși am motive să cred c-ar fi o poveste interesantă. Din moment de ești aici, întreg și sănătos, presupun că ai avut succes.

– În treaba aia, da. Nu în totalitate, totuși. Se întinse către haină și scoase o cărticică subțire, legată în piele. Ai vreun prieten care are legături diplomatice la Paris?

Care să cunoască dincolo oameni de același fel, onești și cu principii?

Penthurst se uită la cărticică.

– S-ar putea.

– Poți să dai asta cuiva de dincolo care ar găsi-o utilă?

Îi înmână cărticica. Penthurst îi examină paginile.

– Ah, domnul Lamberte n-a fost cuminte. Măcar a împărtășit-o cu prietenii lui. Aceste ultime pagini par să fie mitele lui. Conspiratorii au fost buni și și-au pus inițialele, ca să aibă dovada. Ăsta e un mod foarte bun de a-ți asigura o prietenie. Dădu paginile până la sfârșit, se opri și se uită la el. Colonelul tău e aici. Chiar imediat după Toulon, a fost repartizat la Nantes.

– Este? Să fiu al naibii!

– Convenabil pentru tine.

Foarte convenabil. Marielle n-avea nici cea mai vagă idee ce cadou îi făcuse când îi înmânase acea cărticică, pentru a proceda cum credea de cuviință.

Cu un zâmbet vag, Penthurst reîncepu să examineze cărțulia.

– Și acest Lamberte știe că tu ai asta?

– Probabil a dedus că e în Anglia. N-ar ghici că e la mine.

– E periculos pentru oricine s-o aibă. Știe că n-ar supraviețui dacă ar fi folosită împotriva lui.

– E un hoț și-un ucigaș. Dac-aș fi sigur c-ar veni el însuși după ea, i-aș transmite că o am eu și l-aș întâmpina pe câmpul onoarei, să rezolv treaba în mod privat. Dar n-ar veni el, i-ar trimite pe alții. Așa că aș lăsa-o în schimb pe seama Franței și aș spera să aud de o execuție cât de curând.

– Nu pot să promit c-ai să auzi.

– Oamenii ca el au întotdeauna mai mulți dușmani decât prieteni. Chiar în momentul ăsta își face și mai mulți, în timp ce încearcă să se ridice. Dacă li se dă șansa, acei dușmani îl vor termina.

Penthurst puse cărticica deoparte.

– Atunci, vom face tot ce putem să le dăm șansa asta. Destul despre politică și război. Spune-mi, cum ți se pare noul tău iaht?

Trăsura atrase atenția pe alee, așa cum o făcea întotdeauna. Marielle o auzi venind de când era la câteva străzi distanță. Dominique se uită pe fereastră, apoi își apăsă mâna peste piept, să se calmeze.

– A venit. Mi-a fost teamă că... aflând totul, n-ar mai veni.

Marielle nu se temuse. Fusese sigură.

Nu ajutase faptul că tatăl ei refuzase să-i arate lui Kendale un respect deosebit și vorbise liber despre irelevanța lorzilor în epoca modernă a oamenilor liberi. Îi fusese foarte greu să fie Marielle Lyon când propriul tată se asigura că toți care-l ascultau țineau minte că era Marianne Neville.

Ultimele lor zile împreună după întoarcerea de la Newcastle fuseseră pasionale și intense. Luase ce putuse, cât timp putuse. Se abandonase iubirii, așa cum o voia inima ei, atât de mult și de intens, că o duruse întreaga experiență. Rezultatul fusese că, de când plecase de la Ravenswood și pășise în casa asta, fusese îndurerată de acea pierdere.

Acum, el venise s-o viziteze din nou, așa cum zisese c-avea s-o facă și așa cum ea nu-l crezuse. Venise cu trăsura lui oficială, cu blazon. Era trasă de patru cai în loc de doi.

El coborî din trăsură. Părea magnific, un lord adevărat, din cap până în picioare. Hainele lui scumpe și pantalonii din piele de căprioară îi măguleau silueta. Părul lui tuns după ultima modă îi sublinia ochii verzi. Părea serios. Așa de serios, că bucuria ei se diminuă.

Putea să fie tipic lui să se simtă obligat să explice de ce legătura trebuia să se termine. Alți bărbați

ar lăsa lucrurile să se estompeze treptat, dar nu şi vicontele Kendale.

.El ajunse la uşă, şi ea şi Dominique se retraseră de la fereastră. Ea se uită în jos la rochia ei veche. Vopseaua de pe mâini n-avea să se ia la timp.

– Mi-aş fi dorit să-mi spună că o să vină, ca să am timp să mă pregătesc şi să arăt pe cât de bine posibil.

Fiindcă el ştia că nu era o aristocrată sărăcită, avea să pară pur şi simplu săracă şi în zdrenţe acum. Dominique merse la uşă să-i deschidă.

– Te-a văzut şi în cele mai rele momente, şi în cele mai bune. A făcut vreo diferenţă vreodată? Fugi în salon. O să-l aduc eu acolo.

Ea trecu în grabă pe lângă Dominique şi intră în salon. Îşi desfăcu iute cârpa care-i ţinea părul legat la spate şi o înghesui sub un scaun, după ce încercase în zadar să şteargă vopseaua albastră.

Inima i se opri în gât când îi auzi zgomotul paşilor apropiindu-se. Poate că nu venise totuşi să încheie relaţia, plin de regret. Poate că voia s-o continue o vreme la fel ca până atunci, întâlnindu-se în cabană. Ar fi făcut-o? Şi asta ar fi diferit acum, nu? Nu s-ar mai putea preface că se întâlneau ca egali acum. Tatăl ei îi ţinuse nenumărate predici despre asta când rămăseseră singuri, în caz că ea nu-şi dădea seama că atitudinea lui Kendale trebuia să se schimbe.

El intră în cameră şi, pentru un moment fermecat, ea uită toate aceste griji. Vederea lui îi provoca prea multă fericire ca să se mai gândească la asta. Şi el părea fericit. Asta o încurajă. El zâmbi, se apropie şi o sărută. Apoi se aşeză lângă ea.

– O să fim lăsaţi singuri sau Madame LaTour o să-şi reia poziţia la fereastră?

– Nu e aici azi, iar Dominique o să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

El o îmbrăţişă şi o sărută mai adânc.

– Ţi-am adus ceva.

Se întinse spre haină și scoase o cutiuță. Ea o deschise. Două perle perfecte atârnau de două smaralde elegante, pe o pereche de cercei. Perlele în sine erau minunate. Auzi în minte admonestarea lui Madame LaTour. Proprietăți și bijuterii.

– Sunt minunați. Luă unul și și-l puse, învârtind șurubul micuț în spatele lobului urechii. Cum arată?

– Elegant, așa cum ești și tu.

Fusese așa dulce să zică asta. Ea îl sărută și împinse cutiuța la o parte. Nu putea să se abțină să-și miște capul ca să simtă perlele lovindu-i pielea.

– Sunt un cadou de despărțire, Gavin?

Expresia lui se schimbă.

– Bineînțeles că nu. De ce-ai crede asta?

Ea ridică din umeri. N-ar trebui să se umilească într-atât încât s-o spună cu voce tare.

– Desigur, dacă vrei să ne despărțim, trebuie să accept asta. Și totuși, speram că n-o s-o facem, zise el. Dac-o facem, o să mă blestem și mai tare că am permis mândriei și furiei să intervină în cele două săptămâni pe care mi le-ai acordat.

– Sunt bucuroasă că ai făcut-o, totuși. Îți sunt datoare.

El îi luă mâna și i-o sărută.

– Nu vreau să-mi fii datoare. Nu vreau să fie așa.

Ea se răsuci spre el, să-l poată privi în ochi. Părea așa serios. Și, poate, un pic buimăcit. Ar fi fost crud să-l lase să se întrebe, când inima ei aproape că exploda de ușurare și de emoție.

Răsfirându-și degetele prin părul lui, îl trase mai aproape. Spre surpriza ei, el își puse capul pe pieptul ei. Ea îi sărută creștetul capului.

– N-ar putea să fie așa. Numai datorie. Te iubesc prea mult pentru a mă gândi în felul ăsta la tine, chiar dacă îți voi fi mereu recunoscătoare că nu ți-ai pierdut încrederea în mine, după toate amăgirile. Ce-a mai rămas din acele două săptămâni îți aparține – și oricât de mult mai vrei.

El se îndreptă și se uită la ea. Nu părea nici pe departe atât de bucuros pe cât sperase. De fapt, se încruntă.

Înțelesese greșit. Sau greșise, cumva. Începu să vorbească din nou, dar degetele lui îi acoperiră buzele, făcând-o să tacă.

– Nu, nu vorbi. Lasă-mă pe mine. Uite care-i treaba...

Făcu o pauză interminabilă, cugetând asupra trebii în discuție. Într-un final, ei i se făcu milă de el.

– Nu trebuie să-mi declari și tu. Mi-ai demonstrat afecțiunea ta în feluri pe care puține femei le-au aflat vreodată.

– Ba da, trebuie. Ar fi laș să n-o fac. N-am exercițiu, atâta tot. Își drese glasul, se adună și fața lui își regăsi unghiurile ferme, încrezătoare. Nici nu-ți poți imagina cât de mult mă bucur să te aud spunând că mă iubești. Nu sunt un bărbat ușor de iubit, bănuiesc. Nu sunt cine știe ce partidă și de regulă atrag femei mai mult datorită titlurilor și proprietăților pe care le-am moștenit. Nu mă descurc prea bine în interacțiunile sociale și sunt catastrofal când vine vorba despre dulcegării și alte fleacuri necesare în societate.

– Ești nemaipomenit de atrăgător, domnule, în feluri care n-au legătură cu titlurile sau...

Din nou, acele degete o făcură să tacă.

– Trebuie să mă lași să vorbesc. Te rog.

Ea încuviință din cap.

– Te-am dorit luni de zile înainte chiar să vorbim pentru prima oară. Ai avut dreptate în legătură cu asta. Știai. Și încă te doresc. Și am s-o fac mereu. Dacă ești dispusă să-mi dai oricât vreau, atunci vorbim despre o viață, draga mea. Trebuie să știi asta. Nu e doar dorința care mă face să te vreau acum, ci iubirea. Mi-a luat foarte mult să ajung să cunosc această emoție. Nu iubesc cu ușurință. Și nu cred că încetez să iubesc cu ușurință. Asta nu va trece niciodată.

Ea rămase șocată. Oare o zisese vreodată vreun bărbat mai bine decât el? Sau cu mai multă sinceritate?

Nu trebuia decât să-l privească pentru a-și da seama că fiecare cuvânt era sincer.

El îi luă mâna.

– Ești în inima mea tot timpul. Și în mintea mea. Când un bărbat simte asta... Cerceii nu erau un cadou de despărțire, Marielle. Sau podoabe pentru o amantă. Sunt un cadou pentru doamna mea, ca să primească favorabil cererea mea în căsătorie.

Căsătorie. Ea tresări într-atât încât perlele o loviră din nou.

– Nu sunt Marielle. Sunt Marianne. Te gândești să-i lăsăm pe ceilalți să creadă în continuare că sunt nepoată de conte? Dacă adevărul iese la iveală...

– Bineînțeles c-o să iasă la iveală. N-avem nici un motiv să mințim, și n-ar fi onorabil din partea mea să te prezint drept o altă persoană decât ești de fapt. În ceea ce privește numele tău, vei fi mereu Marielle pentru mine, dar poți să folosești ce nume vrei. Ți-am mai zis-o.

Emoțiile o copleșeau. Iubire, griji și un regret intens.

– Nu cred că te-ai gândit la asta suficient. Chiar și Southwaite a făcut o pereche mai bună cu Emma. O să te iubesc pentru totdeauna, și chiar și mai mult pentru că mi-ai oferit asta, dar...

– Nu sunt un bărbat nesăbuit. Și nici un alt bărbat n-o să fie mai bun cu tine decât sunt eu dacă accepți, Marielle.

Îl credea. Putea să vadă că și el o credea. Vedea, de asemenea, o căldură de nedescris în privirea lui și o uimire la adresa lui însuși și a acestei iubiri.

– Sigur că accept, Gavin. Aș fi onorată să mă mărit cu tine.

El o îmbrățișă strâns, cuprinzând-o în brațele lui posesive. O sărută apăsat, mânat de dorință și de iubire.

Ea se cuibări la pieptul lui, ascultându-i inima, bucurându-se de îmbrățișarea lui protectoare, grijulie. Era atât de copleșită de fericire, încât îi venea să plângă.

– O să stăm la Ravenswood atunci când nu suntem în oraș? întrebă ea, imaginându-și camerele și gândindu-se la niște îmbunătățiri pe care le-ar putea face.

– Desigur.

– Și voi putea să-mi invit prietenele în vizită?

Pauză. Ai fi putut să numeri cu ușurință până la zece. Ea își înăbuși un râs. Lord Kendale nu se gândise la toate aspectele atât de temeinic pe cât credea.

– Desigur, zise el. Pot chiar să stau în salon și să ascult bârfele și lucruri de genul ăsta.

– Asta n-o să fie necesar. Poți să pleci la vânătoare sau să călărești cu ceilalți. Nu trebuie să te schimbi. Aș fi o soție rea dacă nu ți-aș accepta stilul Kendale.

– Dacă insiști, murmură el în părul ei, părând foarte ușurat.

Își mai împărtășiră o vreme entuziasmul și bucuria în tăcere.

– Și o să am nevoie de niște servitoare la Ravenswood.

El înlemni. Și o statuie de piatră era mai mobilă.

– Mă aștept să ai nevoie de câteva.

– Bătrânul Pete nu prea poate să mă coafeze.

– Bineînțeles că nu. O sărută pe cap. Cât înseamnă „niște"?

– Cred că vreo șase ar fi de-ajuns.

– Șase?

– Ar ajuta să punem puțin lucrurile la punct acolo.

El oftă.

– Bănuiesc că așa ar fi.

Ea chicoti și se întoarse cu fața la el.

– Glumesc, dragule. O cameristă și pe Dominique ca tovarășă e tot ce-mi trebuie.

El se lumină la față.

– Asta ar fi bine. Adică, tot ce vrei e bine.

– Promit să nu stric nimic. Poți să ai în continuare o cazarmă în pivniță și să-ți trimiți oamenii în misiuni suspecte. N-o să întreb despre ele și n-o să intervin în nici un fel.

– Poți să întrebi. Te socotesc una de-a lor, după aventura din Franța. Ăsta e un alt motiv pentru care ești soția perfectă pentru mine.

Nimeni altcineva n-ar fi considerat-o soția perfectă, dar faptul că el o făcea era tot ce conta.

– Nimeni n-o să te iubească mai mult și n-o să-ți fie mai loială, îți promit, Gavin.

El îi cuprinse fața în mâini, grijuliu, așa cum făcea de obicei.

– Știu. Sunt sigur de asta. Sunt sigur de tine. Și sunt așa bucuros că m-am simțit obligat să rezolv misterul lui Marielle Lyon.